

Giới thiệu Vương Tuyết Nghi

Có người nói, nàng là tiên nữ hạ phàm, xinh đẹp đến mức người không thể tưởng tượng ra!

Cũng có người nói, nàng là yêu quái biến thành, là yêu nữ giả dạng buổi tối lừa người!

Có người nói, nàng là tinh linh, đến cứu bằng hữu là ma thú bạch hồ. Tinh linh nổi tiếng xinh đẹp khác người, điều này không cần bàn cãi!

Lại có người nói, các người cần bản là bị hoa mắt, hoặc là bị đui rồi, đẹp giống như các người kể, cần bản là không thể có. Mỹ nhân cười bạch hồ? Chuyện cười, có con ma thú nào dễ dàng để kẻ khác ngồi trên lưng?

Khắp đại lục, vì nàng mà xô xao bàn tán, từ hoàng cung đến quán trọ ngoài đường, chủ đề này đi đâu cũng đều nghe tranh cãi.

Vương Tuyết Nghi - một thiếu nữ xinh đẹp ở đất nước Tân Nguyệt, đột nhiên xuyên không đến Nguyệt Linh đại lục dị thế, một nơi cường giả vi tôn.

Nàng tu luyện ma pháp, thuần phục ma thú, tìm kiếm bảo vật,... từng bước thay đổi, từng bước tiến tới con đường vương giả.

Hãy cùng theo dõi hành trình của nàng nhé tại tựa truyện online – Vương Tuyết Nghi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: Thật Sự Xuyên

Buổi sáng mặt trời còn chưa ló dạng, chim chóc kéo nhau đi kiếm ăn, nhưng bên dưới lại tràn ngập âm thanh của xe cộ, tiếng còi vang khắp đường, sự ồn ào của phố thị lại bắt đầu cho một ngày mới. Đất nước Tân Nguyệt, tại một góc nhỏ trong thành phố, một cô gái đang nằm quần chăn lăn qua lăn lại trên giường, lấy gối chụp lại hai lỗ tai tỏ vẻ đầy khó chịu. Đột nhiên một tiếng thét kinh động cả chim chóc cùng đàn bướm đang đậu bên ngoài bay tán loạn.

“A a a a...”

“Phiền chết ta!” Thật là, nàng rất muốn rời khỏi cái nơi ồn ào phiền phức này!

Không phải là nàng không nghĩ tới đến vùng thôn quê yên tĩnh mà sống, chỉ là không có cách nào để đi cả.

Mà nguyên nhân chính là do bà nội của nàng đã phái người kiểm soát toàn bộ các phương tiện đi lại của thành phố, chỉ cần nàng ló dạng là bị tóm về ngay.

Haizzz...! Cũng tại cái gương mặt họa thủy của nàng, không biết ông trời là có ý hay vô tình mà ném cho nàng cái tuyệt mỹ dung nhan. Khuôn mặt trái xoan tinh tế giống như được tỉ mỉ khắc họa, một đôi mắt phượng đen lưu chuyển sóng nước, làn mi cong dài như thu thủy, chỉ cần vô ý liếc qua một cái cũng khiến người ta đứng người như si như dại mà lạc vào trong đó, cái mũi nhỏ cao tinh xảo, làn môi anh đào đỏ mọng xinh xắn, hàm răng trắng sáng, làn da của nàng trắng ngần như bạch ngọc, mịn màng như da em bé, tóc đen mềm mượt như dòng thác đổ xuống qua hông.

Khỏi nói, thân hình thiếu nữ mười lăm của nàng cũng rất chỉ là quyến rũ, đường cong lồ lộ đã muốn phát triển hết, toát lên vẻ phong tình vạn chủng.

Đã thế, giọng nói của nàng còn êm hơn cả tiếng chim, nghe qua như tiếng nhạc khiến người ta âm áp lạ thường. Lại còn thân thể nàng hình như bẩm sinh đã có mùi hương nhẹ nhàng tự nhiên, phảng phất lan tỏa.

Là con gái ai lại chẳng muốn mình xinh đẹp, nàng cũng vậy, nhưng mà xinh đẹp thái quá thế này, cũng là một loại phiền phức a.

Cái loại xinh đẹp của nàng chỉ có trong tiểu thuyết, xinh đẹp đến mức nàng không có ngày nào được yên cả, bà nội luôn bắt nàng đi tham gia mấy cái tiệc tùng ồn ào đó, biết rõ nàng chính là ghét ồn ào, vẫn cứ khăng khăng như vậy, khoe rằng mình có cháu gái xinh đẹp như tiên nữ, muốn ở trong đám con trai giàu có của đối tác chọn một đứa cháu rể, muốn nàng làm quen với họ để làm thân, càng thuận lợi cho việc làm ăn của bà.

Rõ ràng chính là muốn lợi dụng sắc đẹp của nàng mà. Nàng còn nhớ rõ mỗi lần mấy tên kia nhìn thấy nàng liền ngay người làm rơi luôn đồ trong tay, sau tìm cách tiếp cận, làm quen, theo đuổi đủ loại phiền phức, từ sáng đến tối phiền phức làm nàng sắp phát điên rồi.

Như vậy, nàng liền bỏ nhà trốn đi, hiện tại đang ở trong nhà cô bạn thân của nàng, cô nàng này mồ côi từ nhỏ, nàng rất thân thiện cởi mở, cũng vô cùng thẳng thắn nói chuyện, không giống mấy cô gái giả dối luôn tiếp cận nàng có mục đích.

“Ôi ông trời! Cho ta xuyên đi! Xuyên đến nơi nào không khí trong lành yên tĩnh vào a, mà có xuyên thì cũng cho ta cái thân thể mới đi, xinh đẹp dễ nhìn một chút thôi nha, không cần mang theo bộ dạng phiền phức này xuyên đâu!”

Vương Tuyết Nghi một thân quần áo bình thường rộng thùng thình, đầu đội mũ bèo che hết nửa cái đầu, khẩu trang che kín nửa mặt dưới chỉ chừa đôi mắt vừa đi trên đường vừa lăm bằm than thở, hôm nay cô bạn Mã Lục Nhi của nàng có việc rồi, bảo nàng giúp đi mua đồ ăn về nấu cơm trưa, thường thì Lục Nhi đi mua, Vương Tuyết Nghi ở nhờ nhà người ta nên toàn bộ tiền phí chi trả cho cuộc sống của hai người đều là nàng trả.

Dòng tộc nàng vốn giàu có, chính là trung tâm kinh tế đứng đầu cả một khu vực, nên tài khoản của nàng cũng rất nhiều nha, mà Lục Nhi cũng rất thoải mái dùng tiền của nàng, cô nàng không ngại, ở chung với nhau nên Vương Tuyết Nghi cũng rất nhanh thích ứng với cuộc sống bình dân giản dị mà vô cùng vui vẻ ấm áp này.

Đừng thấy nàng là con nhà giàu có chỉ biết hưởng thụ, thực tế chính là bởi giàu sang nên nguy hiểm càng nhiều, nên từ nhỏ nàng đã được dạy cách tự lập, bị huấn luyện nghiêm ngặt, bà nội đã mời rất nhiều danh sư giỏi nhất đến dạy nàng, muốn nàng sau này tiếp quản gia nghiệp, nhưng là nàng chỉ muốn bình dị sống an ổn qua ngày, không có tranh đấu, không có âm mưu lừa gạt, có lẽ đây chính là cuộc sống nàng muốn đi, trừ bỏ một chút ồn ào của thành phố thì thật quá tuyệt vời...

Đang suy nghĩ miên man, đột nhiên bầu trời tối sầm lại, mây đen kéo ùn ùn đến che kín ánh sáng, gió thổi vù vù như vũ bão. Vương Tuyết Nghi chợt tỉnh táo, không biết từ khi nào nàng đã đi đến con hẻm vắng người này.

“Đi! Không linh nghiệm như vậy chứ?” Vương Tuyết Nghi thầm kêu một tiếng, nhìn hồ đen cuộn cuộn đang mở ra trước mặt, đột nhiên nàng hét to một tiếng, cả thân hình đều đã bị cuốn vào hồ đen biến mất, ngay sau đó trời đất trở lại bình thường, mây đen tản đi nhanh chóng, giống như sự việc vừa rồi chưa từng phát sinh.

Nguyệt Linh đại lục...

Tại một khu rừng rậm yên tĩnh, bỗng xuất hiện cái hố đen, từ bên trong ném ra một người, tiếng thét chói tai xuyên thấu cả vùng đêm yên tĩnh.

“Bịch” một tiếng, cả người Vương Tuyết Nghi hơi ê ẩm ngồi trên một vật gì đó mềm mềm, thảm thấy may mắn cho cái mộng của nàng không trực tiếp đáp xuống mặt đất cứng ngắt kia a.

Đội đã!

Vật mềm mềm, lại còn có lông mềm mềm...?

Vương Tuyết Nghi đưa tay sờ loạn, đột nhiên cảm thấy hình như, hình như là... cái tai?

Chậm rãi quay đầu lại, hai tròng mắt mở lớn, nguyên lai là nàng rơi trúng con hổ.

Nha! Ông trời ơi, lại cho nàng rơi trúng con bạch hổ to lớn này, to còn hơn cả con bò lớn, đây là nơi nào mà lại có một con hổ to đến như vậy, từ xưa đến nay chưa từng xuất hiện qua? Ôi chẳng lẽ nàng nói chơi mấy câu, cũng không nghĩ là thật, nàng thật sự xuyên không rồi?

Vương Tuyết Nghi cả kinh nhảy phắt lên rời khỏi con hổ đang nhe nanh trợn vuốt với nàng, nó muốn ăn thịt nàng ư?

Không tốt, không tốt! Ông trời quả thật biết cách hành hạ nàng, đã xuyên rồi thì thôi đi, lại cố tình rơi trúng người vị chúa tể kia... Ôi phiền phức! Người định bám theo ta cả đời a?

Ánh trắng sáng chiếu rọi lên bộ lông tuyết trắng có từng viền đen chạy ngang khắp cơ thể của con hổ đang nằm đó, giữa màn đêm bộ lông nó càng thêm phát sáng, tư thế oai hùng bề ngạo nằm đó nhe răng nhìn kẻ loài người to gan đứng gần nó, tựa hồ tỏ vẻ bất mãn khi bị làm phiền lúc nó đang ngủ.

“Ôi, ngài hổ, đừng tức giận! Không phải ta cố ý a!” Nàng thật là nằm mơ rồi, lại đi nói chuyện cùng con hổ, nó nghe hiểu sao? Lại còn đứng gần nó như vậy, chào ôi điên mất thôi!

Lão hổ đột nhiên đứng lên, từng bước từng bước nhẹ nhàng lại gần Vương Tuyết Nghi, đôi mắt màu hổ phách hẹp dài sắc bén nhìn chăm chăm nàng, nó chậm rãi đi vòng quanh người nàng, tư thế như chuẩn bị vồ mồi.

Vương Tuyết Nghi mồ hôi chảy ròng ròng, gương mặt tái nhợt, sợ hãi run rẩy đứng chôn chân tại chỗ, nàng muốn chạy, nhưng chân của nàng lại mềm nhũn chẳng còn sức lực, mà có chạy thì thoát được sao? Mặc dù võ công của nàng không tệ, còn học được không ít công phu cao siêu, nhưng mà đấu với hổ, vẫn là làm khó nàng a.

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 2: Không Gian Chi Giới Nhẫn

Bên này lão hồ thấy nàng bất động, nó cũng không có tiến lên, hừ, nó mới không thèm ăn thịt cái nhân loại ghê tởm này, con người đều là một lũ tham lam độc ác, luôn tìm cách săn giết thân dân của nó, thân là chúa tể rừng Nguyệt Lâm, nó há có thể tha cho kẻ dám ngồi lên lưng mình, đặc biệt là loại nó khinh thường nhất này. Nghĩ vậy, một cỗ tức giận lại dâng lên, răng nanh sắt nhọn lóe sáng giữa màn đêm.

Thân vừa động, lão hồ nhanh như chớp chớp tới Vương Tuyết Nghi.

Nàng cả kinh theo bản năng nhảy qua một vòng tránh thoát, sợ hãi ngã trên mặt đất lăn mấy vòng, va chạm mạnh khiến nàng toàn thân đau nhức.

Hồ vương thấy nàng vậy mà có thể tránh thoát công kích của nó, một nhân loại nhỏ bé mà cũng thoát được, nhất thời tức giận lại càng xông lên, gầm to một tiếng thân thể uy mãnh to lớn một lần nữa lao tới Vương Tuyết Nghi.

Mắt thấy lão hồ càng ngày càng phóng đại trước mặt, Vương Tuyết Nghi vô cùng sợ hãi theo phản xạ đưa tay trái lên che trước mặt, rồi, hết rồi, đôi nàng đến đây coi như tận.

Đúng lúc nàng cho rằng phải chết không thể nghi ngờ, thì bỗng nhiên chiếc nhẫn trên tay nàng phát ra hào quang sáng chói mắt, hồ vương đột nhiên bị đánh bật ra xa chạm vào thân cây.

“Bịch” một tiếng, thân thể va chạm mạnh rơi xuống đất, con hồ nặng nề gắng gượng bò dậy, đôi mắt không thể tin nhìn Vương Tuyết Nghi.

Bên này Vương tuyết Nghi thấy có gì đó không đúng, lúc này mới mở mắt ra xem thử, vừa nhìn, hai mắt nàng mở to, lão hồ tại sao ngồi đó nhìn nàng, không phải muốn ăn thịt nàng sao? Hay là, nó muốn chơi đùa với con mồi trước khi ăn, nghĩ vậy nàng lại càng không khỏi sợ hãi nhìn nó.

Ngoài dự đoán của nàng, lão hồ đột nhiên đi tới, hai chân trước khụy xuống, đầu cúi thấp, một bộ trình trọng cung kính hướng nàng quỳ.

Vương Tuyết Nghi mắt lại càng mở lớn nhìn sự việc khó tiếp thu đang diễn ra trước mắt. Đây! Không phải mới vừa rồi còn muốn giết nàng sao? Bây giờ lại giống như sợ nàng rồi.

Ánh sáng trên nhẫn vẫn chưa tắt hoàn toàn, thu hút tầm mắt của Vương Tuyết Nghi, vừa nhìn, nàng liền cả kinh, nhẫn cũng có thể phát sáng sao, nàng đeo nó từ nhỏ cũng không có thấy nó sáng đâu, đột nhiên nhớ lại vừa rồi nàng nhắm mắt, hình như có cảm thấy được bên ngoài phát sáng, chẳng lẽ cùng sự việc lão hồ này thay đổi thái độ có liên quan?

Đúng lúc này, một con choáng váng ập đến trong đầu, Vương Tuyết Nghi đột nhiên ngất xỉu. Cả thân hình nhẹ nhàng trôi nổi giữa không trung, rồi vút một cái hóa thành một đạo sáng trắng bay về một hướng, bạch hồ kinh ngạc xen lẫn hưng phấn đuổi theo sau.

...

Một đêm đi qua, ngày mới lại đến, vạn vật lại tiếp tục sự sống, tiếng chim hót, tiếng suối chảy róc rách thật êm tai, ánh sáng mong manh chiếu lên khu rừng rậm rạp, len lỏi xuyên qua từng khe hở, chiếu lên khuôn mặt tuyệt mỹ của thiếu nữ đang nằm trên giường đá.

Vương Tuyết Nghi chậm rãi mở mắt. Thật kì lạ! Sao đầu nàng lại đau như vậy, từ khi nào trong đầu xuất hiện nhiều hình ảnh cùng mấy cái gì mà bí pháp, thượng cổ, làm đầu nàng loạn hết cả lên. Không biết qua bao lâu, đầu nàng bắt đầu hết đau, bộ nhớ cũng ổn định cùng với nhiều thông tin xuất hiện. Nàng hiện tại biết được mình đã xuyên đến một cái dị giới có ma thú, có đấu khí, ma pháp gì gì đó giống như trong tiểu thuyết nàng từng đọc.

A! Nàng đột nhiên nhớ tới, chiếc nhẫn trên tay này có phải là cái gì mà nhẫn không gian, bởi vì nàng phát hiện mình có thể dùng linh thức vào bên trong, nhưng mà trong này, nàng lại có thể nhìn thấy chính mình, này là cả cơ thể của nàng cũng có thể vào đi!

Bên trong ánh sáng vừa đủ, nàng nhìn thấy một cánh cổng lớn có kiến trúc hoa văn kì lạ bị đóng chặt, Vương Tuyết Nghi thử mở nhiều lần bằng đủ mọi cách mà không được.

Đến lúc một lão người nàng chán chường lắm bầm:

“Vùng ơi mở ra !”

Một phút...

Hai phút...

Ba phút...

Năm phút...

Cửa vẫn không mở.

Vương Tuyết Nghi đập tay vào trán một cái rồi ngồi bệt xuống nghỉ ngơi, bực mình nói một câu:

“Đội bà đây về được, bà lấy tấn mìn cho người nổ chết!”

Lời vừa nói ra, đột nhiên giữa không trung hiện lên một quyển sách được ánh sáng bao phủ, dần dần ánh sáng tan đi để lộ một cuốn sách mỏng có bìa được khắc họa theo phong cách cổ điển.

Vương Tuyết Nghi hai mắt sáng ngời bước đến.

Không phải chứ ? Tại sao lúc nào nàng nói vu vơ cũng đều linh nghiệm thế?

Vậy câu vừa nãy nàng nói có phải là mật khẩu?

Bỏ qua đi, trước mắt cần xem xét cái này đã, nàng nhẹ nhàng cầm lấy. Cảm thấy không bị bài xích, nàng lật ra trang đầu tiên.

Tay vừa lật, những con chữ trong sách như có sinh mệnh phát sáng bay ra khỏi trang giấy, lơ lửng giữa không trung rồi chui vào đầu nàng.

Vương Tuyết Nghi cảm thấy mình có thể nhìn thấy chúng trong đầu, hiểu được nội dung trong đó. Nàng tiếp tục lật hết những trang còn lại, chữ vẫn tiếp tục bay vào.

Đến khi không còn chữ nào, cuốn sách lại tan biến thành những mảnh nhỏ rồi biến mất không còn dấu vết.

Vương Tuyết Nghi khoanh chân ngồi xuống, chiếu theo nội dung trang đầu, phát hiện đây là bí kíp khai thông các huyết đạo trên cơ thể người. Một khi thành công, con đường tu luyện dễ dàng hơn nhiều.

Toàn bộ cơ thể người có mười hai đường kinh lạc và hai mạch Nhâm, Đốc, có ba trăm sáu mươi lăm huyết, trong đó có một trăm linh tám huyết lớn và vừa, hai trăm bảy mươi lăm huyết nhỏ, đặc biệt có ba mươi sáu huyết lớn gọi là huyết trí mạng. Tu luyện sách này gồm bốn bước, đầu tiên:

Kinh thủ tam âm: gồm kinh thủ thái âm phế (có mười một huyết), thiếu âm tâm (có chín huyết), quyết tâm bào (có chín huyết), từ phủ tạng đi dọc theo mặt trong cánh tay tới bàn tay.

Ngồi tu luyện khoảng một khắc, nàng đã thành công đột phá bốn huyết kinh thủ thái âm phế. Càng về sau đột phá càng khó khăn, thời gian càng nhiều. Haizzz!

Vương Tuyết Nghi than thở, ngồi lâu như vậy mà chỉ đột phá được bốn huyết!

Nhưng nàng lại không biết, cho dù là thiên tài cũng phải mất một ngày thậm chí nửa tháng mới đột phá được một huyết đạo. Còn nàng như vậy, nếu để bọn họ biết, không khỏi trọn mắt há mồm đi!

Tu luyện mệt mỏi rồi, Vương Tuyết Nghi đứng dậy. Bây giờ không có cách nào mở được cánh cổng kia, nàng đành phải ra khỏi chi giới nhân.

Đến khi nàng nhìn rõ xung quanh, liền phát hiện mình đang nằm trong một thạch động, hang động khá rộng, có giường, có bàn ghế đá... Đây phải chăng là có người ở sao?

Đột nhiên nhớ lại tình cảnh đêm qua, Vương Tuyết Nghi thất kinh, chẳng phải mình gặp hủ sao! Nhưng nhìn đến cách bài trí trong hang động, nàng liền chắc chắn mình được người nào đó cứu, trong lòng cảm thấy may mắn.

Lúc này, có tiếng bước chân từ cửa tiến vào, Vương Tuyết Nghi định xem người nào đã cứu mình, nhưng khi nhìn đến “người” kia, hai mắt nàng tròn to, cả người cơ hồ muốn ngã, trong lòng sợ hãi.

Kia, chẳng phải con hủ tối qua sao! Chỉ thấy con hủ chậm rãi tiến vào, trong miệng ngậm một quả màu hồng hồng sáng bóng mà nàng không hề biết, đến gần Vương Tuyết Nghi, hủ vương thả quả lạ xuống trước mặt nàng, sau đó lui về phía sau cúi cúi cái đầu, rồi ngoan ngoãn nằm xuống.

Vương Tuyết Nghi kinh ngạc mà nhìn, lão hủ đây là đang làm gì? Phục vụ nàng sao? Nhớ lại thái độ cung kính của lão hủ tối qua, liên kết với sự việc cái nhân, nàng cũng mơ hồ đoán được, coi như là nó sợ cái nhân này đi. Nghĩ vậy, căng thẳng trong lòng nàng giảm đi một nửa, nàng chậm chạp bò dậy, cẩn thận nhìn lão hủ. Con hủ đột nhiên đứng dậy, làm cho nàng căng thẳng toát mồ hôi, mắt nhìn nó đi về phía cửa hang động, nhìn nàng một lát rồi nằm xuống.

Vương Tuyết Nghi cẩn thận đi tới, rồi nhanh tay chớp lấy nhảy ra phía sau. Lão hủ hình như nhận thấy nàng cảnh giác đối với nó nên biết điều đi về phía cửa động nằm xuống, nhắm mắt ngủ.

Vương Tuyết Nghi thấy vậy, không khỏi cảm thấy buồn cười, giống như chính mình lấy lòng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, cũng quyết định rồi tạm thời ở thạch động này đi, rồi từ từ tìm hiểu thế giới này.

Nhìn quả lạ tròn tròn bằng nắm tay, màu hồng sáng bóng rất đẹp, ăn được sao? Thôi, đánh liều cắn một miếng vậy! Trời! Quả thật rất ngon nha, vừa cắn vào cảm giác dịu ngọt tan trong miệng, lại rất thơm. Thế là nàng một mạch ăn hết. Định than vãn sao chỉ có một trái, thế nhưng ngay lập tức cảm giác no đầy bụng truyền đến, này là làm sao? Một quả thôi cũng đủ no? Này thế đồ ăn không khỏi quá kì lạ đi!

Qua mấy ngày, Vương Tuyết Nghi lại dám ngồi trên lưng lão hủ, vô cùng thân thiết, nó tựa hồ rất vui vì được nàng cười, thích thú khi được nàng vuốt ve. Hôm nay lão hủ đột nhiên chở nàng lên một đồi núi cao, đặt nàng đứng xuống, sau đó tiến lên đỉnh đồi rống to một tiếng, tiếng rống dài vang vọng khắp

rừng, vô cùng uy mãnh, một thân tuyết trắng to lớn đứng mãnh đứng đó, chính là tư thế của vương giả.

Rất nhanh sau đó, Vương Tuyết Nghi nghe thấy trong rừng ầm ầm truyền đến tiếng động của một, không, mà của rất nhiều rất nhiều thứ gì đó đang hướng vị trí của nàng mà đến. Chỉ thấy chốc lát vô số loài động vật khác nhau xuất hiện trước mặt, kích cỡ so với động vật cùng loài ở địa cầu to gấp mấy lần, ngọn đồi này vô cùng rộng lớn, nhưng lúc này đã bị bọn chúng giăng đầy, đã muốn chật chỗ, thế nhưng nàng vẫn còn nghe tiếng từ xa kéo đến còn nhiều lắm

Vương Tuyết Nghi chấn động mãnh liệt, nhìn cảnh tượng trước mắt, vô số loài động vật đứng ngồi ngay ngắn cúi đầu tỏ vẻ tôn kính trước thân hình hiên ngang uy mãnh tuyết trắng đang đứng trên đỉnh đồi kia. Cảnh tượng vô cùng khí thế, vô cùng vĩ đại, quả thật là ngàn năm khó gặp! Mà bậc chúa tể cao cao tại thượng kia, một thân cao lớn, bộ lông bạch sắc đung đưa theo gió, ánh mắt sắc bén màu hổ phách, trên trán có chữ “Vương” màu vàng kim rực rỡ, đầu ngẩng cao kiêu ngạo nhìn chúng loài thuần phục dưới chân nó. Không thể nghi ngờ nó chính là chúa tể sơn lâm của khu rừng này, khí thế vương giả kia, không phải dễ dàng có được.

Vương Tuyết Nghi trong lòng vẫn còn rung động mãnh liệt, cảnh tượng như vậy, không khiến người ta khiếp sợ sao được! Khó trách lão hồ lại thông minh như vậy, dường như hiểu hết lời nàng nói, thường ngày nàng không thấy loài động vật nào khác dám lăng vân xung quanh nó, nguyên lai lại là một Hồ vương uy chấn một cõi.

Lúc này, bên dưới đã yên tĩnh lại, chờ đợi việc trọng đại gì mà Hồ vương lại cho triệu tập chúng nó.

Hồ vương lúc này mới trình trọng tiến lên vài bước, dùng ngôn ngữ chỉ chúng nó hiểu truyền đạt xuống chúng loài, nhưng lạ thay, Vương Tuyết Nghi lại nghe hiểu được, hồ vương là đang nói:

“Toàn bộ chúng loài của rừng Nguyệt Lâm nghe đây, nữ vương đã trở lại, Nguyệt vương nữ của muôn loài chúng ta đã trở lại.” Trong giọng nói không giấu nổi hưng phấn cùng kích động, một ngàn năm, cuối cùng một ngàn năm nữ vương cũng trở lại, tái thế một lần nữa bảo hộ cho muôn loài thú trong Nguyệt Linh đại lục.

Vương Tuyết Nghi trong lòng nghi ngờ, ngôn ngữ của chúng nó không có phát ra âm thanh, mà giống như tâm linh tương thông truyền đạt đến bộ não của từng cá thể. Nàng cũng mơ hồ cảm nhận được có một mối liên kết nào đó khiến nàng cũng có thể nghe hiểu chúng nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3: Thân Phận

Vương Tuyết Nghi nhìn về kích động đầy mặt của chúng loài bên dưới, nàng có thể cảm nhận được bọn nó vui sướng cỡ nào. Khoan đã, lão hồ nói cái gì? Nguyệt vương nữ? Ai thế?... Nàng sao? Làm sao có thể?

Hồ vương thông báo xong, xoay người hướng Vương Tuyết Nghi khuy chân hành lễ với nàng giống lúc trước, bên dưới tất cả động vật cũng đồng loạt cung kính hướng nàng quỳ.

Vương Tuyết Nghi bối rối cùng kinh ngạc vạn phần. Đây, hành lễ lớn như vậy, là hướng nàng xưng nữ vương sao? Chắc là có nhầm lẫn rồi, trong đầu vừa động tâm thần muốn bảo bọn nó đứng lên, Hồ vương cùng chúng nó như hiểu ý cùng đứng lên, ánh mắt vẫn kích động nhìn nàng. Nữ vương của chúng nó a! Xinh đẹp như vậy...

Trước một màn hiểu ý nhau như thế, Vương Tuyết Nghi trong lòng càng rõ ràng, thì ra nàng có thể cùng động vật thế giới này nói chuyện, chính là nói bằng tâm linh, nàng không khỏi thắc mắc: chẳng lẽ con người ở thế giới này đều có thể nói chuyện. Đây quả thật là nơi kì lạ!

Mà cũng từ bây giờ, Vương Tuyết Nghi cũng là mặc danh kì hiệu có thêm một cái thân phận Nguyệt vương nữ, theo như lão hồ nói thì hình như nàng là vua của muôn loài thú. Ôi! Một cái thân phận thật vĩ đại nha! Như vậy chính là, nàng sau này không có sợ bị dã thú tấn công rồi. Nghĩ vậy, Vương Tuyết Nghi cảm thấy cũng thật thật may mắn, nhưng mà cũng thật sợ hãi, nhờ lão hồ chính là nhận nhầm người, biết đâu nàng không phải là cái gì nữ vương, sẽ không tức giận xé xác nàng chứ? Nhưng nàng cũng có chút tin tưởng, lão hồ sẽ không làm vậy nha, tình cảm của nàng cùng nó cũng rất tốt, mặc dù chỉ có mấy ngày, nhưng nàng chính là tin tưởng, tin tưởng đôi khi không cần biết nguyên nhân.

Từ đó, lão hồ hay chở nàng đi dạo khắp rừng, cảnh sắc những nơi lão hồ đưa nàng đến thật sự vô cùng đẹp, cây xanh nước mát, bầu trời trong xanh, ánh nắng chiếu rọi khiến cảnh sắc càng thêm lung linh xinh đẹp, không gian yên tĩnh thơ mộng, làn gió nhẹ nhàng thổi... Chính là cuộc sống khi xưa nàng mơ ước a! Mặc dù có chút nhớ cô bạn Mã Lục Nhi cùng bà nội, nhưng mà nàng cũng yên tâm, Mã Lục Nhi đã có bạn trai yêu cô ấy vô cùng, bà nội thì vẫn còn có cháu trai tài giỏi không phải sao, không phải lo chuyện kế nghiệp, dù bà muốn nàng tiếp quản, nhưng bây giờ còn được sao...? Chuyện nàng mất tích, chắc họ sẽ nghĩ là nàng lại bỏ trốn đến nơi nào đó sống rồi... Nghĩ vậy, nàng không khỏi cười khỏ, không phải bây giờ nàng cũng là đang sống ở một nơi kì quái này sao? Một nơi nàng yêu thích vô cùng, không biết từ khi nào, nàng lại có tình cảm đặc biệt đối với núi rừng, với muôn thú, với thiên nhiên. Nghĩ cũng thật nực cười, nàng lại có loại tình yêu quê hương đất nước với nơi này nha! Vậy! Đã đến đây, thì cứ sống cho thoải mái đi!

Đồng qua xuân tới...thoáng chốc đã một năm trôi qua...

“Đại Bảo! Lại đây! Ăn hồng quả!” Vương Tuyết Nghi một thân da thú bọc quanh người, hiện tại chính là không lời nào diễn tả được hết vẻ đẹp của nàng, mất phương mảy liễu, dáng người hoàn mỹ không tí vết, thon thả mềm mại, đẹp, nàng đẹp đến thiên địa đều phải thất sắc. Giữa khu rừng hoang dã, nàng như một tinh linh xinh đẹp tỏa sáng cho cánh rừng rộng lớn.

Vương Tuyết Nghi lúc này đang thoải mái nằm dưới gốc cây ăn hồng quả, kêu hồ vương lại ăn. Thấy nó màu hồng sáng xinh đẹp, nên nàng liền gọi hồng quả. Nói ra cũng thật lạ, loại quả này chỉ cần ăn một quả thì no cả ngày, có điều một tuần tính theo thời gian ở hiện đại thì chỉ cho ra bảy quả.

Mỗi ngày nàng đều ăn một quả, dần lại phát hiện, thời gian no bụng có thể kéo dài theo thời gian nàng tu luyện.

Bởi vì thời gian đột phá càng về sau càng dài, cộng với, nàng lười biếng, nên tính đến thời điểm bây giờ Vương Tuyết Nghi chỉ mới gần kết thúc bước thứ hai:

Kinh thủ tam dương: gồm kinh thủ dương minh đại trường (có hai mươi huyết), thái dương tiểu trường (có mười chín huyết), thiếu dương tam tiêu (có hai mươi ba huyết), từ bàn tay đi dọc theo mặt ngoài cánh tay lên đầu.

Nhưng nào có biết rằng, cho dù nàng lười biếng thì tốc độ tu luyện này so với người thường đã muốn bao nhiêu biến thái a!

Vương Tuyết Nghi khẳng định, ăn hồng quả ít nhiều có liên quan đến việc hỗ trợ cho tu luyện của nàng.

Vì thế, nàng vẫn kiên trì ăn hồng quả, nhưng lại không biết thứ mình coi như đồ ăn lại là “Tiên hồng đơn” khiến kẻ chết ta sống tranh giành nhau trên đại lục.

Bởi công dụng của nó, một quả “Tiên hồng đơn” khai thông bốn huyết đạo mà người ta tu luyện bốn năm trời mới làm được. Một quả “Tiên hồng đơn” biến một phế vật không thể tu luyện thành một thiên tài, đem một kẻ bệnh tật kéo trở về mạnh mẽ khỏe khoắn. Hơn thế, còn có thể cải tạo cơ thể, loại trừ tạp chất ra ngoài, khiến cơ thể biến đẹp, xuất trần thoát tục, nhẹ nhàng như gió.

Đó cũng là nguyên nhân khiến Vương Tuyết Nghi vốn đã đẹp hơn người nay lại càng xinh đẹp bội phần, nhờ hiệu quả loại bỏ tạp chất, bài trừ độc tố, thanh lọc cơ thể, khiến nàng trở nên nhẹ nhàng thanh thoát, giờ tay nhắc chân đều muốn câu hồn đoạt phách người nhìn, khí chất bất phàm thoát tục, cùng với gương mặt thuần khiết của thiếu nữ mới lớn. Nàng như một tiên nữ nhàn hạ giữa núi rừng thanh mát, yên bình...

Hồ vương chính là bị nàng kêu “Đại Bảo”, nó cũng sớm quen rồi, e rằng chỉ có nàng mới dám gọi nó như vậy. Đại Bảo ngoan ngoãn lại gần hưởng thụ hồng quả.

Kì thực cây Tiên hồng đơn này chỉ có một cây duy nhất, không phải kẻ nào cũng dễ dàng được ăn.

Kẻ nào mạnh nhất, kẻ nào mang trọng trách bảo hộ nặng nề trên vai, mới được có quyền sử dụng.

Nhìn Đại Bảo vừa ăn vừa ngoe nguẩy cái đuôi, nàng cảm thấy thật ấm áp...

Cuộc sống nhàn hạ nàng ao ước bấy lâu hiện tại đã trở thành hiện thực...

Vương Tuyết Nghi vui vẻ vuốt đầu Đại Bảo, mặc dù nàng là ngự thú nữ vương, nhưng mà lại cảm thấy giống như đứa trẻ cần được bảo vệ.

Một năm thời gian bọn ma thú đã quen với nụ cười thân thiện cùng sự hòa đồng của nàng, chúng không còn ái ngại thân phận của nàng. Mà càng ngày càng giống như một đại gia đình ấm áp.

Lúc này, bỗng nhiên trên trời những đám mây dị thường xoay chuyển, mặt đất rung động mãnh liệt, bầu trời dần tối sầm lại, gió mạnh gào thét, từ trên trời đột nhiên lóe lên một ánh sáng màu đỏ đang nhanh chóng rơi xuống, đâm thẳng vào rừng sâu, nhất thời, một tiếng nổ thật lớn vang vọng khắp rừng, cả mặt đất rung chuyển cây cối cháy đen nhanh chóng lan rộng, bụi bay mù mịt. Vương Tuyết Nghi vô cùng kinh hoàng, nàng không ngờ nơi này đột nhiên có thiên thạch rơi xuống, không xong rồi, khu rừng đang cháy nhanh lan rộng, mặt đất dưới chân nàng cũng có vết nứt. Tình thế cấp bách vô cùng.

“Đại Bảo! Mau chóng rời khỏi, ra lệnh cho toàn bộ thú rừng chạy về phía ngoài rừng” Vương Tuyết Nghi dụng tâm thần hết lớn liên kết với Đại Bảo, nàng hiện giờ không có năng lực liên kết với nhiều thú rừng trên phạm vi rộng như thế. Trước mắt cần bảo vệ tính mạng cho chúng, nếu không rất dễ bị tuyệt chủng, nàng không biết còn hay không thiên thạch sẽ rơi xuống.

Chỉ nghe hồ vương rống to một tiếng thật dài, muôn thú đã muốn chen nhau chạy khỏi rừng. Đại Bảo công Vương Tuyết Nghi trên lưng nhanh nhẹn phóng đi như bay hướng ngoài rừng chạy.

Bởi vì chấn động quá mức mãnh liệt, mặt đất không ngừng nứt ra, không ít con vật bị rơi xuống chết, sức mạnh tàn phá của thiên thạch vô cùng lớn, rất nhanh lửa đã muốn cháy đến phía sau Vương Tuyết Nghi, trên trán nàng mồ hôi chảy ròng ròng, chạy được một đoạn dài, Đại Bảo cũng muốn thấm mệt, phải chờ thêm nàng trên lưng, đúng là là giảm tốc độ của nó. Thấy vậy, Vương Tuyết Nghi đột nhiên nhảy khỏi lưng Đại Bảo, vận dụng khinh công đến cao nhất mà chạy, lại ra lệnh cho Đại Bảo phải chạy ra khỏi rừng, nó do dự muốn đuổi theo nàng, nhưng mắt thấy nàng tốc độ cũng nhanh, nên thả lỏng một chút rồi liều mạng phóng đi.

Cuối cùng, “thiên tai” cũng chấm dứt, để lại rừng NGUYỆT LÂM một mảng tiêu điều, cây cối bị tàn phá đến thảm hại, từ khu rừng rậm xum xuê chỉ còn lại một mảng hoang sơ...

Động tình lớn như vậy, khiến mọi tu luyện giả cùng những quốc gia lân cận chú ý. Đa phần đều không hiểu là chuyện gì xảy ra, chỉ vui mừng vì sẽ có cơ hội thu phục những con ma thú trong đó.

Ma thú rừng Nguyệt Lâm, chỉ cần người có được một con cùng người kẻ ước, liền khẳng định được địa vị của người, khiến kẻ khác phải e dè, ngưỡng mộ người. Đặc biệt, nó có trợ giúp rất lớn trong đánh nhau.

Ở một nơi sâu thẳm nào đó, một vị lão nhân râu tóc bạc phơ đang ngồi khoanh chân tu luyện đột nhiên mở to mắt, nét mặt già nua nhăn nhó hiện lên nét cười...

Nguyệt vương nữ, đã tái xuất...

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyệt Nghi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 4: Tuyệt Đại Mỹ Nhân

Vương Tuyệt Nghi trong lúc hỗn loạn đã lạc mất Đại Bảo, nàng chạy cả đêm không nghỉ, hiện tại đã mệt đến rã rời, may mắn phần bìa rừng lửa cháy không tới, nàng liền dừng chân tìm chỗ nghỉ ngơi.

Rừng Nguyệt Lâm của nàng, nhà của nàng, nơi sống an nhàn của nàng... Tất cả đã bị thiêu rụi trong một đêm. Tại sao? Tại sao chọn đúng rừng Nguyệt Lâm của nàng mà rơi xuống, phá hủy hết thảy?

Nắng đã lên cao, khiến cho khung cảnh tiêu điều hiện rõ. Vương Tuyệt Nghi lặng người đứng đó, ánh mắt xa xăm nhìn vào sâu trong rừng, nhìn nơi nàng đã gắn bó một năm... Thở dài một tiếng, hết thảy cứ thuận theo tự nhiên đi.

Xoay người tìm một chỗ để ngủ, nàng hiện tại đã muốn không còn sức đứng nữa.

“Đại ca! Không phải chúng ta đi săn thú trong Nguyệt Lâm sao? Tại sao lại không thấy một con a?” Một giọng nói lạnh lạnh đột nhiên vang lên khiến Vương Tuyệt Nghi giật mình tỉnh dậy. Quả thật xui xẻo đến cực điểm, nàng bây giờ đứng còn không vững, lại gặp bọn người đến săn thú của nàng. Vương Tuyệt Nghi gần gượng bò dậy trốn sau tảng đá, tiếng bước chân của đám người kia cũng vừa tới.

“Đồ ngu. Thú trong rừng Nguyệt Lâm dễ săn như vậy sao, nếu không phải cố chủ ra giá tiền lớn, người nghĩ ta muốn đến nơi này tìm nguy hiểm à?” Nói nhiều, mau cảnh giác đi!” Người nói là một đại hán to lớn, cao khoảng hai thước, cả thân mình cơ bắp rắn chắc mạnh mẽ, điển hình của một lực sĩ hung hãn. Theo sau còn có năm người, cao thấp đều có, thoạt nhìn cũng khá khỏe mạnh.

Theo như lời chúng nói, có vẻ như đang đi săn thú cho người ta để lĩnh tiền đi, còn có nguy hiểm? Thú rừng của nàng nguy hiểm như vậy sao? Nàng sống với chúng một năm, cảm thấy chúng nó rất thân thiện nha.

Đang lúc nàng suy đoán, tiếng bước chân của một kẻ đã đến gần tảng đá nàng đang trốn. Khiến nàng giật mình, trong lòng hồi hộp không thôi. Tiếng bước chân ngày càng gần, mồ hôi trên trán nàng không ngừng tiết ra. Không tốt chút nào, nàng hiện giờ còn rất mệt, không có sức chống lại bọn chúng.

“Đại ca! Có Sài lang thú xuất hiện!” Ngay lúc này, một tiếng hét lớn truyền đến, cả đám liền hướng tên vừa lên tiếng vọt tới. Vương Tuyệt Nghi trong lòng mới thả lỏng một chút, nàng liền động tâm thần liền kết với Sài lang thú bảo nó dụ đám người chạy ra hướng khác, sau đó cố gắng chạy đi.

Nàng nếu trong phạm vi gần với thú vật thì có thể liên kết với nó, cũng không biết có phải do nàng là nữ vương của chúng hay không mà mỗi yêu cầu của nàng chúng đều tuân theo vô điều kiện. Bất quá điều này đối với nàng vô cùng tốt.

Đội đám người đi xa, Vương Tuyệt Nghi mới dám đứng lên, nơi này không còn an toàn nữa rồi. Nàng phải nhanh chóng rời khỏi.

Vừa mới đi được vài bước, chân nàng đã lão đảo té ngồi xuống đất, thậm chí không ổn, nếu để mấy tên kia trở lại nhìn thấy nàng, đám chắc sẽ không có tốt đẹp gì đối với nàng. Đang lúc không biết phải làm sao, thì lại có một đám người khác kéo đến, lần này có khoảng hơn mười người, cảm giác của nàng vô cùng nhạy bén, có thể đoán được đối phương từ xa, hình như bởi vì sống trong rừng nên trực giác của nàng càng ngày càng tiến bộ đi. Nhưng mà lúc này, nàng chạy không kịp nữa, đám người đã đến, nhìn thấy nàng ngồi cúi đầu dưới đất...

Trong nháy mắt nhìn thấy nàng kia, toàn bộ đều như bị điện giật, hai mắt kinh diễm không thể tin nhìn nàng. Chỉ thấy một thiếu nữ mặc da thú, cả người lấm lem bụi bặm, thế nhưng, làn da trắng nõn kia không thể nào dấu hết, hai cánh tay cùng đôi chân trần thon thả để lộ, mái tóc đen dài mềm mượt có chút lộn xộn xõa trên đất, tư thế ngã của nàng quả thật khiến lòng người xao động, đáng người mềm mại cúi đầu ngồi đó.

Trong lòng chấn động, Từ Đồ Từ chỉ cảm thấy tim mình đập loạn lên, thế gian này, lại có một người con gái xinh đẹp như vậy, chỉ mới nhìn dáng người của nàng, đã bị chấn động như thế... Vậy còn khuôn mặt của nàng, còn đẹp đến nhường nào? Nghĩ đến đây, hẳn không khỏi mong chờ.

Chỉ thấy nàng chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn hắn, giây phút đó, giống như thời gian ngừng trôi, vạn vật đã không còn thấy đâu... Tất cả, đều bị dung nhan mỹ lệ của nàng làm cho thất sắc... Những vết bẩn đen trên mặt nàng cũng không che nổi ngũ quan vô cùng tinh xảo kia, đôi mắt nàng nhu mì lưu chuyển, ngàn ánh sao trên trời cũng không thể sánh bằng một cái liếc mắt của nàng, hàng mi dài cong quyến rũ, đôi môi đỏ mọng như hai cánh hoa đào... Dung nhan này, chỉ sợ đến cả thần tiên cũng không sánh bằng, nàng đẹp như vậy, đẹp đến mức người ta cũng không thể tưởng tượng ra...

“Xin lỗi! Có thể hay không giúp ta đứng lên?” Thật là, dung nhan của nàng ở hiện đại cũng không khiến người ta như chết đứng như vậy đâu, nàng nghĩ ở nơi cổ đại phong thủy tốt như vậy, có lẽ nữ nhi cũng nhiều như mây, sao lại nhìn nàng như vậy a? Trước mắt không còn lựa chọn, chỉ có thể nhờ người này giúp mình vậy, nhìn hắn khôi ngô tuấn tú, mặc y phục có vẻ sang trọng, có lẽ là một người có địa vị đi.

Giọng nói của nàng cất lên đánh thức đám người từ cõi tiên trở về, nhưng khi ý thức được giọng nói của nàng, lại không khỏi rung động. Trời ạ! Đến cả giọng nói cũng êm tai như vậy, phảng phất như tiếng của tiên nữ chôn nào vang vọng về, làm xao động lòng người. Tư Đồ Tư trong lòng hạ quyết tâm mãnh liệt, bất luận như thế nào, hắn cũng phải đem bảo bối này cột chặt bên người, không cho kẻ nào đoạt lấy.

Ý thức được lời nàng muốn nhờ, cả đám người không hẹn mà chen nhau bước tới muốn nâng nàng dậy.

Tư Đồ Tư mạnh mẽ ho khan hai tiếng, thành công đem đám người kia dừng bước, trong lòng trần trối oán hận nhìn hắn, được đỡ mỹ nhân a, nhất là cái mỹ nhân đẹp đến mức không có thiên lý như vậy, chính là cầu còn không được, bất hạnh, bọn họ không có cái phúc ấy.

Tư Đồ Tư hài lòng nhìn họ một cái, rồi ánh mắt hết sức ôn nhu nhìn Vương Tuyết Nghi đi tới. Hắn vươn tay định ôm nàng đứng dậy, nhưng nàng phát tay, nói:

“Không cần ôm ta.” Nói rồi nàng lấy chút sức lực yếu ớt nắm lấy cánh tay rắn chắc của hắn làm điểm tựa từ từ đứng lên. Vừa mới đứng lên, chân nàng lại mềm nhũn, lao đao lại ngã nhào vào ngực hắn. Tư Đồ Tư nhanh tay đỡ lấy nàng, thoáng chốc cả người lại như bị điện giật ngây dại tại chỗ. Cảm giác mềm mại như vậy, ôm nàng thật rất thích a, mùi hương thơm nhẹ truyền đến mũi, khiến hắn cảm thấy vô cùng thoải mái. Khóe miệng không khỏi cong lên một nụ cười, hắn định nâng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 5: Nàng Là Ai ?

Tư Đồ Tư vui sướng ôm Vương Tuyết Nghi trên ngựa chạy như bay trở về phủ, hắn vốn dĩ nghe thấy tiếng Sài lang thú nên mới đuổi theo, lại không ngờ duyên kỳ ngộ để hắn gặp được nàng, một tuyệt đại bảo vật như vậy...

Về đến phủ, hắn đã ôm nàng trực tiếp bước vào phòng mình, dọc đường hành lang gấp khúc, nhiều người tròn to mắt nhìn tam vương gia nhà mình hôm nay lại ôm một thiếu nữ không nhìn rõ mặt đang vội vàng bước đi.

Đặt nàng ngồi trên giường, kích động ngắm nhìn dung nhan còn dính bẩn mà rung động đến cực điểm kia, đưa tay nâng cằm nàng, hắn hỏi:

“Dung nhan như vậy, nàng là con gái nhà nào?” Con gái nhà nào mà lại sinh ra tuyệt sắc giai nhân như vậy, trong lòng hắn cũng rất tò mò.

“Liên quan đến ngài sao?” Vương Tuyết Nghi bình tĩnh nhìn hắn, dọc đường nàng biết được hắn chính là tam vương gia tuần mã của Ngân Kim quốc, nếu không phải nội lực bị tiêu hao, cần phải có thời gian để hồi phục, nàng cũng không muốn dính dáng đến tên này, nam nhân nếu nhìn thấy chân diện của nàng, sẽ nảy sinh ý nghĩ gì nàng còn không biết sao!

“Đương nhiên liên quan, để ta còn đưa sính lễ đến nhà nàng.” Tư Đồ Tư bá đạo nói thẳng, hắn chính là muốn nhanh chóng cưới nàng vào cửa, nếu không, chỉ sợ kẻ khác chen chân.

“Ta hình như không có nói qua muốn gả cho ngài nha!” Trong lòng không khỏi thầm mắng, nàng có chút sợ hãi, tên này thế nhưng trực tiếp như vậy muốn đem nàng làm nương tử hắn.

“Nàng không muốn?” Chân mày khẽ nhíu, hắn cẩn thận nhìn kỹ sắc mặt của nàng. Trong lòng quyết định, nàng không muốn cũng không được, hắn đã định nàng rồi.

“Ta bất quá chỉ gặp ngài lần đầu, liền như vậy muốn ta gả cho ngài... Ngài, không thể cho ta chút thời gian sao?” Nhìn sắc mặt thâm trầm của hắn, Vương Tuyết Nghi biết người này chính là khó dụ, đành phải cố gắng kéo dài thời gian vậy. Vương Tuyết Nghi là người thừa kế được chọn, bản lãnh nhìn người của nàng cũng không phải xoàng.

Nhìn gương mặt giống như chịu ủy khuất của nàng, nước mắt đã muốn tuôn ra, Tư Đồ Tư liền giật mình, trong lòng thương tiếc không thôi, hắn tự trách chính mình vì sao nóng vội như vậy, nghĩ lại mới nhớ, hắn chẳng qua chỉ vừa mới gặp nàng, lại bảo nàng gả cho hắn, này không phải do hắn sao?

“Đừng khóc đừng khóc, ta sai rồi, ta không nên ép nàng như vậy, được rồi được rồi, nàng cứ từ từ mà suy nghĩ, rồi cho ta một đáp án tốt là được” Từ Đồ Tư không chịu nổi thấy nàng đáng thương như vậy, liền luống cuống tay chân lau nước mắt cho nàng, làm mỹ nhân khóc, cũng là cái tội lớn a.

Một lát sau, hắn đi ra ngoài phân phó thị nữ đến đưa nàng đi tắm rửa.

Vương Tuyết Nghi tựa lưng vào hồ tắm, nhẹ nhàng tẩy rửa những vết bẩn trên cơ thể, làn nước lăn trên cánh tay trắng nõn của nàng, nước chảy từ đầu vai thon nhỏ xuống tay nàng, suối tóc bông bênh trên làn nước rải đầy hoa đào... Dung nhan xinh đẹp như vậy, tiên cảnh như vậy, đến mức muốn câu hồn đoạt phách người khác.

Bốn thị nữ bị nàng từ chối hầu hạ chỉ biết đứng đó há hốc mồm mà nhìn, trong lòng vô cùng rung động.

“Ông trời ơi! Trên đời lại có cô nương xinh đẹp như vậy, đánh chết ta cũng không tin một người cũng có thể xinh đẹp đến mức này...” Một thị nữ dung nhan trung đẳng, làn da hơi ngăm, đang trở mặt kinh ngạc nhìn Vương Tuyết Nghi trong hồ.

Không chỉ nàng ta, ba thị nữ kia cũng không khác mấy, đều cùng một biểu tình nhìn Vương Tuyết Nghi.

Trong hồ nước, Vương Tuyết Nghi vừa tắm rửa vừa suy tính trong lòng, thấy bốn thị nữ kia nhan sắc bình thường đến không thể bình thường hơn, chẳng lẽ vương phủ này nghèo đến mức không có nổi một thị nữ xinh đẹp? Không đúng, dọc đường nàng để ý thấy bài trí trong phủ xa hoa vô cùng, mỗi một đồ vật cũng đều là quý giá, nhưng thị nữ lại như vậy dung nhan. Nàng hiện biết được đây là thành Ngạn Bắc, là kinh thành phía bắc của Ngân Kim quốc, hiện nàng đang ở chính là vương phủ của tam vương gia đương triều – Từ Đồ Tư. Người này thâm trầm khó đoán, là một người nguy hiểm, nàng phải nhanh chóng tìm cách trốn thoát.

Vương Tuyết Nghi mặc vào y phục mà thị nữ đã chuẩn bị, trang phục ở đây khá giống trong các bộ phim tiên hiệp mà nàng từng xem ở hiện đại, chất liệu thật tốt, mặc vào thật thoải mái a, nhưng cũng là thật nhiều lớp phiền phức. Vương Tuyết Nghi ở hiện đại chính là một cái đại minh tinh bí ẩn xinh đẹp được biết đến trên thế giới nha, nàng thích đóng phim cổ, nhưng cũng ghét phiền phức, nên ngoại trừ xuất hiện trong các bộ phim cổ trang, thì đa số không ai biết đến nàng là ai, các buổi họp báo phỏng vấn đều không có tham gia. Nên người ta chỉ biết đến cái nghệ danh Tuyết Tiên mà công chúng đặt cho nàng, càng khiến cho nàng giống như là mỹ nhân chỉ tồn tại trong phim, giống như không có thật, thậm chí có người còn cho rằng nàng là nhân vật 3D công nghệ cao tạo ra, khiến người xem không phân biệt thật giả. Không khỏi cười tự giễu trong lòng, xinh đẹp như vậy để làm gì, là may mắn hay bất hạnh đây? Chẳng phải nàng bây giờ đang bị người ta giam giữ sao!

Khoác lên người bộ lục y, mái tóc búi gọn phía sau, vài loạn tùy tiện thả xuống, càng khiến nàng thanh mát như gió xuân, đôi mắt dịu dàng lưu chuyển, lại khiến bốn thị nữ ngây người tại chỗ, thật sự là không biết dùng lời nào để hình dung.

Những ánh mắt như vậy đối với Vương Tuyết Nghi đã sớm quen, nàng hiện tại phải trở lại phòng luyện công, nhanh chóng hồi phục rồi khỏi đây. Nếu không chỉ sợ tên vương gia kia giờ trở.

Bỏ lại bốn thị nữ còn đang ngây người quên cả trời đất, Vương Tuyết Nghi một mình bước ra ngoài, theo trí nhớ trở về phòng. Đi qua mấy lần gấp khúc, nàng cuối cùng về đến nơi, rồi lập tức ngồi trên giường thả rèm bắt đầu luyện công.

Nàng không biết, lúc nàng đi qua đoạn hành lang kia, có một thiếu niên cao lớn tuấn mỹ đứng ngây ngốc một chỗ nhìn nơi nàng vừa biến mất. Nàng là ai? Phải chăng là tiên nữ hạ thế? Bóng dáng xinh đẹp đến rung động kia, từ giây phút nhìn thấy hắn đã không thể nào quên nổi. Nếu không phải hôm nay tận mắt nhìn thấy nàng, hắn sẽ cho rằng mình đang nằm mơ a.

“Ngũ vương gia, ngài sao lại đứng ở chỗ này? Nô tài gọi này giờ mà ngài vẫn im lặng” Lúc này một nô tài chạy đến, kéo Từ Đồ Dẫn tỉnh lại từ trong say mê.

Hắn giật mình phát hiện nàng đã không còn thấy bóng dáng. Phát hiện mình lại quên mất đuổi theo nàng. Nàng ở trong phủ của tam ca, chẳng lẽ nàng là...

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 6: Trốn Khỏi Phủ

Từ Đồ Tư sau khi xử lý vài công việc quan trọng liền vội vã chạy về phủ ngay lập tức, hắn đợi không được muốn nhìn thấy nàng, kì thực chỉ mới có nửa ngày, hắn lại cảm thấy thật lâu, trong đầu lúc nào cũng hiện lên dung nhan kia.

Từ Đồ Dẫn xoay người nhìn thấy tam ca của mình hôm nay lại lạ thường vội vã đang đi như chạy đến. Khóe miệng hắn mỉm cười.

Từ Đồ Tư nhìn thấy Từ Đồ Dẫn đứng trong hậu viên của mình, trong mắt lóe lên một tia âm hiểm, hắn đã thấy gì rồi? Nhưng khóe miệng lại mỉm cười

thong thả đi tới: “Ngũ đệ có việc tìm ca ca sao?”

Tur Đồ Dẫn khoái trá cười to, vui vẻ lôi kéo Tur Đồ Tur “Hoàng huynh! Tiểu đệ hôm nay thật buồn, muốn cùng huynh chơi cờ, có được không?”

“Sao lại không được, đã lâu không gặp, nào! Chơi một ván.” Tên này, xem ra không có nhìn thấy nàng, chết tiệt, hôm nào không đến, thời điểm này lại đến, xem ra hẳn phải cẩn thận giấu nàng thật kĩ rồi.

Tur Đồ Dẫn trong lòng cười lạnh, xem ra nàng kia thật sự là người hoàng huynh mang về, nhìn phản ứng của hắn, có lẽ là muốn giữ kín nàng làm của riêng rồi. Hoàng huynh a hoàng huynh! Người có bản lĩnh thì giấu nàng cho tốt, nếu không ngày mai không biết người có còn nhìn thấy nàng?

Thoáng cái, trời đã tối, vương phủ đèn đuốc thấp sáng trên từng đường đi.

Trong phòng, Vương Tuyết Nghi đã nhanh chóng khôi phục công lực, khiến nàng thật kinh ngạc, bình thường, nàng cũng phải mất ba đến bốn ngày mới có thể khôi phục hoàn toàn, nhưng bây giờ chỉ cần có nửa ngày. Nghi ngờ trong lòng nhưng rất nhanh bị nàng bỏ qua, trước mắt tối nay liền tìm cách trốn đi quan trọng hơn.

Trong lúc nàng đang suy nghĩ, đột nhiên có một luồng gió lạnh áp vào cổ nàng, nhìn xuống, là một cái thủy chủ (con dao nhỏ) kề vào cổ nàng.

“Ngồi yên! Không được la lớn, nếu không đừng trách” giọng nói trầm đầy sát khí vang lên phía sau.

“Ta không la, không la. Người bỏ cái này xuống trước được không? Ta không dám chạy đâu a!” Nói giỡn, đao kề ngang cổ, người này có thể vào phòng mà không bị nàng phát hiện thì thân thủ không cần phải nói cao hơn nàng biết bao nhiêu. Phải bình tĩnh, không cần thận thì cổ của nàng. .

Giọng nói của nàng khản trương, ôn nhu mềm mại khiến hắc y nhân phía sau nàng có chút ngẩn người, hắn lần đầu tiên nghe được âm thanh hay đến như vậy, bởi vì đứng gần nàng, hắn ngửi được hương thơm nhẹ nhàng thanh mát trên người nàng, tâm càng nhộn nhạo. Làm sát thủ nhiều năm như vậy, tâm cứng như sắt đá, lại dễ dàng bị nàng làm tan ra. Hắn gạt mình tỉnh lại, giọng nói phát ra có chút không được tự nhiên. Bỏ thủy chủ xuống, hắn đi đến trước mặt nàng, tay giơ lên cái một cái áo choàng đen.

“Mau mặc vào rồi...” Một giây kia chứng kiến dung nhan của nàng, hắc y nhân toàn thân cứng đờ, ánh mắt ngây dại nhìn nàng, cái áo trên tay rơi từ khi nào. Hẳn quả thật không thể tin, không thể tin! Trước mắt là như thế nào mỹ nữ!

Vương Tuyết Nghi phát hiện, thì ra xinh đẹp không phải lúc nào cũng phiền phức, tỉ như hiện tại, trong lúc nguy hiểm nàng có thể lợi dụng để tìm sơ hở thoát thân.

“Vị đại hiệp này, áo ta đã mặc rồi!” Vương Tuyết Nghi nhẹ giọng cẩn thận hỏi, trong lòng cảm thấy bất an, chẳng lẽ người trên đại lục này đều lợi hại như vậy?

Hắc y nhân bị tiếng nói của nàng kéo trở về. Chết tiệt, hắn lại nhìn nàng đến quên cả nhiệm vụ tối đây. Chỉ thấy nàng mặc áo choàng lớn phủ gần hết người, để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn sợ hãi mà lại nghe lời, trong lòng không hiểu sao không nỡ nhìn thấy nàng như thế, giống như hắn là kẻ xấu bắt nạt nàng vậy.

“Đừng lo, ta không làm hại nàng, chỉ cần im lặng đi theo ta.” Hắc y nhân không nhận ra giọng nói của mình dịu dàng trước nay chưa từng có. Hiện tại hắn không thể làm chậm trễ nhiệm vụ chủ nhân giao phó.

Hắn nhanh tay vác nàng trên vai rồi tung người nhảy qua cửa sổ, một đường nhanh nhẹn lướt qua mái nhà, rất nhanh đã ra khỏi phủ. Vương Tuyết Nghi nhận thấy hắn đi về một hướng, nếu nàng không nhanh chóng thoát, chỉ sợ lại rơi vào bẫy của kẻ khác.

“Ây da!” Vương Tuyết Nghi bỗng kêu lên một tiếng.

“Chuyện gì vậy?” Hắc y nhân nghe thấy, có chút khản trương hỏi. Nhưng chân vẫn dùng khinh công tiếp tục chạy.

“Bụng của ta đột nhiên đau quá, người lại vác ta như vậy!” Giọng nói của nàng đáng thương có chút dè dặt. Nhưng trong lòng lại cười xấu xa, mỹ nhân kế của nàng, trước nay đều chưa từng thất bại.

Chỉ thấy hắc y nhân có chút do dự rồi đột nhiên dừng lại, chuyển tư thế trở thành bế nàng, cảm giác thân thể mềm mại trong lòng, lại nhìn thấy gương mặt kia của nàng, hắn chính là không có cách nào tập trung mười phần vào nhiệm vụ. Chính vào lúc hắn không để ý, rất nhanh Vương Tuyết Nghi vươn tay đảo một cái thật nhanh trên ngực hắn, hắc y nhân cả người đột nhiên cứng đờ, không thể di chuyển. Vương Tuyết Nghi thân thủ nhanh nhẹn nhảy ra khỏi người hắn, đứng trên mặt đất mỉm cười nhìn hắn.

“Đa tạ vị huynh đài giúp ta thoát khỏi phủ. Sau này có duyên sẽ gặp lại!” Nói rồi nàng xoay người dùng khinh công bay đi, nhanh chóng biến mất trong màn đêm, để lại hắc y nhân đứng đó nhìn theo nơi nàng vừa đi. Thở dài một tiếng, hắn chuẩn bị quay về chịu phạt với chủ nhân. Chỉ là, điều khiến hắn kinh ngạc không thôi, nàng là ai? Dung mạo tựa thiên tiên! Nàng lại có thể “phi thân”, lại có làm thế nào mà lại khiến hắn không thể nhúc nhích. . ?

Thoát khỏi vương phủ, Vương Tuyết Nghi vội vàng tìm một góc nhỏ trong thành để trốn, nàng sợ sau khi Tur Đồ Tur biết nàng biến mất, có hay không nổi điên lục soát cả thành Bắc Ngạn này? Hiện tại quan trọng nhất là phải làm sao che dấu dung mạo của nàng, không thể phủ nhận, nàng thật sự quá mức dễ nhận biết. Trong lòng lại nghi hoặc, người của thế giới này cũng biết khinh công? Nhìn thân thủ của hắc y nhân kia, nàng liền khẳng định chính mình không có khả năng tự bảo vệ mình. Vương Tuyết Nghi chạy nửa đêm, cuối cùng lên vào nhà của một thôn phụ, lấy trộm bộ quần áo đang phơi ngoài trời, cũng may nó đã khô rồi, nếu mà ẩm ướt thì thật khó chịu. Trốn vào ngõ nào đó đổi quần áo, nàng để lại quần áo cũ của mình, coi như nàng

không có lấy trộm đồ của người ta đi. Vương Tuyết không khỏi cười khổ, sống đến từng tuổi đầu, đây là lần đầu tiên phải làm việc lén lút này.

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 7: Mĩ Nữ Ở Dị Giới (01)

Sáng sớm, Vương Tuyết Nghi thức dậy, phát hiện cả đêm qua mình ngủ trên đồng rom trong chuồng ngựa nhà người ta. Lúc này mới giật mình vội vã rời đi. Cũng may nàng có lấy đi cái áo choàng của tên hắc y nhân nọ, lúc này mới che hết cơ thể của nàng, còn gương mặt thì bôi ít bùn đất lên, thành công hóa trang thành một gương mặt sần sùi đen đúa, bởi vì trước giờ nàng đã từng giả trang nhiều lần để chạy trốn, nên tay nghề rất khá. Tóc thì làm rối lên, che đi nửa khuôn mặt. Lúc này nàng mới có chút an tâm đi ra ngoài đường phố, cả đêm chạy trốn, trong bụng không có gì cả, thật là đói đến muốn ngất rồi.

Thành Bắc Ngạn này rất phồn hoa, chỉ thấy hai bên đường người qua lại đông đúc, hàng hóa trưng bày khắp phố, ồn ào náo nhiệt chẳng thua kém ở hiện đại, thế nhưng Vương Tuyết Nghi không có cảm thấy khó chịu, người ở đây tràn ngập sức sống, thật là một nơi sinh động. Nhưng lúc này nàng không có nhiều tâm trạng đi quan sát phố thị cổ đại, trong đầu nàng chỉ có câu nói: quán ăn ở đâu?

Cuối cùng, Vương Tuyết Nghi vào một tiệm nhỏ, chọn một chỗ khuất trong quán ngồi xuống. Rất nhanh tiểu nhị chạy ra, niềm nở hỏi han xem nàng ăn món gì. Vương Tuyết Nghi thật không biết ở đây người ta ăn như thế nào, chỉ biết hỏi:

“Xin hỏi, quán của người có những món gì?”

Tiểu nhị nghe thấy giọng nói của nàng liền xựng người, thăm nghĩ vị cô nương này giọng nói thật hay, có lẽ không phải nhân vật bình thường đi, kinh nghiệm nhìn người của hắn cũng có nhiều, nên rất nhanh giới thiệu một loạt món ăn mà nàng chưa nghe bao giờ, đành gọi bữa vài món mà tiểu nhị đã nói qua. Rất nhanh món ăn được mang lên.

Mất thấy món ăn lần lượt bày ra trước mặt, những món ăn ở đây trông thật sơ sài, đa phần hình như chỉ nướng với luộc. Mặc kệ, trước tiên lót bụng cái đã, cầm đũa ăn một miếng, cảm nhận trong miệng thật nhạt nhẽo, hình như món ăn ở thế giới này không có gia vị. Nhưng nàng đang đói, không để ý được nhiều như vậy, trực tiếp ăn thật nhanh, động tác của nàng tuy nhanh, nhưng bản thân là đương kim tiểu thư của Vương gia - tập đoàn kinh tế lớn nhất cả một khu vực, phong thái lúc ăn làm sao có thể bình thường.

Tiểu nhị nhìn nàng ăn, liền nhận ra nàng là đang rất đói, nhưng là chưa từng thấy ai đói mà lại có phong thái ăn thanh nhã nhanh mà gọn gàng như vậy, thậm chí hắn cảm thấy có chút gì đó, đẹp hơn cả các tiểu thư quý tộc.

Ăn một lát, nàng đã muốn no, lúc này mới nhận ra tiểu nhị nhìn mình chằm chằm, mới giật mình tự hỏi: chẳng lẽ hắn phát hiện điều gì?

“Người còn muốn nhìn ta ăn sao?”

“À không, xin lỗi cô nương, mời tiếp tục dùng bữa.” Nói rồi tiểu nhị nhanh chóng lui vào trong.

“Này, nghe nói Lưu Quang Khánh hôm qua mới nạp thiếp thứ mười, rất xinh đẹp đấy!”

“Vậy sao? Người đã nhìn thấy người ta chưa mà bảo?”

“Có chứ, chắc chắn...Ta may mắn nhìn thấy, cô ta thậm chí còn đẹp hơn thập thiếp của hắn nữa!”

“Đẹp đến vậy sao? Có cơ hội nhất định ta phải xem mới được!”

...

Vương Tuyết Nghi ngồi nhàn nhã ăn cơm nghe chuyện phỉm, đây cũng là một cách thu thập thông tin rất hữu hiệu a.

Bỗng bên ngoài truyền đến tiếng của một nam nhân hót hải chạy vào, một tay chống vào cánh cửa, tay kia chỉ ra ngoài đường, hỏn hỏn nói:

“Mau... mau... ra xem đoàn người của Ngân Thủy quốc, bọn họ hộ tống... công chúa Thủy Nhan trên đường đến hoàng cung...”

Giống như nghe được tin động trời, cả đám người giống nhau đều đứng bật dậy.

“Người nói thật không? Công chúa Thủy Nhan sắp đi ngang qua nơi này?”

“Thật không? Thật không?”

...

Cả đám người nhón nhao cả lên, trên mặt hưng phấn giống như đang nghe tin vui nhất trong đời vậy.

“Ay...Ta lừa các ngươi làm gì, bọn họ đã đến cổng thành rồi!

“Ngươi xem ngươi xem, công chúa đang đến kia.” Một thiếu niên chạy vào thông báo, nói rồi cả đám người trong phòng đều phóng như bay ra ngoài.

Vương Tuyết Nghi trở mắt ra nhìn đám người trong phòng chỉ có mấy giây đã không còn một ai, ngay cả tiểu nhị cùng chủ quán cũng đi cả...Này, vị công chúa kia thế nào mà lại khiến họ như vậy? Tò mò, nàng cũng đứng dậy ra ngoài.

Ra đến cửa, đã thấy người hai bên đường đẩy kín, xa xa nàng nhìn thấy một binh đoàn hùng hậu đang đến gần, thấp thoáng thấy được những cỗ kiệu to lớn. Vương Tuyết Nghi quay sang hỏi tiểu nhị trong quán cũng đứng gần nàng:

“Tiểu nhị! Vị Thủy Nhan công chúa kia là ai, tại sao mọi người lại phản ứng như vậy?” Vương Tuyết Nghi lúc này cảnh giác hơn, hạ giọng nói xuống đến mức thấp nhất hỏi tiểu nhị, thật sự giọng nói của nàng dù có thế nào cũng không thể làm khác đi được bao nhiêu.

Tiểu nhị lại nghe thấy giọng nói mềm mại kia, nhất thời liền quên luôn mình đang háo hức muốn nhìn thấy Thủy Nhan công chúa, mà lại muốn tiếp tục nghe vị cô nương kì lạ này nói chuyện. Nhưng khi ý thức được nàng hỏi cái gì, hắn lại trợn mắt kinh ngạc:

“Đừng bảo là cô nương không biết à? Thiên a! Cả Ngân Kim quốc có ai không biết công chúa Thủy Nhan?”

“Ta từ trên núi xuống, nên nhiều chuyện không biết rõ, phiền huynh nói một chút!”

“Thì ra là vậy, ta nói cô nương, vị công chúa này là nhị công chúa của Ngân Thủy quốc, là đệ nhất mỹ nhân Ngân Thủy quốc, xinh đẹp tài giỏi nổi danh từ nhỏ, chỉ sợ cả đệ nhất mỹ nhân Ngân Kim quốc chúng ta cũng không thể sánh bằng nàng.”

“Đẹp đến vậy? Công chúa đến Ngân Kim quốc làm gì?” Nàng cũng muốn nhìn xem mỹ nhân của thế giới này a, phong thủy tốt như vậy, chắc là cũng phải nghiêng nước nghiêng thành mới được.

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 8: Mĩ Nữ Ở Dị Giới (02)

“Ta cũng không rõ a, hình như là làm sứ giả đến để tham dự đại thọ của thái hậu thì phải.” Tiểu nhị cảm thấy vui sướng kì lạ khi nói chuyện cùng nàng, giọng nói của nàng thật hay, êm như tiếng nhạc... Hắn đã sớm quên chuyện công chúa Thủy Nhan rồi.

“Đa tạ!...” Vương Tuyết Nghi mỉm cười nhìn tiểu nhị, trong lòng thầm nghĩ tên tiểu nhị này thật nhiệt tình. Nhìn thấy nàng cười, tiểu nhị đột nhiên ngượng ngùng cả người... Đây là làm sao...? Mắt của hắn có tật, có lúc lại không nhìn rõ ràng, chỉ có thể nhận thấy cánh vật xung quanh, mà lúc này hắn lại xuôi xéo phát bệnh... cho nên bỏ lỡ cơ hội nhìn công chúa Thủy Nhan, với vị cô nương giọng nói thật hay này...

Lúc này, đoàn người đã đi đến gần, binh sĩ khải trang chạy đến phía trước mở đường, những binh sĩ to lớn mặc áo giáp cười ngửa đi trước, đoàn người của công chúa ở giữa, hàng trăm binh lính theo sau. Cảnh tượng hết sức hoành tráng.

Điều kì lạ chính là, dẫn đầu lại là bốn người nam tử cười Án Nha thú (loại ma thú cấp trung, giống bảy phần con báo, di chuyển rất nhanh, thường dùng làm vật cưỡi), nhìn cách ăn mặc của họ chắc là tướng quân. Vương Tuyết Nghi nhìn vào trước kiệu, thấy một vị nam tử trông rất tuấn mĩ, áo giáp vàng, tay cầm bảo kiếm, vẻ mặt bảy phần anh khí, ba phần kiêu ngạo, khí thái bức người. Người này cười Mã Lô thú, là ma thú quý hiếm, hình dáng giống như con ngựa ở địa cầu, chỉ khác là nó có hai cái sừng sắc nhọn trên đầu, lông màu xanh lam có in hằn những dấu vết giống như sấm sét. Loại này Vương Tuyết Nghi từng thấy qua trong rừng Nguyệt Lâm, uy lực vô cùng mạnh mẽ. Không ngờ người này lại có thể dùng làm thú cưỡi, có thể thấy hắn lợi hại thế nào mới thuận phục được nó.

Đột nhiên người nam tử cười Mã Lô thú quay đầu, bắt gặp ánh mắt của Vương Tuyết Nghi, thoáng chốc, hắn có chút ngẩn người, chỉ cảm thấy đôi mắt kia thế nào lại xinh đẹp như vậy, nhu mì lưu chuyển, con ngươi đen láy mềm mại...Tựa hồ chỉ cần nàng liếc mắt một cái, cả hồn phách của hắn cũng sẽ muốn bay theo...

Nhận thấy tên kia nhìn nàng, Vương Tuyết Nghi liền khải trang, vội vàng cúi thấp đầu xuống, chỉ sợ hắn phát hiện cái gì. Nam tử thấy nàng khải trang kín đáo, hành động kì lạ, chân mày hắn không tự chủ nhíu lại.

Vương Tuyết Nghi liền len qua nơi khác, tránh tầm mắt của nam tử kia, nàng tiếp tục xem cỗ kiệu của công chúa Thủy Nhan.

Chiếc kiệu bằng vàng sang trọng, kiêu dáng thoáng mát, có bốn tấm rèm mỏng buông xuống tung bay theo gió. Nhưng vẫn thấy được dung nhan của công chúa. Một khắc nhìn thấy gương mặt kia, Vương Tuyết Nghi thật kinh ngạc. Không làm chứ? Đệ nhất mỹ nhân...? Chỉ thấy một dung nhan thanh tú, gương mặt nhỏ, làn da trắng vàng, một thân kim y bó sát người, để lộ đường cong cơ thể nóng bỏng. Cũng có thể coi là một cô gái xinh đẹp đi, nhưng nếu so với mỹ nhân ở hiện đại, thì vị công chúa này cũng là một cô gái có thân hình chuẩn với gương mặt thanh tú xinh xắn, làn da trắng vàng điển hình của người châu Á.

Vương Tuyết Nghi thầm than không ổn, đệ nhất mỹ nhân một nước ở thế giới này lại như thế, thảo nào từ ngày đến đây nàng không thấy một cô gái nào “xinh đẹp” cả. Những cô gái ở đây đa phần đều có dung nhan trung đẳng, làn da có chút thô ráp. Có thể thấy mỹ nhân đẹp như Thủy Nhan công chúa là rất hiếm. Giờ nàng có thể hiểu tại sao nam nhân nơi này lại điên cuồng như vậy.

Sau khi đoàn người đi qua hết, dân chúng cũng nhanh chóng tản ra, Vương Tuyết Nghi trở lại quán trọ, gọi tiểu nhị lại thanh toán tiền. Lúc trước nàng có lấy được ít bạc trong Tư Đồ phủ, cũng may tiền ở đây dùng giống với tiền thời cổ đại ở địa cầu, thuận tiện cho nàng sử dụng. Nếu không, chi sợ lúc này đói rã rồi rồi.

Đang lúc nàng thanh toán, bỗng nhiên có bốn gã quan binh mặc giáp đập cửa tiến vào, đến trước mặt các thiếu nữ trong quán, so sánh đối chiếu với người trong hình vẽ. Vương Tuyết Nghi chần chờ, nhìn người được vẽ tuy có chút xấu, đường nét thô cứng, nhưng nàng vẫn nhìn ra đó là nàng. Thời chết! Cái tên Tư Đồ từ đó nhanh như vậy truy lùng nàng.

Bọn lính đã kiểm tra gần hết những cô nương trong phòng, Vương Tuyết Nghi mồ hôi ngày càng nhiều, hồi hộp ngòai đó.

Cuối cùng, nàng nghe thấy tiếng bước chân đang đi về phía mình.

Càng lúc càng gần... Tim nàng cũng theo đó mà đập thật nhanh...

Cuối cùng bước chân dừng lại trước mặt nàng.

“Này! Người mau ngẩng đầu lên.” Giọng nói khan đặc của tên lính vang lên như bóp chặt tim nàng.

Vương Tuyết Nghi vẫn cúi đầu không nhúc nhích, không khí dồn nén đến khó thở. Thấy vậy, tên lính càng thêm nghi ngờ, giọng nói tăng thêm mấy phần.

“Người điếc sao? Ta bảo người ngẩng đầu lên!”

Thấy nàng vẫn không nhúc nhích, tên lính liền muốn động thủ. Vương Tuyết Nghi nhanh hơn điểm huyết hãn, rồi chạy nhanh về phía cửa, thân thủ nhanh nhẹn đánh ngã mấy tên lính ngăn cản, chạy thực mạng ra ngoài.

Một tên rất nhanh đứng lên chạy theo truy hô:

“Vương gia! Phát hiện kẻ khả nghi vừa mới chạy thoát.”

Tư Đồ từ đang kiểm tra gần đó, nghe vậy liền nghiêm trọng quát:

“Chạy hướng nào?” Chết tiệt! Nàng dám bỏ trốn, nếu để ta bắt được nàng, xem ta trừng trị nàng thế nào?

“Hướng này thưa vương gia!”

“Mau đuổi theo!” Tư Đồ từ phóng ngựa thật nhanh chạy đi, hán lúc này rất tức giận, lại không hiểu nàng tại sao bỏ trốn, lấy một vương gia như hán không tốt sao?

Vương Tuyết Nghi dùng khinh công hướng về phía rừng mà chạy, vào rừng chính là lãnh địa của nàng. Đến lúc đó muốn bắt nàng? Không dễ.

Xa xa nàng nghe thấy tiếng ngựa đuổi theo càng lúc càng gần, lấy hết sức lực tăng tốc độ. Nhưng càng lúc càng mệt, dùng khinh công rất hao tổn thể lực, nàng vẫn chưa luyện đến độ cao thâm trong võ công cổ truyền của gia tộc, dùng lâu như vậy, nàng sắp không chạy nổi nữa, rừng vẫn còn ở rất xa... Vương Tuyết Nghi trong lòng hoảng sợ, nếu bị bắt trở về, chỉ sợ không giữ nổi cái mạng nhỏ.

Đột nhiên Tư Đồ từ bay tới, tóm gọn nàng trong lòng, hán ôm nàng rất chặt, chặt tới nỗi nàng muốn ngộp thở, nàng hoảng loạn vô cùng, cố gắng vùng vẫy...

“Biết cả thuật phi thân, nàng cũng thật không đơn giản, trốn chạy nhanh như vậy!” Giọng nói trầm thấp kiềm nén tức giận của hán vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 9: Thái Tử Ngân Thủy Quốc

“Ngươi nhận nhầm người. Mau thả ta ra!” Vương Tuyết Nghi luống cuống chống cự, cảm thấy hình như hấn lại càng ôm chặt hơn, nên nàng bắt lực để yên.

“Ha...ha...ha...Thật tức cười, nhận nhầm sao?” Tư Đồ Tư cười to, sau đó cúi đầu kề sát vào cổ nàng, mỉm cười hít lấy một hơi thật sâu.

“Kẻ nào thì có thể, còn nàng...đâu dễ nhận nhầm như vậy.” Đùa chắc, hấn chỉ cần nhìn vào đôi mắt nàng liền biết, giọng nói này, lại còn mùi hương thanh mát này...còn có kẻ thứ hai có được sao?

Bị hấn không hề kiêng dè đụng chạm, ở đây lại nhiều người như vậy, Vương Tuyết Nghi trong lòng giận dữ cùng xấu hổ. Cái tên vương gia này tính tình ương ngạnh hiếu thắng, nếu đối cứng với hấn, chỉ sợ người chịu thiệt là nàng.

Đột nhiên Vương Tuyết Nghi mỉm cười, nàng mới vừa phát hiện liên kết với một con Mã Lôi thú đang ở gần đây. Vì thế liền quay sang ỷ khuất nhìn Tư Đồ Tư.

“Ta không có trốn a! Đêm đó đột nhiên có kẻ áo đen bay vào bắt ta đi, sau đó ta trốn thoát được. Lúc này nhìn thấy mấy tên lính đó đuổi theo, ta không chạy thì để cho chúng bắt sao? Ngài làm gì vậy, mau buông ta ra!”

Nhìn nàng then quá hóa giận, hiện tại hấn không còn quan tâm là nàng trốn hay bị bắt cóc, chỉ muốn như vậy ôm nàng, nhìn nàng.

“Nữ nhân của ta, ta muốn thế nào thì thế đó.” Hấn bá đạo lên tiếng, hình như có ý làm khó nàng, muốn trừng phạt nàng.

Xem ra hiện tại hấn không có ý thả nàng. Thoáng chốc, gương mặt đen đúa của Vương Tuyết Nghi trầm xuống, tức giận gần từng chữ rõ ràng với hấn.

“Ta nói ngài mau thả ta ra! Ta theo ngài về, nếu ngài không buông, ta sẽ cho rằng ngài khi dễ ta, lúc đó...đừng tưởng ta không dám làm ra chuyện gì!” Giọng nói êm tai của nàng lúc này phát ra mang theo mùi hương thanh khiết, nghiêm nghị lạ thường. Mấy ngày này, để tránh nguy hiểm, nàng phải luôn nguy trang, diễn kịch, bây giờ lại phát ra lời thật của con người nàng, lời nói to gan như vậy... Đã vậy, nàng không cần giả bộ nữa.

Chỉ thấy Tư Đồ Tư nhũn mày nhìn nàng thật sâu, đôi mắt như tỏa sáng lên, đột nhiên lại cười to.

“Ha...ha...ha...Nữ nhân ta chọn quả nhiên thú vị, rất có khí phách.”

Hấn buông nàng ra, lại nghiêm mặt âm hiểm nói:

“Tốt nhất nàng đừng có giờ trò, ngoan ngoãn làm vương phi của ta đi! Nếu không...ta không ngại biến nàng thành nữ nhân của ta trước khi thành thân đâu.”

Vương Tuyết Nghi oán giận trừng mắt nhìn hấn. Trong lòng không ngừng mắng chửi: Cái tên vương gia chết tiệt, tên vương gia chết bầm, cư nhiên trắng trợn như vậy tuyên bố nàng là nữ nhân của hấn. Hừ! Đừng tưởng người nào cũng phụ thuộc theo ý người, bản cô nương không dễ bắt nạt như vậy.

Rất nhanh Vương Tuyết Nghi liên kết với Mã Lôi thú, bảo nó mau chóng đến cứu nàng. Nhưng nàng lại cảm nhận được nó còn có một mối liên kết khác, không phải với nàng, dù vậy, Vương Tuyết Nghi vẫn có thể cảm nhận nó đang dùng tốc độ rất nhanh đến gần.

Lúc này, nàng đi trước, Tư Đồ Tư theo sát phía sau, tiến đến gần con ngựa, chuẩn bị cùng nàng quay trở về phủ. Bỗng nhiên những người trên đường hoảng loạn né tránh, nhường đường cho con vật cao lớn có bộ lông màu xanh, trên lưng không ai khác chính là vị nam tử trẻ tuổi giáp vàng trong binh đoàn lúc này,ma thú chạy nhanh băng qua trên đường hướng vị trí Vương Tuyết Nghi chạy đến. Nam tử giáp vàng không hiểu vì sao ma thú của mình lại đột nhiên chạy khỏi đội ngũ, vội vã chạy đến đây, không lẽ lại nổi điên.

Tư Đồ Tư mất thấy ma thú đang đến gần, vội vã quay sang Vương Tuyết Nghi định kéo nàng tránh thoát. Nhưng nàng từ khi nào đã chạy sang bên đó, hướng ma thú điên cuồng chạy tới.

“Không! Nàng mau quay lại!” Tư Đồ Tư hoảng sợ hét to nhìn nàng, lòng nóng như lửa đốt. Dân chúng trên đường cùng nam tử áo vàng cũng hoảng sợ nhìn, nàng kia ngu ngốc muốn tìm cái chết sao? Có người lấy tay che mắt lại không dám nhìn. Vương Tuyết Nghi không nghĩ đến lại là ma thú của người kia, thôi kệ, trước mắt cần phải cách xa cái tên vương gia háo sắc kia đã.

Nhưng một giây sau đó, bọn họ trở mắt kinh ngạc nhìn. Chỉ thấy cô nương kia thân thủ nhanh nhẹn nhảy lên, Mã Lôi thú cũng rất phối hợp cúi thấp nghiêng người đón lấy nàng. Vương Tuyết Nghi nhảy lên ngồi phía sau nam tử, ma thú liền xoay người phóng đi như bay.

“Mau xem mau xem! Cô nương kia không phải thuần thú sư đó chứ?”

“Ngu ngốc! Ngươi không thấy thái tử Ngân Thủy quốc đến cứu nàng sao, làm gì có người thứ hai trẻ tuổi như vậy thuần phục được Mã Lôi thú mà chúng ta không biết chứ!”

“Ngươi nói đúng a! Vị thái tử này là thiên tài hiếm có, mới hai mươi tuổi đã là thuần thú sư ngũ cấp rồi.”

“Ngươi thật nông cạn, hấn còn là đệ nhất kiếm sĩ ở Ngân Thủy quốc quốc nữa đấy.”

“Ồi có thật không ?”

...

Dân chúng bàn tán xôn xao, trong khi Tư Đồ Tư nghiêng răng nghiêng lợi đứng đó

“Thái tử Ngân Thủy quốc... được lắm! Thảo nào nàng lại nhất quyết muốn rời đi. Chuyện này ta không để yên đâu.”

...

Mã Lôi thú chạy đến cánh rừng thì dừng lại, nam tử mạnh tay kéo nàng từ sau lưng kéo đến phía trước ngựa, một tay nắm chặt cổ tay nàng, giọng nói âm trầm vang lên:

“Nói mau, ngươi làm thế nào không chế ma thú của bốn vương?”

Vương Tuyết Nghi bị kéo mạnh như vậy, đầu đến nhăn mày, tóc bay rối loạn che gần hết gương mặt, nàng khó chịu nhìn hắn.

Nam tử nhìn thấy đôi mắt quen thuộc kia, lúc này trên đường vô tình nhìn thấy, hắn cứ tưởng mình đi đường xa mệt mỏi nên hoa mắt, bay giờ lại hiện ngay trước mặt, không khỏi kinh diễm, đôi mắt này, sao lại có thể xinh đẹp đến vậy? Ôn nhu mềm mại, lại chứa đựng sự kiên cường ngang bướng, hàng mi dài cong, thoáng chốc hắn đã mê đắm lạc vào ánh mắt của nàng... thất thần giữ nguyên tư thế.

Đôi mắt của nàng, giống như có sức mạnh vô hình khiến hắn không thể rời mắt...

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 10: Ta Là Thuần Thú Sư .

Gió thổi mạnh làm cả cánh rừng lay động, làm xiêm y cùng tóc dài của nữ tử bay rối loạn, gương mặt đen đúa, thô kệch...nhưng đôi mắt đó....cả đời này hắn cũng không thể nào quên được...

Hai người một ngựa, gió thổi tung bay...cứ nhìn nhau như vậy...

Đôi mắt màu vàng hổ phách thật sự rất đẹp, nghiêm nghị sắc bén, mày kiếm giương cao, gương mặt tuấn mỹ của hắn khiến trái tim nàng đập nhanh một nhịp. Không sai...nàng chính là cảm khái mỹ mạo cùng khí thái của hắn, ở hiện đại nàng còn chưa thấy qua người nào hiền ngang lẫn liệt như vậy!

Nhưng mà tính thể lúc này không cho phép nàng thường thức phong thái của người ta!

Cảm nhận đau đớn trong tay, Vương Tuyết Nghi nhăn mày khó chịu nhìn hắn, muốn kéo tay về nói:

“Ngươi trước tiên mau buông tay...đau chết đi được!”

Bạch Lạc Hiên lúc này mới ý thức được tình lại... Chết tiệt! Hắn từ khi nào lại mất phong độ bị như vậy, chẳng phải là một đôi mắt dị thường xinh đẹp thôi sao?

Thế mà lại làm cho hắn...nghĩ vậy, Bạch Lạc Hiên không khỏi tức giận càng siết tay nàng chặt hơn, ánh mắt sắc bén:

“Nói.”

Cảm nhận đau đớn truyền đến càng mãnh liệt, tay của nàng giống như sắp gãy tới nơi...tên này...lại thô bạo như vậy...! Kim nén tức giận trong lòng, Vương Tuyết Nghi chậm rãi nói:

“Ta là thuần thú sư.”

Nàng chính là trên đường chạy trốn nghe được có chức danh này, nên đành lấy cớ đó lừa hắn. Lại không nghĩ hắn thế nhưng lại càng nguy hiểm dùng lực tăng thêm mấy phần, khiến nàng càng thêm đau đớn.

“Đừng nghĩ gạt ta! Thuần thú sư trên đại lục không ít nhưng cũng là không phải dễ tìm được. Một đất nước nhiều nhất cũng chỉ có khoảng năm người. Ngươi nghĩ mình có khả năng?”

Nga! Không nghĩ tới lại là một nghề vĩ đại như vậy! Trong lòng nàng lo sợ, nhưng đã đắm lao thì phải theo lao. Nghĩ thế, Vương Tuyết Nghi rướn cổ lên kiêu ngạo nói:

“Thế người nghĩ thế nào? Nghĩ rằng con ma thú của người tốt bụng chạy đến cứu ta sao?”

“Nha! Ta đây chính là gọi nó đến thì thế nào? Ta không phải thuần thú sư thì là cái gì?”

Bạch Lạc Hiên nhìn tiểu cô nương trước mặt, chính là nhìn nàng như vậy hần không thể rời mắt... đây là làm sao? Nàng nói mình là thuần thú sư, dựa theo tình huống lúc này thì có vẻ là đúng. Nhưng Mã Lôĩ Thú đã kí kết khế ước với hần, sẽ không có khả năng bị một thuần thú sư khác gọi đi được. Chuyện này...?

Nhìn hần rơi vào trầm tư, Vương Tuyết Nghi thầm kêu khổ trong lòng, mở miệng nhẹ giọng nói:

“Ta nói vĩ đại ca này, ngài có thể hay không buông tay ta ra trước, nó sắp bị ngài làm gãy rồi?” Tay nàng thật sự sắp chịu hết nổi rồi, hần dùng lực mạnh như vậy...!

Nhìn cô gái nhăn nhó trong lòng mình, Bạch Lạc Hiên ý thức tỉnh táo trở lại, nghĩ hần từ khi nào cầm tay một nữ nhân lâu như vậy... có chút mất tự nhiên hất mạnh ra.

“Ai da! Ta nói người cái tên chết bầm...” Nhìn gương mặt hần tối sầm lại, đột nhiên nhớ tới hần là thái tử, giọng điệu của Vương Tuyết Nghi liền thay đổi một trăm tám mươi độ: “Ai nha... cái tên tam vương gia chết bầm... không phải nói ngài... ha... ha...” Vương Tuyết Nghi một bộ rất chi là ngớ ngẩn cười hi hi gãi đầu.

Nhưng trong lòng thì nàng lại hung hăng nguyên rủa cái tên trước mặt này, thô lỗ như vậy làm gì chứ?

“Người tên gì?”

“Ách!” Hần hỏi làm cái gì? Không phải nàng đã chọc tức hần rồi chứ, muốn đem nàng về hành hạ?

Vương Tuyết Nghi lại ngây ra tưởng tượng nàng bị trói vào cột, bị roi da quất liên tiếp, rồi bị dùng cực hình kẹp chặt ngón tay, một tên cầm miếng sắc đúc lửa nóng chậm rãi cười hi hi ác độc đang đi đến trước mặt nàng... Còn tên thái tử thì hai tay chống hông ngửa mặt lên trời cười ha ha...

Mới nghĩ đến, nàng rung mình một cái!

Bạch Lạc Hiên nhìn nàng, đột nhiên muốn bật cười, này tiểu cô nương đang nghĩ đến cái gì mà rung mình như vậy, là đang sợ hần phạt đi?

Nhưng mà cái gương mặt như tượng của hần đã lâu rồi không có cười, khóe miệng muốn cười lại bị hần kiềm nén. Kết quả là tạo thành gương mặt run rẩy có chút giật giật... Cố gắng khắc chế xuống, bình tĩnh lại rồi hần lại hỏi:

“Người tên gì?”

Vương Tuyết Nghi đang đắm chìm trong cảnh tra tấn đầy thảm khốc, nghe thấy tiếng hần, nàng như bị Diêm vương điểm danh! Có chút hoảng sợ lấp lấp:

“Vương... Vương... T... Tuyết Nghi...” Không xong! Nàng luôn bình tĩnh thế nhưng hoảng sợ trước người này?

Cố gắng bình tĩnh lại, nhanh mồm nói:

“Ha ha... tên ta đã nói, thật ra ta cũng chỉ trong lúc loạn mà gọi ma thú của ngài đến cứu thôi! Thành thật xin lỗi!.. Vậy, ta đi trước, tạm biệt nhé!” Nói rồi nàng toan nhảy khỏi Mã Lôĩ thú.

Nhưng lại bị cánh tay rắn chắc kia kéo trở về.

“Muốn đi? Người trước tiên nên theo ta làm rõ mọi chuyện.” Nói đoạn hần lại ngẩng cao đầu: “Nếu người thật sự là thuần thú sư, dựa vào ta cứu người một mạng, vậy liền đáp ứng làm thuần thú sư Ngân Thủy quốc của ta đi!”

“Này...! Ta chưa có đồng ý a! Này...” Oan a! Hần cứu nàng khi nào?

Không đợi nàng kịp phản ứng, hần đã phóng ngựa chạy đi thật nhanh, khóe miệng mỉm cười, trong lòng không hiểu sao lại thỏa mãn giống như đạt được mục đích.

Hần cười... Lần đầu tiên sau mười năm hần lại cười... từ cái ngày người ấy ra đi!

...

“Bọn vô dụng, còn chưa tìm thấy Thái tử?”

Tiếng nói hung hần mắt người phát ra từ thiếu nữ xinh đẹp mặc hoàng y đứng trên xe ngựa hoa lệ.

“Bẩm công chúa, nô tài đã cho người đi tìm!” Tên tướng quân mặc giáp khốn khổ trả lời, công chúa đẹp thì đẹp đấy, nhưng mà quá mức kiêu ngạo, hẳn dù sao cũng là một vị tướng quân, ít nhiều nàng ta cũng phải cho hắn chút thể diện trước mặt thuộc hạ chứ.

“Hừ!” Bạch Thủy Nhan khinh thường liếc hắn một cái, quay đầu lại, liền thấy Bạch Lạc Hiên ôm một nữ nhân xấu hoắc cười Mã lòi thú chạy đến. Trong lòng không khỏi nghi hoặc, hoàng huynh từ đâu mang về một a đầu xấu xí thế kia?

Bọn lính nhìn thấy Bạch Lạc Hiên về đến, đều vui mừng ra mặt, nếu không...nhị công chúa nhất định trút giận lên đầu bọn họ.

“Thái tử?” Bốn người tướng quân cười Ân Nha thú tiến đến hướng Bạch Lạc Hiên chấp tay.

Hắn một tay giữ lấy Vương Tuyết Nghi, một tay giờ lên ra hiệu nói:

“Không có việc gì, chỉ là ta phát hiện một vị thuần thú sư, đợi về sau khảo nghiệm tiến cử làm thuần thú sư Ngân Thủy quốc chúng ta. Từ nay nhớ chăm sóc nàng cho cẩn thận, biết chưa?” Bạch Lạc Hiên không nhanh không chậm nói, khiến đám người còn đang trợn mắt kinh ngạc phải nhanh chóng vâng vâng dạ dạ, nhưng trong lòng lại không thể tin tưởng cô nương kia lại là thuần thú sư.

Phải biết, trong ngàn người thì mới có thể có một người có chút tư chất làm thuần Thú sư, cô nương trước mắt này, là thật sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 11: Kể Dở Hơi

Vương Tuyết Nghi được sắp xếp đi cùng đội ngũ sứ giả Ngân Thủy quốc. Nàng cũng là bắt đắ dĩ bị đưa vào tận hoàng cung Ngân Kim quốc.

“Thì ra hoàng cung hoành tráng thế này!” Dù trước kia có tham quan biết bao di tích cung đình, nhưng tận mắt chứng kiến một hoàng cung đang tồn tại, nàng vẫn là không khỏi cảm thán.

Rồng phượng được điêu khắc khắp nơi, sống động như sắp bay lên, bố cục bài trí hài hòa, không thiếu những cái cây được trồng dọc đường, tạo nên không khí mát mẻ,... Đường đi quanh co, tường cao mười thước, không kém phần uy nghiêm của một cung điện quyền uy.

Đội ngũ mới vào cung, đang theo sự sắp xếp của các thái giám, cung nữ Ngân Kim quốc để ổn định chỗ ở, đợi đến tối tham dự thọ yến của thái hậu.

“Ta nói người ta là một thuần thú sư tài giỏi thế nào, thì ra là một kẻ nghèo hèn thôi.” Một cô gái đột nhiên thốt lên châm chọc Vương Tuyết Nghi, các cô còn lại cũng phụ họa theo cười mỉa mai.

Mấy cung nữ đi theo hầu hạ công chúa Thủy Nhan vốn không ưa cái kẻ nào ngồi cùng ngựa với đệ nhất mỹ nam oai phong trong lòng họ, lại càng khinh thường người nào đó tự nhận là thuần thú sư. Hừ! Đến trẻ con cũng không tin.

Vương Tuyết Nghi nghe vậy, cũng chỉ nhìn bọn họ một cái, rồi lơ đãng đi theo một cung nữ dẫn đường, để lại mấy đạo ánh mắt bức tức nhìn theo.

“Người xem...nàng ta nghe hiểu thế nhưng dám lơ chúng ta!”

“Người bắt mắt làm gì? Hiện tại ta biết ả còn là một kẻ ngu ngốc.” Thiếu nữ có vẻ lớn tuổi hơn trong đám cung nữ cười cợt.

“Là sao?” Cô gái không hiểu gãi gãi đầu.

“Liên tỷ là đang nói, ả ta vốn không có hiểu chúng ta là nói đến ai nha!”

Cả đám cười rộ lên.

“Các người còn không mau đi hầu hạ công chúa, nên nhớ ở đây không phải Ngân Thủy quốc. Liệu mà hành xử.” Tướng quân Lâm Bình Đô đột nhiên cao giọng nhắc nhở đám cung nữ còn đang say xưa cười. Đứng là chủ nào tớ này, công chúa kiêu ngạo không coi ai ra gì, đến cả bọn nô tì của nàng ta cũng hống hách như vậy. Gặp kẻ nào không thuận mắt liền tìm cách diệt trừ. Nếu không phải công chúa là hòn ngọc quý của hoàng thượng, vậy liền chiếu theo tội ác của nàng ta cũng đủ chặt mười cái đầu. Hắn thắc mắc tại sao thái tử cùng công chúa là huynh muội ruột mà lại khác xa nhau như thế.

Đi theo thái giám một đoạn cong cong queo queo, cuối cùng Vương Tuyết Nghi cũng đến được nơi ở của mình.

Nhìn căn phòng bài trí xa hoa đẹp đẽ, nàng cũng là liếc sơ một cái, rồi hai mắt thỏa mãn nhìn chằm chằm cái giường đi tới. Đi đường nửa ngày trời, mệt mỏi đương nhiên là có, thử hỏi ai không hạnh phúc khi thấy một cái giường êm ái trước mặt.

Vì thế, Vương Tuyết Nghi chính là nhún một phát hướng cái giường nhảy đến. Cự nhiên ai ngờ...

Bạch...

Nàng hoa hoa lệ lệ ngã nằm sấp mặt dưới sàn.

Nhưng là nàng cảm thấy được, kẻ nào? Là kẻ dờ hơi nào ăn gan hùm chạy tới kéo chân nàng, khiến nàng từ sấp được ôm cái giường êm ái trở thành ôm mặt đất thân ái hôn một cái.

Mà kẻ dờ hơi nào đó lúc này lại cười to không nhịn được nhìn cô gái luộm thuộm vẫn còn ôm cái mặt đất.

Giận... Nàng triệt để tức giận... Thật muốn chết rồi mới dám đi chơi khăm nàng mà.

Lấy hết sức dồn nén cơn giận, Vương Tuyết Nghi cứng ngắt chậm rãi quay đầu, chậm rãi đứng lên đối diện kẻ “dờ hơi”. Lúc này cho dù là cái gì vương gia hay thái tử, nàng đều chẳng thèm để ý.

Nhìn thiếu nữ hai mắt như muốn bốc lửa chăm chú nhìn mình, Bạch Lạc Hiên cố gắng ổn định không cười nữa, ho khan hai tiếng rồi không sao cả nói:

“Khụ! Ta đến tìm người có chuyện muốn...n.....Ồ!”

RẦM

Lời còn chưa nói hết, hần đã bị nàng một chiêu thân thủ gạt chân xoay người tung lên không trung rồi quật mạnh xuống đất.

“Hừ, đồ dờ hơi! Dám có lần sau, ta sẽ cho người gãy lưng thật đó.” Vương Tuyết Nghi mặt lạnh đứng đó, nhìn kẻ đáng thương đang nằm ôm cái lưng nhẵn mặt.

“Người...người...” Bạch Lạc Hiên có chút khó khăn đứng dậy, một tay chống lưng còn một tay chỉ vào Vương Tuyết Nghi.

Tiếng động trong phòng khá lớn kéo vào hai tên thuộc hạ xông vào.

“Điện hạ, điện hạ, ngài không sao chứ?” Hai tên rồi rít hỏi thăm tình hình thái tử từ nhà mình, còn không quên chìa kiếm vào nàng.

“Người thật to gan! Dám đã thương thái tử điện hạ!”

“Không liên quan đến các người, lui ra.” Bạch Lạc Hiên lúc này đã đứng vững, nghiêm giọng đuổi người. Hai tên thuộc hạ không cam tâm rồi cũng tuân lệnh đi ra.

“Bản lĩnh không nhỏ đấy! Một lát sẽ có người dẫn người đến chỗ ta, nói rõ một số chuyện.” Nói rồi không quên trừng mắt nhìn nàng một cái rồi phất tay áo bỏ đi. Thật là, hần chỉ là bước vào nhìn thấy nàng hình như sắp ngã, bởi vì khoảng cách nàng nhảy đến cái giường không phải gần, nên mới luống cuống chộp lấy chân nàng, ai ngờ khiến nàng ta ngã xuống, hần cũng thật bất ngờ a, định đỡ nàng đứng lên, nhưng mà nhìn tư thế kia quả thật khiến hần không thể nhịn được cười. Thế nhưng nàng ta lại dùng chiêu thức kì lạ đánh ngã hần, suýt nữa gãy xương, lại còn mắng hần là đồ dờ hơi. Từ khi sinh ra tới giờ chưa từng có kẻ nào dám đối hần như vậy.

Hít một hơi thật sâu kìm nén bức xúc trong lòng xuống. Hần thở dài một cái, mà thôi, dù sao cũng là hần sai trước.

Nhìn bóng lưng vừa đi khỏi, Vương Tuyết Nghi lúc này mới ý thức, vội vã chạy nhanh đóng cửa phòng, rồi một bộ lo lắng ngồi trên giường làm bầm

“Trời ạ! Ta mới vừa rồi là làm cái gì, mắng...thậm chí đánh một thái tử a.”

“Tuyết Nghi ơi Tuyết Nghi! Máy có phải hay không bệnh cũ tái phát, lại chọc vào tai họa rồi?”

Hồi tưởng lại lúc trước Mã Lục Nhi từng than thở với nàng: “Tiểu Tuyết a tiểu Tuyết, cậu có biết lúc cậu thật sự nổi giận có bao nhiêu kinh khủng, đến tớ cũng bị dọa nữa a! Cậu nên kiềm chế đi, bởi vì lúc đó cơn giận chiếm lấy ý thức của cậu, khiến cậu chẳng màng đến cái gì, quên luôn mọi thứ!”

“Ta cũng không muốn a!... Lục nhi, cậu sống vẫn tốt chứ?”

Lại khiến nàng nhớ đến cô bạn thân rồi, tính tình của nàng thật ra nhiều khi rất lỗ mãng, chọc đến phiền toái, mỗi lần đều là Lục nhi nhắc nhở, can ngăn nhiều thứ, giống như chị của nàng vậy!

Hoài niệm một lát, nàng thở dài một cái, rồi chán chường đi tắm rửa, lát nữa còn phải đối mặt với tai họa a.

Nửa tiếng tẩy rửa vết bẩn trên người, với kỹ thuật hóa trang nhuần nhuyễn của mình, Vương Tuyết Nghi thành công đem dấu đi cơ thể vốn xinh đẹp, biến thành một cái cân đối thiếu nữ, gương mặt đen đúa dễ nhìn một chút theo tiêu chuẩn ở đây. Mọi thứ đều hoàn hảo, duy chỉ có đôi mắt của nàng quá mức dị thường, không có cách nào giấu đi được, vậy nên giống lúc trước nàng chỉ đành phải mặc chiếc áo choàng đen kia vào, trùm mũ che đi cái đầu, mới miễn cưỡng che dấu được.

Lúc này đã có một tên thái giám đến gõ cửa, bảo nàng theo hắn đến chỗ thái tử Ngân Thủy quốc. Vương Tuyết Nghi âm thầm kêu khổ, rồi cũng đi theo.

Mỗi một đoàn sứ giả một nước đều được bố trí trong một điện dựng sẵn. Vì đây là điện dành riêng cho khách quý của Ngân Kim quốc, nên dọc đường nàng gặp phải cũng không ít người.

“Ai da! Mau nhìn, có kẻ nào trong cung ăn mặc lén lút như nàng ta không a?”

“Người thông tin thật chậm, người ta là thuần thú sư nha, ăn mặc kì quái không có gì lạ đâu?” Hai cung nữ hầu hạ Thủy Nhan công chúa đang bụng cái khay đồ ăn đi qua chợt dừng lại là lướt chằm chọc Vương Tuyết Nghi, giọng điệu chanh chua tới cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 12: Người Là Không Xác Định Thuần Thú Sư

Hai cô nàng đang ngại liếc ta ta liếc ngại chanh chua móc méo ai đó, chợt một nàng nhìn thấy ánh mắt sát thủ của ngài tướng quân Lâm Bình Đô “đáng mến”, ngài đang đứng ở ngoài sân liếc xéo vào nhìn hai người chằm chằm.

Rồi rất biết điều cả hai vội vã rời đi.

Vương Tuyết Nghi than thở trong lòng, nàng thật sự không biết mình khi nào đã đắc tội những người đó.

Đi được một lát, nàng đến trước cửa phòng Bạch Lạc Hiên, chỉ nghe giọng nói trầm ổn từ trong truyền ra:

“Vào đi!”

Khẽ mở cửa, nàng tiến vào, đầu cúi thấp không dám nhìn hắn.

“Sợ sao?”

“Ta nhớ người rất oai phong nha!”

Hắn mỉm cười thưởng thức ly trà trong tay, biếng nhác nửa nằm trên ghế chủ tọa nhìn nàng đang hồi hộp đứng đó. Cơ mà tiểu cô nương cũng thật kiêu ngạo, nếu như người bình thường thì đã rồi rít dấp đầu xin tha mạng rồi. Nàng ta chỉ cúi mặt đứng đó, dõn dẻn sợ hãi cũng không chịu quỳ.

Năm phút căng thẳng, cuối cùng Bạch Lạc Hiên cũng lên tiếng.

“Ngồi đi!”

Vương Tuyết Nghi lén lút nhìn lên, chỉ thấy một nam tử lười nhác nhấp trà, gương mặt tuấn mỹ đến mức có thể khiến các cô gái mê mẩn, một thân bạch y tao nhã năm đó...

Thấy nàng vẫn còn bất động, Bạch Lạc Hiên khẽ nâng mắt:

“Còn chưa ngồi sao?”

Vương Tuyết Nghi lúc này mới ý thức, chuyển hướng nhìn đi đến cái ghế ngồi xuống.

Tên thái tử này không giận sao? Hắn lúc này so với lúc ngồi trên Mã Lô thú thật rất khác nhau, khi đó hắn rất đáng sợ, một loại khí phách khiến người ta tự chủ sinh sợ hãi. Nhưng mà bây giờ, hắn lại như một vị trich tiên tao nhã không màng thế sự. Quả thật là con người khó hiểu!

“Ngài tìm ta?” Vương Tuyết Nghi nhỏ giọng hỏi, cũng không có nói xin lỗi, nàng mặc kệ, là do hắn gây sự trước mà!

Bạch Lạc Hiên lúc này mới ung dung đặt chén trà xuống bàn rồi nhìn nàng, trong mắt bắt đầu có một tia thăm dò.

“Người cùng tên tam vương gia Tư Đồ Tư là như thế nào?” Hắn cũng không biết, lúc nói ra, trong lòng có một ngọn lửa nhỏ nhen nhói.

“Ách...! À! Là vì hắn biết được ta là thuần thú sư, cho nên muốn bắt ta về làm việc cho hắn.” Không xong, hắn bắt đầu thăm dò nàng.

“Vậy người là cấp mấy thuần thú sư?” Hắn nửa tin nửa ngờ nheo mắt nhìn nàng, lý do nàng ta đưa ra cũng có lý, xuất hiện một thuần thú sư, ai lại không tranh giành, nhất là... một thuần thú sư có khả năng chen lấn vào khe ước bất dờn giữa người với ma thú, có khả năng điều khiển chúng... nghĩ đến đây,

trong mắt hần lóe lên một tia quý mị. . .

“Ta. . . Ta cũng không biết mình là cấp mấy a!” Vương Tuyết Nghi bối rối trả lời. Chuyện nàng là Nguyệt nữ vương tuyết đối phải giữ kín, mặc dù không rõ lắm về thân phận này, nhưng nàng cũng hiểu rõ tính quan trọng trong đó.

“Nha! Ngươi cư nhiên không biết?”

“Vây, để ta giúp ngươi kiểm tra!”

Nói rồi, hần động tâm thần một chút, một con tiểu bạch thỏ đột nhiên xuất hiện trên không bên cạnh hần. Vương Tuyết Nghi kinh ngạc nhìn, con thỏ rất đáng yêu nha! Nó là từ đâu chui ra vậy?

“Đây là ma thú bát cấp, đã đến cảnh giới thú Tông, chính là ma thú kí kết khế ước mạnh nhất của ta, ngươi thử điều khiển nó xem sao?”

Vương Tuyết Nghi không biết, hần nói ra ma thú mạnh nhất của mình là bát cấp thú Tông, đồng nghĩa với hần cho nàng biết thực lực mạnh nhất của hần lúc này là bát cấp thuần thú sư nhân Tông.

Đáng tiếc nàng vô cùng mơ hồ đối với những cấp bậc cũng như thiếu hiểu biết thế giới này.

Vì vậy, trước sự sùng sốt của Bạch Lạc Hiên, Vương Tuyết Nghi chỉ cười cười đáp ứng: “Để ta thử!”

Chỉ thấy nàng nhắm mắt lại, bình thần năm giây, rồi tiểu bạch thỏ đang nằm trong lòng Bạch Lạc Hiên đột nhiên nhảy phát tới nằm gọn trong tay Vương Tuyết Nghi, cực kì vui sướng hưởng thụ nàng vuốt ve.

Bạch Lạc Hiên không thể tin nhìn chăm chăm vào con thỏ, rồi dụng tâm thần kêu con thỏ trở về, nhưng nó chỉ lười biếng liếc xéo hần một cái rồi tiếp tục nhắm mắt hưởng thụ.

Loạn a, thật là loạn rồi! Con thỏ phản chủ a! Khế ước mạnh nhất của hần cũng dễ dàng bị nàng ta khống chế. Phải biết tu vi của hần đã tuyệt đối là thiên tài trong biển người, khó tìm thấy đối thủ. Cho dù người có tu vi cao đến đâu đều không có khả năng thực hiện việc chen vào khế ước của người khác, đây chính là một quy luật không thể phá vỡ. Một người một thú một khi đã kí khế ước với nhau thì ngoại trừ người đó chủ động giải trừ thì mới có thể tách bỏ, chứ hoàn toàn không có khả năng bị khống chế dễ dàng như vậy.

Vây cô nương này rốt cuộc là như thế nào?

Vương Tuyết Nghi bên này ôm tiểu bạch thỏ đáng yêu vuốt ve, rồi ngẩng đầu còn trằm mủ che hầu hết gương mặt nhìn Bạch Lạc Hiên.

“Xin hỏi ta là cấp mấy thuần thú sư?”

“Ngươi là không xác định thuần thú sư.” Hần một mặt đen xì khẳng định.

“A! Thế nào ngài không đoán ra?” Vương Tuyết Nghi một bộ mơ hồ hỏi. Nhưng trong lòng lại cười thầm: Hần đoán được mới lạ.

Nhưng lại thấy Bạch Lạc Hiên đột nhiên cau mày nguy hiểm nói: “Khả năng này của ngươi đã có kẻ nào biết?”

Nhìn hần đột nhiên thay đổi thái độ, Vương Tuyết Nghi mới cẩn trọng nhìn hần.

“Ngài là đang nói đến cái gì?”

“Còn giả vờ, khả năng chiếm lấy khế ước của người khác, ngươi có thể điều khiển ma thú đã khế ước với con người mà không ai có thể.”

Nha! Thì ra là như vậy, thảo nào lúc trước nàng cảm giác được Mã Lôi thú có một mối liên kết nào đó, nhưng nó vẫn không chần chờ làm theo yêu cầu của nàng.

Hiểu được vấn đề, Vương Tuyết Nghi tiếp tục nói:

“Ngài là người thứ nhất.”

“Thật?”

“Thật sự. Ta không dám lừa một thái tử như ngài.”

Nghe vậy, Bạch Lạc Hiên mới có chút an tâm, nhưng vẫn nghiêm nghị nhìn nàng.

“Nhớ kĩ! Ngươi từ nay về sau là thuần thú sư Ngân Thủy quốc, nếu dám có hành động bất thường nào. . .hừ. . .hình phạt chờ ngươi rất vui đấy!”

Nghe vậy, Vương Tuyết Nghi lại sờn gai ốc, vô thức gật đầu. Làm thuần thú sư cũng không tệ, đây cũng là chức vị cao quý, không phải lo ăn mặc, còn hơn bị cái tên tam vương gia háo sắc kia giam cầm.

Có được đáp án mong đợi, Bạch Lạc Hiền lúc này mới thả lỏng, thu hồi bộ dáng lại trở thành một vị trich tiên cao quý.

Bỗng nhiên hần nhẹ chuyển tay, một cái mặt nạ bạc xuất hiện trên tay. Sau đó ném nê phía Vương Tuyết Nghi, nàng chụp được, khó hiểu nhìn hần.

“Về sau mang cái này vào, đôi mắt của ngươi rất dị thường. . .khụ. . .xinh đẹp. . .nên tốt nhất che đi. Tiểu Bạch tạm thời ngươi giữ làm thú sủng của mình, tiện cho việc chứng minh thân phận của ngươi.”

“Nhớ kỹ, tuyệt đối không để lộ khả năng của ngươi cho kẻ nào biết, hiểu không?”

Vương Tuyết Nghi rất ngoan gật đầu hai cái: “Ta hiểu.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 13: Thọ Yến (01)

Ngân Kim quốc, ở trung tâm chính là một cung điện nguy nga rộng lớn, tường dày, cao mười thước dài đằng đẵng, trên không trung thỉnh thoảng sẽ có một vài thị vệ hoàng cung cười ma thú có cánh bay qua lại tuần tra .

Sâu trong đó, trong căn phòng nhỏ xa hoa, một thiếu nữ đang nằm nghiêng người, một tay chống cằm, một tay chọc chọc vào con thỏ đáng thương khiến nó vì nhột mà giãy giụa không ngừng kêu: “Pipi. . .pí. . .pí. . .”

Thiếu nữ nhìn con thỏ, cảm thấy sao lại đáng yêu đến vậy, nàng bỗng nhovn miệng cười thành tiếng, đôi môi đỏ mọng không ngừng run rẩy, làn mi dài cong cũng theo đó lên xuống. Lại làm sao trên gương mặt bình thường kia, đôi mắt đen láy mềm mại dường như có sức mạnh kéo người ta đắm chìm trong đó, nụ cười của nàng như đóa hoa nở rộ trong sương mai, tiếng cười thanh thúy êm ái lạ thường. Khiến nàng dù dung nhan tầm thường đến đâu, cũng có thể khiến người đối diện ngẩn ngơ.

Tiểu bạch thỏ đột nhiên không giãy giụa nữa, dờ ra nhìn thiếu nữ đang cười, không ai khác chính là Vương Tuyết Nghi.

“Nữ vương, người vì sao phải giấu diếm mạo thật của mình?” Tiểu Bạch dùng linh thức nói chuyện, mặc dù chưa từng thấy qua một vị Nguyệt nữ vương nào, nhưng truyền thừa kí ức cho nó biết, mỗi một vị Nữ vương đều là thể bảo dung nhan tuyệt sắc, nhan sắc của người thậm chí có thể làm điên đảo cả đại lục.

Vương Tuyết Nghi giật mình ngưng động tác, ngồi bật dậy.

“Tiểu Bạch, ngươi làm sao biết dung nhan thật sự của ta?” Nàng chắc chắn chưa có từng gặp qua con thỏ này, nó là từ đâu biết được?

“Tiểu Bạch chưa từng được diện kiến của ngài chân diện, nhưng là biết được từ truyền thừa kí ức để lại.” Nhìn nàng khản trương, tiểu Bạch cũng nghiêm túc giải thích.

“Truyền thừa kí ức?”

“Vâng! Mỗi một ma thú sinh ra đều được truyền lại những kí ức quan trọng, về giống loài, nguồn gốc, bản năng nhất định. . .tùy thuộc từng loài khác nhau. Nhưng quan trọng nhất chính là Nguyệt nữ vương, vị thần nữ tối cao sáng tạo ra muôn loài ma thú chúng thần. Cho dù truyền thừa có thiếu sót thế nào, thì cũng không có một ma thú nào không biết đến người!”

Tiểu Bạch ánh mắt là vô hạn sùng bái cùng tôn kính nhìn Vương Tuyết Nghi.

“Vậy làm sao các ngươi biết được ta là Nguyệt nữ vương?”

“Cái này tiểu Bạch không rõ, nhưng là chỉ cần người dùng linh thức nói chuyện với chúng thần, tự khắc chúng thần sẽ rõ ràng.”

Vương Tuyết Nghi gật gù, thì ra là như vậy, bảo chi mọi yêu cầu của nàng chúng đều không do dự mà thực hiện.

Đột nhiên nàng lại lo lắng chớp lấy tiểu Bạch giờ lên .

“Này chuyện tình chủ nhân khế ước của ngươi cũng biết sao?” Nàng từng cảm nhận qua tên Thái tử kia thô bạo thế nào a, nếu hần biết chuyện này, nàng chắc chắn không an toàn .

“Người yên tâm! Nữ vương chính là bí mật cũng là cấm kị của chúng thần, bất kể chuyện gì xảy ra đều sẽ không dám tùy tiện tiết lộ, kể cả chủ nhân khế ước.” Tiểu Bạch lúc này cảm thấy vô cùng may mắn cùng thỏa mãn. Đùa a! Nguyệt vương nữ vạn năm rồi không có tung tích, lần này xuất thế, là một

chuyện kinh động cỡ nào! Mà người... lại đang ôm hân trong tay a!

“Phù...! Ta hiểu rồi.” Vương Tuyết Nghi nghe được câu trả lời vừa ý, mới thả lỏng thở một hơi, hai tay vỗ vỗ ngực trấn an mình.

Tội nghiệp chính là tiểu Bạch đang chìm đắm trong hạnh phúc lại không lường trước bị ai đó buông tay khiến nó ngã lăn quay ra đất. Nhưng miệng vẫn nhe răng cười mãn nguyện.

“A tiểu Bạch! Ngươi nói xem...Nha! Ngươi thế nào nằm dưới đó rồi?”

Vương Tuyết Nghi rất chi ngây thơ hỏi, khiến cho tiểu Bạch vừa mới có ý thức thì khóe miệng lại giật giật. Trong lòng cười khò: "không phải kết quả của người sao?"

Mặt trời đã xuống núi, Vương Tuyết Nghi sau khi trò chuyện cùng tiểu Bạch liền ngủ đi.

Bầu trời đêm với những ngôi sao nhiều màu sắc lấp lánh rất đẹp, những ngôi sao chốc chốc lại thay đổi vị trí tạo thành các hình thù đẹp mắt. Bên trong căn phòng nhỏ:

“Nữ vương! Nữ vương người mau tỉnh! Mau chuẩn bị đi!”

Tiểu Bạch hồi thức nhảy lên nhảy xuống trên người Vương Tuyết Nghi muốn đánh thức nàng, tiếp xúc cùng nàng cả buổi chiều, nó đã không e ngại thân phận của nàng, bởi vì nàng hòa đồng, vui đùa cùng nó, khiến nó rất vui, không ngờ Nữ vương lại tốt như vậy.

“Đi đâu?” Vương Tuyết Nghi mơ màng hỏi, mắt vẫn không thèm mở.

“Đương nhiên là đi dự yến tiệc của thái hậu. Người đừng quên thân phận bây giờ của người là thuần thú sư a!” Tiểu Bạch vẫn không ngừng lôi kéo cái chân còn phủ đầu của nàng xuống.

“Hi hi... Thái hậu nào, thuần thú sư là cái gì? Thái hậu...thuần thú sư...Aaaaa...!”

Bỗng nhớ ra, Vương Tuyết Nghi nhanh như chớp bật dậy, trên mặt đã không còn nét buồn ngủ nào.

“Tiểu Bạch! Sao ngươi không gọi ta dậy sớm?” Nàng vừa chạy đi rửa mặt, vừa chỉnh sửa y phục, vừa hỏi.

Tiểu Bạch nghe vậy khóe miệng lại giật giật, không nói ra lời. Nó là bị ai đó vô tâm ném xuống đất lần hai a!

Ngoài cửa bỗng có tiếng bước chân đi tới, rồi cửa bị gõ dồn dập.

“Vương cô nương, thỉnh người mau chút đi dự đại thọ thái hậu Ngân Kim quốc!” Thuần thú sư gì chứ? Hân thấy cũng chỉ là một con nha đầu lè mè.

“Ta ra ngay!”

Vương Tuyết Nghi trong vài phút ngắn ngủi đã thành công hóa trang thành một cô nương bình thường đeo mặt nạ bạc. Lúc này mới yên tâm mở cánh cửa đi ra ngoài rồi theo tên thái giám.

Xa xa nàng đã thấy Bạch Lạc Hiên một thân trường bào đen, viền trắng ngang dọc theo đường nét hài hòa, ngọc đeo bên hông, nhìn hân như vậy toát lên khí chất của một bậc vương giả, giống như không có gì có thể khiến hân chú ý.

Lúc này, ánh mắt của hân chuyển qua, như có như không nhìn nàng đang đến gần. Đồng thời giọng nói tức giận của công chúa vang lên.

“Mặt mũi thật lớn, bốn công chúa cũng phải đợi ngươi đến.”

“Ta đến trễ, làm ảnh hưởng đến công chúa cùng Thái tử. Xin thứ lỗi!” Vương Tuyết Nghi hơi cúi đầu thành ý nói một câu. Nàng làm sai thì phải nhận, đó là lẽ sống rất thường của nàng.

Nhưng ai kia lại có ý không tha: “Để chậm trễ việc lớn, chỉ vì phải đợi ngươi một thật giả thuần thú sư! Một câu xin lỗi là xong sao?”

“Được rồi.” Bạch Lạc Hiên đột nhiên lên tiếng cắt ngang.

“Thời gian không có để cho muội trách phạt, mau đi! Còn nữa, nhớ kỹ, nàng ta chính là thuần thú sư thứ ba của Ngân Thủy quốc chúng ta, các ngươi kẻ nào dám mạo phạm, giết không tha!” Lời phát ra không nhanh không chậm, lại có thể khiến đám người im bật, vội vã bắt đầu đi.

Công chúa Thủy Nhan khăn che mặt mỏng, dáng đi uyển chuyển, lúc bước qua mặt Vương Tuyết Nghi thì híp mắt cay độc bỏ lại một câu.

“Ngươi chờ đấy!”

Đám nô tì cũng liếc nàng đắc ý cười, có người sắp bị công chúa dạy bảo a!

Vương Tuyết Nghi chẳng sao cả nhún vai một cái, rồi bước đi theo. Mặc kệ các nàng là thù đoạn gì? Nàng cũng không phải kẻ để mặc người khác bắt

nạt.

“Nữ vương! Tiểu Bạch trước giờ ghét nhất chính là cái công chúa đó. Có cơ hội nhất định cho nàng ta một bài học đi!” Tiểu Bạch từ không trung bỗng hiện ra.

Vương Tuyết Nghi xoa đầu nó mỉm cười: “Ngoan! Gọi ta chủ nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 14: Thọ Yến (02)

Đại sảnh lớn

Hoàng cung nguy nga tráng lệ, được thắp sáng bằng những khối cầu lửa từ ma pháp, yến tiệc được tổ chức ngoài trời trong hoa viên, xung quanh là hàng hàng lớp lớp loại hoa khác nhau, tạo nên cảnh sắc trong lành đẹp đẽ.

Lúc này, đoàn người Ngân Thủy quốc đã đến, theo sự sắp xếp hướng dẫn của các thái giám ngồi vào vị trí.

Vương Tuyết Nghi quan sát xung quanh, có nhiều đoàn sứ giả của các nước khác cũng đến dự, ai nấy đều một thân cao quý y phục, tươi cười chào hỏi nhau. Nam nữ được chia ra ngồi vào những hàng ghế khác nhau, nàng cảm thấy, bản thân giống như lại đi dự tiệc phiên bản cổ trang a.

Vương Tuyết Nghi lúc này đang ngồi ở giữa hàng ghế nữ, xung quanh là những hoàng thân quốc thích xa lạ, Bạch Lạc Hiên hẳn là được ngồi ở đầu ghế nam, nơi dễ dàng dẫn đến mọi người chú ý.

Nàng nhìn thấy rất nhiều ánh mắt đa phần nhìn về phía hần, nữ thì say mê nhìn vào vị Thái tử thiên tài tuần mỹ bức người Bạch Lạc Hiên, nam thì có ngưỡng mộ, có ghen tỵ cùng thù hận đủ loại ánh mắt. Nàng đoán được, này Bạch Lạc Hiên nhất định là kẻ không tầm thường.

Lại nhìn về hướng khác, khiến nàng nhất thời hoảng sợ, kia chẳng phải cái tên Tam vương gia Tư Đồ Tư đáng ghét sao? Hần lúc này đang đứng chào hỏi tiếp chuyện cùng các sứ giả. Bỗng hần quét mắt qua khiến nàng vội vàng cúi thấp đầu.

Tư Đồ Tư nghi ngờ nhìn nhìn cái cô nương chả có gì đẹp đang cúi đầu, hần lại khinh bỉ cho rằng nàng là e then khi thấy hần nhìn qua.

Lén lút ngẩng đầu lên, thấy hần không còn chú ý đến nữa, Vương Tuyết Nghi mới thở phào ra một hơi: “Suýt nữa bị phát hiện” Nàng bây giờ chỉ mong yến tiệc mau chóng kết thúc.

Lúc này, tiếng ngân dài của tên thái giám vang lên:

“Hoàng thái hậu giá đáo...

Hoàng thượng giá đáo...

Hoàng hậu giá đáo...”

Chỉ thấy đi trước là thái hậu quý phái mặc kim bào đẹp đẽ. Bước sau là hoàng thượng cùng hoàng hậu, tiếp đến là hàng loạt thái giám nô tì bước ra hầu hạ.

Lạ ở chỗ, đây là đất nước cường võ vi tôn, chỉ cần người có sức mạnh người liền được tôn trọng. Giống như hiện tại, hoàng thượng cũng phải đi sau thái hậu.

Thái hậu dừng lại trước long tọa, đứng giữa đại sảnh rộng lớn, là trung tâm chú ý.

Theo nàng biết, thái hậu hiện đang nắm giữ trong tay mọi quyền lực Ngân Kim quốc, hoàn thượng phu quân của bà đã mất cách đây vài năm nay, mặc dù thân nữ nhi, nhưng không có kẻ nào dám khinh thường bà. Dù đã tròn ngũ tuần, nhưng sắc xuân vẫn ngời ngời, nước da trắng cùng ngũ quan tươi trẻ, cả người toát lên vẻ cao quý của người phụ nữ quyền uy, có thể thấy được bà bảo dưỡng tốt thế nào. Mà lúc này, bà đang mỉm cười tươi tắn chào đón những vị khách quý.

Các sứ giả lúc này đều đồng loạt đứng dậy hơi cúi đầu chấp tay tôn kính chào thái hậu. Thái hậu cười tươi làm động tác ra hiệu: “Các vị sứ giả không cần đa lễ, mời ngồi! Các vị không ngại đường xa xa xôi đến tận nơi này, đây quả thật là phúc phận của ta!”

Một vị nam tử anh tuấn bước ra đầu tiên.

“Thái hậu xin đừng khách sáo, chúng ta từ lâu ngưỡng mộ thanh danh của thái hậu, nay có dịp, muốn tận mắt được diện kiến người.”

“Đúng a! Phụ hoàng ta kể, năm xưa thái hậu là thiên tài ma pháp sư hiếm có, mười bốn tuổi đã là trung cấp ma pháp sư a...! Năm xưa một mình chấn chỉnh xây dựng lại đất nước trong lúc loạn lạc, dựng nên một Ngân Kim quốc hùng mạnh hiện nay. Bội phục bội phục...” Những người khác cũng phụ họa theo, hết lời ca ngợi tài danh của thái hậu.

“Ha...ha...Các vị đã quá lời! Cũng là nhờ may mắn thôi! Nào! Xin mời các vị cùng vui vẻ thưởng thức tiệc đi!” Thái hậu tươi cười, năm xưa những gì bà cố gắng để có được ngày hôm nay đâu phải một hai lời bọn nhóc này có thể hiểu nổi.

“Thần là sứ giả Ngân Thổ quốc, xin chúc thái hậu an khang thịnh vượng, bách niên giai lão!” Bỗng một vị nam tử trẻ tuổi bước ra chấp tay hướng Thái hậu nói, rồi xoay ra phía ngoài hô: “Mang vào!”

Hai tên tùy tùng cường tráng từ phía ngai khiêng vào một cái rương lớn màu vàng sáng chói. Lúc mở ra, ánh sáng kim sắc chói mắt phát ra, mọi người đều trầm trồ nhìn những viên bảo thạch bằng vàng trong rương.

“Đây là một trăm khối kim thạch ngũ cấp, là chút quà mọn Ngân Thổ quốc gửi đến chúc thọ Thái hậu, xin người đừng chê!”

“Nào có nào có, đây là tấm lòng của quý quốc, ta nào lại không nhận! Cho phép ta gửi lời cảm tạ đến quý quốc.”

Kim thạch, là cái gì a? Vương Tuyết Nghi thắc mắc. Chợt giọng nói của tiểu Bạch vang lên trong đầu nàng: “Kim thạch là bảo thạch hiếm có, một viên bằng một tháng tu luyện, nằm sâu dưới lòng đất, Ngân Thổ quốc là nơi tập trung nhiều kim thạch nhất. Nhưng mà nữ vương! Cái đó chẳng là gì so với Tiên hồng đơn của người cả.”

“Tiên hồng đơn là của ta sao?” Nàng nghi hoặc hỏi, cái loại quả ăn một miếng liền no lâu dài đó hả?

“Phải a! Người thật sự không biết sao? Tiên hồng đơn chứa đựng sức mạnh trợ giúp cho Nguyệt nữ vương tu luyện, chỉ cần một quả cũng bằng mười năm tu luyện của người thường a.” Đây là loại cây chỉ có trong truyền thuyết, trước giờ nó cũng đều không tin, nhưng nay nữ vương đã xuất hiện, nó còn không tin sao!

“Nha! Lợi hại như vậy?” Không ngờ một năm qua ta ăn nó như ăn kẹo a! Thật sự quá lãng phí quá lãng phí rồi!

Nói chuyện với tiểu Bạch một hồi, các sứ giả cũng đã lần lượt dâng lễ vật của mình.

Yến tiệc bắt đầu, nhóm nữ nhân bước ra ca múa, những điệu múa lạ mắt khi mạnh mẽ dứt khoát, khi mềm mại nóng bỏng, các vũ công đều là những cô nương thanh tú xinh đẹp, mặc lam y gọn gàng đứng trên đài cao nhảy múa.

Vương Tuyết Nghi ngồi thưởng thức đặc sắc văn hóa ở dị giới, còn có đàn tranh nàng yêu thích, các thể loại không khác ở hiện đại bao nhiêu.

Không biết qua bao lâu, những người biểu diễn lui xuống. Thái hậu đột nhiên hướng Bạch Lạc Hiên nói:

“Ta nghe nói, Thái tử Ngân Thủy quốc tuổi trẻ mà đã đạt đến thuần thú sư bát cấp, quả thật là thiên tài hiếm có!” Thái hậu gương mặt hiền từ, nhưng sâu trong ánh mắt đó lại là sự dò xét kín đáo.

Mọi người lúc này đều yên lặng chú ý, họ đương nhiên là quan tâm đến thiên tài đệ nhất của Ngân Thủy quốc rồi. Hắn tuổi trẻ tài cao, đương nhiên chọn tới không ít tâm tư nhiều người. Từ Đồ Tư liền phóng ánh mắt như muốn xé mỗi nhìn hắn.

Bạch Lạc Hiên tỏ vẻ cung kính hướng thái hậu đáp:

“Thái hậu chê cười, ta đây cũng chỉ là may mắn.” Hắn nhìn ra, vị thái hậu này tâm tư sâu kín, giỏi che giấu, cũng đặc biệt là người nguy hiểm. Dù gì bà ta cũng một thời gây phong vân trên đại lục.

“Người quá khiêm tốn rồi, Ngân Thủy quốc có được một nhân tài như vậy, quả thực rất may mắn a!”

Bạch Lạc Hiên chỉ cười trừ, hắn cảm nhận được mọi ánh mắt dồn về hắn ngày càng nồng đậm ghen tỵ. Giỏi cho một thái hậu âm hiểm, chỉ một câu lại dẫn đến cho hắn bao âm mưu, kẻ muốn giết hắn rất nhiều, đặc biệt là các nước khác, muốn loại trừ hắn, bắt đi một mối đe dọa sau này...

Lúc này, bỗng hoàng hậu cười cười lên tiếng:

“Hình như lần này đệ nhất mỹ nhân công chúa Thủy Nhan cũng đến, ta ngưỡng mộ dung nhan của công chúa đã lâu, thật mong có thể được diện kiến một lần a!”

Này lúc này mới thật sự sôi sục, toàn bộ đại sảnh xôn xao tìm kiếm bóng dáng mỹ nhân, rồi dừng lại trên người cô nương mặc y phục vàng nhạt, gió khẽ lay khiến vạt áo nàng tung bay, trên mặt đeo mạng che mỏng mờ mờ ảo ảo có thể thấy gương mặt xinh đẹp.

Nam tử ở đây đều ngừng hô hấp không dám thở mạnh, sợ làm mỹ nhân giật mình. Nói giỡn, đệ nhất mỹ nhân Ngân Thủy quốc đang ở trước mắt đó. Ngân Kim quốc đệ nhất mỹ nhân nghe nói cũng không đẹp bằng nàng a. Nữ nhân ở đây thì cũng tò mò muốn xem dung nhan nàng ta trông như thế nào?

Vương Tuyết Nghi âm thầm than thở, người ở dĩ giới này hình như khá trọng nhan sắc. Xem đó giống như là sự kiện không thể làm lơ.

Bấy giờ, chỉ có ba kẻ ngồi một chỗ không động tĩnh, chẳng quan tâm.

Tư Đồ Tư thì trầm mặc suy tư, rồi đột nhiên giống như tức giận bóp chặt chén trà trong tay, mày kiếm nhíu chặt.

Bạch Lạc Hiên điềm tĩnh quan sát tình hình, trong lòng khó hiểu nhìn tam vương gia đột nhiên tức giận. Rồi hắn quay sang nhìn Vương Tuyết Nghi đang mặt ủ mày chau ngồi chống cằm, tay gõ gõ trên mặt bàn. Nhìn nàng hắn đột nhiên muốn cười, này nàng ta thật khiến hắn dễ dàng vui vẻ.

Chỉ có ngũ vương gia Tư Đồ Duẩn ngồi một góc nhàn nhã nhấp chén trà, nhưng trong mắt hắn lại ẩn một tia nhớ nhung, bộ dạng cùng thất tình không khác bao nhiêu. Không sai, hắn là đang nhớ đến nàng, đến cả trong mơ cũng mơ thấy bóng lưng xinh đẹp của nàng đi khuất dần trước mắt hắn. Lần trước hắn phải thuộc hạ vào phủ hoàng huynh bắt cóc nàng, lại để nàng trốn thoát, từ hôm đó, hắn không ngày nào không nhớ đến nàng. Hắn... là đang tương tư sao?

Bạch Thủy Nhan chậm rãi uyển chuyển đi đến giữa đại sảnh, nhẹ cúi người hướng thái hậu nói:

“Bạch Thủy Nhan xin được diện kiến thái hậu, hoàng thượng cùng hoàng hậu. Ngưỡng mộ thái hậu đã lâu, hôm nay đặc biệt đến, chúc người chí triều phong đỉnh cảnh trường xuân!”

“Tốt tốt, thật đúng là cô nương ngoan. Nào! Đến, có thể cho ta nhìn con một cái không?” Đám người nghe vậy cũng háo hức phụ họa theo, khiến Bạch Thủy Nhan cũng phải e thẹn bước đến chỗ thái hậu.

“Nào?” Thái hậu giục nhanh, Bạch Thủy Nhan khẽ cười xấu hổ một cái, rồi đưa tay gỡ mạng che xuống.

Trong khi mọi người suýt xoa vì vẻ đẹp của nàng, thì Vương Tuyết Nghi lại nghe tiểu Bạch khinh bỉ nói: “Hiếm thấy nàng ta dịu dàng ngoan hiền như vậy a.” Khiến nàng cũng phải bật cười, tiểu Bạch rất là biết nói móc người ta nha!

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 15: Thọ Yến (03)

Giữa những âm thanh hỗn tạp, lúc này đột nhiên lại phát ra tiếng cười, thanh âm mềm mại vô cùng, len lỏi vào tai mỗi người.

Nhất thời, cả đám người đều quay đầu nhìn lại, vừa vặn thấy một thiếu nữ mang mặt nạ bạc đang cười. Không biết thế nào, nhưng thanh âm kia rất hay, tựa hồ có thể dễ dàng khiến tim bọn họ tan chảy.

Ngồi một chỗ từ nãy đến giờ, Tư Đồ Tư bất ngờ bật dậy, hai mắt mở to nhìn Vương Tuyết Nghi.

Là nàng. Chắc chắn là nàng. Thanh âm này, hắn đã ghi nhớ rất sâu trong lòng, không thể nhầm lẫn. Từ khi yến tiệc bắt đầu, hắn vẫn luôn quan sát Bạch Lạc Hiên, hy vọng có thể nhìn ra chút manh mối về nàng. Lại không ngờ tên đồ đệ nàng dự thọ yến. Tên ngu xuẩn, có biết để nàng lộ diện nguy hiểm tới mức nào hay không?

Vương Tuyết Nghi lúc này mới giật mình ngờ ngác nhìn mọi người từ khi nào đều nhìn nàng như vậy?

“Vị tiểu thư này! Xin hỏi nàng là...?” Hoàng hậu chính là nhìn thấy hoàng thượng cũng đơ ra nhìn, lo lắng ngài sẽ bị tiếng cười kia mê hoặc, liền theo bản năng bước đến chỗ Vương Tuyết Nghi.

“Bái kiến hoàng hậu, ta là thuần thú sư của Ngân Thủy quốc.” Lấy lại bình tĩnh, Vương Tuyết Nghi nhẹ nhàng trả lời.

Lần nữa nghe được thanh âm của nàng, đám người càng nhiều hơn rung động trong lòng.

Nhưng khi ý thức được nàng nói cái gì, bọn họ lại trợn to mắt há hốc mồm, không tin nhìn nàng. Vừa mới cảm thán nàng có giọng nói thật hay, bây giờ lại có chút khinh thường nàng ăn nói hàm hồ.

“Ha ha... Người nghe không? Nàng ta nói mình là thuần thú sư đấy!”

“Có thuần thú sư nào nói có liền có đâu?”

...

Từng trận cười cợt nhả xôn xao vang lên, đa phần đều khinh thường nhìn nàng cười mỉa mai. Hoàng hậu cũng là khẽ che miệng cười một tiếng, rồi dịu dàng nhìn nàng.

“Vị tiểu thư này thật biết đùa!”

“Vây! Mời hoàng hậu hỏi thái tử đi!” Vương Tuyết Nghi bình thản tiếp lời, nàng hơi cúi đầu làm động tác hướng Bạch Lạc Hiên.

Theo tay của nàng chỉ tới, nhất thời mọi người đều im lặng nghiêm túc nhìn Bạch Lạc Hiên, trong lòng không khỏi nghi ngờ, nàng ta nói là thật? Không ai dám đùa trước mặt vị thái tử này cả.

Bạch Lạc Hiên khẽ chuyển mâu quang nhìn Vương Tuyết Nghi, rồi chuyển tới trên người hoàng hậu, khẳng định nói một câu:

“Nàng là thuần thú sư thứ ba Ngân Thủy quốc, danh Vương Tuyết Nghi, lần này đặc biệt theo ta tới chúc thọ thái hậu.”

Toàn trường đồng loạt ồ lên một tiếng khó tin, nhưng Bạch Lạc Hiên lời đã nói, còn có thể giả?

Nhất thời mọi ánh mắt nhìn Vương Tuyết Nghi từ khinh thường đều chuyển thành khó tin cùng ngưỡng mộ, trong lòng không khỏi ghen tị, tại sao Ngân Thủy quốc may mắn như vậy? Có được nhiều nhân tài, thuần thú sư là một loại cao quý hiếm có cỡ nào!

Thái hậu là người lấy lại bình tĩnh đầu tiên, mỉm cười nhìn Vương Tuyết Nghi:

“Tiểu cô nương này! Ta thắc mắc nàng là cấp mấy thuần thú sư?” Trong lòng bà đầy nghi ngờ, bản thân từng tuổi này đạt tới trung cấp ma pháp sư nhân Tôn, cư nhiên lại nhìn không ra tu vi của nha đầu kia? Một chấm hỏi lớn trong đầu, bà không tin tiểu nha đầu tu vi cao hơn mình, tuyệt đối không thể, cho dù thiên tài đệ nhất Bạch Lạc Hiên cũng không thể, vậy có gì không nhìn ra...?

Ách! Cái này, nàng không rõ cấp bậc tu luyện của thế giới này, đến nay vẫn còn mù tịt, làm sao biết bản thân trình độ đạt đến đâu? Bạch Lạc Hiên cũng đã nói không thể xác định được... Vây... Nàng liền liền đánh liều.

“Bẩm thái hậu, ta hiện giờ là bát cấp thuần thú sư. Cấp bậc thấp hơn thái tử một bậc.” Bạch Lạc Hiên cũng là bát cấp thuần thú sư, vậy nàng cũng chiếu theo đó, hần hai mươi tuổi, nàng mười sáu, thấp hơn một bậc có lẽ được đi!

Nhất thời toàn trường hít một ngụm khí lạnh, nàng ta nói cái gì? Bát cấp...Bát cấp thuần thú sư? Thấp hơn Bạch Lạc Hiên một bậc... Vây không phải là bát cấp thuần thú sư nhân Đại?

Thiên a! Là bát cấp thuần thú sư nhân Đại. Nếu cùng Bạch Lạc Hiên so sánh, hần hiện hai mươi tuổi là bát cấp ở cấp bậc nhân Tông, nhìn nàng cũng khoảng mười lăm mười sáu, sau vài năm ai hơn còn không biết được! Này...! Thiên phú cũng thật cao đi!

Thái hậu cũng thật kinh ngạc, nhưng kết quả này bà cũng có thể chấp nhận được, tu vi đương nhiên thấp hơn bà. Chỉ là... Tại sao vẫn không nhìn ra nàng ta? Sau, bà cũng cảm thán nói:

“Cô nương tuổi nhỏ đã đạt đến bậc này tu vi, quả thật khiến ta mở rộng tầm mắt. Ngân Thủy quốc quả nhiên nhân tài rất nhiều!” Văn phong thái cao quý đó, thái hậu mỉm cười, nhưng trong lòng lại nặng thêm một mối nguy cơ.

“Thái hậu quá khen rồi!” Vương Tuyết Nghi khẽ hành lễ đáp lời.

Thái hậu mỉm cười hài lòng, rồi lại hỏi:

“Ta thắc mắc nàng tại sao phải che mặt vậy?”

“Bẩm thái hậu, tiểu nữ từ nhỏ bất cẩn bị nước sôi làm cho bỏng, gương mặt có chút dọa người, nên thất lễ phải mang mặt nạ trên người.”

“Thì ra là vậy, thật đáng tiếc! Ta nghĩ người có giọng nói hay như vậy thì cũng phải là một giai nhân tuyệt sắc a!” Thái hậu vẻ mặt tiếc thương lắc đầu, không khỏi cười khổ: ông trời cho người cái này thì lấy đi của người cái kia, rất công bằng, cũng thật tàn nhẫn. Bản thân ta chẳng phải cũng mất đi phụ quân của mình sao?

Mọi người nhìn thấy vẻ mặt này của thái hậu, liền biết bà lại nhớ đến tiên hoàng, nên không khí có chút trầm xuống.

Hoàng thượng Ngân Kim quốc nhìn mẫu thân mình, rồi đột nhiên cao giọng làm ổn định không khí:

“Được rồi, mọi người cùng chung vui nào! Hiếm khi công chúa Thủy Nhan đến đây, nghe nói nàng tài năng ca vũ đệ nhất, không biết có thể mời nàng nhảy một điệu để chúng ta mở rộng tầm mắt không?”

Mọi người còn đang trong suy nghĩ đại lục có thêm một thuần thú sư thiên tài, lúc này nghe được công chúa Thủy Nhan, mới ý thức được mắt sáng lên vỗ tay cổ vũ:

“Hào, hào, công chúa xin hãy múa một điệu a!”

“Đúng đó, xin mời công chúa!”

...

Bạch Thủy Nhan từ nãy đến giờ trong lòng tức giận không ít, nàng đang là tâm điểm chú ý, đột nhiên ả Vương Tuyết Nghi lại cướp mất, khiến nàng bị xem như không khí. Hắn học tức giận không dám phát tiết! Lúc này lại thấy mình vẫn có thể khiến mọi người nhìn tới, hào quang vẫn vây quanh, liền cười tươi đáp trả:

“Vây! Ta xin bêu xấu rồi!”

Trong sự ủng hộ nhiệt tình của đám người, Bạch Thủy Nhan uyển chuyển bước lên đài, mỉm cười:

“Thủy Nhan mạn phép múa khúc Phụng hoàng duyên” Nàng nở nụ cười xinh đẹp, nhạc lên, mắt đảo qua hàng khách, đột nhiên ngạc nhiên nhìn tới Tư Đồ Tư, trong lòng không khỏi dao động, vị vương gia này thật anh tuấn! Cuối cùng, Bạch Thủy Nhan khẽ nhún người, theo điệu nhạc tung tay áo, bước chân xoay, tung cao, đủ mọi động tác, uyển chuyển múa. Đa phần mọi người đều si mê nhìn không chớp mắt, nam kinh hi mà nhìn, nữ ngưỡng mộ cùng ghen tị mà nhìn, Bạch Thủy Nhan thảnh thơi cũng hướng Tư Đồ Tư mà tung một cái mị nhãn.

Nhưng đáng tiếc, hắn ta lại trước sau như một nhìn Vương Tuyết Nghi. Nháu mày âm trầm nhìn nàng, hắn khẳng định, chính là nàng. Nhưng tình hình hiện giờ, thân phận của nàng... Khiến hắn không dám manh động. Đột nhiên ánh mắt của hắn trở nên kiên định. Mặc kệ thế nào, hắn cũng phải cướp được nàng trở về.

Tư Đồ Dẫn nhìn Vương Tuyết Nghi, cảm thấy có chút gì đó rất quen thuộc, nhưng hắn lại không nhớ nàng là ai. Nhưng là hắn cảm giác được, nhìn nàng kia khiến hắn lấp đầy khoảng trống nhớ nhung ai đó.

Bạch Lạc Hiên cũng âm thầm đánh giá Vương Tuyết Nghi. Nàng nhanh trí, nàng bình tĩnh ứng phó, phong thái thanh lệ cao quý đúng chất một tiểu thư đài cát, nhưng ẩn trong đó lại là sự điềm tĩnh kiên cường cùng kiêu ngạo. Khả năng của nàng rất kinh thiên, khắc chế mọi thuần thú sư. Chuyện này nếu để kẻ khác biết được, chẳng phải đại lục sẽ sôi trào điên cuồng muốn có nàng sao? Giữ được nàng thì tốt, còn không... Hắn chỉ có thể diệt nàng!

Vương Tuyết Nghi lúc này đang ngồi ngay ngắn đánh giá điệu múa của Thủy Nhan công chúa. Các động tác rất kì lạ nha, vừa uyển chuyển vừa hoang dã, cũng rất có nét riêng của nó.

Một hồi, điệu múa kết thúc. Dưới sự vỗ tay khen ngợi của mọi người, Bạch Thủy Nhan tươi cười nhìn xem Tư Đồ Tư. Nhất thời nụ cười chợt tắt. Hắn... Hắn cư nhiên không có nhìn nàng, là đang nhìn ai? Theo hướng nhìn của hắn, Bạch Thủy Nhan nhìn lại, nhất thời tức giận xông đến tận mũi: Cái gì? Là đang nhìn cái ả tiện nhân kia, ta thật không hiểu, nàng ta có cái gì? Xấu xí như thế cũng khiến chàng để ý tới? Cho dù nàng ta là thuần thú sư thì thế nào? Cũng là con chó cho cha ta sai khiến thôi.” Bạch Thủy Nhan không biết, gương mặt xinh đẹp của mình lúc này như thế nào khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 16: Cánh Cửa Thứ Nhất

Trong lúc tức giận, Bạch Thủy Nhan liền chỉ tay vào Vương Tuyết Nghi, mặt mày cau có lớn tiếng:

“Cái gì thuần thú sư, chỉ giỏi gạt người. Ta không để cho ngươi gạt hoàng huynh.”

Nhất thời, mọi người đều kinh ngạc quay lại nhìn, rồi xôn xao bàn tán. Bạch Lạc Hiên nháu mày, đôi mắt bức người hướng Bạch Thủy Nhan hô một tiếng:

“Nói bậy!”

“Hoàng huynh, đừng để ả ta gạt, không tin...?” Nàng ta dậm chân, rồi hung dữ quay sang Vương Tuyết Nghi: “Ngươi! Có bản lĩnh thử triệu hồi một con ma thú đi?” Ta mới không tin, ở đâu chui ra một thuần thú sư trên đường chứ? Á ta đã sử dụng thủ đoạn gì gạt hoàng huynh rồi?

Mọi người kinh ngạc nhìn Vương Tuyết Nghi, mang theo ánh mắt dò xét, công chúa Ngân Thủy quốc lại đi tố cáo người của mình, trong này nhất định là có chuyện.

Vương Tuyết Nghi kinh ngạc, cô công chúa này! Có phải bị ngốc rồi không? Tự dưng lại nổi hứng tố cáo nàng?

Trước ánh mắt nghi ngờ của mọi người, hoàng hậu lại nói:

“Tiểu thư, có phải nên chứng minh một chút không?”

“Ta...” Làm sao đây, xung quanh không có ma thú bắt cấp, chỉ có dưới ngũ cấp là cùng.

“Thế nào? Không biết?” Bạch Thủy Nhan nhìn thấy nàng chần chờ, càng khẳng định mình đúng, vì thế mỉm cười giương mặt kiêu ngạo hỏi.

Vương Tuyết Nghi không nhìn nàng ta, chỉ cúi mặt suy nghĩ. Lúc này, tiếng của Tiểu Bạch lại vang lên trong đầu nàng: “Nữ vương, ta chính là ma thú bát cấp a! Người quên rồi sao?” Tiểu Bạch đợi mãi không thấy nàng gọi, liền thử nhắc nhở, không phải quên thật chứ?

“Ai da! Ta quả thật quên rồi! Tiểu Bạch, biểu diễn tốt một chút!” Vương Tuyết Nghi gần như vỗ đùi một cái, sao nàng lại quên mất chứ?

“...” Tiểu Bạch triệt để thất vọng tràn trề, nó... nó là một cái ma thú bát cấp hiếm có đó, người ta cầu còn khó, nữ vương làm sao có thể quên được chứ?

Trong lúc mọi người gần như khẳng định Vương Tuyết Nghi lừa gạt, thì nàng lại đột nhiên ngẩng đầu nói:

“Tiểu Bạch!”

Chỉ thấy một trận gió bay ra, hình thành sương mờ màu cam, rồi dần dần hiện rõ hình dáng của một con thỏ trắng đáng yêu, nó lượn lờ chạy nhảy một lát, cuối cùng yên vị trên vai Vương Tuyết Nghi, gãi gãi chân. Mắt của Bạch Thủy Nhan mở to, không tin nhìn chằm chằm con thỏ. À ta... à ta thật sự có thể triệu hồi ma thú, như vậy, không lẽ hoàng huynh không có nói sai?

“Nhìn xem, là ma thú bát cấp đó!”

“Đúng vậy a, ma khí của nó màu cam, là bát cấp, là bát cấp!”

“Ta đoán không nhầm thì đây là huyễn thú Bạch thỏ hiếm có a, trời a, là một con huyễn thú còn nhỏ, như vậy đã bát cấp!”

“Thật không?” Một người vừa nghe mở to mắt lớn tiếng hỏi.

“Đúng vậy, thỏ trắng là một loại huyễn thú lợi hại khó gặp.”

“...”

Từng đột hít khí lạnh vang lên, mọi người kinh ngạc nhìn huyễn thú trên vai Vương Tuyết Nghi, nàng ta, thật sự rất lợi hại, thu phục được cả huyễn thú! Như vậy đại lục có thêm một thiên tài thuần thú sư rồi. Ai nấy đều kính phục nhìn Vương Tuyết Nghi, trong lòng không khỏi khao khát có được một thuần thú sư làm việc cho mình, đồng thời không khỏi ghen tỵ với Ngân Thủy quốc. Tại sao thiên tài đều chạy đến đó a?

Vương Tuyết Nghi lúc này mới quay sang nhìn về mặt khó chịu của Bạch Thủy Nhan, mỉm cười nói:

“Công chúa đã tin?”

“Ta... Hừ” Trùng mắt một cái, nàng ta tức giận xấu hổ chạy đi, một a hoàn liền vội vàng chạy theo. Hoàng hậu nhìn theo, vẻ mặt lo lắng nói:

“Công chúa không sao chứ?”

“Muội muội của ta cùng vị thuần thú sư này vốn có xích mích, bản tính nóng nảy, khiến mọi người chê cười rồi!” Bạch Lạc Hiên đứng lên, khẽ cúi người mỉm cười hướng thái hậu nói.

“Chỉ là hiểu lầm thôi, mọi người cứ tiếp tục.” Nói rồi thái hậu cười hiền từ hướng Vương Tuyết Nghi: “Thật ngại, đã nghi ngờ cô nương rồi!”

“Không sao ạ!”

Mọi người còn đang thương thức nhìn con huyễn thú trên vai Vương Tuyết Nghi, thì vị hoàng thượng trẻ tuổi đột nhiên lên tiếng:

“Nói tới ma thú mới nhớ, mấy ngày trước rừng Nguyệt Lâm phía Bắc lại bị thiên kiếp giáng xuống, ma thú tháo chạy náo loạn, không bằng nhân dịp này, chúng ta vào đó thi săn ma thú.” Hoàng thượng cũng là một nam tử anh tuấn, có phong phạm đế vương. Chính là con trưởng của thái hậu.

Nghe đến việc này, trên mặt ai nấy đều phần khởi hẳn ra, người nào cũng đều biết, Nguyệt Lâm chính là nơi thuộc hàng rất nguy hiểm, không nói ma thú trong đó lợi hại hung hãn, chỉ cần địa hình rừng rậm giăng kín, cũng khiến bất cứ ai đi vào đều không còn nguyên vẹn trở ra, đó đã là rất may mắn rồi, mười người đi vào thì mất tích mười người. Cho nên đến giờ không có ai mạo hiểm đi vào.

Bây giờ nghe nói thiên kiếp giáng xuống đốt rụi khu rừng, ma thú náo loạn, bọn họ không khỏi vô cùng hưng phấn. Nói giỡn, ma thú trong đó cả đời cũng chưa chắc gặp được, đều là ma thú quý hiếm vô cùng lợi hại. Nếu như có thể khế ước được với một con, vậy coi như lực chiến đấu của người tăng rất nhanh, có được một vật hộ thân lợi hại, cũng khiến kẻ khác kiêng dè người.

Vương Tuyết Nghi vừa nghe, chân mày bất giác nhíu lại, một cảm giác xót xa lạ thường lan khắp tim nàng. Phải rồi, rừng Nguyệt Lâm của nàng...! Bọn họ muốn vào đó săn ma thú của nàng? Không được, nàng tuyệt đối không cho phép... Nhưng mà... làm thế nào để ngăn họ đây? Bọn chúng... giống như những người bạn của nàng, ngày ngày cùng nàng chơi đùa, kể cho nàng nghe về nhiều câu chuyện của chúng, về tổ tiên, giống loài... Cho nên về khoản này, nàng đặc biệt hiểu rất rõ ràng, từ ma thú cấp thấp nhất đến thánh thú thượng cổ thậm chí thần thú... nàng đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Bây giờ chúng nó đang gặp nguy hiểm, nàng làm sao có thể làm ngơ.

Các vương tôn quý tử đều lên tiếng đồng ý việc đi săn. Buổi tiệc sau đó cũng kết thúc, Vương Tuyết Nghi cũng theo đoàn người Ngân Thủy quốc trở về phòng. Để lại phía sau đạo ánh mắt thâm trầm nhìn theo bóng lưng dần khuất của nàng.

Tư Đồ Tư chấp tay sau lưng đứng đó, trong lòng đã có suy tính. Hắn thật sự sắp phát điên rồi, mấy ngày nay hắn nhìn ai cũng thấy chướng mắt, bọn họ đến cả một góc của nàng cũng không bằng. Nhìn nàng đang ở ngay trước mắt, vậy mà không thể làm gì, hắn chỉ hận không thể ngay lập tức tiến lên ôm chặt lấy nàng, hung hăng trói nàng cùng một chỗ.

Một hồi, khóc miệng hắn bỗng giương lên mỉm cười: “Nàng chạy không thoát.”

Ở trong một căn phòng xa hoa, Vương Tuyết Nghi ngồi trên ghế chống cằm. Ngày mai bọn họ bắt đầu lên đường đến Nguyệt Lâm, chúng nó đang gặp nguy hiểm, nàng thì ngồi đây? Còn có Đại Bảo, giờ này thế nào rồi?

Thở dài một tiếng, nàng quyết định lên giường ngồi tu luyện. Đúng vậy, chỉ có tu luyện, không ngừng cường đại lên, nàng còn có thể có khả năng cứu bọn chúng. Tay làm mấy cái thủ pháp, rồi yên vị trên đùi, luồng khí trong đan điền đang di chuyển, đến một huyệt đạo thì chậm rãi nhưng đầy mạnh mẽ phá vỡ từng chút từng chút một bức tường chắn trong huyệt đạo. Đến khi khai thông hoàn toàn, luồng khí lại càng mạnh mẽ hơn di chuyển đến huyệt đạo khác, tiếp tục khai thông.

...

Vương Tuyết Nghi cứ ngồi tu luyện như vậy, mồ hôi trên trán ướt đẫm. Sau một đêm khai thông thành công ba huyệt đạo, nàng cuối cùng đứng dậy, vươn người một cái cử động gân cốt, kì lạ là nàng tu luyện xong không những không cảm thấy mệt mỏi mà ngược lại càng thêm thoải mái. Đi đến cửa sổ nhẹ đẩy ra, ánh sáng chiếu vào chói mắt. Vương Tuyết Nghi hốt hoảng, trời đã sáng như vậy?

Hóa trang xong hết thấy nàng chạy nhanh ra ngoài hỏi người thì biết được họ đã đi từ sớm. Các tiểu thư công chúa thì phải ở lại. Nghe vậy, Vương Tuyết Nghi càng nóng ruột, nàng nhất định phải ra khỏi đây.

Trở về phòng, nàng thay một bộ y phục nô tì vừa mới lấy được bên ngoài. Chuẩn bị lên đi, lại phát hiện chiếc nhẫn trên tay đột nhiên phát sáng. Nàng liền dụng tâm thần đi vào, cả người trong phòng thoáng một cái biến mất.

Bên trong nhẵn không gian, Vương Tuyết Nghi phát hiện cánh cửa lớn kia phát sáng, trước kia mờ thế nào cũng không ra, bây giờ đột nhiên phát sáng. Vương Tuyết Nghi liền đi tới, chậm rãi nắm lấy cánh cửa, kéo nhẹ. Theo tay nàng mở ra, ánh sáng từ trong chiếu ra ngoài càng thêm chói mắt, cuối cùng cánh cửa mở ra... để lộ cảnh vật bên trong.

Khiến cho Vương Tuyết Nghi kinh ngạc vạn phần, chính là bên trong... bên trong thế nhưng là cả một cảnh sắc lung linh, cây xanh nước mát, còn có chim chóc, sinh vật sinh sống, giống rừng nhưng cũng giống cảnh vật được vẽ ra, thật sự khiến nàng không nói nên lời...! Càng khiến nàng càng kinh ngạc vui mừng chính là, ở đây thế nhưng có cả một rừng cây Tiên hồng đơn, trái to căng tròn hấp dẫn, mùi hương thơm mát lan tỏa theo gió bay đến mũi nàng, cảm giác thanh mát nhẹ nhàng rất thoải mái...

Vương Tuyết Nghi tiến vào sâu bên trong, nàng lại nhìn thấy một cánh cửa lớn gần như trong suốt đang hiển hiện đứng trên mặt đất. Nàng có thể chạm vào, nhưng lại không thể mở ra, có lẽ tu luyện đến một mức nhất định nào đó thì có thể mở đi?

Lại đến chỗ Tiên hồng đơn, nàng hoài niệm chạm vào thân cây, đưa tay vuốt ve hồng quả tròn sáng bóng. Đột nhiên hồng quả rụng xuống nằm gọn trong tay nàng, từ đâu đó lại truyền ra tiếng nói:

“Mau mang đến Nguyệt Lâm, đặt lên cây Tiên hồng đơn, dùng tâm của người hồi sinh chúng con!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 17: Bị Khi Dễ

“Mau mang đến Nguyệt Lâm, đặt lên cây Tiên hồng đơn, dùng tâm của người hồi sinh chúng con!”

Tiếng nói non nớt của trẻ con phảng phất vang vọng, như thành khẩn muốn cầu xin. Vương Tuyết Nghi có chút kinh ngạc, nhìn xung quanh tìm kiếm giọng nói. Nhưng lại không thấy ai cả, giọng nói lại vang lên:

“Trước khi trăng tàn, nhất định đem thứ người đang cầm đặt lên cây Tiên hồng đơn, dùng tâm của người, hồi sinh hết thảy...!” Tiếng nói nhỏ dần rồi biến mất vào hư không.

“Hồi sinh thế nào? Này, đợi đã, ta phải làm thế nào? Này? Mau lên tiếng đi chứ!” Không nghe thấy giọng nói nữa, Vương Tuyết Nghi lo lắng trong lòng, mang theo hồng quỳ ra khỏi nhà không gian.

Việc cấp bách bây giờ là phải nhanh chóng đến Nguyệt Lâm, từ nơi này đến đó phải mất nửa ngày, lúc này đã không còn sớm, nàng dùng cái gì để đi đây? Mà có đến đó trời cũng đã chạng vạng tối, ma thú của nàng phải làm thế nào? Ấy da! Làm thế nào?

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa. Kì lạ, nàng rõ ràng không có nghe thấy tiếng bước chân?

Vương Tuyết Nghi cẩn thận tiến đến mở cửa, lại khiến nàng suýt nữa hô thành tiếng.

“Này! Tam... vương gia... người sao lại đến đây?” Trước mặt nàng không ai khác chính là tam vương gia Tư Đồ Tư, hắn mang ý cười tà tà đứng ở cửa, rồi từng bước từng bước tiến vào. Vương Tuyết Nghi sợ hãi lui ra sau.

“Tam vương gia, không biết ngài đến là có việc gì? Đây là phòng của ta, mong ngài tự trọng!”

“Ồ! Ta có làm cái gì sao?” Vẫn ánh mắt mang ý cười dị thường đó, khiến nàng thật khó chịu. Chạm phải cái bàn phía sau, nàng đã không còn chỗ lui. Tư Đồ Tư cũng dừng bước.

“Ngươi! À không, vậy không biết ngài là có chuyện gì tìm đến tận phòng của thuần thú sư Ngân Thủy quốc ta?”

Tư Đồ Tư nhất thời nhú mày, nàng là đang dùng thân phận này để hù dọa hắn sao? Nàng thật sự không muốn ở cùng hắn đến vậy sao? Nàng chán ghét hắn? À không, nàng chỉ là gặp được đối tượng tốt hơn thôi, hắn là thái tử kia mà, tương lai nhất định là lên vua rồi! Hừ!

“Ngươi làm gì vậy?” Hắn bất chợt chớp lấy cổ tay nàng, khiến nàng hoảng sợ kinh hô, nhìn ánh mắt của hắn lúc này mang đầy hận ý cùng dục vọng chiếm giữ. Vương Tuyết Nghi trong lòng hoảng loạn, nàng biết mình không phải đối thủ của hắn.

“Vương Tuyết Nghi ta nói cho nàng biết, nàng không thoát được khỏi ta, từ bỏ cái ý định đi theo tên Thái tử của nàng đi!” Hắn gần như rống lên, khuôn mặt lúc này gân xanh nổi lên giận dữ, hại nàng suýt nữa rớt tim. Này, hắn đã phát hiện? Nàng che dấu rất kĩ mà?

“Ngài đang nói cái gì vậy? Ta với ngài chỉ mới lần đầu gặp mặt, ngài như thế nào vô lễ với ta như thế?” Vương Tuyết Nghi cố gắng trấn định, lại nghiêm mặt nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Chẳng lẽ, đây là cách các ngài đón tiếp sứ giả Ngân Thủy quốc sao?”

Nhất thời hắn thoáng sững người, rồi rất nhanh lại nhú chặt mày tức giận nhìn nàng, cổ tay lại bị hắn nắm chặt hơn.

“Được lắm Vương Tuyết Nghi, nàng đã muốn diễn...” Thoáng chốc trên khuôn mặt tuấn mỹ xuất hiện nụ cười tà ác: “Vậy! Để ta cùng nàng diễn cảnh tam vương gia Ngân Kim quốc cướp đoạt vị thiên tài thuần thú sư Ngân Thủy quốc nàng cảm thấy thế nào?”

Lời vừa nói ra giống như nện một búa vào tim nàng, hắn điên cuồng lao vào ôm nàng thô lỗ mặc cho nàng ra sức đẩy dụa. Ôm mỹ nhân trong lòng, hắn lần nữa cảm nhận cảm giác mềm mại đến tận xương của nàng, hương thơm dịu nhẹ bay vào chóp mũi, khiến hắn gần như sa vào tình mê ý loạn, điên cuồng đụng chạm nàng. Miệng không ngừng lẩm bầm:

“Tiểu Nghi, nàng có biết ta nhớ nàng đến phát điên không, một ngày không có tin tức của nàng khiến ta đau khổ thế nào nàng có biết không? Tiểu Nghi nàng lấy ta đi, ta sẽ không bao giờ để cho nàng chịu khổ nữa! Tiểu Nghi...!”

“Mau buông ra cái tên điên này! Buông ra! Người đâu? Người đâu cứu ta!” Dây gựa không ngừng nàng cũng điên cuồng kinh hô, liều mạng chống cự không có tác dụng, mặt nạ bạc rơi xuống đất phát ra tiếng, tâm nàng hoảng sợ đến mức cào rách cả lưng của hắn, hắn vẫn không có một chút buông lỏng.

“Vô ích thôi, không có ai nghe đâu. Ta đã an bài cả rồi, nàng nên ngoan ngoãn cùng ta tận hưởng đi!” Hắn vui sướng nói bên tai của nàng, nghĩ đến nàng sắp thuộc về hắn, lại không khỏi thương tiếc hôn nhẹ lên tai nàng.

Vương Tuyết Nghi gần như đứng hình. Hắn hôn nàng, hắn dám hôn nàng, cái gì cùng hắn tận hưởng? Ghê tởm, chưa từng có kẻ nào vô lễ với nàng như vậy! Nhục nhả cùng giận dữ lúc này đã chiếm trọn tâm trí nàng, nhất thời nàng không đẩy dụa nữa, đứng yên một chỗ.

Nhận thấy hành động lạ bất chợt của nàng, Tư Đồ Tư cũng nghi ngờ dừng động tác, nhìn nàng một cái, rồi mỉm cười miễn cưỡng.

“Ngao lắm! Nàng nên sớm như vậy không phải tốt sao?” Cho rằng nàng đã cam chịu, hắn mới buông lỏng xoay người định ôm nàng đến phía giường. Lại không ngờ nàng thế nhưng động một cái đầu gối nện mạnh vào hạ bộ của hắn, khiến hắn kêu lên một tiếng thảm thiết, ôm nơi mới bị nàng đá dựa vào tường rên rỉ đau đớn.

Lợi dụng thời cơ, Vương Tuyết Nghi thật nhanh vơ lấy túi hành lý đã chuẩn bị từ trước, cúi người lượm cái mặt nạ, xoay người chạy đi như ma đuổi. Để lại Tư Đồ Tư thê thảm oán hận nhìn theo.

“Vương... Tuyết... Nghi, nàng tốt nhất đừng để cho ta bắt gặp!” Hắn gần như nghiến răng nghiến lợi gần từng chữ rống to. Chết tiệt, hắn đã lợi dụng Thủy Nhan công chúa ghen ghét nàng mà mua chuộc, để cho hắn đến phòng nàng. Bọn người kia đã đi hết, hắn kiếm cơ hội xin được ở lại, kế hoạch đã đầu vào đó, cư nhiên lại để nàng chạy mất. Đáng chết, chỗ này của hắn, nếu không phải hắn nhanh tay can thiệp một chút, với lực đá kia của

nàng, không phải đã phé đi của hần rồi sao? Chết tiệt! Hần tức giận dùng tay đánh vào tường, khiến nó nứt ra những đường lan rộng.

Chạy được một lát, Vương Tuyết Nghi lại đụng phải Bạch Thủy Nhan, nhìn thấy nàng quần áo xóc xếch, ánh mắt hoảng loạn bên trong mặt nạ, Bạch Thủy Nhan liền khoái chí trong lòng, không biết Tam vương gia đã xong chuyện chưa?

Nàng không thích tam vương gia dùng ánh mắt thâm tình nhìn ả Vương Tuyết Nghi, nhưng khi chàng chủ động đến tìm nàng, nói rằng rất ngưỡng mộ nàng, rồi nhờ nàng giúp hần trả thù cái ả tiện nhân kia. Hần nói ả ta là thuần thú sư rất lợi hại, phải là hần ra tay mới được. Biết rằng hần không có tình ý với ả Vương Tuyết Nghi, nàng liền vui vẻ đồng ý giúp hần, ở đại lục này, chuyện nam nhân có nhiều nữ nhân rất là bình thường, nàng sẽ không ngu ngốc vì một chút ghen tuông mà chọc chàng không vui.

“A! Vương Tuyết Nghi, người như thế nào quần áo lại như vậy? Không cẩn thận bị hồ chộp hay sao? Ta quên nói cho người a, phía sau hậu viện hình như có nuôi hồ đấy! Không cẩn thận thì rất là nguy hiểm nha!” Giọng nói là lướt cổ ý nâng cao thanh âm chọc giận Vương Tuyết Nghi. Thế nào? Ta xem người sau này còn mặt mũi gì ở lại.

Nhìn ánh mắt cùng điệu bộ của Bạch Thủy Nhan, Vương Tuyết Nghi liền nhú mày nghi ngờ. Nàng kêu cứu lớn như vậy, lại không có ai nghe! Thì ra...

“Thủy Nhan công chúa yên tâm, ta đã may mắn thoát khỏi con hồ đó rồi! Còn cho nó một cước thật lợi hại, người đáng thương bây giờ có lẽ là nó đấy! Mà con cộp cái thông đồng sau lưng con hồ, hừ... ta cũng xin hứa cho nó một cước càng lợi hại hơn.” Vương Tuyết Nghi nhếch mép cười, ánh mắt khinh thường liếc nàng ta một cái rồi chạy đi! Nàng tin tưởng, một cước kia có thể khiến Tư Đồ Tư chưa thể đuổi kịp nàng.

Bạch Thủy Nhan chờ người đứng đó, ánh mắt vừa rời của nàng ta... thật đáng sợ... như thế nào ánh mắt đó lại khiến nàng vô thức cảm giác như bị Diêm vương ghi tội, chờ ngày xét xử?

Lắc đầu, không. Nàng ta chỉ là một ả tiện nhân nghèo hèn, còn lâu mới dám động đến nàng. Khoan đã! Nàng ta nói cái gì? Con cộp cái? Thông đồng? Á! Dám mắng nàng là con cộp cái, còn nói cho ta một cước thật lợi hại. Được lắm Vương Tuyết Nghi, người chờ xem bên công chúa xử lý người thế nào? Mà đợi đã, nàng ta mang túi hành lý theo, muốn bỏ đi sao? Còn nữa... A! Tư Đồ ca ca của ta, có phải bị ả tiện nhân đá cho bị thương, chờ muội Tư Đồ ca ca, muội đến giúp huynh...

Nếu Vương Tuyết Nghi có ở đây, nàng nhất định sẽ nổi da gà, mắng cô công chúa này là đồ ngốc háo sắc chậm tiêu, nàng ta thật rất chậm tiêu a!

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 18: Giết Người

Vương Tuyết Nghi thân thủ nhanh nhẹn tránh thoát quan binh, đến trước cổng hoàng cung, nàng dùng khinh công định nhảy qua tường lớn cao ngất, nhưng không thành công. Nàng thầm hối hận trước kia không chăm chỉ luyện tập, bây giờ thì tốt rồi, tường này cũng không qua nổi.

Bởi vì nàng thất bại, cũng đã khiến mấy tên thị vệ cười Điều thú chú ý, phát hiện có người muốn trốn khỏi hoàng cung, bọn họ liền đẳng đẳng sát khí hướng nàng bay tới, trong tay cũng đã hình thành một khối cầu màu vàng có linh khí vờn quanh.

“Kẻ nào to gan? Dám tự ý rời cung!” Một thị vệ đang bay tới, khoảng cách của hần cùng nơi Vương Tuyết Nghi đứng là gần nhất, quả cầu khí màu vàng trong tay hần đậm và lớn hơn những kẻ khác, có thể thấy tu vi của hần cao hơn.

Mắt nhìn Điều thú ngày càng gần, ánh mắt của nó hung hãn sát bén, Vương Tuyết Nghi nhất thời sợ hãi trong lòng. Nhưng rất nhanh nàng dùng tinh thần lực liên kết với Điều thú. Cuối cùng, chỉ thấy nó đột nhiên hai mắt mở to, rồi vô cùng phấn khích, Vương Tuyết Nghi còn có thể nhận ra một tia vui mừng trong mắt nó.

Điều thú là loại ma thú có hình dạng giống với chim đại bàng, chỉ là kích thước của nó rất lớn, có thể chở được cả hai người. Đây là loài phổ biến được nuôi dưỡng trong hoàng cung vào mục đích chuyên chở người, ở đây là quan binh, thị vệ.

Lúc này, Điều thú đột nhiên nghiêng người lộn một vòng, khiến cho tên thị vệ hoảng hốt rơi xuống ngã trên mặt đất. Rồi nó dùng tốc độ rất nhanh đến gần Vương Tuyết Nghi, nằm xuống dưới chân nàng, đợi nàng ngồi lên, nó mới vỗ cánh bay vút đi trước hàng chục con mắt ngỡ ngàng của bọn lính canh và thị vệ.

Đến khi bay đến cổng thành, mấy tên lính canh nhìn thấy một con Điều thú bay qua rất nhanh, bay thẳng ra khỏi thành. Nhưng vì bình thường chỉ có thị vệ canh giữ trong hoàng cung mới được cười, cho nên bọn họ cũng không để ý đến, mà chỉ nghĩ thị vệ kia có nhiệm vụ cấp bách.

Trên bầu trời rộng lớn, Vương Tuyết Nghi liếc mắt ôm lấy cổ của Điều thú, nàng dù sao cũng là lần đầu tiên ngồi trên lưng một con vật bay đi nhanh như vậy, cảm giác gió mạnh vù vù bên tai, thật sự khiến nàng có chút hoảng sợ.

“Điều thú! Ngươi có thể đưa ta đến rừng Nguyệt Lâm không?”

“Bẩm nữ vương, từ nơi này đến đó mất khoảng bốn canh giờ, người yên tâm, thần miễn cưỡng cũng có thể đến nơi.” Điều thú nghe nàng hỏi thì cung kính nâng mắt hướng nàng nói. Thể lực của nó tuy có hạn, nhưng nữ vương đã yêu cầu, nó nhất định phải hoàn thành cho tốt. Từ khoảnh khắc nữ vương liên kết với nó, kí ức truyền thừa ào ạt dồn về, nhắc nhở nó biết người này chính là Nguyệt vương nữ, người lại xuất thế sau một ngàn năm biến mất khỏi đại lục.

“Phiền ngươi, ta phải đến đó càng nhanh càng tốt.” Bốn canh giờ sao? Tức là khoảng tám tiếng, nàng liệu có kịp đến trước khi trăng tàn? Vương Tuyết Nghi lúc này trong lòng nôn nóng lo sợ, chợt tiếng nói ngái ngủ của Tiểu bạch lại vang lên:

“Nữ vương! Đến Nguyệt Lâm làm gì vậy?” Nó ngáp một cái rồi dài, rồi chợt nhận ra bản thân là... là đang ở trên không, nhất thời hoảng sợ hét lên.

“Píp... Ôi nữ vương ơi! Người cười Điều thú sao không nói trước cho ta một tiếng a? Píp...” Tiểu bạch ôm dính chặt lấy người Vương Tuyết Nghi, mặt mày tái mét. Oa oa... nó chính là bị say sóng đó, sóng biển cũng say mà sóng trên cao cũng say, nữ vương sao lại đối với nó như vậy?

“Câm miệng, nữ vương đang có việc cấp bách, ngươi thân là thần dân sao lại có thể ăn nói với người như vậy?” Điều thú nghe lời nói vô lễ của Tiểu bạch, tức giận mắng nó.

“Ồ hay, cái con tiểu Điều kia! Ngươi là cái gì mà dám ở đây lớn giọng với ta?”

“Ngươi

“Ngươi cái gì? Nhỏ thì làm việc nhỏ, đừng xen vào chuyện của bọn đại gia!”

“...”

Điều thú cũng không thèm lên tiếng nữa. Con thỏ này dù sao cũng là ma thú bát cấp, nó không phải đối thủ. Hừ!

Nhìn một thỏ một chim gây hấn, Vương Tuyết Nghi đầu đầu, lôi kéo Tiểu bạch trở vào không gian của ma thú, nhốt nó lại. Nàng cũng không biết đó là cái gì, chỉ biết Tiểu bạch ở trong đó, mà nàng cũng dễ dàng điều khiển cái không gian này.

Thoáng một cái, đã qua hai canh giờ. Điều thú cũng bắt đầu có dấu hiệu mệt mỏi, tốc độ cũng giảm đi.

“Ngươi còn có thể tiếp tục không?” Vương Tuyết Nghi lo lắng hỏi.

“Thần nhất định cố gắng đến cùng, nữ vương người chờ bận tâm!”

Lại một canh giờ trôi qua, Điều thú lúc này đã không thể gắng gượng thêm chút nào nữa, nó đành lấy chút sức lực cuối cùng lao đảo hạ cánh an toàn. Đến mặt đất thì lập tức lăn ra nằm thở gấp.

“Ngươi thế nào rồi?” Nhìn Điều thú vì nàng mà cố gắng như vậy, trong lòng Vương Tuyết Nghi rất cảm kích. Nàng ôm nó không biết làm thế nào, thì giọng nói của Tiểu bạch lại vang lên trong đầu: “Nữ vương mau đưa nó vào đây, trong này đối với nó rất có lợi, ta sẽ chăm sóc giúp.”

Theo lời Tiểu bạch, nàng dụng tinh thần đưa Điều thú vào không gian của Tiểu bạch. Sau đó nhanh chóng dùng tốc độ khinh công nhanh nhất có thể hướng rừng Nguyệt Lâm bay đến.

Bởi vì không luyện tập khinh công, Vương Tuyết Nghi miễn cưỡng mới có thể đến được bia rừng Nguyệt Lâm, trời cũng đã chập tối. Đứng trước cảnh vật quen thuộc mà tiêu điều này, trong lòng nàng lại dâng lên chua xót, mệt mỏi bấy giờ không ngăn nổi bước chân nàng tiến vào trong, bao kỉ niệm lúc trước chợt ùa về, thật vui vẻ biết mấy.

Nghĩ đến chúng có thể đang chịu sự truy lùng của bọn người hoàng thất, thậm chí bị giết chết, tim nàng như bị bóp chặt, thật khó thở, cảm giác giống như đã tồn tại từ rất lâu rất lâu rồi...

Bên trong Nguyệt Lâm, thỉnh thoảng lại có tiếng ma thú rống lên thảm thiết, có đau thương, có phẫn nộ. Khung cảnh tiêu điều, tàn tích mấy ngày trước do thiên kiếp để lại vẫn còn đó, nhưng độ dày của rừng vẫn có thể bằng một khu rừng bình thường, bởi vì đám cháy kia không thể thiêu trụi hết cây ở đây.

Một đám người với quy mô lớn đứng gặm trên những cái cây cháy khô, bọn họ lúc này đều nhìn về con vật lông vàng có đốm đen đang nằm thờ hờ hờ trên mặt đất, trên trán nó còn có một kí hiệu kì dị phát sáng.

“Bạch Lạc Hiên, không hổ là thiên tài thuần thú sư, ngươi thế nhưng chế phục được con Kim báo này, ta thật sự tâm phục khẩu phục!” Người nói chính là Tư Đồ Dẫn, hần một thân lực y gọn gàng, nhìn qua thanh nhả vô cùng. Lúc này đang chấp tay hướng Bạch Lạc Hiên tỏ vẻ ngưỡng mộ, nhưng trong lòng hần lại không yên. Bạch Lạc Hiên thật sự đã tu luyện đến mức nào? Có thể thu phục được Kim báo...tu vi ít nhất là bát cấp thuần thú sư nhân Tông. Nghĩ đến đây hần không khỏi giật mình, theo như điều tra, tên Bạch Lạc Hiên này là ngũ cấp thuần thú sư nhân Tông? Nhưng... người này thật sự chỉ có ngũ cấp sao?

“Ngũ hoàng tử chê cười rồi!” Bạch Lạc Hiên lãnh đạm đáp lời, rồi chậm rãi đi tới bên cạnh Kim báo. Mọi người chỉ thấy ma thú đang nằm đột nhiên biến thành một luồng khí bay vào người hần rồi biến mất.

Những người có mặt lúc này trên mặt vẫn còn biểu tình kinh ngạc, đây... là ma thú rừng Nguyệt Lâm đó, lại là một con ngũ cấp thú Tổng. Bọn họ đã được chứng kiến cảnh Bạch Lạc Hiền đánh nhau kịch liệt với nó, cuối cùng... ma thú hung hãn vẫn bị hấn thu phục. Như vậy, Bạch Lạc Hiền lúc này mạnh càng thêm mạnh, khiến cho những kẻ có ý đồ với hấn phải dè chừng mấy phần.

Từ lúc vào khu rừng này, không ít ma thú cấp thấp bị bọn người này thu phục, những con ma thú mạnh đều đã sơ tán ở đâu đó, bọn họ muốn kiếm con mạnh hơn nhưng lại không tìm thấy, mới tức giận tiện tay giết luôn những con có tu vi thấp mà không chịu tuân phục. Khiến cho oán khí ngập trời, lời oán than vang vọng khắp ngõ ngách trong rừng, lọt vào tai thiếu nữ đang bước đi linh hoạt ở một góc phía xa, khiến nàng đột ngột dừng bước, tìm lần nữa bị xiết chặt, ngồi phịch xuống đất, ánh mắt mơ màng đã muốn ngập nước.

“A! Hoàng tử, ngài mau nhìn, ở trước có một tiểu mỹ nhân bị lạc đó!” Giọng nói dâm tà của một tên nam nhân bỗng vang lên, phía sau hấn là một đám người đi theo.

Chỉ thấy một tên ăn mặc xa hoa nhất nhanh chân bước lên xem, nhìn hấn mặt mày sáng sủa, nhưng lúc này ánh mắt lại tràn ngập sự thèm khát. Trước mặt hấn, một thiếu nữ đang ngồi dưới đất trông rất đáng thương, nhưng đáng người kia của nàng, quả thật quá mức hoàn mỹ, từ giây phút hấn nhìn thấy, đã không thể kìm nổi muốn tiến đến gần nàng. Không thể trách hấn, tuy hấn chính là tên hoàng tử đại hạo sắc của Ngân Hóa quốc, nhưng hấn có thể đảm bảo, cho dù bất kì người nam nhân nào nhìn thấy, cũng chỉ sợ không cầm lòng nổi dù chỉ là nhìn thấy dáng người của nàng.

Sáu tên nam nhân phía sau cũng vô thức bước đến, lại bị tên được gọi là hoàng tử trợn mắt, mới không cam tâm đứng lại, ánh mắt rung động vẫn nhìn chằm chằm thiếu nữ.

Bởi vì trên đường dùng kinh công, Vương Tuyết Nghi đã ném đi hết những khúc vải nàng dùng để hóa trang che dấu thân thể, cho nên lúc này, bọn họ nhìn thấy chính là cơ thể mỹ miều diễm lệ của nàng. Mặc dù bên ngoài khoác mấy lớp y phục, cũng khó có thể che đi hết đường cong cơ thể xinh đẹp.

Hoàng tử Ngân Hóa quốc đã đến gần nàng, thiếu nữ yếu mị ở khoảng cách gần như vậy, cho dù nàng đang đeo mặt nạ, hấn cũng khó mà kìm lòng muốn lập tức ôm nàng. Nhận thấy ở đây không có người, hấn mới hạ hạ hệ mệnh bạo đùa cợt.

“Tiểu mỹ nhân, là bị lạc đường sao?”

“...” Thiếu nữ vẫn không có động tĩnh.

“Vậy theo bản hoàng tử trở về nha, ta sẽ giúp nàng tìm đường trở ra! Thế nào, tiểu mỹ nhân... ha ha...” Miệng nói, tay không quên hướng nàng đưa tới.

Cũng là lúc này, Vương Tuyết Nghi mới mở to mắt nhìn mấy cái thủ cấp ma thú còn non trong tay mấy tên nam nhân kia, một cổ đau đớn thấu tim truyền đến. Bọn chúng... bọn chúng... dám... giết... chết ma... thú của nàng, lại còn... là mấy bé con chưa lớn. Nhất thời, những tán lá bắt đầu lay động, gió không biết từ đâu thổi đến, càng ngày càng mạnh, tạo nên không khí quỷ dị. Nàng giống như mất đi ý thức, hai mắt bỗng dưng chuyển sang màu đỏ, màu đỏ dị thường của thủ hận, màu đỏ của máu, màu đỏ chết chóc...

Nhìn mỹ nhân đột nhiên ngẩng đầu lên với đôi mắt đỏ như máu bên trong mặt nạ bạc, một cổ sát khí khủng bố bao trùm, mấy tên nam nhân cảm thấy cấp ma thú vô cùng khiếp sợ, đôi mắt dâm tà lúc này lại mở lớn hết cỡ, đến mức có thể thấy gân đỏ nổi lên, chứng minh chủ nhân của nó đang trong nỗi sợ hãi rất lớn. Đứng người trong một phút, bọn họ mới ý thức được vứt hết thủ cấp bỏ chạy lấy mạng.

Trong khi đó, tên hoàng tử đã chạm tay đến vai nàng, hấn mê mẩn nàng đến chẳng nhận thấy nguy hiểm đang cận kề. Khi nghe thấy tiếng kêu la thảm thiết của bọn thuộc hạ, hấn mới khó hiểu gọi lớn: “Các người đi đâu đấy? Đứng lại hết cho ta!” Bọn chúng đi mất thì ai bảo vệ cho hấn chứ? Chết tiệt!

Khi hấn quay đầu lại, thì lập tức ngã bật ngã xuống đất, bởi vì cái... cái... mỹ nhân kia lúc này đang đứng trước mặt hấn, đôi mắt đỏ giống như ma quỷ nhìn hấn chằm chằm. Hấn hoảng sợ tới mức, dưới chân chảy ra chất lỏng ướt hết quần.

Cuối cùng, không biết thế nào, hai cánh tay của hấn đã đứt lìa văng sang hai phía, máu bắn ra tung tóe cùng tiếng kêu thảm thiết vang vọng cả cánh rừng. Tiếng kêu truyền đến tai bọn nam nhân đang chạy, càng khiến bọn họ run rẩy chạy thực mạng. Cảm giác giống như có một cái bóng đuổi theo phía sau, nỗi sợ hãi đã lên đến cực điểm, trong bóng tối bao trùm, bọn họ chạy đến vấp ngã, té nhào xuống đất.

Sáu tên nam nhân vô cùng khủng hoảng, đưa mắt đảo xung quanh, lo sợ con quỷ kia xuất hiện trước mặt mình. Nhìn tới nhìn lui, lại nhìn thấy thân ảnh thiếu nữ bạch y với đôi mắt ma quỷ đứng trước mặt, khiến cho trông mắt của bọn họ giống như muốn bay ra ngoài.

Cuối cùng, đâu đó trong rừng nhiều người nghe thấy tiếng hét thảm thiết mang theo sự sợ hãi vang vọng khắp nơi, khiến bọn họ nổi cả da gà.

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 19: Đại Bảo Gặp Nguy

Tại một góc nhỏ bên trong rừng Nguyệt Lâm, gió thổi mạnh làm lá cây vang lên xào xạc, thiếu nữ bạch y bất tỉnh nằm dưới đất, gió thổi qua tóc trên trán nàng, khiến cho vài loạn tung bay, để lộ một dung nhan tuyệt thế.

Bỗng nhiên, đôi mi dài cong khẽ động, chậm rãi mở ra, là một đôi thủy mâu trong suốt, trắng đen rõ ràng.

Vương Tuyết Nghi mệt mỏi quan sát xung quanh, rồi như giật mình ngồi bật dậy, đôi mắt mở lớn nhìn mấy cái xác chết nằm bên cạnh. Nàng sợ hãi không dám động đậy, run rẩy nhìn lần lượt từng cái xác, từng cái tay nằm rải rác trong đêm tối tịch mịch càng thêm đáng sợ.

“Đây là chuyện gì xảy ra?” Vương Tuyết Nghi cố nhớ, rồi những hình ảnh tối qua lướt qua đầu nàng, khiến nàng vô cùng khủng hoảng, không dám tin hình ảnh trong đầu mình.

“Là ta sao?”

Không thể nào...

Ta làm sao có thể giết người? Không phải ta? Đúng! Không phải!”

Nàng như người mất hồn đứng lên lao đảo vội vàng chạy đi. Trong lòng vô cùng sợ hãi. Nàng dù sao cũng là người hiện đại, từ nhỏ lớn lên trong một xã hội nhân quyền, mạng người rất quan trọng, giết người là phải đi tù, thậm chí bị tử hình. Như vậy! Bảo nàng chấp nhận chuyện tối qua giết người làm sao có thể? Nhưng mà Vương Tuyết Nghi lại quên mất, nàng vốn đã không còn ở hiện đại. Nơi nàng hiện đang ở chính là một thế giới khốc liệt, mà mạng người ở đây lại không mấy người quan tâm. Có chết, cũng chỉ có thể trách người quá yếu, không địch nổi người ta. Đây là một cái thế giới cường vô vi tôn, là nơi cá lớn nuốt cá bé.

RỔNG...

Đột nhiên một tiếng rống dài vang vọng cả đất trời vang lên, là tiếng của một con ma thú cường đại, có thể nghe ra sự tức giận ngập trời của nó, tiếng gầm thét uy mãnh như đang cảnh cáo kẻ nào đó.

Vương Tuyết Nghi vốn đang chạy như người mất hồn, chợt nghe tiếng gầm thét quen thuộc kéo nàng trở về. Đôi mắt thoáng chốc hiện lên vẻ vui mừng rồi lại đau lòng. Bởi vì nàng nhận ra, trong đó còn có một tia tuyệt vọng không cam tâm. Không ai khác, đó là Đại Bảo của nàng!

“Đại Bảo! Đại Bảo đang ở đây?” Vương Tuyết Nghi ngay lập tức dùng tinh thần lực liên kết với Đại Bảo, nhưng nàng lại thất bại, bởi vì khoảng cách quá xa. Rừng Nguyệt Lâm chính là vô cùng rộng lớn, diện tích của nó có thể sánh ngang một quốc gia, là một trong những nơi nguy hiểm nhất trên Nguyệt Linh đại lục.

Tại một nơi khác sâu bên trong Nguyệt Lâm, một cuộc chiến căng thẳng đang diễn ra. Trong bóng tối bao trùm, nhờ ánh trăng mới có thể thấy rõ mấy chục cái xác nằm rải rác, máu đã thấm đỏ cả mặt đất. Chỉ còn lại mười mấy người còn trụ nổi đứng đó, trên người đã có nhiều vết thương, máu đỏ loang lổ ướt cả y phục. Phía sau những người này còn có hàng trăm tên thủ thế không dám xông lên. Nhưng trên mặt bọn họ đều là một biểu tình nghiêm trọng nhìn về phía mảnh thú đáng sợ kia.

Là một con bạch hổ viên đen to lớn uy mãnh, trên bộ lông trắng toát của nó lúc này lại có thêm nhiều mảng đỏ, cho thấy nó cũng đã bị thương không nhẹ. Nhưng khí tức của nó vẫn vô cùng đáng sợ, toát ra hơi thở của một vị vương giả.

Trên trán nó là một hoa văn hình chữ “vương” màu vàng kim rực rỡ, ánh mắt nó lúc này híp lại, nhìn chằm chằm đám người trước mặt, tức giận rống to, uy áp mạnh mẽ vang vọng cả khu rừng, khiến đám người phải lui ra vài bước.

“Các vị huynh đệ! Con ma thú này quả thật lợi hại, bị thương như vậy mà vẫn còn quá mạnh!” Một vị nam nhân trung niên lúc này hướng mấy người kia nói. Hắn chính là một cao thủ võ lâm được mời đi cùng trong chuyến đi này. Cũng có nhiều cao thủ tu vi rất cao có mặt ở đây.

“Lâm huynh! Trong mấy người chúng ta, thấp nhất cũng là ngũ cấp nhân Tông, cấp bậc nhân Tôn có tám người, đã là trên đại lục ít người địch nổi, người xem ma thú này cũng đã bị thương nặng, ta không tin không đánh bại nó.” Một vị trung nhân khác râu ria đầy mặt cướp lời nói.

Trong đám người, Bạch Lạc Hiên cùng Tư Đồ Dẫn cũng có mặt, chỉ thấy trên mặt bọn họ mảy may kiêu nhú chặt. Hai người hình như cùng cảm giác được, con bạch hổ này không đơn giản. Chữ “vương” trên trán nó, là biểu thị cho cái gì? Chẳng lẽ...? Đột nhiên, mắt của Tư Đồ Dẫn mở lớn, hắn hướng đám người hô to:

“Là vua rừng Nguyệt Lâm, là đại chúa tể Nguyệt Lâm! Các vị tiền bối, mau rút đi!” Hắn có từng nghe nói qua, đại chúa tể khu rừng này có một chữ “vương” trên trán. Sức mạnh của nó trên đại lục chính là khả năng có người đầu lại là vô cùng thấp.

Nghe lời nói của Tư Đồ Dẫn, đám người bày ra một bộ khinh thường.

“Này ngũ vương gia, ta biết người tu vi thấp nhất trong bọn ta, có thể thông cảm, nhưng là người nói như vậy, thật là đánh giá thấp năng lực của chúa tể nơi này! Người xem, cho dù khí thế của nó vẫn còn đáng sợ, nhưng mà không phải bị bọn ta đánh thành máu chảy người sao?” Nói rồi hắn lại cười to, khiến cho Tư Đồ Dẫn tức giận đầy mặt, hắn dù sao cũng được coi là một cái thiên tài trên đại lục, lại bị nói là yếu nhất. Lòng tự trọng không khỏi bị tổn thương.

“Người...”

“Ngươi cái gì? Đợi bọn ta giải quyết nó xong, sẽ chia phần hồn khí cho ngươi. Chúng ta có một thuần thú sư ở đây, còn sợ không bắt được hồn khí của nó sao? Đáng tiếc là nó quá mạnh quá hung dữ, Bạch Lạc Hiên thái tử ở đây cũng khó có thể thu phục. Nếu không, có thể đem nó làm thành thú sủng bên người quả thật rất rất là tuyệt nha!” Hắc nói câu này làm cho mấy tên khác nhìn hắc không thuận mắt, nếu quả thật thu phục được làm thú sủng, vậy ai sẽ sở hữu nó?

“Ta nói là thật!” Tư Đồ Duẩn nhìn thấy ánh mắt ngày càng rực lửa của bạch hồ, liền hoảng sợ.

RỔNG...

Lại một trận cuồng phong mạnh mẽ ập đến, bạch hồ đã tức giận tới cực điểm, bọn người này cứ nhiên dám dẫm đạp lên tôn nghiêm của nó, dám bảo đem nó diệt trừ lấy hồn khí. Hừ! Nếu không phải mấy ngày này nó chạy đi khắp nơi dùng linh lực cứu vớt thân dân của nó, đã tiêu hao gần hết toàn bộ sức mạnh, hiện tại là lúc nó yếu ớt nhất, bọn chúng lại cùng nhau kéo đến! Chết tiệt!

“Hồ vương! Ta không đắc tội ngài, chỉ xin ngài bớt giận!” Uy áp ngày càng mạnh mẽ càng khiến cho Tư Đồ Duẩn cảm thấy khó thở, trong lòng lại hoảng sợ.

RỔNG...

Hồ vương không những giảm bớt uy áp, mà giống như càng thêm điên cuồng giận dữ, hai mắt sát bén như từ thần nhìn chăm chăm đám người. Bảo nó bớt giận sao? Loài người ngu xuẩn, xâm phạm lãnh thổ, giết hại thân dân của nó, muốn giết nó...rồi dám bảo nó bớt giận? Làm sao có thể bớt giận đây?

Nghĩ vậy, hồ vương liền mạnh mẽ chộp tới một tên đứng gần nhất, dùng răng nanh sắc nhọn cắn vào cổ hắc, chớp mắt một vị cao thủ lừng danh trong chốn võ lâm cứ như vậy ngã xuống, máu tươi phun ra đầm đìa. Khiến cho đám người một phen kinh hồn bạt vía, hai mắt mở lớn hoảng sợ nhìn cảnh tượng trước mắt.

Nhưng với kinh nghiệm nhiều năm, bọn họ rất nhanh lấy lại tinh thần, tay và miệng không ngừng thi triển ma pháp, kẻ thì cầm kiếm liều chết xông lên.

Chỉ thấy những ánh sáng đủ màu sắc dần tích tụ lại thành những con vật có hình dạng trong suốt tấn công tới tấp vào bạch hồ, kích thước của chúng nhỏ hơn so với bạch hồ, cứ một con lao vào thì lại bị bạch hồ đánh tan, hóa thành những hạt ánh sáng nhỏ rồi biến mất. Còn mấy tên chiến sĩ thì thừa cơ chạy vào chém vài phát vào bạch hồ, cứ ba phát lại có một phát chém trúng.

Giữa màn đêm u ám, ánh sáng ma pháp trong cuộc chiến như thấp sáng cả một khu rừng. Hiệu ứng của ma pháp khi va chạm vào hồ vương lại càng tăng thêm mấy phần sáng rực.

Bọn họ có tổng cộng tám người cấp bậc nhân Tôn, có thể coi là đã đạt đến trình độ cao thâm, được nhiều người kính ngưỡng. Trong đó có ma pháp sư, đủ loại hệ thuộc tính, có chiến sĩ, lực công kích là rất lớn, lại còn có một vị thuần thú sư cấp bậc nhân Tông Bạch Lạc Hiên am hiểu về ma thú. Bọn họ mỗi người thi triển vũ kỹ của mình tấn công tới tấp vào bạch hồ.

Hồ vương dù mạnh tới đâu, cũng khó đối phó cùng một lúc nhiều cao thủ như vậy trong tình trạng sức mạnh bị hao tổn quá nhiều.

Vì thế, một lúc sau, bộ lông tuyết trắng của hồ vương lúc này lại biến thành màu đỏ, máu chảy nhỏ từng giọt từng giọt rơi xuống. Tốc độ của nó có vẻ chậm hơn, cuối cùng, nó ngã quỵ xuống, một chân của nó là bị một kiếm mạnh mẽ chém trúng.

Bất lực cùng giận dữ, hồ vương ngửa đầu lên trời rống to, tiếng kêu giận dữ mà bất lực vang vọng cả bầu trời tối đen, khiến cho những con ma thú trốn sâu ở đâu đó trong rừng phải ngược nhìn lên bầu trời, ánh mắt lo lắng cùng sợ hãi.

Tiếng kêu của hồ vương lại lần nữa lọt vào tai Vương Tuyết Nghi, khiến cho nàng hộc mắt cay cay, hai hàng lệ vô thức chậm rãi lăn xuống gò má.

Mặc kệ thân thể mệt mỏi, Vương Tuyết Nghi thi triển khinh công liều mạng đạp lá bay đi. Nàng cố gắng hết mức có thể bay với tốc độ nhanh nhất.

“Đại Bảo! Đợi ta, ta không để cho ngươi chết!” Đôi mắt nàng lúc này tràn ngập kiên quyết, cho dù thế nào, nàng cũng nhất định phải cứu Đại Bảo. Với nàng, nó không phải là một con ma thú, mà là anh trai của nàng, một anh trai dịu dàng mà mạnh mẽ, một người anh luôn dùng đôi mắt hồ phách ôn nhu nhìn nàng, chở nàng chu du ngắm cảnh, cùng ăn hoa thơm quả ngọt, cùng nàng đùa giỡn...

Nhớ về những đoạn kí ức vui vẻ ngày trước, nước mắt trên mặt nàng càng rơi nhiều hơn. Đến nỗi trượt chân ngã xuống đất, chạm phải một thứ tròn tròn màu đen, rồi chỉ thấy khói trắng bay mù mịt, che khuất tầm nhìn của nàng.

Vương Tuyết Nghi hai mắt không thể che dấu vui mừng tột độ, đây...đây không phải bom khói sao? Nàng kích động run run cầm quả kia trong tay, trong lòng vui mừng khôn siết. Bom khói là tên nàng đặt cho nó, bởi vì quả này có hình tròn nhỏ nhỏ, nhưng đừng khinh thường nó, một khi bị tác động, nó sẽ nổ ra giải phóng một đám khói trắng dày đặc bao trùm cả không khí.

Không nghĩ ngợi nhiều nữa, Vương Tuyết Nghi nhanh tay bẻ một nhánh bay đi, không biết có phải vì nàng tâm trạng có chút hy vọng, cho nên bao nhiêu mệt mỏi đều bị nàng quên hết, một lòng chỉ muốn nhanh chóng đến cứu Đại Bảo của nàng.

“Lạc Hiên thái tử! Ngươi xem bạch hồ có thể thu phục không? Nếu như thực sự giết nó thì rất đáng tiếc! Không dễ gì tìm được một con mạnh đến cỡ này!” Một vị nam tử trung niên mặc lam y hướng Bạch Lạc Hiên hỏi. Hắc đang cùng mười mấy cao thủ khác dùng ma pháp hóa thành cái lồng đem hồ vương chế trụ bên trong.

Con ma thú này quả thật rất mạnh, mười mấy người bọn họ hợp lại mới có thể chế trụ nó. Có thể là một huyền thú hiếm có nào đó, nên mới lợi hại như vậy? Khiến cho bọn họ thương tích đầy mình.

“Không thể, ta không đoán được cấp bậc của nó, nhưng chắc chắn là cao hơn ta rất nhiều.” Hắn cũng bắt đầu nghi ngờ lời Tư Đồ Duẩn nói, thật sự là hổ vương sao? Thân là thuần thú sư, hắn nhìn ra sức mạnh thật sự của nó không chỉ có thế!

“Haizzz... Vậy thì chỉ còn cách giết nó thôi!” Bọn họ đều biết, ma thú cấp bậc cao hơn con người căn bản không thể đem làm thú sủng. Bởi vì quy tắc là như vậy, thú sủng cấp bậc không thể cao hơn chủ nhân.

“Bạch Lạc Hiền! Người chuẩn bị thu hồi hồn khí của nó. Ta đi giết nó!” Tên nam tử râu xồm hăng máu hùng hổ muốn tiến đến bạch hổ. Đám người này giờ đứng phía sau không dám xông lên lúc này mới yên tâm kéo đến phía trước, muốn xem huyền thú lợi hại khó gặp này.

Tên nam nhân râu xồm bước đến gần cái lồng ma pháp màu đỏ, ánh mắt kiêu ngạo nhìn hổ vương.

“Các người mau giải trừ cái lồng a! Bọn gia gia mới có thể tiến lên giết nó.” Nghĩ đến hắn sắp được giết một con ma thú khiến cho nhiều vị cao thủ phải hợp lại đánh, lại chính tay hắn giết chết nó, hắn sẽ được nổi tiếng! Ha ha... Cái tên Dương Bản sẽ vang danh khắp đại lục! Ha ha ha...

Sau khi ma pháp được giải trừ, Dương Bản cười hí hửng giương đao lên, chuẩn bị chém xuống. Đại Bảo ánh mắt sắc bén nhìn hắn chằm chằm, không có một tia sợ hãi, khiến Dương Bản nhất thời hoảng sợ lùi ra một bước.

Đại Bảo không cam tâm! Hắn đường đường là chúa tể rừng Nguyệt Lâm, cư nhiên chết dưới tay loài người yếu đuối.

Chết hắn không sợ!

Chỉ là...

Nguyệt nữ vương! À không!

Hắn có thể một lần gọi tên nàng không...?

Lúc này, hình ảnh thiếu nữ xinh đẹp hồn nhiên vui đùa cùng hắn lần lượt hiện ra trong đầu, những ngày tháng đó, có lẽ là lúc hắn hạnh phúc nhất trên cõi đời này...

“Cái con súc sinh sắp chết tới nơi còn dám trừng mắt với ta! Để ta cho người biết sự lợi hại của bọn gia gia ta!” Cư nhiên hắn lại bị dọa sợ, cho nên thẹn quá hóa giận mắng bạch hổ.

Một kiếm chém xuống.

“Đi chết đi!” Dương Bản hét to hưng phấn.

Cuối cùng, hổ vương nhắm mắt lại, có chết, cũng phải chết trong hình ảnh vui vẻ của nàng – Nghi nhi...!

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyệt Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 20: Một Cái Ngoảnh Mặt, Đại Lục Diên Đảo

Ngay lúc này, bất ngờ từ trên không trung rơi xuống những vật thể màu đen nho nhỏ. Lập tức cả không gian tràn ngập khói trắng dày đặc, che khuất hết tầm nhìn, đám người bắt đầu hỗn loạn âm ỉ mờ lung tung tìm đường. Dương Bản cùng mười mấy vị cao thủ thì hốt hoảng tìm kiếm thân ảnh bạch hổ, bọn họ có một dự cảm chẳng lành.

“Đại Bảo, ta đến rồi!” Vương Tuyệt Nghi liên kết tinh thần lực nói chuyện với hổ vương. Là nàng vô dụng, để cho Đại Bảo lâm vào tình trạng này, trong lòng không khỏi đau xót.

“Là nàng...”

Là nàng thật sao?”

Không lời nào có thể diễn tả nỗi vui mừng khôn siết lúc này của hổ vương, người mà hắn muốn gặp nhất, lúc này đang ở bên hắn. Nàng thật sự đã đến!

“Là ta!” Nàng nhẹ nhàng ôn nhu trả lời.

Tốt quá rồi...!

Vương Tuyết Nghi đột nhiên cả người đổ xuống, hồ vương nhanh chóng đón được nàng trên lưng. Bởi vì cơ thể nàng đã đến giới hạn, lúc này toàn bộ ôm lấy cổ Đại Bảo.

Giống như có một sức mạnh vô hình nào đó, khiến cho hồ vương trọng thương nặng cũng đủ sức đứng dậy, cõng nàng lê chân bước đi.

Khói mù đã tan hết, đám người lúc này mới vô cùng kinh ngạc há hốc mồm nhìn bóng dáng nhỏ bé ngồi trên lưng bạch hồ, bộ dáng của nàng có vẻ rất mệt mỏi, nhưng lại khiến bọn họ không thể rời mắt...

Cái chính là, nàng ta cứ nhiên có thể ngồi trên lưng nó cùng rời đi!

Điều này chứng tỏ cái gì?

Nàng ta là thuần thú sư sao?

Không thể nào, thuần thú sư biến thái thế nào mà đạt đến trình độ này? Trong khi cô nương kia còn rất trẻ! Bọn họ già thế này vẫn không thu phục được, nàng ta như thế nào có thể chứ?

Nhưng mà giải thích tình cảnh trước mắt như thế nào đây?

Bạch Lạc Hiền cùng Tư Đồ Dẫn kinh ngạc nhìn bóng lưng quen thuộc, trong lòng xôn xao khác thường. Bạch Lạc Hiền ánh mắt thâm trầm, hẳn không dám chắc người kia là Vương Tuyết Nghi. Nàng ta không có khả năng đi xa như vậy từ trong cung ra. Nhưng mà ngoài nàng ta, còn có ai không chế được bất kì ma thú?

“Chết tiệt, mau đuổi theo, các người muốn nàng ta cướp mất nó ư?” Dương Bàn bình tĩnh lại đầu tiên, mới tức giận mắng chửi, tự bản thân cũng đã chạy đi trước.

Những người khác lúc này mới ý thức, cũng nhanh chân đuổi theo.

Nhận thấy đám người phía sau, hồ vương cũng tăng tốc chạy đi, cái chân đau đớn, máu chảy ra càng nhiều. Khiến cho Vương Tuyết Nghi đau lòng không thôi! Bọn người đáng hận, hành hạ Đại Bảo thành như vậy!

Tốc độ của hồ vương lúc này không thể bỏ xa được đám người, bọn họ càng đuổi càng gần, hàng trăm người đuổi theo đã muốn đuổi kịp.

Vương Tuyết Nghi sốt ruột, cầm mấy quả bom khí trong tay, khẽ xoay người, nàng ngoảnh mặt lại, trong màn đêm bóng tối bao trùm, chỉ có ánh trăng đêm nay đặc biệt sáng, chiếu rõ ràng gương mặt của nàng.

Vào thời khắc đó...

Thời gian như ngừng trôi!

Toàn bộ giống như đứng hình, ngây ngốc tại chỗ...

Phía trước, vài loạn tóc bởi vì gió thổi mà bay phát phơ trong không trung, từng sợi tóc đen nhánh hòa quyện vào bóng tối, nhẹ nhàng tung bay theo gió. Một khuôn mặt tuyệt mỹ tuyệt sắc hiện ra đập vào mắt bọn họ. Một khuôn mặt mà đến tưởng tượng cũng không thể hình dung ra, thế gian này tưởng chừng cũng không thể tồn tại.

Đó là một khuôn mặt mà không từ ngữ nào có thể hình dung. Da thịt trắng nõn nà, trơn bóng như bạch ngọc, tựa hồ nắm một cái cũng có thể nắm ra nước.

Đặc biệt là đôi mắt kia, là một đôi mắt khó có thể tưởng tượng được, nó phảng phất giống như bầu trời đêm sâu thăm thẳm, chớp động tựa những vì sao lấp lánh nổi bật trong bóng đêm, lại phảng phất êm dịu như nước hồ mùa xuân, nhưng trong sự êm dịu đó lúc này lại mang theo nét buồn đau thương, khiến cho người ta muốn đem nàng bảo bọc thật kĩ.

Trong gió, nhàn nhạt đưa tới hương thơm thanh mát, chui vào chóp mũi bọn họ, chọc tâm càng say mê.

Đôi môi đỏ mọng kiều diễm khẽ mở, làm ra một loại dụ hoặc chết người, khiến cho người ta sinh ra một loại khát vọng, muốn giữ lấy, muốn chiếm đoạt, ...

Dưới ánh trăng sáng, dung nhan kia hiển hiện rõ ràng! Kết hợp với màn đêm càng khiến cho nàng giống như ở xa xa, mờ ảo, không với tới.

Dung nhan của nàng, giống như thiên tiên!

Không, tựa hồ như vậy còn không đủ để hình dung nàng.

Dung nhan tuyệt thế tuyệt trần khiến cho bọn người đang đuổi theo si ngốc chôn chân tại chỗ.

Ngoảnh mặt khoảng năm giây, Vương Tuyết Nghi ném bom khí xuống. Rồi hỏ vương lấy hết sức bình sinh phóng đi như bay.

Nhất thời, khói trắng bay mù mịt, che lấp cả đám người đang đứng.

Nhưng bọn họ hình như còn chưa chịu tỉnh, vẫn còn chìm đắm trong gương mặt quá mức mỹ kìa.

Một hồi sau, không khí trở lại bình thường, mới có người lấy lại ý thức, hô một tiếng:

“Người đâu?” Khiến cho cả bọn cùng tỉnh.

“Người có nhìn thấy không?” Một tên ngờ ngác hỏi tên bên cạnh.

“Ta nhìn thấy. Người cũng nhìn thấy sao?” Tên kia đáp trả.

“Ta nhìn thấy.”

“Thật sự nàng ấy có tồn tại?”

“Thật sự nàng có tồn tại.”

“Ta không có nhìn nhầm?”

“Người không có nhìn nhầm.”

“...”

Bọn họ cứ si ngốc ra hỏi rồi đáp, hỏi rồi đáp, cuối cùng chắc chắn tất cả đều nhìn thấy mỹ nữ kia, mới vỡ òa ra, không thể tin nổi!

“Con mẹ nó, trên thế gian thật sự có tồn tại như vậy mỹ nhân sao?” Là một kẻ thô lỗ cục cằn, Dương Bân chỉ biết mắng một câu cảm thán. Mỹ nhân đẹp đến thất hồn lạc phách như vậy, cũng là lần đầu hắn thấy qua.

Bạch Lạc Hiên cùng Tư Đồ Dẫn giống nhau một bộ không dám tin, chứng kiến gương mặt của nàng, đồng dạng ngây người ra. Trong lòng mỗi người đều có một tâm tư riêng.

Tại đây, mấy trăm người có mặt chứng kiến được dung nhan tuyệt thế của nữ tử bạch y bí ẩn, làm đầy lên không ít sóng gió trên đại lục.

Lúc này, Bạch Lạc Hiên cùng Tư Đồ Dẫn đột nhiên tách khỏi đám người, hướng về phía Vương Tuyết Nghi vừa rời đi mà đuổi theo. Mọi người nhìn thấy hành động của bọn họ, mới nhận ra mình quên đuổi theo nàng.

Tuyệt đại bảo vật như vậy, có tên nào không muốn chiếm đoạt?

Vì thế, cả một đám người nhôn nhao điên cuồng đuổi theo.

Đuổi được một lát, bọn họ đột nhiên dừng lại, phía trước không có lối đi.

Trước mặt bọn họ, cây cối bụi rậm chồng lên nhau dày đặc, giăng kín lối đi, tạo thành một bức tường kín đáo.

“Rõ ràng ta nhìn thấy bạch hổ đi hướng này. Sao bây giờ không thấy rồi?”

“Nếu vậy nói nhiều làm gì? Ta không tin nàng ta có thể biến mất cùng con ma thú to lớn như vậy.” Dương Bân tính tình nóng vội, lại lo lắng để mỹ nhân trốn thoát, nên hùng hực cầm đao đi tới gần bụi cây, mạnh mẽ chém xuống.

Khóe miệng hắn đang cười, lại đột nhiên trở nên cứng ngắc. Bởi vì hắn không thể rút đao ra được, dùng sức thế nào cũng rút không được.

Bên trong bụi cây, bất ngờ một dây leo đầy gai phóng ra, dùng một loại tốc độ rất nhanh quấn chặt lấy cây đao, rồi leo lên về phía tay Dương Bân. Mất hẳn trọn to, giật mình vội rút tay về, nhưng dây leo lại càng nhanh hơn, quấn chặt tay hắn, gai nhọn đâm vào da thịt, máu tươi liền chảy ra. Kì lạ là, máu là màu đen, loang lổ chảy xuống khắp tay hắn.

Dương Bân đau đớn hét lên, hắn cảm nhận được giống như có hàng trăm hàng vạn con kiến gặm nhấm bên trong cánh tay, dần lan rộng lên phía trên, đau đớn vô cùng.

Đám người thấy cảnh tượng này đều giật mình lui ra sau, trên mặt sợ hãi mà nhìn, mặc kệ Dương Bân hắn kêu cứu thế nào.

Cuối cùng, chỉ thấy Bạch Lạc Hiên lấy ra một cây kiếm của người bên cạnh, chạy tới chém xuống chặt đứt cánh tay Dương Bân, khiến cho hắn kêu la càng thảm thiết, cả người ngã nhào về phía sau ôm cánh tay lén lộn.

Còn bên kia, cánh tay đã bị dây leo kéo vào, biến mất trong bụi cây, phát ra tiếng sồn soạt ghê rợn, khiến cho bọn họ tưởng tượng đến cánh tay đang bị

cái cây đó ăn thịt.

“Bạch Lạc Hiên! Đồ khốn nhà nguoi, ai cho phép nguoi dám chặt tay ta?” Mất đi tay phải, Dương Bản cô cùng giận dữ, đau đớn khiến lời hắn nói ra càng thêm đáng sợ.

“Dương huynh! Thái tử làm vậy cũng chỉ tốt cho nguoi. Nếu lúc này hắn không nhanh tay chặt đi, thì có lẽ bây giờ nguoi đã bị nó ăn sạch rồi. Chứ đừng nói đến một cánh tay nho nhỏ!” Một tên nam tử bất bình đứng ra nói. Hắn vốn cũng không ưa cái tên Dương Bản đáng ghét này, lúc nào cũng nóng vội thô lỗ.

“Ta phi!

Ai cần hắn giúp chứ?

Hắn cần bản là muốn giết ta!”

“Nguoi đừng ăn nói không biết phải trái như vậy!”

“Thế nào?

Còn nguoi Bạch Lạc Hiên! Mối thù này ta nhất định tính sổ với nguoi.”

Dương Bản ánh mắt ngoan độc căm hận nhìn Bạch Lạc Hiên, tưởng hắn không biết sao? Cái tên này chính là muốn nhân cơ hội diệt trừ từng nguoi, rồi tìm cách độc chiếm mỹ nhân đây mà! Hừ! Đừng nghĩ lão gia gia ngu như vậy!

Trước ánh mắt của Dương Bản, Bạch Lạc Hiên chỉ cười nhạt, rồi lạnh lùng xoay người không thèm nhìn hắn nữa.

Đúng lúc này, cây cối hai bên bỗng nhiên vang lên tiếng sột soạt.

“Mọi người cẩn thận!” Từ Đồ Dẫn nhất thời trở nên cảnh giác, hét to cảnh báo. Dù gì những người này đều là sứ giả quý quốc đến chúc thọ, hắn thân là hoàng tử, có trách nhiệm bảo vệ an nguy của bọn họ.

Đám người bắt đầu trở nên cảnh giác lui lại, ánh mắt sợ hãi nhìn xung quanh.

Tiếng động ngày một to hơn, cây cối xung quanh bỗng nhiên ngày một nhích đến gần, dồn bọn họ lại một chỗ, tạo thành thế vây vòng tròn.

Rồi bất ngờ từ trong đám cây, hàng loạt dây leo có gai phóng đến từ bốn phía, bò lên người bọn họ, rồi kéo mạnh vào mắt hút.

Đã có vài người bị kéo vào, còn lại thì cố gắng chặt đứt dây leo đang tới.

Bạch Lạc Hiên sở dĩ được mọi người kính trọng cùng ghen tị như vậy, bởi vì hắn là song tu thuần thú sư cùng chiến sĩ. Nhưng hoàn cảnh hiện tại không có thời gian để hắn thi triển ma pháp, cho nên hắn dùng kiếm của mình, thân thủ nhanh nhẹn chặt đứt những cái cây liên tiếp phóng tới.

Từ Đồ Dẫn vốn dĩ cũng là một cái thiên tài ma pháp sư, nên hắn có chút hoang mang đọc chú ngữ, kịp thời tạo cho mình một lá chắn ngăn chặn dây leo chạm đến.

Những cao thủ khác tay không ngừng thi triển ma pháp, vũ khí đánh tan không ít dây leo. Nhưng số lượng chúng bò đến thật sự là quá nhiều, ngày càng khiến bọn họ trở tay không kịp. Đã có nhiều người lính đi theo bị cuốn đi.

Trong tình cảnh nguy cấp, đột nhiên một lượng năng lượng lớn tràn ngập cả không gian, rồi hàng loạt quả cầu lửa ma pháp bắn tới từ phía vào bụi cây, làm chúng nhanh chóng cháy rụi, lửa cháy mạnh mẽ khiến đám dây leo ngưng động tác, rồi chốc lát, vội vã rút trở về, biến mất. Hàng cây cũng di chuyển trở về vị trí ban đầu.

Nhận thấy nguy hiểm đã hết, cả đám người đồng loạt hướng vào trung tâm nhìn vị cao thủ vừa rời ra tay. Trong lòng không khỏi cảm thán người này thật lợi hại!

Chỉ thấy hắn là một người ăn mặc quái dị đang đứng khoanh tay một chỗ, cả thân hình phủ lên một lớp áo choàng đen, che kín nửa mặt dưới. Nhưng ánh mắt của hắn, chỉ là thờ ơ lạnh lùng.

Lúc này, Từ Đồ Dẫn mới đi tới, chấp tay trước mặt hắn tỏ vẻ cung kính.

“Xin đa tạ vị tiên bối này đã ra tay tương trợ!” Người này hắn chưa từng gặp qua, trong đội ngũ hình như là không có, nhưng sức mạnh phát ra lại rất cao cường, khiến cho Từ Đồ Dẫn tỏ vẻ cung kính nghì ngờ.

“Ta chỉ tự vệ cho bản thân thôi.” Nói rồi nam tử áo choàng đen quay người rời đi, bỏ lại một câu:

“Các nguoi mau mau về nhà, muốn chết thì cứ ở lại, ta không quản!” Rồi vụt một cái, hắn biến mất trong sự ngỡ ngàng của mọi người.

Một phen này, khiến cho tinh thần hăng hái lúc trước của đám người gần như dập tắt. Cuối cùng cả đám kéo nhau chạy về, nơi này quả nhiên như lời đồn

đại, thật sự quá nguy hiểm, nếu ở thêm một lát, còn không biết cái gì đợi bọn họ a!

Sâu bên trong trung tâm rừng Nguyệt Lâm, một thân ảnh cao lớn một mũi lê từng bước chân dính máu bước đi. Trên lưng của nó, Vương Tuyết Nghi đột nhiên nhảy xuống, lo lắng hỏi han:

“Đại Bảo, người sao rồi?”

Bạch hồ lúc này mới ngã xuống, nằm thở hổn hển dưới đất, rồi nó ngước lên, ôn nhu nhìn đôi mắt dịu dàng lo lắng của nàng:

“Ta không sao, nghỉ ngơi một lát liền khỏi thôi.”

“Cái gì mà không sao? Còn không xem bộ dáng của người bây giờ thế nào?” Vương Tuyết Nghi vừa nói vừa cẩn thận xem xét vết thương cho Đại Bảo, rồi bỗng nhiên nàng cúi đầu, ánh mắt buồn bã.

“Đều tại ta!”

Là ta vô dụng, liên lụy người!”

“Nữ vương ngọc của ta! Người đã rất cố gắng rồi.” Hồ vương khẽ nháy mắt, trong lòng hắn lúc này cảm thấy rất hạnh phúc! Nàng lo lắng cho hắn, như vậy đủ rồi!

Nói rồi hồ vương ngước đầu nhìn lên bầu trời đêm, mặt trăng đang ở đỉnh trời, thời khắc không còn sớm.

“Nữ vương!”

“Chuyện gì?”

“Người mau đến chỗ cây Tiên hồng đơn, thời gian không còn sớm.”

“Vậy còn người?” Vương Tuyết Nghi nghe vậy, mới nhớ đến việc quan trọng, lo lắng hỏi Đại Bảo.

Hồ vương khẽ cười, yếu ớt nhìn nàng: “Người quên xung quanh trung tâm khu rừng này bố trí bao nhiêu nguy hiểm sao?”

“Được rồi...!”

Đại Bảo...

Đợi ta quay lại...?”

Vương Tuyết Nghi đứng lên, quay đầu lo lắng nhìn hắn.

“Ta tự có cách chữa trị cho mình.” Hồ vương cố giữ bình tĩnh nói chuyện với nàng. Kì thật, chỉ có hắn biết, bản thân tọng thương có bao nhiêu nghiêm trọng.

Ngước mắt nhìn bóng lưng nàng chạy đi, hồ vương lúc này mới yếu ớt chậm rãi ngồi dậy.

Bỗng nhiên, cả thân hình cao lớn của hắn được phủ một tầng ánh sáng màu trắng. Ánh sáng càng lúc càng đậm, che khuất cả thân hình của hắn.

Rồi nháy mắt, ánh sáng nhạt dần, để lộ một người nam nhân bạch y tuấn mỹ bức người đang ngồi xếp bằng, nhắm mắt vận khí điều tức. Gương mặt hắn tái nhợt, mồ hôi từng giọt từng giọt rơi xuống, quần áo toàn máu là máu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 21: A Bóng

Đi được một lúc, Vương Tuyết Nghi dừng lại trước một cái cây to, lá và quả đều là màu hồng, toàn thân phát ra ánh sáng nhàn nhạt, nhìn qua cao quý vô cùng. Chính là cây Tiên hồng đơn duy nhất nằm sâu bên trong rừng Nguyệt Lâm.

Trên cao, khi trăng tròn đã ở đỉnh bầu trời...

Thời khắc đã đến...

Không gian bắt đầu chuyển động, bầu trời đêm giống như mặt nước bị một viên đá rơi vào, đập dềnh lên xuống.

Bỗng nhiên, xuất hiện năm ngôi sao với năm màu sắc khác nhau vây quanh mặt trăng tròn. Lần lượt theo chiều kim đồng hồ là ngôi sao màu xanh lam, rồi đến đỏ, đến đả, xanh lá, cuối cùng là ngôi sao màu vàng. Chúng phát sáng bao lấy mặt trăng, nhưng ánh trăng đêm nay cũng đặc biệt sáng chói, soi rõ khắp rừng.

Lúc này, các ngôi sao đột nhiên bắt đầu di chuyển, chúng vòng quanh mặt trăng năm vòng, rồi dừng lại, bắn ra năm đạo ánh sáng với màu sắc tương ứng của chúng, tập trung chiếu vào mặt trăng.

Mặt trăng hấp thu ánh sáng, đột nhiên trở nên sáng rực hơn trước, rồi bất ngờ một đạo bạch quang từ mặt trăng mạnh mẽ chiếu xuống, chiếu thẳng vào thân cây Tiên hồng đơn.

Vương Tuyết Nghi nhìn hiện tượng lạ đang diễn ra trước mắt, có chút ngỡ ngàng.

Này hiện tượng cũng thật quái dị đi!

Nhưng rất nhanh nàng nhớ ra, từ trên tay xuất hiện thêm một quả Tiên hồng đơn.

Ánh trăng chiếu vào, khiến cái cây bắt đầu có biến động.

Chỉ thấy từ giữa thân cây, dần hiện ra một vòng tròn trong suốt chuyển động như xoáy nước, linh khí phát ra xung quanh dày đặc.

Như có cái gì thúc đẩy, Vương Tuyết Nghi sải chân bước đến gần cái vòng xoáy kia.

Nàng nhắm mắt lại, bước vào bên trong.

Chỉ thấy tay nàng vừa chạm đến, liền biến mất không thấy đâu, chạm đến đâu biết mất tới đó. Đến khi cả người đã tiến nhập hoàn toàn vào bên trong, cái vòng xoáy mới thu nhỏ lại rồi biến mất cùng với Vương Tuyết Nghi.

Tại một nơi khác gần đó, bạch y nam tử thương tích đầy mình khoe miệng bông cong lên cười mãn nguyện.

Nàng...thật sự đã tiến nhập thành công vào Nguyệt giới...

Nghi nhi...! Khu rừng này phụ thuộc vào nàng!

Vương Tuyết Nghi lúc này đang ở trong một khung cảnh xa lạ, xung quanh không có lấy một vật có hình dạng, mà là một nơi huyền ảo, nhiều chấm nhỏ ngũ sắc rải khắp nơi, lung linh xinh đẹp, giống như nàng đang đứng ở ngoài vũ trụ.

Đột nhiên, hồng quả trong tay nàng bay lên, đứng ở giữa không trung xoay tròn, càng lúc càng nhanh, nhanh đến nỗi Vương Tuyết Nghi chỉ nhìn thấy tàn ảnh.

Chỉ thấy linh khí xung quanh ào ạt điên cuồng hướng cái trướng mà đi vào, khiến cho hồng quang quanh nó phát ra càng lúc càng nồng đậm.

Đến khi tốc độ giảm dần, rồi dừng hẳn lại, Vương Tuyết Nghi mới thấy rõ, là một cái trướng màu hồng phấn xinh đẹp! Nó to bằng quả bóng, xung quanh có nhiều hoa văn kì lạ, khiến nàng cảm thấy một cảm giác vừa quen thuộc vừa ấm áp...

Cảm giác này...

Tại sao quen thuộc đến vậy...?

Nhớ sao...?

...

Đúng vậy...

Nàng nhớ nó...!

Vương Tuyết Nghi có chút thất thần, nàng chìm đắm trong sự quyến luyến kì lạ, đi đến gần cái trướng.

Tay nàng vô thức chạm vào, đột nhiên...

“A!” Cảm giác ngón tay bị đau kéo nàng trở về, kinh ngạc nhìn ngón tay bị chảy máu, rồi nhìn vật tròn kia bắt đầu có dị tượng.

Vương Tuyết Nghi kịp thời nhìn thấy vết máu của nàng trên cái vỏ bị hút vào trong, rồi dần biến mất.

Cái này không phải giống như dùng máu nhận chủ trong truyện sao?

Không đề nằng kịp suy nghĩ, một luồng sáng mạnh mẽ từ quả trứng phát ra khiến nằng phải lùi ra sau, dùng tay che đi bạch quang sáng chói chiếu vào mắt.

Không gian bỗng nhiên rung chuyển kịch liệt, những đốm sáng kia bắt đầu di chuyển loạn xạ, khiến cho Vương Tuyết Nghi đứng không vững, ngã ngồi xuống nền. Trong lòng dự cảm sắp có chuyện xảy ra!

Bên ngoài, năm ngôi sao xung quanh mặt trăng lúc này cũng quay vòng thật nhanh.

Rắc

Tiếng nứt vỡ vang lên, cùng lúc với năm ngôi sao đã hoàn toàn tiến nhập vào mặt trăng, khiến nó rung chuyển.

Biến động lớn như vậy, làm cho người cả đại lục Nguyệt Linh phải nhìn chăm chú, không hiểu chuyện gì đang xảy ra! Bọn họ lo lắng, có phải thiên kiếp kinh khủng nào đó sắp giáng xuống hay không?

Bên trong, trên bề mặt cái vỏ trứng, vết nứt ngày càng lan rộng, vang lên tiếng giòn tang.

Cuối cùng, rắc một cái, vỏ trứng đã hoàn toàn vỡ ra hết.

Cùng thời điểm đó, mặt trăng bị dồn nén lực lượng cũng “bùm” một cái, giải phóng hào quang vô tận, mạnh mẽ điên cuồng phóng bạch quang ra tứ phía, mang theo linh lực đi qua từng ngõ ngách cây cối, sinh vật trong rừng Nguyệt Lâm.

Chỉ thấy, nơi bạch quang chiếu đến, cây cối giống như tràn ngập sinh khí, cây chết thì trở nên xanh tươi, lá mọc ra nhanh chóng, thân cây mạnh mẽ mọc lên cao, muốn vươn đến bầu trời. Ma thú bị thương thì lập tức khôi phục, sinh khí, sức mạnh tràn ngập cơ thể chúng nó, cảm giác thoải mái hơn bao giờ hết.

Trên bầu trời rừng Nguyệt Lâm, người ta chỉ thấy cả khu rừng đều phát sáng, cây cối bắt đầu mọc lên dày đặc, tiếng ma thú vui sướng hú lên, vang vọng khắp rừng.

Đến khi, linh khí từ mặt trăng bắt đầu giảm dần, trời cũng vừa sáng, trăng cũng biến mất.

Rừng Nguyệt Lâm, sinh khí tràn ngập, cây cối cao ngất, rậm rạp, cả khu rừng được phủ một màu xanh dày đặc, trở lại tình trạng vốn có của nó.

Cuối cùng, mọi thứ trở về yên tĩnh.

Bên trong Nguyệt giới, không gian cũng đã không còn chuyển động, khác biệt duy nhất, chính là con vật đang lơ lửng giữa không trung kia!

Vương Tuyết Nghi mở to hai mắt mà nhìn, kinh ngạc không nói nên lời.

Này! Cái trứng nở ra cư nhiên lại là... là...

Chỉ thấy trên không trung, một vật thể màu trắng tròn tròn đang lơ lửng, không tay cũng không chân, chỉ có một đôi mắt đang nhắm lại, lông mi vàng vàng, cái mũi nhỏ xíu, cái miệng chúm chím nho nhỏ...

Nhìn kĩ nó quả thật rất là đáng yêu, nhưng mà hình ảnh của nó trong mắt Vương Tuyết Nghi lúc này lại là một cái quái thai.

“Quái vật!” Ngơ ngác nhìn con vật, nằng phũ phàng thốt ra lời nói.

Đang ở trên không con vật tròn tròn lúc này thính tai nghe được, mới ý thức quay phắt lại nhìn Vương Tuyết Nghi chăm chăm, đôi mắt màu vàng mang màu sắc của ánh trăng, ánh mắt của nó rất chi là khó chịu, cái mũi giật giật, tựa hồ lời nói vừa rồi chính là một cái đả kích rất lớn đối với nó.

“Nhân loại! Mới nói cái gì vậy?” Chân mày của nó nhướng lên, khóe miệng giật giật bay đến gần Vương Tuyết Nghi, bày ra gương mặt khùng bố tính hù dọa nằng.

Cái nhân loại này, lá gan thật lớn! Chưa có ai dám bảo nó là quái vật, mấy ngàn năm rồi, đây là lần đầu nó nghe được cái từ đầy si nhục này!

“Ách! A ha... Ta là mới nói, nói nguoi quả thật rất là đáng yêu nha!” Tiểu quái vật tai thính đi, để nó nghe được rồi.

“Nhưng là ta mới nghe nguoi nói quái vật?”

Nhìn bộ dạng cổ bầy ra nguy hiểm của nó, nằng lại sinh ra cảm giác thân thiết, đột nhiên lại cảm thấy nó thật sự đáng yêu a!

“Không có! Ta nói nguoi rất là đáng yêu!” Vương Tuyết Nghi đưa tay nhéo nhéo cái má bầu bĩnh của nó sang hai bên, nằng nhéo đến phát ghìen. Ai nha! Cái má của nó giống như cái bong bóng, mềm mềm dẻo dẻo nhéo thật đã tay mà!

Hù dọa thất bại, lại bị người ta chọc ghẹo, nhéo nó đến phát đau, vật tròn tròn híp mắt lại nguy hiểm, âm thầm phóng ra một đạo năng lượng có tính sát

thương. Nhưng đạo năng lượng kia khi chỉ cách nàng một chút xíu liền biến mất, khiến cho nó vô cùng kinh ngạc. Không cam tâm nó lại tiếp tục thử đi thử lại, muốn ra tay với nàng, nhưng đều thất bại.

Vật tròn tròn nhất thời tức giận, bắt lực nhẹ răng tròn mắt, gãy dựa mảnh liệt. Nhưng hình như tay của Vương Tuyết Nghi còn dai hơn, sống chết không chịu buông, mềm mại như vậy, bảo nàng làm sao nỡ buông đây?

Thế là, trong sự giãy giụa của vật tròn tròn, Vương Tuyết Nghi nhéo đến hai má nó kéo dài ra, không khác gì cái bong bóng bị kéo giãn. Vương Tuyết Nghi cả kinh, vội vàng buông tay, hai má vật tròn tròn lại thu trở lại như cũ.

Này! Nó quả thật là làm bằng bong bóng thôi phải không? Cơ thể vừa dẻo vừa mềm như vậy?

“Đau chết ta cái nhân loại này!” Vật tròn tròn không biết từ đâu mọc ra hai cái tay khi xoa nắn cái má đỏ vì bị nhéo, ngoại hình quả thật là kì cục đến cực điểm.

“Ngươi là cái gì vậy?” Vương Tuyết Nghi há hốc mồm mà nhìn, hôm nay nàng gặp phải thứ gì? Chỉ có cái đầu tròn nhẵn lại đột nhiên mọc ra hai cái tay khi?

Thu hồi lại đôi tay, vật tròn tròn liền quay phắt qua tức giận:

“Ai dồ! Mắc cười chưa! Câu này ta hỏi ngươi mới đúng!”

“Nhân loại, đến đây làm gì?”

“Ách!” Nàng nhất thời không biết trả lời thế nào?

Vật tròn tròn thấy nàng không nói, mới nhìn nàng chăm chăm, lúc này nó mới phát hiện, nhân loại dung mạo quả thật quá xinh đẹp, so sánh cùng nữ vương chỉ có hơn chứ không kém.

Đội dâ! Nữ nữ nữ... nữ vương?

Tay khi lại thò ra, đập vào trán nó một cái.

Nó thật sự là ngu quên quá lâu rồi! Đến nỗi lú lẫn chẳng nhớ gì cả! Nữ vương, chỉ có nữ vương mới có thể đánh thức nó, gọi nó dậy sau giấc ngủ kéo dài ngàn năm. Chỉ có nữ vương mới vào được Nguyệt giới, chỉ có người mới có dung mạo tuyệt sắc như vậy...

Người trước mắt nó, chính là... Nguyệt vương nữ!

Hai mắt đột nhiên tỏa sáng, vật tròn tròn kinh hãi quá độ, nhảy phắt vào ôm lấy cổ Vương Tuyết Nghi, miệng không ngừng kêu nữ vương.

Những giọt nước mắt khê lã dài xuống bờ má ửng đỏ của nó.

Đã bao năm rồi, đã một ngàn năm rồi,...

Nữ vương cuối cùng cũng quay lại tìm nó, người không có bỏ rơi nó...!

Vương Tuyết Nghi kinh ngạc nhìn vật tròn tròn chui rúc khóc trên người nàng, có chút không biết làm sao! Mới vừa rồi còn hung dữ với nàng, bây giờ sao lại...?

Giọng nói của nó khá trẻ con, nên lúc này nghe thấy làm nàng đau lòng không thôi! Tình mẫu tử trời dạy, khiến Vương Tuyết Nghi vươn tay ôm nó vào lòng, nhẹ nhàng an ủi.

“Ngoan...ngoan nào! Vật nhỏ đừng khóc nữa, có ta ở đây!” Không biết nó tên gọi là cái gì, nàng đành phải gọi là vật nhỏ vậy!

Vật tròn tròn nấc lên vài tiếng, rồi nín không khóc nữa, ngược cái đầu đáng thương nhìn gương mặt tuyệt mỹ của nàng, trong lòng không khỏi cảm thán, nữ vương mỗi lần chuyển thể hình như đều xinh đẹp hơn trước rất nhiều.

Rồi nó cuối đầu xuống ra vẻ buồn bã, người giống như trước quên mất nó rồi! Lại phải một phen tốn công giải thích, haizz...!

“Vật nhỏ, ngươi tên gọi thế nào?” Vương Tuyết Nghi không nỡ nhìn nó buồn bã, liền nhẹ nhàng hỏi. Thấy nó không trả lời, nàng lại nói tiếp:

“Không có tên sao?”

“...” Nó lại im lặng. Là đang hờn dỗi nàng quên tên của nó.

“Vậy! Ta đặt một cái tên cho ngươi nha?”

“...” Vật tròn tròn lúc này mới có phản ứng, ngược lên im lặng nhìn nàng, giống như trông chờ nàng nói tiếp.

“Ừm...! Tiểu Bổng thế nào?” Nghĩ ra một cái tên thích hợp, Vương Tuyết Nghi giống như đang hỏi sở thích của hài tử vậy.

Vừa nghe, gương mặt của vật tròn tròn tựa hồ được chiếu sáng, nó cười rạng rỡ trong niềm hạnh phúc vỡ òa!

Tiểu Bổng! Chính là cái tên ngày trước nữ vương vẫn hay gọi nó, không nghĩ tới lần chuyển thế này nữ vương vẫn còn nhớ, khiến nó cảm thấy rất vui!

“Thích sao?”

Nó gật đầu lia lịa, miệng cười lớn.

“Ách! Vậy...sau này gọi người Tiểu Bổng!” Nàng thề a! Nàng không có cố ý đặt cái tên này cho nó, chỉ là cảm thấy, nó tròn tròn giống như trái bóng, cả người đều tròn nhẵn sáng bóng, cuối cùng, nàng không phân biệt được giới tính của nó, cho nên...cho nên nhất thời nghĩ ra cái tên này, nàng tuyệt đối không có ý bảo nó là “bóng” đâu a!

Với lại, nhìn nó có vẻ rất thích cái tên này, nàng cũng không có cách đổi một cái tên khác.

Vương Tuyết Nghi có chút dở khóc dở cười, nàng cũng là đang tự hỏi, bản thân có phải hay không có ý chọc ghẹo nó đây? Nàng cũng không có tìm được tên nào thích hợp với nó nữa đâu a!

“Nữ vương! Tiểu Bổng là cái tên lúc trước người vẫn dùng để gọi ta! Bất quá ta vẫn thích người gọi ta A Bổng hơn!”

Vương Tuyết Nghi kinh ngạc, chẳng lẽ, nữ vương đời trước cũng đặt cái tên này cho nó? Nhưng nàng thắc mắc, người đó chẳng lẽ cũng nghĩ ra “ba cái lý do” đặt tên kia giống nàng sao? Nhưng mà, “bóng” nằm trong tư tưởng của người điện đại, người đó làm sao nghĩ ra?

Không lẽ, cũng là đến từ hiện đại sao?

“Nữ vương, kiếp trước của người cũng chính là Nguyệt vương nữ, chân nguyên của người vốn dĩ là thần thánh, là nữ thần tối cao trên đại lục này.” Lấy lại vẻ bình tĩnh, A Bổng nhảy ra khỏi người nàng, lơ lửng ở không trung.

“Nữ vương, mời theo ta! Người bây giờ cần tìm hiểu về thân thể của mình!”

Nhìn thái độ nghiêm túc của A Bổng, Vương Tuyết Nghi liền nhanh chóng đi theo nó.

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 22: Thiên Thư, Chuyện Xưa

Đi theo A Bổng được một lúc, Vương Tuyết Nghi dừng lại trước một tòa lâu đài đang trôi lơ lửng ở trên không. Dưới chân nàng là vực thẳm không thấy đáy.

“A Bổng! Đây là...?” Lâu đài cũng có thể trụ ở trên không sao? Vương Tuyết Nghi kinh ngạc, là một lâu đài với kiến trúc cổ xưa, đường nét sắc xảo sống động, nền được phủ một lớp màu xanh biếc của bầu trời, chỗ đậm chỗ nhạt, nhìn qua vô cùng cao quý đẹp đẽ.

“Đây là nơi ở của người, tên gọi Nguyệt cát.” Nói rồi A Bổng đột nhiên biết mất. Vương Tuyết Nghi lo lắng gọi nó, rồi lại thấy nó đã ở tít trên Nguyệt cát từ lúc nào.

“Nữ vương! Ta ở trên này, người mau lên đây!” A Bổng nhảy nhót hối thúc nàng.

“A Bổng! Ta tuy biết khinh công, nhưng vẫn là không có khả năng nhảy xa như vậy!” Nói giỡn sao? Nàng còn chưa có muốn chết đâu! Vực thẳm dưới chân, thật là đáng sợ mà!

“Người cứ bước lên, tự nhiên sẽ có đường đi!” Nữ vương thật sự quên hết rồi! Khi xưa người chỉ cần lướt một cái, đã vào thẳng trong Nguyệt cát.

“Thật không?”

“Áy da! Ta không lẽ hại người sao?”

Vương Tuyết Nghi có chút do dự, cuối cùng cũng nhấc chân lên, bước về phía trước. Kì lạ thay, một mảng nền màu lam trong suốt hiện ra dưới chân nàng, vững chắc đỡ lấy bàn chân nhỏ. Kinh ngạc chốc lát, nàng lại lấy hết can đảm bước chân kia lên, cả người lúc này hoàn toàn ở trên không, mà bên dưới, chân nàng đặt đến đâu thì tự nhiên sẽ có một tấm chắn hiện ra đỡ lấy, làm cho nàng vừa mừng vừa sợ.

Cũng không do dự lâu, Vương Tuyết Nghi một mạch chạy lên Nguyệt cát, ai biết được cái tám chân kia có hay không đột ngột biến mất chứ!

Thở phào một hơi, nàng cuối cùng cũng lên được đây!

“Nữ vương, người làm gì như ma đuổi vậy, sẽ không rút được đâu!” A Bóng giọng điệu có chút chán nản, nữ vương hiện tại của nó quả thật nhát gan mà. Trước kia người có bao nhiêu oai phong đâu!

Vương Tuyết Nghi cười cười nhún vai một cái, rồi tự mình đẩy cửa đi vào.

Tận mắt chứng kiến nơi này, nàng không khỏi cảm thán, quả thật rất đẹp a! Nhìn kĩ, từng đồ vật, từng ngõ ngách trong này giống như nàng đã từng thấy, từng đi qua rất nhiều lần! Cũng không hiểu sao, nàng dễ dàng tìm được đường đi, đi thẳng vào chính điện.

Trước mắt nàng, một căn phòng rộng lớn, nàng cảm nhận được, linh khí xung quanh vô cùng nồng hậu, tràn ngập lực lượng. Ở giữa là một cái đài hình tròn cao bằng nửa thân người của nàng, hoa văn trên đó uốn lượn phức tạp.

Theo lời của A Bóng, Vương Tuyết Nghi bước lên cái đài đó, ngồi xếp bằng, hai tay chắp lại trước ngực, ngón cái, ngón áp giữa và ngón út áp lại với nhau. Nàng nhắm mắt lại, miệng lầm nhảm đọc chú ngữ mà A Bóng nói, tư thái lúc này nghiêm trang mà ôn trọng, làm cho A Bóng liên tưởng đến nữ vương trước kia, trong lòng không khỏi một trận xúc động.

“Ta - Nguyệt vương nữ, đích chỉ ngươi Thiên thư, ta ra lệnh cho ngươi, giải trừ phong ấn, bắt đầu từ bây giờ, thuộc quyền sở hữu Vương Tuyết Nghi ta.”

“Thiên thư, MỒ RA!”

Lời nói vừa dứt, cả thân thể Vương Tuyết Nghi nhẹ nhàng bay lên, cuối cùng lơ lửng ở giữa không trung.

Lúc này, xung quanh nàng bỗng xuất hiện một vòng hào quang màu lam bao phủ toàn bộ cơ thể, đem nàng bọc ở bên trong. Tiếp đó, vô số con chữ hiện lên, điên cuồng xoay quanh.

Bên trong, Vương Tuyết Nghi đang nhắm mắt, nhưng nàng dùng tinh thần lực, nhìn thấy một cuốn thiên thư phát sáng mở ra trước mắt, từng chữ từng chữ tiến hành dung nhập vào đầu.

Nguyệt Linh đại lục, có rất nhiều nơi con người chưa biết đến, cũng như tồn tại nhiều thế giới khác nhau. Trong đó, tiêu biểu hiện nay là nhân giới, ma giới, yêu giới, thần giới,...

Các chủng tộc cũng rất đa dạng: nhân loại, yêu quái, ngư tộc, điều tộc, long tộc,... Nhân loại cùng ngư tộc, điều tộc, long tộc,... thường tự có một ranh giới không can thiệp với nhau, nhưng vẫn có nhiều kẻ tìm đến vì báu vật, đều rước họa vào thân, quan hệ giữa các tộc vô cùng phức tạp.

Điểm chung chính là tất cả đều tu luyện, mỗi chủng tộc có phương pháp và cách thức tu luyện riêng. Đối với nhân loại, bước đầu tiên quan trọng nhất chính là khai thông các đường kinh mạch trong cơ thể, việc khai thông kinh mạch đi kèm với việc tu luyện, cũng chính là nhân tố quyết định tốc độ tu luyện của mỗi người, từ đó có sự khác biệt thực lực.

Quá trình tu luyện trải qua tám giai đoạn: Người mới tu luyện gọi là cấp bậc nhân Sơ, cao hơn là nhân Sĩ, đến nhân Sư, nhân Đại, nhân Tông, nhân Tôn, nhân Thánh, nhân Thần. Mỗi cấp bậc lại chia ra làm mười cấp nhỏ, mỗi cấp lại có ba giai đoạn sơ, trung, cao cấp.

Trung bình một người tu luyện khoảng hai đến ba năm mới thăng một cấp, từ cấp bậc nhân Sơ đến nhân Sĩ khá dễ dàng, để đạt đến chỉ là vấn đề thời gian. Bắt đầu từ nhân Đại tương đối khó khăn, đến nhân Tông lại là rất khó khăn, có người cả đời tu luyện cũng không có đạt đến. Càng về sau, mỗi cái giai đoạn sơ cấp, trung cấp càng vô cùng khó khăn hơn nữa, một phần còn tùy vào vận may hay gia thế của mỗi người gặp được linh thạch hay các bảo bối trợ giúp tu luyện khác mà thăng cấp nhanh chóng. Đây cũng là nguyên do tạo nên khác biệt thực lực của mỗi người.

Các giai đoạn bậc Sơ, Sĩ, Sư, Đại, Tông, Tôn, Thánh, Thần đa số cũng được dùng làm thước đo áp dụng tu luyện cho các chủng tộc khác.

Trên đại lục có nhiều chức nghề, tiêu biểu là ma pháp sư, thuần thú sư, luyện dược sư, chiến sĩ, công hội lính đánh thuê, thương gia,...

Ma pháp sư, chiến sĩ, công hội lính đánh thuê, thương gia là những nghề phổ biến trên đại lục.

Ma pháp sư chủ yếu tu luyện ma pháp, tùy thiên phú của mỗi người mà có thể tu luyện các loại thuộc tính khác nhau. Có năm loại thuộc tính phổ biến, là thủy, hỏa, mộc, thổ, kim. Phần lớn mỗi người sinh ra đều có thể tu luyện một loại thuộc tính vốn có, người may mắn có hai loại thuộc tính đã là hiếm có, bọn họ được gọi thiên tài, trở thành đối tượng bồi dưỡng của các thế lực. Người có ba loại thuộc tính chưa có ai biết đến, chính là chưa có xuất hiện qua, nếu không, thiên tài tam tu như vậy, nhất định kéo đến mọi thế lực tranh giành nhau kịch liệt.

Ma pháp sư dựa vào thuộc tính của mình thi triển ra sức mạnh của nó, mỗi cái thuộc tính có lợi thế riêng, đồng thời cũng tồn tại nhược điểm. Bọn họ thi triển ra đều là sức mạnh thiên nhiên, nhờ hấp thụ các nguyên tố có sẵn trong tự nhiên mà tăng cường thực lực, khi hấp thụ đến một mức nào đó, sẽ tự động thăng cấp. Xét về một diện nào đó, ma pháp sư vẫn là có lợi thế hơn cả!

Chiến sĩ, chính là chiến đấu bằng chính sức của cơ thể, sức chiến đấu cùng độ bền, khả năng chịu đựng của bọn họ cao hơn người bình thường rất nhiều. Tác phong chiến đấu là cận chiến, là kẻ mà thuần thú sư có chút kiêng dè, bởi vì nếu như để chiến sĩ tiếp cận, thuần thú sư sẽ rất nguy hiểm, bọn họ trời sinh thể chất yếu đuối, không dám nghĩ đến trúng một đòn của chiến sĩ sẽ ra sao đây! Chiến sĩ sử dụng chủ yếu là kiếm, ngoài ra có người thích dùng roi,

đạo,...

Thuần thú sư, là một cái chức danh vô cùng hiếm có, được mọi người kính trọng cùng ghen ghét. Bởi vì, bọn họ có thể thu phục được bất kì con ma thú nào chỉ bằng mấy câu thần chú, cho dù con ma thú kia có muốn hay không, một khi đã bị thuần thú sư thành công lừa gạt hoàn thành khế ước, thì bắt buộc phải theo hắn, trở thành sủng vật chiến đấu của hắn, khiến kẻ khác phải kiêng dè con ma thú lợi hại bên người hắn. Trong khi, những tu luyện giả khác muốn có thú sủng đều phải vất vả đánh bại nó, khiến nó cam tâm tình nguyện đi theo, nếu không, có chết cũng đừng hòng nó kí khế ước với người. Đây cũng chính là điểm khiến nhiều người ghen ghét thuần thú sư.

Luyện dược sư, tên cũng như nghề, là những người chuyên chế tạo thuốc, luyện ra những viên dược có giá. Đây có lẽ là nghề cao quý nhất, được kính trọng nhất mà không hề bị ghen ghét. Nếu không có bọn họ, lấy đâu ra thuốc trị thương cho người, trong cái thế giới võ tôn này, nguy hiểm rình rập, bị thương là chuyện thường tình. Không chỉ dùng để trị bệnh, trị thương, mà bọn họ còn luyện ra những viên đan dược hỗ trợ việc tu luyện, tùy theo chất lượng của viên đan dược mà có tác dụng tương ứng, lại rất có lợi trong việc đột phá nhảy cấp.

Nhưng cái chính là, luyện dược sư cũng là rất hiếm có, tuy không phải hiếm giống như thuần thú sư, nhưng cũng rất khó tìm. Cái này đòi hỏi người luyện phải có sự kiên nhẫn cao, khéo léo, chu đáo tỉ mỉ,... Cho nên, đối với luyện dược sư, người ta vẫn luôn dùng thái độ tôn kính, lời kéo về làm việc cho mình, đãi ngộ cũng đặc biệt tốt, vừa được kính trọng vừa có nhiều tiền. Phải biết, một viên đan dược dù có chất lượng kém cũng có người bỏ tiền mua, có thể thấy bọn họ cần đan dược đến mức nào.

Lợi ích như vậy, khiến nhiều kẻ cũng muốn thử sức, muốn một bước đòi đời! Nhưng phần lớn đều thất bại, không phải ai cũng có thể làm được luyện dược sư.

Công hội lính đánh thuê, chính là những kẻ tu luyện giả tụ tập với nhau thành lập bang đội, nhận tiền của người ta rồi đi làm việc chính chủ yêu cầu.

Thương gia, đơn giản là những người đi buôn, làm ăn trao đổi buôn bán kiếm tiền, bọn họ thường xuất hiện ở những nơi đông đúc,... Nhưng là, bọn họ cũng rất gian manh, xảo quyệt.

...

Nguyệt vương nữ, chính là thần nữ cai quản muôn thú, trách nhiệm bảo vệ chúng khỏi nhu cầu săn bắt của nhân loại, nhưng sức mạnh của nàng, vẫn luôn là dấu chấm hỏi, không ai biết, không ai hiểu khả năng của nàng đến đâu? Chỉ biết, từ thuở đại lục mới hình thành, nàng đã xuất hiện, sáng tạo ra muôn thú, là chủ nhân thần giới.

Khi đó! Cũng là lúc Huyết ma vương xuất thế, hắn bản tính thích giết chóc, tàn nhẫn băng lãnh, lại kiêu ngạo cứng đầu. Cũng có một sức mạnh kinh thần địa quỷ, hắn sáng tạo ra ma giới, sáng tạo những thành phần nguy hiểm ác ma, thường xuyên đem quân đi khiêu khích thần giới của Nguyệt vương nữ, thả cho yêu ma quỷ quái chém giết ma thú của nàng. Hắn muốn chiếm lấy, muốn độc tôn làm bá chủ thế giới.

Vì thế, trận chiến hai bên luôn diễn ra, ngày càng kịch liệt, huyết nhục đầy rẫy, thảm khốc đến cực điểm,... nhưng vẫn không phân chia được thắng bại. Cuối cùng, Nguyệt nữ vương bởi vì không chịu nổi mỗi ngày đều nhìn thấy thân dân của mình lần lượt ngã xuống, đã quyết định một mình ra đối chiến Huyết ma vương.

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyệt Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 23: Chuyện Xưa - Thần Ma Đại Chiến

Trên đỉnh núi cao hiểm trở, những đám mây nhẹ nhàng trôi, gió mạnh thổi qua cuốn theo đám lá bay đầy trời,...

Lúc này, có hai thân ảnh một nam một nữ đứng đối diện nhau, y phục tung bay theo gió!

Nữ thì lạnh lùng điềm tĩnh, lam y bay phất phơ, gương mặt hoàn mỹ đến mức giống như được tỉ mỉ khắc họa, tạo cho người ta cảm giác nàng giống như không có thật, không nhiễm khói bụi phàm trần. Nam thì ngạo nghễ chấp tay sau lưng, một thân hắc bào, khoe miệng khê cong, ánh mắt khiêu khích cùng hưng phấn không hề che dấu hướng nữ tử mà nhìn.

Rõ ràng là một khung cảnh đẹp như vậy, hai cái thân ảnh tuyệt mỹ như vậy, đáng lẽ phải là một bức tranh lãng mạn. Nhưng mà không khí lúc này quá thật căng thẳng đến cực điểm, phá vỡ khung cảnh hữu tình xung quanh.

“Không nghĩ tới Nguyệt vương nữ mà ta hằng đêm nguyện rửa lại xinh đẹp như vậy!” Huyết ma vương rất thưởng thức nhìn dung nhan của nàng, cột nă lên tiếng.

“Nhiều lời! Huyết ma vương, người năm lần bảy lượt gây chiến, là mục đích gì?” Lời nói ra băng lãnh, không một chút độ ấm.

“Đừng hung dữ như vậy! Nguyệt vương nữ, ta có một điều kiện!” Không để ý đến thái độ của nàng, hắn trực tiếp nói thẳng:

“Nếu như nàng chịu thua, làm phu nhân của ta, trận chiến sẽ kết thúc...”

“Câm miệng, lời nguoi nói có thể tin sao?” Không để hắn nói hết, nàng đã lạnh lùng cắt ngang, trong lòng tức giận không nhỏ.

“Đồng ý, sau này sẽ không có trận chiến nào gây tổn hại hai bên, không đồng ý...hừ...nàng chính là tự chuốc lấy.” Huyết ma vương nửa thật nửa giả nói, hắn chỉ là có chút thương thức dung mạo của nàng, chính là cực phẩm thế gian hiếm có, nếu có thể mỗi ngày nhìn thấy cũng đỡ chán, chỉ là...cái tính tình kia của nàng ta...

Mà thôi, cũng chỉ là một nữ nhân, sau này hắn có cả thiên hạ, còn sợ thiếu mỹ nữ sao?

“Thế nào?” Huyết ma vương khẽ cười hỏi lần cuối.

Chỉ thấy khóe môi nàng khẽ cong lên cười khinh thường một cái, rồi bất ngờ phong vân nổi lên, cuộn cuộn mạnh mẽ, không gian bắt đầu rung chuyển, đám lá xanh trở nên hỗn loạn.

Vung tay một cái, cả người nàng bay lên, một chưởng uy lực cường đại phóng tới Huyết ma vương.

Hắn không di chuyển, chỉ đợi đến khi chưởng kia đến gần, mới phát tay một cái, nhưng hắn nhất thời mở to mắt, kinh ngạc mà nhìn.

Không để cho hắn kịp trở tay, một chưởng cường đại của nàng ập đến khiến hắn lùi ra sau ba bước, khóe miệng chậm rãi chảy xuống một dòng máu tươi.

Huyết ma vương mỉm cười, đưa tay lau miệng, đầy mắt hiện lên một tia tán thưởng.

“Nghe qua Nguyệt vương nữ sức mạnh kinh thiên, hôm nay được chứng kiến, quả thật khiến ta mở rộng tầm mắt!” Vừa rồi là do hắn khinh địch, bản thân vốn là Huyết ma vương, là đại ma đầu khiến hàng vạn sinh linh sợ hãi, kiêu ngạo sát phạt bốn phương, hắn chưa từng ném qua cảm giác thua cuộc. Hôm nay quyết đấu với Nguyệt vương nữ, hắn lại i vào bản thân mạnh mẽ, tưởng rằng một chiêu nhỏ cũng có thể phá tan chưởng phong của nàng. Nhưng là để hắn không thất vọng, nàng là đối thủ duy nhất hắn coi trọng, đủ bản lĩnh để đấu cùng hắn.

Nghĩ đến đây, ánh mắt hắn như phát sáng, lộ rõ hưng phấn.

Nguyệt vương nữ lúc này đang lơ lửng trên không, hào quang quanh người chói sáng, tóc bay hỗn loạn, cả người bềnh lững lạnh lùng nhìn xuống.

“Nói nhảm không phải tính cách của nguoi.” Lời vừa nói xong, một luồng lực lượng to lớn cuộn cuộn tập trung trên tay nàng, rồi lại một chưởng nữa hướng Huyết ma vương phóng xuống.

Gương mặt hắn ngay lập tức trở nên nghiêm túc, tay cũng bắt đầu tạo thế, phóng ra một quả cầu đỏ chói bùng bùng, nhìn qua vô cùng đáng sợ.

Chưởng phong đầy uy lực cùng quả cầu lửa chạm nhau giữa không trung, hai lực lượng mạnh mẽ va chạm, nhất thời những tiếng vèo vèo vang lên, luồng gió cùng quả cầu lửa bị tách ra, hủy hoại lẫn nhau, bay đi tứ phía, khiến cho đám cây cỏ bên dưới chân núi chạm phải lửa đều bốc cháy thành tro bụi.

Sắc mặt Nguyệt vương nữ khẽ nhú, xem ra...sức mạnh của hắn cũng là ngang ngửa với nàng.

Ngược lại, Huyết ma vương lại tà tà nở một nụ cười tươi:

“Nàng xem, lần này ta không có thua nha!”

Không để hắn cười hết, Nguyệt vương nữ lại phát tay, tung ra hàng vạn mũi tên bằng nước, bay lơ lửng đầy trời.

“Đi!” Theo tiếng hô của nàng, chúng giống như được bắn ra bay với tốc độ xé gió tấn công vào kẻ thù, thậm chí còn nghe được tiếng vù vù rõ ràng.

Không dừng lại, nàng lại làm ra vài cái thủ thế, tiếp tục phóng ra vô số con dao bằng kim loại, mạnh mẽ phóng tới.

Lại xoay người một cái, lá cây từ khắp nơi cũng phóng đến, sắc bén đến đáng sợ, hướng trên người Huyết ma vương mà tới.

Hắn lúc này có chút chật vật, tạo ra một cái kết giới bao bọc xung quanh, thân thủ nhanh nhẹn tránh né vô số sắc vật đang phóng tới.

Kết giới mặc dù mạnh, nhưng cũng không thể chống đỡ lâu dài, đã có vài chỗ bắt đầu có dấu hiệu nứt ra. Bỗng, một mũi tên nước lọt qua kết giới, đâm thẳng vào tay hắn.

Phập một cái, máu chảy xuống, đau đớn từ cánh tay truyền đến khiến hắn nhíu mày. Không! Hắn làm sao có thể dễ dàng như vậy thua.

Đôi mắt màu đỏ của hắn đột nhiên sáng lên quý dị, vết thương trên cánh tay tự động khép lại nhanh chóng. Nở một nụ cười tà, hắn đột nhiên bùng phát ra sức mạnh phá tan kết giới, đánh bay vô số mũi tên bật trở ra, nhất thời những nơi chúng rơi xuống đều tạo thành một cái hố sâu.

Nguyệt vương nữ kinh ngạc, chiêu này của nàng, chính là không một kẻ nào có thể thoát được.

Tên này...!

Huyết ma vương nhẹ nhàng bay lên không trung, tà áo tung bay, bề ngễ thiên hạ, một thân cường tráng đập gió mà đứng. Hắn đưa hai ngón tay phải đặt lên mi tâm, nhất thời một đạo hồng quang phát sáng, để lộ ẩn kí quý dị huyết sắc.

Theo sau đó, đột nhiên vang lên một tiếng gầm thét dữ dội, vang vọng cả đất trời.

Chỉ thấy sau lưng hắn dần hiện ra một con rồng đen to lớn, trên đầu có hai cái sừng cong vút hướng lên trời kiêu ngạo, thân hình khổng lồ sần sùi, bốn cái chân vững chãi đứng giữa không trung, cái đuôi to lớn nặng trĩu ngoe ngoáy. Đặc biệt, là đôi cánh khổng lồ đang vỗ, ở đầu cánh có mũi nhọn sắc bén. Lúc này, ánh mắt của nó nhìn nàng như đang nhìn con mồi, le cái lưỡi đầy nhớt ra liếm một cái tỏ vẻ thích thú. Chờ đợi chủ nhân của nó lên tiếng, nó nhất định không do dự vô tội.

Nguyệt vương nữ thần sắc ngưng trọng, thật không ngờ Huyết ma vương lại triệu hồi được con Hắc ma long này, nó là một loài vô cùng tàn nhẫn, không có nhân tính, đặc biệt khát máu, sức mạnh lại kinh khủng, thế nhưng hắn ta lại có thể thu phục.

Nhưng sau đó nàng lại mỉm cười, ánh mắt trở nên nhu hòa. May mắn nàng không có để “nó” ra chiến đấu.

Ở sâu bên trong Nguyệt giới, trong căn phòng được thấp sáng, một con Bạch long thân dài đang uốn lượn, mạnh mẽ đập vào cánh cửa đóng kín.

Thân hình nó phát sáng, cả cơ thể với từng lớp vảy sáng bóng đẹp mắt, nhưng lúc này lại thấm máu loang lổ khắp người.

Bạch long hết lần này đến lần khác dùng toàn bộ sức mạnh của mình cố gắng phá vỡ cánh cửa nhưng không có kết quả, cánh cửa thủy chung không có động tĩnh.

Nó mệt mỏi, thất vọng nằm rạp xuống nền, ánh mắt đau thương lo lắng nhìn xa xăm.

“Nữ vương! Tại sao nhốt ta lại? Người không cần ta nữa sao?”

Nó biết, nữ vương là muốn tốt cho nó, không cho nó cùng người ra nghênh chiến Huyết ma vương. Nhưng mà lúc này nó trách nàng, trách nàng sao lại ích kỉ như vậy!

Người không hiểu sao? Ta có chết cũng là muốn chết cùng người, cùng người kẻ vai sát cánh chiến đấu. Tại sao? Tại sao người ích kỉ như vậy, một mình đi đối mặt nguy hiểm?

Nghĩ đến đây, Bạch long lại càng lo lắng cho nàng, điên cuồng tiếp tục phá cửa.

Bên ngoài, phong vân nổi lên, thiên địa rung chuyển. Hai lực lượng cường đại đối chiến, tự nhiên sẽ dẫn đến hoang tàn chết chóc.

Hai thân ảnh tuyệt mỹ đang ra sức đánh nhau. Nguyệt vương nữ có vẻ chật vật hơn, nàng phải đối phó cùng lúc hai cái kinh khủng lực lượng, nhất là con rồng điên cuồng kia, khiến nàng lúc này cả người cũng đã thấm đỏ, lam y loang lổ huyết sắc, trông thê thảm, nhưng cũng yêu kiều.

Đã khó có thể chống đỡ, Nguyệt vương nữ đột nhiên tránh thoát công kích, bay vút lên trời cao.

Huyết ma vương nhìn lên, chỉ thấy hào quang tỏa ra chói mắt, y phục nàng phát phơ trên không, không thấy rõ chuyện gì xảy ra trên đó.

Hắc ma long hiểu chiến cũng không do dự bay lên, muốn tấn công nàng. Huyết ma vương đột nhiên cảm nhận được lực lượng hùng hậu dao động, nguyên tố xung quanh điên cuồng hướng Nguyệt vương nữ trên cao bay tới, thần sắc của hắn trở nên ngưng trọng, đưa tay ra muốn gọi Hắc ma long trở về.

Nhưng đã không kịp, chỉ thấy Hắc ma long chưa chạm đến góc áo của nàng, đã bị đánh bật ra mạnh mẽ rơi xuống đất, va chạm mạnh đến mức in hằn cả một hồ sâu vài thước.

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyệt Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 24: Thần Ma Đại Chiến

Xung quanh nguyên tố điên cuồng hướng lên trời, tập trung vào lam y nữ tử, đất trời cũng vì thế có biến động.

Một tầng hào quang chói mắt bao bọc lấy nàng.

Đến khi thân ảnh kia dần hạ xuống, mới thấy rõ trong tay nàng có thêm một cây pháp trượng bạch ngọc, từng đường nét đều tinh tế vô cùng, tròn bóng nhẵn nhụi. Phần đầu là hình dáng một mặt trăng tròn với năm viên ngọc màu sắc khác nhau, trên thân là vô vàn hình ảnh những con thú được thể hiện rõ ràng, bố trí khắp nơi, giống như rất lộn xộn, lại như rất rõ ràng.

Nguyệt vương nữ lơ lửng giữa không trung, pháp trượng trên tay, khí thể tỏa ra áp đảo vạn vật.

Huyết ma vương hai mắt tròn to đầy kinh ngạc, có chút xúc động không nói nên lời.

“Thần...khí...”

Là Nguyệt Thần trượng sao?”

Thế giới này, từ khi bắt đầu hình thành, xuất hiện thần khí, uy lực kinh thiên, là sự kết tinh của ngũ nguyên tố: Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ.

Là sự kết hợp sức mạnh của thiên địa, của thiên nhiên.

Sức mạnh của nó, có thể dời non lấp biển, có thể phá nát cả một quốc gia chỉ trong một lần vung tay. Tuy nhiên, vẫn không thể biết được hết sức mạnh khổng lồ ẩn chứa bên trong.

Từ thuở khai thiên lập địa, nhân loại chưa xuất hiện, sớm nhất chính là các vị thần, các chủng tộc, ma thú,... Mà tiêu biểu cho hai thế lực đối nghịch là thần giới và ma giới.

Đứng đầu thần giới, là Nguyệt vương nữ, cai quản sinh linh.

Đứng đầu ma giới, là Huyết ma vương, cai quản yêu ma, bản tính khát máu tàn bạo, lấy giết chóc làm thú vui tiêu khiển.

Thần khí Nguyệt Thần trượng là đại bảo vật mà bất cứ kẻ nào cũng muốn có được, có thể khẳng định: Có được Nguyệt Thần trượng, chính là có được cả thiên hạ.

Hắn vẫn luôn điên cuồng tìm kiếm, cũng chính vì vậy mới sát hại càng nhiều sinh linh.

Mà nay, thần khí lại ở trong tay Nguyệt vương nữ!

Nàng ta vì cái gì có được nó?

Cái này...Chẳng phải ông trời cũng muốn cùng hắn đối nghịch?

Hắn không can tâm!

Tốt!

Đã vậy, nghịch ta thì phải chết, cho dù có là trời đi chăng nữa.

Hai mắt Huyết ma vương lúc này tràn ngập tham vọng cùng tàn khốc, nhìn chăm chăm vào thần khí.

Đoạt được nó, hắn phải đoạt được nó!

Không còn suy nghĩ gì nữa, hắn lập tức triệu hồi Hắc ma long từ trong đất bay trở lại, nó hình như không biết đau, vẫn hăng hái hiếu chiến như trước đứng bên cạnh hắn.

Tập trung lực lượng, sức mạnh hội tụ, ma kiếm xuất hiện trong tay, âm khí dày đặc bao trùm xung quanh, hắn một chiêu này là muốn dùng toàn lực đánh chết nàng, đoạt thần khí. Hắn ngàn vạn lần cũng không dám khinh thường sức mạnh của Nguyệt Thần trượng.

Cuồng phong nổi lên, âm khí nặng nề kéo đến, bao trùm cả bầu trời, những hồn ma quỷ quái lượn lờ trong đám mây, phả ra âm thanh ghê rợn. Cây cỏ xung quanh bởi vì âm khí nặng nề, đã héo rụi.

Uy lực toàn bộ tập trung vào thân kiếm, vung một cái, luồng năng lượng cường đại khủng bố lập tức mạnh mẽ phóng tới Nguyệt vương nữ, theo đó là tiếng rít gào giống như hà hê của bọn ma quỷ.

Cảm nhận nguy hiểm đến gần, Nguyệt vương nữ vẫn như trước đứng im, lạnh lùng mà nhìn.

Bỗng, tay nàng khẽ động, thần khí vung lên, một đạo bạch quang hướng luồng năng lượng kia bắn tới, ngay lúc chạm vào nhau, bạch quang giống như có sinh mệnh, dần dần nuốt, rồi cuối cùng, vút một cái nó mang theo luồng năng lượng kinh khủng của Huyết ma vương dội ngược trở về phía hắn.

Huyết ma vương như chết đứng tại chỗ, hắn từ trước đã lường được kết quả, nhưng vẫn là nhìn không được mà kinh ngạc.

Phải biết, sức mạnh của hắn có bao nhiêu kinh khủng, vậy mà một cái chiêu nhẹ nhàng như vậy của thần khí, đã dễ dàng phá giải chiêu của hắn, lại còn

phản hệ lại.

Nhìn lực lượng cường đại đang đến, hắn không có sợ hãi, chỉ đơn giản là giương mắt nhìn chờ đợi.

Bởi vì hắn biết, hắn chống trả vô dụng với sức mạnh kia.

ẦM...

Tiếng động lớn vang lên, Huyết ma vương bị bắn ra và vào thân cây cổ thụ sau lưng hắn, cả cây lẫn người đều ngã xuống.

Hắn gắng gượng bò dậy, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, cố gắng áp chế nội thương dao động bên trong cơ thể, hắn giương mắt băng lãnh nhìn Nguyệt vương nữ.

Nàng vẫn ở đó, một thân khí thể vương giả lạnh lùng nhìn hắn.

“Hôm nay, thần khí đã xuất, ta cũng không thể để ngươi sống.”

Chậm rãi nói ra lời tuyệt mệnh, thần khí giương lên cao, chuẩn bị giáng xuống một đòn kết thúc sinh mệnh Huyết ma vương.

Hắn không cam tâm, hắn không thể chết như thế này, không thể.

Nhưng là hắn bắt đầu tuyệt vọng, cơ thể không có cách chống trả.

“Nguyệt thần nữ xin hãy khoan một chút!”

Một giọng nói trong trẻo bỗng vang lên từ xa.

Một thân ảnh xinh đẹp bay đến, đứng trước mặt Nguyệt vương nữ, nàng một thân y phục màu xanh lục, cổ áo bất chéo để lộ một bên bả vai, hai cánh tay ngọc trắng mịn, tà váy chia thành nhiều mảnh nhỏ dài, tung bay, trên trán có ấn kí cái lá màu xanh, là một mỹ nữ khiến người ta phải xao động.

Nàng ta chính là Mộc Lâm thần nữ, là nữ thần dưới quyền của Nguyệt vương nữ.

“Nguyệt Thần nữ, có thể cho ta mạo muội...” Nàng lại quay đầu dùng ánh mắt tràn ngập oán hận nhìn Huyết ma vương: “...được tận tay giết chết hắn.”

Nguyệt vương nữ nhìn nàng ta, đôi mắt không gọn sáng.

“Tại sao?” Nàng nhẹ nhàng hỏi một câu.

“Hắn...chính hắn...hắn cưỡng đoạt ta...” Nữ tử lục y phẫn hận nhấn mạnh từng chữ, trong mắt là một mảng hận ý dâng trào.

Vừa nghe xong, Nguyệt vương nữ liền nhú mày, ánh mắt băng lãnh không một độ ấm nhìn chằm chằm Huyết ma vương.

Người của nàng, từ khi nào lại bị hắn làm nhục, một thân phận thần nữ cao quý như vậy...cư nhiên bị hắn vấy bẩn. Cái này, hắn phải trả một giá lớn.

“Mộc Lâm thần nữ, ngươi muốn thế nào?” Lại quay sang nhìn lục y nữ tử, nàng nói.

“Ta muốn mượn thần khí của người, chính tay giết chết hắn.” Mộc Lâm thần nữ nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ hận không thể lập tức giết chết hắn.

Im lặng chốc lát, Nguyệt vương nữ cuối cùng mở miệng:

“Được.” Thân cũng là nữ nhi, nàng hiểu cảm giác của nàng ta. Với lại, thể chất của Huyết ma vương vốn là bất tử, duy chỉ có Nguyệt Thần trượng, mới có thể khiến hắn hoàn toàn chết đi, biến mất khỏi thế gian này.

“Người thật sự đồng ý! Đa tạ!” Mộc Lâm thần nữ hơn hờ mừng ra mặt, đưa tay định tiếp lấy thần khí, nhưng Nguyệt vương nữ lại kéo trở vào, khiến nàng ta khó hiểu.

“Thần nữ nên nhớ, thần khí này chỉ có ta mới có thể khống chế, kẻ khác công lực không đủ, cố chấp sử dụng nhất định sẽ tự gánh lấy hậu quả. Nàng chỉ nên dùng một chiêu.”

“Ta nhớ kĩ, xin người an tâm!” Ngoài mặt Mộc Lâm thần nữ chắc như đinh đóng cột cam đoan.

Sau khi nghiêm trọng dặn dò, Nguyệt vương nữ cuối cùng gật đầu một cái, giao thần khí cho Mộc Lâm nữ.

Lấy được thần khí, nàng ta nhìn Nguyệt vương nữ một cái, mỉm cười, rồi bay đến bên cạnh Huyết ma vương, giương cao thần trượng, chuẩn bị tung chiêu.

Nhưng cũng trong nháy mắt đó, nàng ta cư nhiên nhào đến đưa thần khí cho Huyết ma vương, khiến cho cả hắn cùng Nguyệt vương nữ kinh ngạc vạn phần, tròn mắt mà nhìn.

“Mộc Lâm! Người là đang làm cái gì?” Thần khí giao cho ác ma, chính là đại họa khủng khiếp, Nguyệt vương nữ lúc này đã không giữ được bình tĩnh, tức giận hét to.

“Xin lỗi người! Nhưng vì đứa con trong bụng, ta không muốn để nó không có cha!

Nguyệt thần nữ, ta có lỗi với người, xin hãy hiểu cho ta!”

Nói đoạn, nước mắt nàng ta đã rơi đầy mặt, đáng thương vô cùng. Rồi lại quay sang Huyết ma vương, cắn phẫn mà nói:

“Huyết ma vương! Xin hãy giữ lời hứa, tha cho Nguyệt thần nữ của ta, tha cho toàn bộ sinh linh thần giới!”

“HA HA HA...!” Thần khí ở trong tay, hân chưa bao giờ vui như thế này, tưởng chừng hân phải chết, lại không ngờ, thần khí tự động đưa đến, ha ha ha... Mạng hân còn rất tốt!

Huyết ma vương cười điên cuồng, rồi nâng cầm Mộc Lâm lên, mỉm cười tà mị nhìn nàng ta.

“Lâm nhi! Nàng quả thật không khiến ta thất vọng.” Hân lại đưa tay sờ bụng nàng: “Chúng ta có con rồi sao? Là trai hay gái?”

“Là... là con gái.” Mộc Lâm dùng ánh mắt thâm tình nhìn hân, cũng bởi vì quá yêu hân, nàng mới quyết định trở thành tội đồ của thần giới.

“Huyết lang! Chẳng phải giữ lời hứa, không được...A...!” Còn chưa nói xong, nàng đã đau đớn kêu lên, nhìn xuống, nàng lại trợn mắt lên không thể tin nổi.

Cánh tay của hân, đã đâm thẳng vào bụng nàng, máu tươi chảy xuống không ngừng.

Máu dồn lên trào ra miệng, khiến nàng khó khăn mở miệng:

“Vi...s...sao?” Hân... lại nhẫn tâm như vậy, giết cả con ruột của mình? Là nàng đã sai sao? Nàng đã nhầm con người này sao?

“Con gái ta không cần, sống một mình mới tự do, hơn nữa...ta còn không biết, nó có thật là cốt nhục của mình hay không?” Nét mặt hân vẫn giữ nguyên, cong môi cười tà mị, ác độc, mà cũng vô cùng tàn nhẫn.

“...” Lời nói như sấm vang bên tai, đau đớn dưới bụng không thể sánh bằng nỗi đau cào xé trong lòng nàng, mất đi cốt nhục, mất đi tin tưởng, nàng thật sự quá ngu ngốc mới tin hân. Nàng bị hân lợi dụng, phản bội lại thần giới, phản bội Nguyệt thần nữ - người mà nàng luôn kính trọng.

Cuối cùng, cái giá phải trả, nàng lại bị hân phản bội...tất cả...đã quá muộn để nàng hỏi hận...

Huyết ma vương rút mạnh tay ra, máu trong bụng nàng liền chảy ra như nước đỏ.

“MỘC LÂM!” Nguyệt vương nữ đau nhói trong lòng, hét lớn. Nàng ấy dù sao cũng là bạn chơi cùng nàng từ bé, trước khi nàng lên làm Nguyệt thần nữ. Là một cô nương khả ái, tốt bụng.

Mộc Lâm ngã xuống, ánh mắt hướng về Nguyệt vương nữ, yếu ớt nói:

“Xin hãy tha thứ cho ta!”

“Được! Ta tha thứ cho nàng! Cô lên, nàng phải gắng gượng!”

Nhận được câu trả lời, Mộc Lâm mỉm cười, trong lòng đã mãn nguyện, hơi thở cuối cùng đã tắt, tay vô lực buông xuống.

“Mộc Lâm!” Nguyệt vương nữ lúc này đã nổi trận lôi đình, sát khí lan tỏa, không khí xung quanh nhất thời trở nên ngột ngạt.

“Tình tỷ muội thật là cảm động! Nhưng mà, ta bây giờ rất muốn thử uy lực của Nguyệt Thần trượng, vừa vặn ngươi là người thích hợp nhất.” Thương thế của Huyết ma vương đã hồi phục, hân bắt từ cũng không phải nói chơi, lúc này hân đứng kiêu ngạo ở đó, khiêu khích nhìn nàng.

Thiên địa nháy mắt trở nên cuộn cuộn dữ dội, gió thổi như vũ bão, nước từ đâu dâng lên thật cao, ào ào cuốn tới, lửa từ đâu xuất hiện sau lưng hân, nhiệt độ nóng đến mức thiêu rụi đám cây cối, những cọc gỗ từ mặt đất mọc lên nhọn hoắt, lan đầy khắp nơi.

Nàng phát tay một cái, tất cả đều đồng loạt hướng hân mà tới, uy lực kinh thiên, khủng bố vô cùng. Nếu là bình thường, hân sẽ dùng hết sức đối phó, nhưng mà hiện tại hân có thần khí, còn sợ nàng ta sao?

Một trượng vung lên, hân âm thầm hạ huyết chú vào, bạch quang đã không còn, đã trở thành dạ quang bắn ra, nuốt lấy chiêu thức kinh khủng của nàng, chẳng mấy chốc phá tan công kích, thần trượng bạch ngọc vào tay hân cũng biến thành màu đen.

Một chiêu này khiến nàng trọng thương, nhưng trong lòng lại kinh hãi, hân dám hạ huyết chú trên người nàng?

Quá hưng phấn với hiệu quả của nó mang lại, Huyết ma vương lại vung thêm mấy cái, đem nàng đánh đến thê thảm, y phục rách nát loang lổ, miệng phun

mấy ngum máu tươi, yếu ớt nằm trên mặt đất.

Nhìn bộ dáng đáng thương của nàng, y phục rách để lộ thân hình hoàn mỹ ẩn hiện, hấn trong lòng lại sinh ra cảm giác khó hiểu.

Hấn bắt giác tiến đến gần nàng, nhưng thanh âm như nước chảy kia lại vang lên:

“Ngươi đừng quá đắc ý, thần khí chỉ nhất thời bị ma khí của ngươi khống chế, đợi đến khi nó thức tỉnh, sẽ tự động rời bỏ ngươi.”

Hấn đứng lại, nhíu mày nhìn nàng.

Nàng lại ngẩng đầu lên, nở nụ cười khuyên thành khiêu khích hấn, khiến cho hấn nhất thời cứng đờ, ngơ ngẩn nhìn, nàng vốn dung nhan khác người, cười lên lại càng khiến người ta khó cưỡng, cho dù đó là một nụ cười khinh thường giễu cợt hấn. . .Hấn cũng không biết, nụ cười kia đã vô thanh vô thức ăn sâu vào đầu hấn.

Nhân lúc Huyết ma vương mất tập trung, nàng mới đột ngột ngồi bật dậy, bay tới đưa tay phát sáng chạm vào thần khí. Huyết ma vương kịp thời phát hiện, một luồng đánh bật nàng ra ngã ngồi dưới đất.

“Ngươi làm cái gì?” Huyết ma vương tức giận, truy vấn nàng.

“Làm cái gì, rất nhanh ngươi sẽ rõ.”

Chỉ thấy thần khí đột nhiên trở lại màu bạch ngọc, phát ra bạch quang chói mắt, bay lên không trung, Huyết ma vương không có cách nào giữ được. Cùng lúc đó, Nguyệt vương nữ cũng chậm rãi bay lên, cả người nàng phát sáng. Một người một trượng dần dần bay tới gần nhau, hào quang tỏa ra chói mắt.

Nhận thấy không ổn, Huyết ma vương bay theo muốn ngăn cản, nhưng lại bị bạch quang đánh bật trở về, hấn thử mãi không được, chỉ đành tức giận ngáp trời mà nhìn.

Trên bầu trời, Nguyệt thần trượng ngày càng phát sáng, sáng đến chói mắt, không nhìn thấy rõ ràng, trong khi đó, Nguyệt vương nữ lại giống như ngày càng mờ ảo, hư hư thực thực.

Trong sự kinh ngạc của Huyết ma vương, nàng dần tan biến, hóa thành vô vàn hạt nhỏ màu trắng, lung linh xinh đẹp. Còn thần trượng, lại tự động tách ra, năm viên ngọc rời khỏi, bay lơ lửng.

Rồi chúng lại bay vút đi, phân tán khắp nơi, thần trượng biến mất, Nguyệt vương nữ cũng biến mất, chỉ còn lại nguyên thân màu trắng của nàng, lời nói còn vang vọng trong không trung.

“Huyết ma vương! Ta dùng toàn bộ linh lực của mình, tách rời Nguyệt Thần trượng, ngươi không còn cách nào lấy được nó, hãy từ bỏ đi! Toàn bộ sinh linh ngươi nếu chạm đến, đừng trách ta phá vỡ thần khí, cho nó vĩnh viễn không còn tồn tại.”

“Đừng nghĩ ta hù dọa, ta mặc dù đã chết, nhưng nguyên thân vẫn còn, chúng ta vẫn sẽ còn gặp lại!” Giọng càng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến mất, nguyên thân của nàng cũng bay vút lên bầu trời, biến mất.

“Chết tiệt, Nguyệt nữ, ngươi mau trở lại!”

Huyết ma vương điên cuồng bùng nổ sức mạnh, khiến cho cả một vùng vốn hoang tàn lại càng thêm thê thảm. Hắc ma long sợ hãi lui vào trong không gian của nó.

Đại lục từ đó xuất hiện nhân loại, do ảnh hưởng của sức mạnh năm viên ngọc của năm nguyên tố, bọn họ sinh ra đều có thể tu luyện, phân ra thành nhiều loại khác nhau như hiện nay. . .

Cái tên Nguyệt Linh đại lục xuất hiện từ đó.

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyệt Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 25: Bắt Đầu Tu Luyện

Trong căn phòng trang nhã, thiếu nữ ngồi khoanh chân giữa không trung dần hạ xuống, hào quang xung quanh nàng cũng biến mất.

Đôi mắt chậm rãi mở ra, lại mang theo nét u buồn xa xăm.

“Nữ vương! Người có nhớ ra chưa?” A Bóng thấy nàng mở mắt, vội bay đến trước mặt nàng.

“Nhớ cái gì?” Vương Tuyết Nghi hờ hững hỏi lại, nàng thật sự cũng không nhớ cái gì. Chỉ là, những hình ảnh vừa rồi, lại cho nàng cảm giác rất quen thuộc. Giống như bản thân chân chính trải qua vậy, chân thật đến thế!

“Người chính là chuyển thế của Nguyệt vương nữ lần thứ ba. Hai lần trước, đều bị Huyết ma vương tìm ra, hạ sát.” A Bóng nhắc đến Huyết ma vương, ánh mắt liền trở nên nguy hiểm, chỉ hận không thể lập tức giết chết hắn.

“...” Vương Tuyết Nghi nhất thời sợ hãi, làm Nguyệt vương nữ chẳng phải rất nguy hiểm sao?

Nhìn gương mặt lo lắng của nàng, ánh mắt A Bóng liền trở nên nghiêm trọng, thanh âm non nớt của nó lúc này lại cực kì nghiêm túc, lời nói phát ra lại xa lạ đến thế.

“Vương Tuyết Nghi!

Người có đồng ý tiếp nhận sứ mệnh của mình hay không?”

“...” Nàng tránh né ánh mắt của A Bóng, trong lòng do dự, cái sứ mệnh này đối với nàng vốn là bất đắc dĩ, lại nguy hiểm như vậy.

Thấy nàng im lặng, A Bóng lại nói:

“Người không muốn bảo vệ ma thú rừng Nguyệt Lâm?”

Giống như có một luồng điện chạy qua thức tỉnh nàng, Vương Tuyết Nghi lại nhìn thẳng vào A Bóng.

“Nếu người không tiếp nhận, đến khi Huyết ma vương tìm ra năm viên ngọc, hắn sẽ khôi phục được Nguyệt thần trượng, với bản tính khát máu của hắn, Nguyệt Linh đại lục nhất định gặp đại họa.”

Nhìn Vương Tuyết Nghi thần sắc ngày càng nghiêm trọng, A Bóng lại tiếp tục nói:

“Tất nhiên trong đó bao gồm rừng Nguyệt Lâm.”

...

Nàng trầm mặc trong chốc lát. Cuối cùng, nàng kiên quyết ngược lên nhìn thẳng vào mắt A Bóng, trịnh trọng nói ra.

“A Bóng, đầu tiên ta phải làm gì?”

“Người thật sự tiếp nhận?” A Bóng lập tức trở về trạng thái vui vẻ, thân thiết với nàng như trước.

“Ta tiếp nhận.” Vương Tuyết Nghi trịnh trọng gật đầu một cái. Trong lòng tự giấu cọt chính mình, nàng làm sao có thể ích kỉ như vậy? Vì tính mạng của bản thân mà bỏ mặc tất cả dân rơi vào đại nạn?

“Tốt! Vậy chúng ta phải...” A Bóng hưng phấn giải thích cho nàng.

Sau một hồi, Vương Tuyết Nghi đã hiểu rõ, sứ mệnh quan trọng nhất của nàng, chính là đi tìm năm viên ngọc của thần khí, hội tụ chúng lại, khôi phục thần trượng. Nàng nhất định phải tìm ra trước Huyết ma vương.

Nếu không, hậu quả khó lường.

Theo như A Bóng nói, nàng hiện giờ chính là bị phong ấn toàn bộ sức mạnh, chúng phân tán năm phần theo các viên ngọc, chỉ cần nàng tiếp cận được chúng, phong ấn sẽ giải trừ.

Như vậy, cũng không phải là hiện giờ nàng không có chút sức mạnh nào, thể chất của nàng nếu so với người trên đại lục...ừm...có thể nói là rất tốt đi!

Chỉ là bọn họ từ nhỏ đã bắt đầu tu luyện, còn nàng mười sáu tuổi đầu vẫn chưa có bước vào chính thức tu luyện, chẳng qua là mới khai thông huyết đạo mà thôi.

Cái này...khiến cho nàng có chút lo lắng.

“A Bóng! Ta nên bắt đầu tu luyện như thế nào?” Bây giờ quan trọng nhất chính là phải nâng cao thực lực, nàng không muốn làm gánh nặng cho ai cả.

A Bóng bay lên, nhìn nàng từ trên xuống dưới, sau đó về mặt cao hứng nói:

“Thật tốt rồi, người đã khai thông toàn bộ ba trăm sáu mươi lăm huyết đạo, kinh thủ tam âm, kinh thủ tam dương, kinh túc tam âm, kinh túc tam dương tất cả đã được đã thông. Nữ vương! Tu luyện không khó quá nhanh đi!”

Vương Tuyết Nghi kinh ngạc, nàng khi nào đã luyện xong đả thông kinh mạch rồi?

“Ta nhớ rõ mình chỉ mới tu luyện đến giai đoạn đầu của kinh túc tam âm thôi mà?”

“Người còn nói? Một năm ngắn ngủi như vậy đã luyện đến kinh túc tam âm, còn muốn dọa người nữa sao? Ta nói cho người biết, ngay cả Nguyệt vương nữ chân chính cũng là mất ba năm mới hoàn thành đả thông đấy!”

Liếc xéo nàng một cái, nó lại nói:

“Còn phần giai đoạn sau, là do lúc này người mở ra thiên thư, linh lực phát ra đã tự động đả thông hết toàn bộ rồi. Bây giờ, người tu luyện ma pháp hay gì gì đó đều rất thuận lợi.”

“Thiên thư lợi hại như vậy?” Vương Tuyết Nghi mở to mắt, này không khỏi quá kì diệu đi!

“Đương nhiên rồi! Nó là bảo vật thượng cổ ghi chép lại sự việc từ thuở khai thiên lập địa, linh khí bảo vệ nó cũng không phải bình thường. Không những thế, còn có ghi chép những cách thức tu luyện hiệu quả nhất. Công dụng thực vô cùng hữu ích đi!” A Bóng bĩu môi, nữ vương của nó cái gì cũng không nhớ. Haizzz...!

“Được rồi! Nữ vương người nhắm mắt lại!”

“Làm gì?”

“Ta dạy người hấp thu nguyên tố, mau nhắm mắt tập trung cao độ đi!”

Nàng nhắm mắt lại, ngồi khoanh chân, tập trung tinh thần.

“Nữ vương! Dùng tinh thần lực của người mở rộng ra, cảm nhận nguyên tố xung quanh, nào... người thấy được gì?”

“Thấy rồi, rất nhiều hạt ánh sáng nhỏ.”

Vương Tuyết Nghi làm theo, quả nhiên nàng thấy được rất nhiều rất nhiều những hạt ánh sáng nhỏ lượn lờ xung quanh.

“Tốt! Việc này gọi là tiến hành trạng thái tĩnh nhập, đây là trạng thái lúc người tu luyện. Rồi! Người thấy được màu gì?” A Bóng vừa hưng phấn lại có chút lo lắng hỏi, không biết nữ vương có thể luyện bao nhiêu hệ đây?

“Ta thấy màu xanh lục, màu...đỏ...” Nàng tập trung nhận dạng màu của những hạt nguyên tố đang phát sáng, hiện tại chỉ nhìn thấy hai màu.

“Song hệ sao?” A Bóng có chút thất vọng, nhưng thanh âm của Vương Tuyết Nghi lại vang lên:

“Khoan đã, hình như còn có...màu lam, màu đỏ...”

“À! Như vậy là rất tốt rồi!” A Bóng lại cao hứng. Là tứ tu nha, nữ vương của nó làm sao có thể bình thường đây?

“Hình như còn có màu vàng!”

“Hả?” Là ngũ tu, cả năm thuộc tính đều hội tụ ở trên người nữ vương à! A Bóng nhảy cẫng lên, thập phần vui vẻ, lần chuyển thế này nữ vương quả thật vượt trội hơn hẳn hai lần trước!

“A Bóng!” Bỗng thanh âm của nàng lại vang lên.

“Sao?” Nó trả lời cộc lốc.

“Ta nhìn thấy một thứ rất kì lạ?”

A Bóng kinh ngạc: “Kì lạ thế nào?”

“Có ba hạt màu xám tro đang phát sáng yếu ớt, tuy số lượng thật ít, nhưng là ta có nhìn thấy!” Ba hạt kì lạ kia chuyển động cũng thật chậm chạp, giống như nó rất nặng vậy.

“...”

A Bóng vừa nghe, cũng cảm thấy kì lạ, nó suy nghĩ thật lâu, cũng không có nghĩ ra được là cái gì? Nó sống mấy ngàn năm rồi, chưa có từng nghe qua có loại nguyên tố này.

Cuối cùng cả hai bỏ qua cái nguyên tố kì lạ kia. Vương Tuyết Nghi chiếu theo thiên thư trong đầu nàng, bắt đầu học cách điều khiển các nguyên tố.

Thật ngạc nhiên, chúng nó thể nhưng theo ý nghĩ của nàng tập trung lại theo màu, bay đến gần nàng, rồi dần dung nhập vào cơ thể.

Lúc đầu, Vương Tuyết Nghi phải vất vả dịch chuyển bọn chúng, kéo về phía mình.

Nàng bắt đầu cảm nhận nguyên tố đi vào, bọn chúng tung tăng trong một cái không gian rộng lớn ở bên trong cơ thể của nàng, giống như phát hiện ra không gian vô tận bao la, bọn chúng như có sinh mệnh bay khắp nơi khám phá. Vương Tuyết Nghi mơ hồ cảm thấy, hình như chúng nó rất vui vẻ mà bay lượn.

Càng ngày, nguyên tố dung nhập vào càng nhanh, sau đó là điên cuồng.

Vương Tuyết Nghi chỉ lo tập trung hấp thụ, không nhìn thấy được A Bồng kinh ngạc đến trợn mắt, nó ngờ ngác nhìn nguyên tố không không khí điên cuồng như vũ bão hướng nàng bay tới.

Bản thân vốn là thần thú, cho nên có thể thấy được nguyên tố mà không cần tiến vào trạng thái tĩnh nhập giống con người.

Chỉ là, nó sống đến từng này, vẫn là lần đầu thấy được một người mới bắt đầu tu luyện lại có thể hấp dẫn nguyên tố điên cuồng như vậy.

Bên ngoài Nguyệt giới, nam tử bạch y chấp tay sau lưng, ánh mắt xa xăm nhìn nguyên tố từ khắp nơi tràn về, điên cuồng bay vào cái cây Tiên hồng đơn đang phát sáng.

Đã trải qua mười ngày, thương thế của hắn đã hoàn toàn bình phục.

Nàng ở trong đó, cũng đã mười ngày rồi.

Còn hiện tượng kì lạ kia? Là do nàng tạo ra sao?

Làn gió nhẹ lướt qua, cuốn theo mái tóc bạch kim của hắn nhẹ nhàng bay, tà áo phất phơ, giống như một vị trich tiên tao nhã có tâm tình.

Nguyệt Linh đại lục...

Sau cuộc mở hội săn bắt lớn trong rừng Nguyệt Lâm, đặc biệt, là sau cái đêm chứng kiến dung nhan kia, tất cả đều trở nên hỗn loạn.

Tin tức nữ tử có dung mạo tuyệt thế cười bạch hồ xuất hiện trong rừng Nguyệt Lâm đã truyền đi khắp đại lục. Từ những tiểu quốc gia đến các đại quốc gia, chấn động khắp nơi.

Có người nói, nàng là tiên nữ hạ phàm, xinh đẹp đến mức người không thể tưởng tượng ra!

Cũng có người nói, nàng là yêu quái biến thành, là yêu nữ giả dạng buổi tối lừa người!

Có người nói, nàng là tinh linh, đến cứu bằng hữu là ma thú bạch hồ. Tinh linh nổi tiếng xinh đẹp khác người, điều này không cần bàn cãi!

Lại có người nói, các người căn bản là bị hoa mắt, hoặc là bị đui rồi, đẹp giống như các người kể, căn bản là không thể có. Mỹ nhân cười bạch hồ? Chuyện cười, có con ma thú nào dễ dàng để kẻ ngác ngồi trên lưng?

Chỉ là...

Những kẻ nói như vậy đều bị đánh cho bầm mắt rồi!

Nói như vậy chẳng khác nào mắng những tên có mặt chứng kiến nàng lúc đó đều bị đui mù, mà đa số không phải người hoàng thất thì cũng là cao thủ giang hồ, không bị đánh mới là lạ.

Chung quy! Vẫn là có nhiều người không tin.

Nhiều người có ý định vào rừng Nguyệt Lâm tìm kiếm mỹ nữ, nhưng lại phát hiện chuyện lạ, cây cối trong rừng chỉ trong một đêm khôi phục hoàn toàn, ma thú trở về như cũ, nguy hiểm trập trùng.

Cộng thêm việc gần đây nguyên tố dao động mạnh điên cuồng hướng đến rừng Nguyệt Lâm, bọn họ ít nhiều nghi ngờ có liên quan đến tuyệt sắc mỹ nhân thần bí kia.

Khắp đại lục, vì nàng mà xôn xao bàn tán, từ hoàng cung đến quán trọ ngoài đường, chủ đề này đi đâu cũng đều nghe tranh cãi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 26: Đến Ngâm Hỏa Quốc

Trải qua mười ngày, Vương Tuyết Nghi cuối cùng tỉnh, việc hấp thụ nguyên tố cũng chấm dứt.

Đôi mắt khẽ mở, nàng nhìn đến A Bồng đang ngủ say bên cạnh, nó tròn tròn, lúc ngủ miệng cứ chu ra thò phì phò, nhìn qua thật rất đáng yêu!

Wương Tuyết Nghi mỉm cười ôn nhu, đưa tay vuốt đầu nó, lại không ngờ làm cho nó thức giấc.

“Nữ vương! Người rốt cuộc tỉnh?” A Bồng mở mắt ra nhìn thấy nàng, lập tức vui mừng nhảy đến.

“Ta chỉ mới nhắm mắt một chút thôi mà? Người làm sao hỏi kì quái như vậy?” Vương Tuyết Nghi nghi ngờ, A Bồng hỏi giống như nàng bất tỉnh rất lâu vậy!

“Ai da nữ vương của ta! Người ngồi yên một chỗ hơn mười ngày rồi đó. Nguyên tố xung quanh đã muốn bị người hút hết rồi.”

“Mười ngày sao?” Vương Tuyết Nghi kinh ngạc, sao lại lâu như vậy? Chẳng lẽ, tiến vào trạng thái tĩnh nhập thời gian cùng với bên ngoài bất đồng?

“Đúng vậy. Người bây giờ mau kiểm tra xem tu vi đi!”

Wương Tuyết Nghi vận khí, kinh ngạc phát hiện ra bản thân mạnh hơn rất nhiều, nàng cư nhiên đã đạt đến cảnh giới nhân Sĩ. Đây... này không khỏi quá nhanh đi!

Từ thiên thư nàng biết được, đối với những cảnh giới ban đầu, trung bình cũng phải mất từ hai đến ba năm mới có thể đột phá. Còn nàng... trong vòng mười ngày lại trực tiếp bỏ qua cảnh giới nhân Sơ nhảy đến nhân Sĩ!

Wương Tuyết Nghi lại thử kiểm tra thuộc tính nguyên tố của mình, cảm thấy hệ thủy nàng nắm bắt tốt nhất, đã đạt đến cửu cấp giai đoạn cuối rồi. Tiếp theo đến hệ hỏa, là thất cấp giai đoạn giữa, hệ mộc lục cấp giai đoạn cuối, hệ kim và hệ thổ giống nhau là ngũ cấp giai đoạn giữa.

Một người tu luyện nhiều hệ như vậy, cũng không phải dễ dàng, điều này đồng nghĩa với việc nàng phải cố gắng gấp mấy lần người bình thường.

Đối với nàng, phải có một mục tiêu ưu tiên để tập trung tu luyện, tham lam nhiều quá, hậu quả mất được hơn nhiều. Vì vậy, nàng quyết định chuyên tâm tu luyện hệ thủy.

Wương Tuyết Nghi trở tay, một quả cầu nước nhỏ xíu xuất hiện trong tay nàng, nhưng rất nhanh lại bị vỡ ra, sau đó biến mất. Khả năng điều khiển của nàng vẫn còn vụng về.

“Người bây giờ miễn cưỡng cũng chỉ có thể tạo ra sát thương nho nhỏ thôi! Lấy cấp bậc của nữ vương hiện tại, đi ra ngoài nhất định sẽ bị người ta cười đến rụng răng.” A Bồng nhìn nàng thi triển ma pháp, bĩu môi. Nó là nói sự thật nha! Tu vi của nữ vương hiện tại chỉ bằng một đứa trẻ sáu bảy tuổi bình thường mà thôi.

“Ặc! Ta biết!” Vương Tuyết Nghi bật cười thành tiếng liếc xéo nó, A Bồng nói chuyện quả thật chẳng biết kiêng nể cái gì! Bất quá đó cũng là điểm nàng thích nhất của nó, nghĩ gì nói vậy, cảm giác rất thân thiết.

Wương Tuyết Nghi rời khỏi đài cao, vừa đi vừa cảm thụ cơ thể thoải mái tràn ngập năng lượng, tu vi tuy thấp, nhưng cũng khiến cho nàng an tâm phần nào.

Sau đó, Vương Tuyết Nghi cùng A Bồng rời khỏi Nguyệt giới.

Bên ngoài, bạch y nam tử nhận thấy có động tĩnh, liền biến thân trở lại nguyên hình, làm một con bạch hổ to lớn uy mãnh.

Trước cây Tiên hồng đơn, vòng tròn trong suốt như mặt kính lần nữa mở ra, từ trong đó bay ra hai cái thân ảnh một lớn một nhỏ.

Wương Tuyết Nghi nhìn xung quanh, thấy rừng Nguyệt Lâm đã khôi phục như cũ, tâm tình không khỏi vui vẻ. Nàng lại nhìn đến bạch hổ đứng ở chỗ kia nhìn nàng, xúc động trong lòng nhất thời dâng trào.

“Đại Bảo!” Vương Tuyết Nghi vui mừng, nàng chạy thật nhanh nhào đến ôm lấy cổ bạch hổ, lưu luyến không buông.

“Đại Bảo! Vết thương của người?” Vương Tuyết Nghi lo lắng xem xét khắp người bạch hổ, trong lòng áy náy, Đại Bảo vì cứu nàng nên mới...

“Đã hoàn toàn bình phục!” Nhìn nàng lo lắng cho mình, một cảm giác ấm áp tràn ngập trong lòng hắn.

“Thật sao?” Vương Tuyết Nghi vui vẻ nhìn vào mắt bạch hổ, thấy bạch hổ nháy mắt một cái khẽ gật đầu, nàng mới nhẹ nhàng thả lỏng tâm tình.

Hổ vương lúc này mới liếc mắt nhìn về phía cái cục tròn tròn màu trắng trên đầu nàng, không khỏi nhíu mày.

Nhận thấy bạch hổ nghi hoặc, Vương Tuyết Nghi lúc này mới ý thức A Bồng ở đây, lại ngồi trên đầu nàng nữa chứ. Vương Tuyết Nghi kéo nó xuống, hai tay chộp lấy nó đưa tới trước mặt bạch hổ.

“Đại Bảo! Ngươi xem, nó tên là A Bóng, có phải rất kì cục không?” Vương Tuyết Nghi cười tít mắt, tâm tình của nàng đang rất tốt. Không vì cái gì cả, chỉ vì nàng lại lần nữa được gặp Đại Bảo, lần nữa được ở trong rừng Nguyệt Lâm. Cảm giác được về nhà, quả thật rất thoải mái!

“A Bóng?” Hồ vương nghi hoặc híp mắt lại, giờ ra một cái móng vuốt sắt nhọn, khẽ đâm A Bóng một cái.

Bị tập kích không phòng bị, A Bóng hét thảm một tiếng nhảy vút lên trời, rồi bất ngờ biến thành con khỉ trắng xuất hiện trên đầu hồ vương, tức giận kéo giắt túm lông trên đầu hắn.

“Ngươi làm cái gì vậy? Mau xuống cho ta!” Hồ vương tức giận đứng lên dùng lực hất A Bóng xuống, nhưng nó vẫn cứ bám dính không chịu buông.

“Ai bảo ngươi chơi xấu, ta nói cho ngươi biết, ta ghét nhất là bị người khác chọt vào người, bàn tay dơ bẩn của các ngươi cũng dám chạm vào cơ thể tôn quý của ta sao? Hừ! Ta bứt, ta bứt cho ngươi chết!”

Vương Tuyết Nghi há mồm nhìn một màn diễn co trước mắt, sau đó nàng lại phì cười. Bọn họ rất “thân thiết” nha!

Sau một hồi cuộc chiến kết thúc, Vương Tuyết Nghi đem toàn bộ chuyện xảy ra bên trong Nguyệt giới nói cho Đại Bảo biết, kể cả chuyện A Bóng có thể biến thành bất cứ cái gì, xuất thân của nó nàng cũng không biết. Nàng đã từng hỏi rồi, nhưng nó nói đến lúc cần thiết nàng tự nhiên sẽ rõ ràng. Khiến nàng cũng không buồn hỏi nữa, mặc kệ nó đi.

Dưới gốc cây Tiên hồng đơn, Vương Tuyết Nghi gối đầu nằm trên người bạch hổ, A Bóng thì mãi mê ăn một đồng trái cây xung quanh nó.

Bạch hổ đưa mắt nhìn nữ tử tuyệt mỹ trong lòng mình, thật lâu mới hỏi một câu.

“Người khi nào thì lên đường?” Trong giọng nói của hắn ẩn chứa buồn bã. Trong lòng đã đưa ra quyết định.

“Ngày mai liền đi.” Vương Tuyết Nghi ngẩng đầu nhìn đôi mắt buồn bã của bạch hổ, lại đột nhiên mỉm cười.

“Đại Bảo! Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ trở về thăm ngươi mà!” Nàng chắc chắn sẽ trở về, chắc chắn là như vậy.

“Ừm!” Đôi mắt hổ phách trở nên dịu dàng.

A Bóng đang ăn bên này lại liếc mắt nhìn qua, trong lòng liền hiểu. Cái tên hồ vương này nhất định có ý với nữ vương nhà mình đây mà! Hắc hắc, sau này nhất định phải hảo hảo lợi dụng điểm này uy hiếp hắn mới được.

Sáng hôm sau, Vương Tuyết Nghi cải trang thành một cái thiếu nữ hết sức bình thường, dẫn theo A Bóng rời đi.

Trước khi đi, nàng lưu luyến nhìn bạch hổ một cái, rồi cười Điều thú đã hồi phục trước đó bay đi.

Phía sau, hồ vương nhìn theo bóng dáng nàng dần mờ đi, trong lòng âm thầm thề.

Nghi nhi! Chờ ta! Chờ ta trở nên mạnh hơn, ta nhất định đi tìm nàng.

Đúng vậy! Chỉ có mạnh hơn, hắn mới có tư cách ở bên bảo vệ cho nàng. Sự việc trước đó khiến cho hắn cảm thấy bản thân chưa đủ mạnh mẽ, cảm thấy bất lực. Hắn tuyệt đối không cho phép bản thân mềm yếu, tuyệt đối không.

Sau khi ra khỏi rừng Nguyệt Lâm, Vương Tuyết Nghi cũng không có trở về Ngân Kim quốc, nơi đó sợ là đang rất hỗn loạn, nàng lại đột nhiên biến mất, không biết Bạch Lạc Hiên hắn sẽ làm cái gì? Vì thế, Vương Tuyết Nghi quyết định đến Ngân Hỏa quốc. Trong thiên thư có nói, Ngân Hỏa quốc có Hỏa linh châu, chính là một trong năm viên ngọc bị thất lạc. Vì vậy, nàng phải đến từng quốc gia tìm những viên còn lại rồi.

Đứng trước cửa thành Ngân Hỏa quốc, Vương Tuyết Nghi một thân quần áo rộng bình thường, gương mặt nàng mặc dù che dấu rất kĩ rồi, nhưng là vẫn nên đội thêm một cái mũ lớn, nàng mới có chút cảm giác an tâm. A Bóng cùng Điều thú đều ở trong nhẵn giới, chúng nó ở trong vườn hồng quả, chơi cùng tiểu Bạch trong đó.

Trước cửa kinh thành, mọi người đứng xếp hàng. Thị vệ kiểm tra từng người có vẻ rất cẩn mật, vẻ mặt bọn họ nghiêm trọng, nhìn qua có chút hỗn loạn. Không biết đã xảy ra chuyện gì?

Vương Tuyết Nghi quay sang hỏi một vị đại thúc bên cạnh, mới biết được hoàng tử của bọn họ mới bị giết chết trong Nguyệt Lâm, bọn họ nghi ngờ hung thủ có mưu đồ gì, nên mới canh phòng kiểm tra nghiêm ngặt như vậy.

Vương Tuyết Nghi nghĩ đến lúc trước mình giết người, có một người quần áo hoa lệ. Chẳng lẽ...? Vương Tuyết Nghi nhất thời trở nên lo lắng.

Đến lượt nàng đi vào, định âm thầm đi qua cho nhanh, lại bị tên thị vệ kêu lại.

“Đứng lại.” Vẻ mặt hắn rất hung dữ, một tay đặt ở chui kiếm bên hông, đi về phía nàng.

“Ha ha! Vị đại nhân này, gọi ta có việc?” Vương Tuyết Nghi trưng ra khuôn mặt tươi cười ngây thơ hỏi. Trong lòng lại hồi hộp.

“Ta chưa kiểm tra, sao ngươi lại lên vào?” Nhìn hấn một bộ nghi ngờ hỏi, Vương Tuyết Nghi lại cười hề hề móc ra một thỏi bạc lấy được trong hoàng cung Ngân Kim quốc đưa vào tay hấn.

“Ây da! Ta thật là sơ suất, vị đại nhân này, mẹ già của ta bệnh rất nặng, đang đợi ta về, ta thật sự rất nóng lòng. Đại nhân ngài độ lượng không chấp nhặt ta đâu nhì!”

Tên thị vệ vẫn đứng yên nhìn nàng từ trên xuống dưới, thấy nàng rất bình thường, tu vi lại ở mức nhân Sĩ, khiến cho hấn càng thêm khinh thường nàng. Trên đại lục thật sự còn có kẻ lớn từng này mà tu vi vẫn thấp như vậy, thật là đáng xấu hổ mà.

Thấy hấn đứng yên, Vương Tuyết Nghi lại móc ra thêm một thỏi bạc nữa nhét vào tay hấn. Trong lòng thương tiếc không thôi, nàng kiếp trước cho dù không lo ăn mặc, nhưng mà bây giờ thì khác rồi, có được đồng nào hay đồng này, lại phải lấy ra cho tên đáng ghét này. Nàng thật muốn khóc mà!

“Được rồi, mau đi đi!” Tên thị vệ ngẩng cao đầu khinh thường nói, tay xua như xua vệt. Đối với một kẻ ở cấp bậc nhân Đại như hấn, đương nhiên coi việc tiếp xúc với người thấp hèn như nàng liền muốn xua đuổi, tựa hồ tiếp xúc với nàng là một loại sỉ nhục vậy.

Vương Tuyết Nghi nghe vậy liền cảm ơn rồi đi thật nhanh vào thành, nàng sợ hấn nhìn ra cái gì kêu trở lại thì toi.

Trong thành, khắp nơi buôn bán náo nhiệt, người người ra vào tấp nập, nhìn qua quả thực rất sinh động. Là một thế giới tu luyện, nên đi một lát nàng lại thấy cửa hàng vũ khí, đều đông khách cả.

“Ôt ôt...” Vương Tuyết Nghi ôm cái bụng đang kêu, lại đói rồi, nàng không thể tại nơi này lấy hồng quả ra ăn, như vậy chẳng khác nào tìm chết a! Vì thế Vương Tuyết Nghi liền chui vào một khách điểm gần đó, chọn một góc nhỏ ở tầng một kêu đồ ăn. Lại không để ý cái bảng hiệu to đùng phía trên. Từ Điển lâu, một trong những nơi xa hoa dành cho quý tộc giàu có, người hoàng thất cũng thường xuyên lui tới.

Tiểu nhị thấy nàng ngồi ở đó, cũng trưng ra bộ mặt tươi cười đến phục vụ. Nhìn nàng quê mùa bình thường như vậy, lại dám vào đây dùng bữa, chắc là cũng phải có tiền, bằng không có kẻ nào dám vào nơi này ăn không chứ?

Vương Tuyết Nghi vào trong mới để ý tới, xung quanh toàn là những người ăn mặc hoa lệ, liền thầm mắng mình đói đến phát ngốc rồi, nơi nào không vào, lại vào ngay chỗ này. Nhìn xem, bọn họ nhìn nàng như sinh vật lạ vậy, khinh thường đủ kiểu.

Mà thôi! Cũng lỡ vào rồi, trước ăn rồi tính.

“Ngươi cái đồ quái dị! Ai cho phép ngươi ở nơi này dùng cơm? Cút đi cho ta!” Vương Tuyết Nghi đang thương thức ngon lành, lại nghe thấy một giọng nói chói tai truyền đến, khiến nàng khó chịu nhìn lên.

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 27: Quyết Đấu Sinh Tử

Ở giữa cầu thang, một cô nương tầm mười lăm mười sáu tuổi gầy gầy nhìn Vương Tuyết Nghi, nàng ta có mái tóc đỏ rực chói mắt được quấn lên cầu kì, làn da trắng, cũng có thể coi là một mỹ nhân đi! Nhưng khuôn mặt nhăn nhó nóng này lúc này lại làm mất đi nét đẹp vốn có, khiến người ta thấy khó chịu.

“Vì cái gì không cho phép ta ở nơi này dùng cơm?” Vương Tuyết Nghi cũng chỉ liếc nàng ta một cái, lại nhàn nhả tiếp tục ăn.

“Ngươi!” Âu Dương Liên không ngờ à ta thế nhưng còn dám phản bác. Giọng nói vì sao lại hay như vậy, khiến nàng không khỏi sinh ra ghen tỵ.

Nàng vốn đòi đại ca cho phép đi xem Mỹ nhân đài sắp tới, đại ca lại không cho, làm nàng tức giận dưng dưng bỏ đi. Giữa đường lại gặp ngay cái nữ nhân xấu xí quê mùa khiến nàng gai mắt, liền không có suy nghĩ mắng lớn một câu cho hả giận.

Thế nhưng à ta lại tỏ thái độ như vậy, nhất thời Âu Dương Liên càng thêm tức.

“Ngươi đồ quái dị! Không biết đây là nơi nào sao? Nhìn lại bản thân mình đi, sao dám bước vào đây dùng cơm hả? Một kẻ xấu xí cũng muốn được ăn ở nơi này sao?”

Âu Dương Liên vừa mắng vừa đi tới cạnh bàn của Vương Tuyết Nghi, hùng hùng hổ hổ mà nói, ánh mắt hung hãn trừng lớn.

Tiếng nói lớn thu hút ánh mắt mọi người xung quanh nhìn về phía này, bọn họ cũng rất hiếu kì tại sao lại có dân thường ở đây?

Vương Tuyết Nghi vẫn không thèm để ý nàng ta, ung dung mà ăn. Khiến cho Âu Dương Liên mặt mày nhăn nhó hết cỡ, tung ra một chưởng đánh nát cái bàn.

Tiếng động lớn khiến cho đám người phía trên lầu cũng xuống nhìn xem, kẻ nào lại to gan như vậy quậy phá ở Tử Điện lâu?

Nghe thấy giọng nói chói tai quen thuộc, một đám người đi xuống nhanh nhất, dẫn đầu là một nam tử trẻ tuổi tuấn mỹ tóc đỏ sang chói, trên người mặc một bộ cẩm bào hoa lệ mà trang nhã, cao quý, tóc búi lên một nửa, tỏa ra khí chất bất phàm. Phía sau hắn có hai người, một nam tuấn mỹ một nữ xinh đẹp, đều là tóc đỏ, lúc này đang kinh ngạc nhìn vào cảnh tượng trước mắt.

“Ho! Nhìn cái gì? Đây chỉ là cảnh cáo nhỏ của ta thôi! Người tốt nhất tự biết thân biết phận một chút. Còn không mau cút đi!” Âu Dương Liên có chút ha hả, đem toàn bộ âm ức trong lòng đều trút lên đầu Vương Tuyết Nghi. Một kẻ bình thường mà cũng muốn cùng nàng đối nghịch sao?

Vương Tuyết Nghi nhàn nhạt nâng mắt nhìn cô nương điều ngoa trước mặt, tay nàng vẫn còn cầm đôi đũa giữ nguyên tư thế.

Bản thân nàng trước đây cũng là thiên kim tiểu thư người người nịnh bợ, chưa từng trải qua xúc phạm như thế này. Nàng có tôn nghiêm của nàng, không có ý thì thôi, còn cố tình chọc đến nàng, nàng cũng muốn kẻ đó phải trả giá.

“Người là lão bản nơi này?” Vương Tuyết Nghi một hồi mới hỏi một câu, ánh mắt lạnh nhạt nhìn chằm chằm Âu Dương Liên.

Mọi người xung quanh nhất thời bị giọng nói của nàng thu hút. Thật không ngờ một cô nương bình thường như vậy lại có giọng nói ôn nhu mềm mại đến thế, nghe thật là đã cái lỗ tai a!

“Không phải!” Âu Dương Liên bất giác trả lời câu hỏi kia của Vương Tuyết Nghi. Không biết thế nào, nhìn vào mắt ả ta nàng lại sinh ra cảm giác sợ hãi.

“Vậy người có cái tư cách gì đứng đây la hét giống như điều phụ vậy?” Giọng nói của nàng trầm xuống, cô nương này lớn lên thật không biết ý tứ, lại là một cái tiểu thư được nuông chiều đến hư đây mà.

“Người nói cái gì? Nói lại ta nghe xem nào? Bỏn công chúa hôm nay nhất định dạy cho người một bài học.”

Âu Dương Liên tức đến phát điên, liền nhào tới định tát người. Từ nhỏ đến lớn chưa từng có ai dám mắng nàng, ngoại trừ đại ca. Cái ả tiện nhân này dựa vào cái gì mà mắng nàng?

Tay chưa kịp chạm đến gương mặt kia, đã bị Vương Tuyết Nghi bắt lấy, hất mạnh sang bên.

Thì ra là công chúa, thảo nào kiêu ngạo như vậy!

Nàng lại trở tay tát vào má của Âu Dương Liên một cái rõ kêu, khiến mặt nàng ta lập tức in một dấu tay đỏ nổi bật.

“Mắng ta, một cái.”

Vương Tuyết Nghi lại tát bên má còn lại của Âu Dương Liên thêm một cái nữa.

“Đạp đổ bàn của ta, một cái.”

“Phá rối ta dùng bữa, một cái.”

Hai người đứng sau nam tử tuấn mỹ lúc này kinh ngạc không nói nên lời, nàng kia cứ nhiên dám đánh thập muội, sau đó muốn tiến lên ngăn cản, lại bị hắn kéo trở về, bọn họ khó hiểu nhìn hắn.

“Là nó sai trước, kệ nó đi.” Tiểu muội này của hắn tính tình đánh đá không phải hắn không biết. Để cho người ta dạy dỗ một chút cũng tốt. Kỳ lạ là, cô nương kia thế nhưng dám cùng người hoàng thất đối nghịch? Ánh mắt của nàng, ẩn chứa cái gì đó khiến hắn không thể rời mắt? Lạnh lùng mà uy nghiêm như vậy!

“Ba cái tát này, coi như ta trả cho người xong rồi.”

Trong khi Âu Dương Liên còn đứng ngây người không dám tin, Vương Tuyết Nghi đã muốn rời đi.

Trong sự kinh ngạc của mọi người, nàng đến chỗ tiểu nhị thanh toán, một bữa ăn tốn mất của nàng không ít bạc.

Còn chưa bước ra khỏi cửa, Âu Dương Liên đã rút kiếm chĩa thẳng đến lưng của Vương Tuyết Nghi.

Nhục nhả! Quả thật quá nhục nhả! Đường đường là thập công chúa tôn quý Ngân Hóa quốc, lại bị một kẻ thường dân tát trước mặt nhiều người như vậy. Hôm nay, nàng thế phải giết chết ả tiện nhân này.

“Ta giết người.” Âu Dương Liên điên cuồng hướng bóng lưng kia xông tới, khuôn mặt dữ tợn.

Cảm nhận luồng sát khí sau lưng, Vương Tuyết Nghi nhanh chóng lách mình sang một bên tránh thoát, tư thế phòng bị, ánh mắt nàng trở nên sắc bén, lạnh lùng nhìn Âu Dương Liên một chiêu lại một chiêu đánh tới.

Vương Tuyết Nghi linh hoạt tránh thoát công kích, nhảy ra ngoài đường, đứng đối diện với Âu Dương Liên đằng đằng sát khí.

Những người đi đường thấy vậy đã sớm tản ra hai bên.

“Ngươi muốn giết người sao?” Vương Tuyết Nghi tay không đứng ở đó, nàng ta thật sự muốn giết nàng?

Vương Tuyết Nghi lại tự giễu trong lòng. Cũng đúng, bản thân thật sự quá ngây thơ rồi, nơi này là một nơi tàn bạo cỡ nào, nàng còn ngu ngốc giữ tư tưởng tôn trọng mạng người?

Nàng còn nhớ bọn họ như thế nào giết ma thú của nàng đâu!

Dị giới, nàng đã muốn hòa nhập rồi. Muốn ở nơi này tồn tại, thì không được phép mềm yếu.

Nghĩ tới đây, Vương Tuyết Nghi trong lòng hạ quyết tâm. Giết người sao? Nàng có phải cũng nên thử một chút?

“Nực cười, giết một kẻ nhỏ bé như ngươi thì có làm sao? Ta xem, ngươi thể nhưng chỉ đạt tới cảnh giới nhân Sĩ, quả thực là chuyện nực cười nhất ta gặp được. Ha ha... Hai từ bảy tuổi cũng có thể bằng ngươi rồi!”

Vừa mới kiểm tra tu vi của ả, Âu Dương Liên cũng thật kinh ngạc. Chưa từng gặp qua người nào lớn như vậy mà còn ở mức nhân Sĩ, quả thật buồn cười. Nghĩ vậy, Âu Dương Liên một bộ đắc ý châm chọc.

Mọi người xung quanh nghe vậy cũng kinh ngạc, sau đó lại cười to, xôn xao hẳn lên. Khắp nơi truyền đến tiếng phi nhỏ, hai từ phé vật được bọn họ liên tiếp mắng tới trên người Vương Tuyết Nghi.

Nàng lẳng lặng đứng ở đó, ánh mắt lạnh nhạt. Mặt không đổi sắc, lưng thẳng tắp ngạo nghễ mà đứng, giống như những lời xung quanh cùng nàng không có liên quan.

Phé vật sao? Hai từ này đối với nàng không khỏi mới mẻ đi!

Âu Dương Hạo nhìn nàng, ánh mắt sâu xa khó hiểu. Hắn cảm thấy, từ trên người nàng mơ hồ phát ra một loại khí thế băng lãnh, phảng phất như vương giả. Có thể sao? Nàng ta chỉ là một kẻ ở mức nhân Sĩ?

Đôi môi khẽ mở, lời nói ra lại khiến mọi người kinh ngạc mà ồ lên.

“Ta, ở nơi này muốn cùng công chúa quyết đấu sinh tử.”

Lập tức xung quanh kéo đến một trận cười lớn, khinh thường trong đó rất rõ ràng.

“Ha ha ha... Tốt. Bỏ công chúa còn sợ đánh ngươi thì thật vô si đi. Ngươi đã lên tiếng, vậy, bỏ công chúa chấp nhận.”

Âu Dương Liên cười to vui vẻ, trong lòng sung sướng không thôi. Như vậy, bây giờ nàng giết ả ta cũng không ai nói nàng ý mạnh hiếp yếu. Không nghĩ ả ta ngu như vậy, ha ha ha...

“Thập muội! Mau trở về.” Chợt giọng nói trầm thấp có chút lo lắng của Âu Dương Hạo vang lên. Hắn có một dự cảm chẳng lành, vẫn là nên kéo tiểu muội nương bình về thôi.

“Đại ca, muội không sao đâu. Một khi đã chấp nhận quyết đấu sinh tử, thì đã không thể rút lại. Huynh nghĩ muội thua sao?” Âu Dương Liên cười tít mắt. Sau đó hướng Vương Tuyết Nghi kiêu ngạo nói :

“Nhường ngươi ra tay trước.”

Mọi người xung quanh hiếu kì đứng thành vòng tròn. Bọn họ cũng muốn nhìn xem cái phé vật này như thế nào đấu với công chúa hung hãn. Dám thách đấu, là nàng ta quá ngu ngốc hay nàng ta thực sự có bản lĩnh. Bất quá khả năng thứ hai là không thể rồi, một ở cảnh giới nhân Sĩ một ở nhân Đại, khác biệt quá rõ ràng.

Vương Tuyết Nghi thần sắc bình tĩnh, bộ dáng tự tin khiến nhiều người nghi ngờ.

Nhưng chỉ có nàng biết, trong lòng đã sớm lo lắng thành một đoàn. Lần đầu tiên thực chiến với người tu luyện ma pháp, cấp bậc lại cách xa như vậy, nàng có khả năng thắng sao?

Mạnh mẽ gạt bỏ lo lắng sang một bên, nàng ý đã quyết rồi. Muốn cường đại, thì phải đối mặt với nguy hiểm. Nếu như thật sự không có khả năng, nàng chết cũng đáng. Hơn nữa, với một thân tuyệt học võ nghệ gia truyền, nàng cũng muốn cùng cảnh giới nhân Đại đấu thử.

Trước khiêu khích của Âu Dương Liên, Vương Tuyết Nghi khẽ cong khóe môi.

“Vây! Ta xin mạo phạm rồi.”

Lời còn chưa nói xong, Âu Dương Liên hốt hoảng nhìn Vương Tuyết Nghi không biết từ khi nào đã ở trước mặt.

Vương Tuyết Nghi một quyền đâm vào bụng nàng ta, thân thủ nhanh nhẹn đập vào chân khiến nàng ta khụy xuống, một quyền vào mặt, một quyền lại một quyền đánh nàng ta tới tấp.

Âu Dương Liên trong sự kinh ngạc cùng thống khổ hét thảm. Quả thật không ngờ ả ta là một chiến sĩ! Một ma pháp sư yếu điểm chính là cơ thể, ngàn vạn lần không thể để cho chiến sĩ tới gần. Âu Dương Liên lúc này ý thức được nguy hiểm, rất nhanh tìm ra sơ hở, nhảy một cái bay ra xa, cách Vương Tuyết Nghi một đoạn an toàn.

Xung quanh truyền đến nhiều tiếng kinh ngạc, không nghĩ tới một cô nương trông yếu đuối thế kia lại là chiến sĩ! Chiêu thức rất kì lạ, nhìn qua nhẹ nhàng nhưng lực phát ra lại rất mạnh, nhìn những vết bầm tím trên người cô gái kia liền đủ chứng minh. Thân thủ này, quả thật quá nhanh, nhưng tại sao lại là nhân Sĩ?

Chưa kịp suy nghĩ, bọn họ lại chứng kiến Vương Tuyết Nghi bị hóa ma pháp của cô gái hung hãn đánh bật nằm trên mặt đất, khóe miệng rỉ máu, lửa cháy trên quần áo của nàng, bộ dạng thực thể thảm.

Quả nhiên, phé vật cũng chỉ là phé vật.

“Một chiến sĩ còn con, xem ta như thế nào thiêu cháy ngươi!” Âu Dương Liên khắp người đau đớn, điên cuồng đọc chú ngữ, sau đó một quả cầu lửa dần hình thành, ngọn lửa đỏ nóng rực, bùng cháy rực rỡ.

Nếu biết được bộ dạng của mình lúc này khó coi đến mức nào, phỏng chừng nàng ta sẽ đem Vương Tuyết Nghi liều mạng mà đánh đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 28: Đánh Bạc

Nhìn ngọn lửa hung hãn bay đến, Vương Tuyết Nghi lăn người tránh thoát, nhưng ngọn lửa vẫn cứ bám theo nàng.

Vương Tuyết Nghi đứng lên chạy đi, đưa tay cởi chiếc áo ngoài đang bị cháy của nàng xuống, đợi lúc đả lửa bay tới, nàng né sang một bên trùm lấy quả cầu, âm thầm bắn ra một luồng nước, dập tắt ngọn lửa.

Không ai nhìn thấy nàng làm thế nào khiến quả cầu lửa biến mất, há mồm mà nhìn.

Chỉ có một ánh mắt từ đầu tới cuối nhìn rõ động tác của nàng, Âu Dương Hạo mày kiếm nhíu chặt. Trong lòng vô cùng kinh hãi, chiến sĩ biết ma pháp, đây là lần đầu tiên xuất hiện. Hơn nữa, càng khiến hắn khó tin chính là, nàng ta thi triển ma pháp không có đọc chú ngữ, đã đến trình độ lão luyện sao?

Điều này sao có thể...?

Cô nương này...?

Vương Tuyết Nghi ánh mắt lạnh lùng nhìn đối thủ của mình. Không để nàng ta có thời gian đọc xong chú ngữ, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến sau lưng nàng ta, hai ngón tay lưu loát đảo trên người Âu Dương Liên điểm mấy cái.

“Á...” Chỉ nghe thấy một tiếng hét thống khổ vang cả trời đất, khiến người ta cũng phải rùng mình.

Đám người xung quanh kinh ngạc đến trợn tròn mắt, không tin vào mắt mình, có người còn đưa tay dụi dụi, mở ra, vẫn là cảnh tượng đó.

Âu Dương Liên cứ như thế ngã xuống nằm úp dưới đất, miệng không ngừng rên rỉ thảm thiết. Chân muốn động dậy đứng lên, nhưng nửa người trên của nàng không thể động dậy, giống như... bị liệt nửa người.

Chỉ có Âu Dương Liên mới cảm nhận được đau đớn đến kinh tâm liệt phế trong người mình lúc này. Khi cảm nhận mấy ngón tay của Vương Tuyết Nghi chạm đến sau lưng nàng, lập tức tim, phổi, thận... bị chấn động. Nội khí tổn thương khiến nàng phun ra một ngụm máu, cuối cùng bất tỉnh nhân sự.

Xung quanh đều im lặng, không một tiếng động.

Thân ảnh nhỏ nhắn kia đứng đó, ánh mắt băng lãnh nhìn chằm chằm người nằm trên đất. Những vết cháy xém trên người nàng, mái tóc rối đen óng tung bay, chặt vật như thế, nhưng lại khiến người ta phải ngước nhìn. Trong nhất thời, bọn họ cảm thấy xung quanh nàng tỏa ra hào quang chói mắt.

Vương Tuyết Nghi vừa rồi chính là điểm mấy huyết đạo thận du, tâm du, phế du nằm sau lưng Âu Dương Liên. Đây là tử huyết dễ dẫn đến tử vong. Trước kia bộ sách huyết đạo này nàng có học qua, huyết đạo trên cơ thể người nàng nắm rõ như lòng bàn tay, chỉ là công dụng giết người của nó quá ác độc, nên nàng bỏ qua. Hôm nay không ngờ lại phải dùng đến, cho nên còn vụng về, nàng sau này phải luyện kĩ hơn rồi.

Đối với chuyện giết người, Vương Tuyết Nghi đã không còn do dự, nàng cũng không phải thiện lương gì, giết liền quen thôi.

Vương Tuyết Nghi tiến tới gần Âu Dương Liên, quyết đấu sinh tử, chính là đấu đến một bên chết mới thôi.

Khi nàng chuẩn bị ra tay, một luồng khí mạnh mẽ không biết từ đâu đập vào ngực nàng, khiến nàng phun ra một ngụm máu tươi.

Nhận thấy nguy hiểm, Vương Tuyết Nghi dùng chút sức lực còn lại vận khinh công bay đi, đập mấy cái đã biến mất trước sự ngỡ ngàng của mọi người.

Một cô nương cảnh giới nhân Sĩ, đem cô nương cảnh giới nhân Đại đánh đến ngất xỉu. Bọn họ nhìn thấy cái gì? Nàng ta chỉ điểm nhẹ mấy cái sau lưng cô gái kia, liền khiến nàng ngã xuống, tiếng kêu lại thống khổ như vậy?

Thân thủ quý dị, chiêu thức kì lạ, tốc độ thật nhanh, là người phương nào?

Một người bình thường, lại có thể có bùa phi thân? Nhìn nàng ta bay đi gọn gàng nhanh chóng như thế, chắc chắn là bùa phi thân cao cấp rồi?

Từ khi nào trên đại lục xuất hiện người kì quái như vậy?

Âu Dương Hạo nhìn theo bóng Vương Tuyết Nghi. Nếu không phải hấn nhanh tay, sợ rằng thập muội mạng đã không còn.

Chỉ là, một chưởng kia của hấn, có phải quá nặng hay không?

Âu Dương Hạo đột nhiên giật mình tỉnh lại, hấn tại sao phải lo lắng cho kẻ muốn giết muội muội chứ?

Không nghĩ nữa, Âu Dương Hạo đi đến mang thập muội của mình về. Hấn nghi hoặc không thôi, rốt cục người kia dùng loại chiêu thức như thế nào? Chỉ điểm nhẹ vài cái, lại đem kẻ mạnh hơn mình đánh ngất đi?

Vừa mới chạm đến thân thể Âu Dương Liên, liền khiến cho hấn kinh hãi trong lòng.

Nội tạng bị chấn động không nhỏ, nội khí tổn thương nghiêm trọng.

Này....!

...

Bên trong một khách điểm khác, Vương Tuyết Nghi đang ngồi khoanh chân trên giường vận khí trị thương. Một chiều kia, khiến cho nàng bị thương không nhẹ.

Lúc này, từ bên trong nhẵn giới, phát ra tiếng gọi lo lắng của A Bóng.

“Nữ vương! Người bị thương sao? Mau mở ra nhẵn giới, cho ta ra ngoài!”

Vương Tuyết Nghi không nói, chỉ im lặng mở ra nhẵn giới, tức khắc đã nhìn thấy A Bóng cùng tiểu Bạch tỏ hiện ra, lo lắng xem xét nàng.

“Là kẻ nào đáng chết đánh người thành thế này?” Tiểu Bạch đã lâu không gặp nàng, nó vừa mới tỉnh lại, đã thấy nàng bị thương thành như vậy, bảo nó không ức chế làm sao được?

“Ta cũng không biết, là bị đánh lén.” Vương Tuyết Nghi nhìn điệu bộ của tiểu Bạch, mỉm cười vuốt đầu nó, trong lòng ám áp không thôi.

“Cái gì? Còn có kẻ dè tiện đến thế sao? Hừ, nếu dè ta bắt được, ta nhất định đánh rụng răng hấn.”

Vương Tuyết Nghi bật cười thành tiếng, tiểu Bạch tức giận rất đáng yêu nha!

“Được rồi! Thỏ con đi chỗ khác chơi. Nữ vương! Ta trị thương cho người.”

A Bóng trầm giọng lên tiếng, không thèm để ý đến tiểu Bạch đang nổi đóa trừng mắt nhìn nó, thân hình tròn tròn liền bay đến trước mặt Vương Tuyết Nghi.

Đôi thủy mâu màu xanh lam của nó nhắm lại, cả người phát ra lam quang mờ nhạt, càng ngày càng đậm, cuối cùng lan ra thành vòng tròn bao phủ hết cơ thể Vương Tuyết Nghi cùng nó bên trong.

Tiểu Bạch từ bên ngoài nhìn thấy rõ ràng, từ cơ thể A Bóng phát ra một luồng hào quang bảy sắc, là những chấm ánh sáng nhỏ bảy màu, một đường hướng tới ngực Vương Tuyết Nghi, biến mất ở đó.

Chỉ vài phút sau, A Bóng đã hạ xuống, lam quang xung quanh nó cũng tan biến hết.

“Nữ vương! Người kiểm tra xem thế nào?”

“Kì lạ, ta không đau nữa, nội thương hình như đã hoàn toàn bình phục.” Vương Tuyết Nghi nghi hoặc kiểm tra thân thể, A Bồng có khả năng chữa trị sao?

“Vây là tốt rồi, lâu lắm ta mới lại sử dụng năng lực này nha, không ngờ vẫn còn tốt như thường.” A Bồng vừa nói vừa tự kỉ cười khúc khích một mình. Không để ý tiểu Bạch đang hí mắt khinh thương nhìn nó.

“Thật tốt nha! Vây ta sau này bị thương cũng không cần lo lắng nữa rồi.” Vương Tuyết Nghi một bộ suy tính tươi cười, lại dẫn đến hai đạo ánh mắt bốc lửa nhìn đến.

“A! Ta đùa thôi, các ngươi không cần nhìn ta như vậy! Có ai muốn mình bị thương đâu chứ?” Vương Tuyết Nghi vội vàng cười hi hi xua tay, nhưng trong lòng lại âm ập. Hai đứa này lo lắng cho nàng như vậy... thật tốt.

Nhìn đến tiểu Bạch, Vương Tuyết Nghi có chút kinh ngạc hô lên.

“A tiểu Bạch! Mấy ngày không gặp, ngươi hình như lớn hơn rồi?”

“Cái này, là lúc trước người tu luyện linh khí quá dày đặc, cộng với bên trong nhãn giới linh khí lại rất dồi dào, ta tu luyện một đường liền thăng cấp a! Sau khi thăng cấp ta cần có thời gian tiêu hóa, nhanh như vậy mà tiến cấp, ta có chút không được thích ứng.”

Vương Tuyết Nghi gật đầu tỏ ý hiểu. Lần đầu tiên giao đấu, nàng may mắn biết thuật điểm huyết, mới qua được ải này. Lần sau nếu gặp cao thủ mạnh hơn nữa, nàng phải làm sao?

Chỉ có không ngừng tu luyện mới mong được an toàn, nàng không muốn lại để cho bọn họ lo lắng.

“Nữ vương!” tiểu Bạch đột nhiên lên tiếng, lại bị Vương Tuyết Nghi cắt ngang.

“Sau này các ngươi đừng gọi ta là nữ vương nữa! Người khác nghe được sẽ nghi ngờ, ta lại không thích! Hai từ nữ vương, đối với ta bây giờ...quá thật rất nặng.”

Giọng nói của nàng ngày càng nhỏ, không khí nhất thời trở nên trầm xuống. Bọn nó biết, trách nhiệm nàng đang gánh, đối với một cô nương trẻ tuổi, không khỏi quá khó khăn đi!

“Chủ nhân, ta đói.” A Bồng đột nhiên lên tiếng phá vỡ bầu không khí im ắng.

“Đói cái rắm! Ngươi ở trong nhãn giới ăn hồng quả còn chưa sinh bụng sao? Còn kêu đói, ta phi!” Tiểu Bạch một tay chống nạnh, đầu hơi nghiêng trừng mắt liếc nhìn A Bồng, giọng điệu khinh khi.

“Nhưng ta còn đói, thỏ con không hiểu đi chỗ khác chơi!” A Bồng lại thò ra tay khi xua xua.

“Ta không phải thỏ con.” Tiểu Bạch tức đến nhe răng, một bộ rất muốn xông lên bóp cổ.

“Ta lớn hơn ngươi mấy nghìn năm, ngươi chính là thỏ con.”

Sau đó không để ý tới tiểu Bạch tức đến bốc khói, A Bồng nhảy phắt lên đùi Vương Tuyết Nghi, nháy mắt liên tục nói.

“Chủ nhân! Ngươi đói không? Đi ăn nha?”

“Hết tiền rồi.” Nàng nói thật, vào nhằm khách điểm cao cấp tốn của nàng một khối vàng bạc. Lúc chạy lại bị roi hết.

“Vây tại sao ngươi còn thuê phòng trọ?” A Bồng co quắp khóe miệng.

“Không biết.”

A Bồng triết để ngã lún xuống đất. Không có tiền, đường đường là một nữ vương cao quý, đi thuê phòng trọ không trả tiền. Nó khóc không ra nước mắt mà.

Vương Tuyết Nghi đột nhiên đứng dậy, ra ngoài.

“Chủ nhân người đi đâu?”

“Đi kiếm tiền. Các ngươi ngoan ngoãn chờ ở trên này, ta ở bên dưới.” Nói rồi nàng khoan thai đóng cửa lại, đi xuống dưới lầu.

Mấy khách điểm gần đây, cái nào cũng đông đúc, đa số là nam tử. Không biết bọn họ làm cái gì?

Vương Tuyết Nghi chậm rãi đi qua khu ăn uống ngồi chật kín người, đi đến trước một bức màn che, đã nghe tiếng ồn lớn từ bên trong truyền ra.

Vén màn bước vào, vẫn náo nhiệt như vậy, tiếng hô to gọi nhỏ vang dội khắp phòng. Nàng có chút hoài niệm sông bạc ở hiện đại, nhớ lại cảm giác mới vừa bước vào, hàng trăm ánh mắt sùng bái lần thủ hăng nhìn nàng, bọn đàn em gương mặt tươi rói gọi nàng một tiếng lão đại.

Thật ra, nàng vẫn luôn trốn bà nội đi đến các sòng bạc lớn có danh tiếng mà chơi. Chính bởi vì có danh tiếng, nàng mới không sợ bọn họ ra tay trả thù nàng mỗi lần đến chơi đều hốt hết tiền của bọn họ. Thật là nhớ cái cảm giác đó a! Ở trước mặt bà nội, nàng luôn phải đóng vai thực nữ đến phát chán.

Vương Tuyết Nghi đi đến một sòng bạc, linh hoạt chen chúc vào trong cùng. Mấy ván đầu nàng không không chơi, mà quan sát người lắc xúc xắc.

Khỏe miệng khê cong, Vương Tuyết Nghi quay sang một vị công tử ăn chơi bên cạnh, nói nhỏ vào tai hắn.

“Ta đoán là tiểu.”

Vị công tử kia nghe thấy giọng nói ôn nhu bên tai nhất thời ngây người, ánh mắt sáng quắc quay sang nhìn nàng. Nhưng khi nhìn đến khuôn mặt bình thường của nàng, liền chán ghét nheo mắt lại.

“Nữ nhi biết cái gì? Đi chỗ khác chơi, đi đi!”

Vương Tuyết Nghi cũng không nói gì, nhàn nhạt mỉm cười không để ý hắn, tiếp tục nhìn vào bàn.

Mọi người xung quanh la hét ầm ĩ, trên bàn hai đồng tiền đặt hai bên, người hô đại, người hô tiểu, rất náo nhiệt.

“Mở, tiểu.” Nam nhân trung niên lắc xúc xắc mở ra, là tiểu, người mừng người tức.

Tên công tử lúc nãy nghi ngờ liếc nhìn Vương Tuyết Nghi một cái, cũng không quan tâm, nàng ta chỉ là đoán bừa mà thôi.

Nhưng mà sau đó, nàng vẫn nói nhỏ bên tai hắn, mấy ván liên tiếp đều đúng. Hắn lúc này muốn không tin cũng không được, thái độ đối với nàng lập tức thay đổi, chuyển thành tươi cười nịnh bợ.

Vương Tuyết Nghi vẫn nhàn nhạt nói cho hắn đáp án, khiến hắn thu vào khảm tiền, miệng cười không thể ngậm lại được.

Lúc này, Vương Tuyết Nghi liền quay sang mượn tiền hắn, hắn không do dự nhanh chóng đưa cho nàng.

Mấy ván liên tiếp chơi ở các bàn khác nhau, Vương Tuyết Nghi thắng không ít bạc, trong đó nàng cố ý để thua vài ván, nếu không bọn chúng sẽ chú ý đến nàng, cho người giữa đường cướp lại thì toi. Ở nơi này nàng không dám làm bừa a!

Sau khi kiếm được núi tiền, với chiến lược ba thắng một thua, nàng cuối cùng thành công hốt bạc mà không ai chú ý. Trong lòng như nở hoa!

Vương Tuyết Nghi hai tay ôm tiền đã gói cẩn thận trong tay áo, chuẩn bị đi về, lại nghe thấy tiếng tên công tử kia gọi nàng.

“Cô nương xin dừng bước!” Hắn vội vàng chạy đến bên cạnh nàng, miệng tươi cười như tên bệnh.

“Ta đã trả tiền cho ngươi rồi, còn gọi cái gì?” Vương Tuyết Nghi đứng lại, nheo mắt khó chịu nhìn hắn.

“Ặc! Không phải ý đó, ta chỉ muốn hỏi cao danh quý tánh của cô nương, sau này...”

“Biết làm gì?” Không đợi hắn nói hết, nàng đã trực tiếp cắt ngang, ý đồ của hắn hiện rõ trên mặt kia.

“Khụ...! Giới thiệu một chút, quan Thái thú là cha ta. Nếu cô nương đồng ý, ta muốn rước cô về phủ, làm khách nhà ta vài hôm, cảm tạ hôm nay đã chỉ bảo.” Hừ! Cứ kiêu đi, ta đã nói ra thân phận, ngươi còn không đồng ý sao?

“Mấy hôm nữa đến đại hội Mỹ nhân đài ba năm tổ chức một lần, ta đây có thể đưa nàng cùng đi xem, ngồi ở vị trí tốt mà thưởng thức.”

Hắn vừa nói vừa quay mặt đi chỗ khác, bộ dạng sửa lại quần áo bánh bao, mặt hất lên trời, giống như đoán được nàng kia sẽ lập tức vui mừng, rồi làm điệu làm bộ đồng ý. Nữ nhân, đa số đều như vậy.

“Ồ! Con trai Thái thú sao?” Vương Tuyết Nghi nhếch miệng, ánh mắt mang ý cười nhìn hắn, một hồi để cho hắn tự đắc chờ đợi nàng đồng ý, nàng lại nói.

“Vây! Công tử...”

“Hừm!” Hắn trả lời một tiếng rất kinh tởm.

“Ta đi trước.”

“Ừm!”

...

“Hả? Cái gì? Đây cô nương!”

Ý thức được nàng nói cái gì, hắn vừa kinh ngạc vừa vội vàng chạy theo. Nhưng bóng nàng đã đi xa. Hắn đuổi theo, chạy một mạch ra ngoài tìm nàng mà không hay biết ai đó đứng ngay ở cạnh tấm rèm cửa phía sau.

Vương Tuyết Nghi đợi hắn chạy xa, rồi mới cất bước đi nhanh lên phòng.

Mỹ nhân đài sao? Nàng cũng muốn đi xem thử.

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 29: Huyết Ma Thú, Thiếu Niên Mắt Tím

Bốn ngày sau...

Bên ngoài khách điểm tiếng ồn ào không dứt, đủ loại âm thanh, từ sáng đến tối, náo nhiệt không ngừng.

Hôm nay, chính là ngày mọi người vẫn luôn chờ đợi - Mỹ nhân đài.

Đây có thể coi là một lễ hội lớn ba năm diễn ra một lần, thu hút đông đảo tu luyện giả, đặc biệt là cánh nam tử,... Đó là những gì Vương Tuyết Nghi nghe ngóng được mấy ngày nay.

Trong thời gian bốn ngày, Vương Tuyết Nghi đã thành công đột phá đến cảnh giới Cửu cấp nhân Sĩ, nàng cảm thấy, còn thiếu một chút nữa là có thể đột phá đến cảnh giới nhân Sư rồi.

Trong lòng lại phiền não! Nhìn người ta ai ai cũng là cao thủ, còn nàng... chỉ bằng một đứa trẻ con a!

Vương Tuyết Nghi chán nản ngồi chống cằm lên bàn, không ngừng thở dài, làm cho ai đó cũng sầu thối ruột.

Bọn A Bóng cùng tiểu Bạch nếu không có việc thì đều chui vào nhẩn giới. Ở trong này phong cảnh đẹp, lại có đồ ăn ngon, trái cây đủ loại, ngu mới không vào. Cảm nhận được nàng đang than phiền, A Bóng mới chán nản truyền âm nói với nàng.

“Ta nói này chủ nhân, người không có gì làm thì đi ra ngoài xem Mỹ nhân đài gì đó đi! Người còn ngồi chỗ này thở dài thì ta sẽ nổi điên đấy! Ta không chịu nổi a!” Chủ nhân không biết tâm trạng của người có ảnh hưởng tới nó sao?

“Phải ha! Ta quên mất.” Vương Tuyết Nghi sực nhớ, hưng phấn vỗ đùi một cái.

Nàng đứng lên, lấy ra hộp trang điểm nàng mua hôm trước để hóa trang.

Một cô nương bình thường xuất hiện trong gương, Vương Tuyết Nghi vừa ý chuẩn bị ra ngoài, lại không biết nàng nổi hứng cái gì, dùng màu đen chấm một cái nốt rùi rõ to bên mép môi phải, lại cười hi hi đi ra ngoài.

Bước xuống cầu thang, nhìn người người đông đúc, còn đông hơn hôm qua. Vương Tuyết Nghi không khỏi cảm thán, cái Mỹ nhân đài quả thật có sức hút rất lớn a!

Chuẩn bị bước ra khỏi cửa, lại bất gặp tiểu nhị nhìn nàng bằng ánh mắt kì quái. Hắn nhớ vị khách trọ này lúc trước đâu có nốt rùi đâu?

Vương Tuyết Nghi lại nháy mắt với hắn một cái, cố ý nói nhỏ:

“Ta vẽ chơi thôi!” Nói rồi lại cười một cái, đi ra khỏi khách điểm. Để lại tiểu nhị vẫn còn ngơ ngẩn đứng đó, tay bụng chau nước.

Đến khi nghe thấy tiếng ông chủ gọi, hắn mới giật mình vội vàng chạy đi làm việc. Nhưng trong lòng lại thắc mắc: Kì lạ, rõ ràng là một cô nương bình thường, thậm chí có chút xấu, khi cười lại khiến hắn cảm thấy nàng... rất đẹp?

Vương Tuyết Nghi đi bộ bên mép đường, có chút chật vật. Dòng người quả thật rất đông, nàng phải cẩn thận tránh né luồng lách mới có thể miễn cưỡng đi qua. Rốt cuộc Mỹ nhân đài như thế nào mà bọn họ lại điên cuồng như vậy chứ?

Lúc này, xung quanh nàng mọi người bỗng nhiên trở nên hỗn loạn, chạy về phía trước, để lại nàng đứng giữa khoảng trống.

Chưa kịp thắc mắc chuyện gì xảy ra, Vương Tuyết Nghi quay lưng lại. Nàng nhìn thấy từ phía đối diện, một thiếu niên tóc đen mặc hắc y đang chạy tới, nói hắn chạy cũng không đủ, mà giống chạy trời chết thì đúng hơn. Hắn vừa chạy vừa thở dốc, khiến nàng chú ý là...hắn có một khuôn mặt tuấn mỹ, không...là quá mức tuấn mỹ.

Từng đường nét trên gương mặt giống như được chạm khắc tỉ mỉ. Mày kiếm mắt phượng, mái tóc được búi cao, phần mái phủ xuống một bên mặt, đôi mắt màu tím đặc biệt xinh đẹp...

Ồ hiện đại nàng gặp qua không biết bao nhiêu mỹ nam, nhưng mà hần...quả thật suýt đến khó tả.

Nhưng mà đáng tiếc, trên má trái của hần lại có một vết sẹo đỏ nổi bật.

Vương Tuyết Nghi nhất thời ngây ngốc đứng đó, nhìn gương mặt kia dần phóng đại trước mắt mình.

Đến khi cảm giác được bàn tay bị nắm lấy kéo đi, nàng mới giật mình tỉnh lại.

“Chạy!” Tên thiếu niên nắm tay nàng hét lớn một tiếng.

Vương Tuyết Nghi kinh ngạc chạy theo, nàng ngoảnh mặt nhìn lại phía sau, nhất thời nét hoảng sợ hiện rõ trên gương mặt.

Không chạy, nói giỡn a! Phía sau là một con quái vật đấy! Cả người nó đều là màu đỏ chói mắt, giống như màu của máu, đôi mắt của nó cũng là một màu đỏ hung ác, răng nanh sắc nhọn nhe ra chờ thời cơ để cắn, rất đáng sợ a!

Thiếu niên vừa kéo nàng chạy vừa lớn tiếng mắng:

“Cô bị đàn sao? Huyết ma thú đuổi tới nơi còn ngốc ra đó?”

Nhưng mà ai đó không để ý đến lời nói của hần, đôi chân đột nhiên tăng tốc vọt lên phía trước, lại biến thành nàng kéo hần chạy.

“Ồi! Tự dưng cô chạy nhanh thế?”

Vương Tuyết Nghi không thèm trả lời hần, nàng không rảnh như hần lúc này còn lo nói chuyện. Đột nhiên phát hiện tên này có vấn đề.

Trong lúc mọi người hỗn loạn mà chạy, đồ vật xung quanh đều bị đập đổ lăn lóc tứ tung, đột nhiên có một vị lão giả từ đâu bay tới, đối diện với huyết ma thú bắt đầu xuất chiêu.

Vương Tuyết Nghi bước chân đứng lại, xoay người nhìn về phía huyết ma thú cùng vị lão nhân tóc đỏ đã có chút bạc màu. Nàng không cần chạy nữa. Bởi vì, người kia chính là cửu cấp nhân Tôn. Là một đại cao thủ.

Tên thiếu niên cũng nghi hoặc nhìn, chỉ thấy vị lão nhân kia làm một vài động tác, liền bắn ra một quả cầu nước mạnh mẽ ập tới huyết ma thú.

“Xèo xèo...” Tiếng xèo vang lên rõ ràng, có thể thấy được cơ thể của nó nóng đến mức nào, cùng nước va chạm phát ra âm thanh đáng sợ.

Lại một quả cầu nước lớn hơn bay tới, trực tiếp đem con ma thú đánh ngã, nháy mắt liền bốc hơi tan biến không còn một mảnh.

Từ nơi nó chết bỗng xuất hiện một luồng khí màu đỏ bay lên. Lão nhân kia nhanh tay lấy ra một bình hồ lô, miệng lầm nhảm, luồng khí kia liền bị hút vào, lão nhanh chóng đập nắp lại. Sau đó ông ta tiến tới nhặt viên ma hạch màu đỏ nằm im trên đất, cất vào tay áo.

Cuối cùng lão nhìn xa xăm một lát, ánh mắt nghi hoặc, sau đó phát tay áo bay đi.

Mọi người lúc này mới bình tĩnh trở lại, xôn xao bàn tán.

“Huyết ma thú sao lại xuất hiện ở kinh thành chứ?”

“Ta không biết, may mà vị tiên bối lợi hại kia đã thu phục rồi.”

...

“A! Ngươi thấy không? Ông ấy còn là thuần thú sư đấy, lúc này đã thu phục hồn khí của huyết ma thú rồi.”

...

Ma thú sau khi chết sẽ có hồn khí từ cơ thể nó bay lên, ma hạch thì vẫn ở yên trên trán của nó, phải dùng lực mới lấy ra được.

Nhưng con ma thú hôm nay, tại sao khi chết lại biến mất, chỉ để lại hồn khí cùng ma hạch nằm trên đất? Huyết ma thú? Nàng chưa từng nghe qua, cũng chưa từng thấy qua? Phải hỏi A Bóng rồi.

Vương Tuyết Nghi cất bước chuẩn bị đi, lại bị giật trở lại.

“Cô nương còn muốn nắm tay ta đến chùng nào?”

Lúc này nàng mới sực nhớ, bên cạnh còn có một thiếu niên tuấn mỹ khác người đang cùng mình nắm tay a.

Bò tay hấn ra, trên mặt nàng thoáng qua một tia xấu hổ.

“Này... lúc này... đa tạ ngài!”

Nói rồi nàng xoay người bước đi thật nhanh. Ai da! Năm tay người ta từ nãy đến giờ.

Vương Tuyết Nghi dù gì cũng là một cái tiểu cô nương mười sáu tuổi, lần đầu nắm tay một nam tử xa lạ, không tránh khỏi cảm xúc phức tạp.

Thiếu niên kia đứng đó nhìn nàng đi vội vàng như vậy, cười khò nhún vai một cái. Hắn biết bản thân xấu xí a, lại dọa cho người ta chạy rồi!

Đưa tay sờ sờ lên mặt, hắn muốn khóc. Cái vết bớt này đâu phải là hắn muốn!

Lại nhớ đến chuyện lúc này, hắn còn thấy sợ này. Hôm nay xui xẻo lại gặp phải huyết ma thú, nó cũng đuổi thật dai a, đuổi đến tận kinh thành.

Thôi! Nghe nói phía trước diễn ra lễ hội gì đó, đi xem náo nhiệt một chút.

Tại quảng trường rộng lớn, là nơi chuyên dùng để tổ chức những sự kiện quan trọng, hay các lễ hội lớn,...

Ở trung tâm là một đài cao khoảng ba thước, bốn góc là bốn cây cột lớn có chạm trổ những con ma thú sống động. Trên cao có ba dây ghế lớn, ở giữa là mấy vị trung niên tọa thượng, dễ nhận thấy bọn họ chủ trì lễ hội này, hai dây còn lại hai bên đài toàn những người ăn mặc hoa lệ, là dành cho quý tộc và những người giàu có. Bên dưới đài, đa số là người dân bình thường, hay là khách vãng lai đến xem vui,... đứng đầy cả quảng trường.

Vương Tuyết Nghi chính là bị chen lấn ở bên dưới đài, nàng vóc người nhỏ nhắn sắp bị mấy tên đại hán ép đến ngạt thở rồi, khó khăn lắm mới tìm được một chỗ đứng thoải mái một chút.

Ay da! Trước kia nàng đi coi hát đâu cần phải cực khổ thế này a!

Vương Tuyết Nghi nhìn thấy, phía sau nàng người đến vẫn còn nhiều, rốt cuộc là lễ hội gì đây?

Nửa canh giờ sau

Nàng đứng đó, đợi sắp nán rồi. Lúc nàng có ý định muốn quay về, thì giọng nói nàng chờ đợi rốt cuộc vang lên.

“Các vị Mỹ nhân đài ba năm tổ chức một lần ngày hôm nay, chính thức bắt đầu.” Người nói là một cô gái mặc hồng y thanh tú, Vương Tuyết Nghi nhìn ra, nàng này tu vi khá cao. Nàng dùng linh lực khuếch đại âm thanh của mình, khiến cho từng người đều có thể nghe rõ ràng.

Theo sau nàng ta là một tràng vỗ tay rầm rộ cùng tiếng hò hét hưng phấn vang lên. Sau đó nàng mỉm cười đưa tay lên ý bảo im lặng, bên dưới rất hiểu ý đều im lặng.

“Các vị! Nhằm tăng thêm thú vị cho cuộc thi, Mỹ nhân đài hôm nay có một thay đổi nhỏ, chính là ở phần cuối của cuộc thi, chúng ta sẽ để cho Mỹ thất điều tự mình chọn ra một mỹ nhân đẹp nhất, bất kể là vị cô nương nào trong các vị, cũng đều được vinh hạnh mời lên trên đài, làm hoa khôi của Mỹ nhân đài hôm nay. Các vị thấy thế nào?”

“Được.”

“Được.”

...

Bên dưới lập tức hưởng ứng hò hét. Vương Tuyết Nghi quay sang hỏi một tiểu cô nương bên cạnh.

“Muội muội! Mỹ thất điều là gì vậy?” Nàng nhớ là chưa từng nghe qua tên này.

“Mỹ thất điều tỷ cũng không biết?” Tiểu cô nương bên cạnh kinh ngạc hỏi lại. Sau khi xác định vị tỷ tỷ này không biết thật, mới tiếp tục nói.

“Mỹ thất điều là một con chim thất sắc lớn, là do ma pháp sư cao cấp của chúng ta tạo ra, nó chỉ chọn cô nương xinh đẹp nào nó ưng ý thôi.”

Tiểu cô nương nhìn Vương Tuyết Nghi từ trên xuống dưới, ánh mắt hiện lên rõ ràng dòng chữ: Tỷ tỷ ngài xấu xí thế này, không có cửa đâu.

Vương Tuyết Nghi mặc kệ ánh mắt của nàng ta, tiếp tục gắng hỏi. Cuối cùng nàng biết được, lễ hội này đơn giản là nơi cho các nam tử tranh giành mỹ nhân. Các cô nương đã được lựa chọn kỹ càng để đưa lên đài làm phần thưởng cho những người chiến thắng. Bọn họ cũng không phải bị ép, mà là tự nguyện, được gả cho những người tài giỏi tu vi cao như vậy, không phải ai muốn cũng được. Ngoài ra, những người chiến thắng sau cùng đều sẽ được triều đình trọng dụng, một bước lên mây. Vừa có được mỹ nhân, vừa có tiền đồ, nam tử ai không mong muốn. Lợi dụng điều này, triều đình Ngân Hòa quốc quả thật khôn khéo để tìm nhân tài giúp sức.

Q.1 - Chương 30: Mỹ Nhân Đài, Tình Cờ Kết Giao

Cô nương dẫn chương trình sau một hồi giới thiệu dông dài, cuối cùng cũng lui vào.

Trên đài, rèm lụa được trang trí đẹp đẽ, phía sau bức rèm mỏng, đã mơ hồ nhìn thấy bóng dáng yếu điệu của nữ nhân. Nàng đứng đó, bắt đầu di chuyển, vén màn bước ra, liền dẫn đến hàng ngàn ánh mắt nóng bỏng đổ dồn trên người.

Vương Tuyệt Nghi mặc dù đứng cách đài không gần, nhưng linh lực khác người trong cơ thể khiến cho nàng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Nàng kia một thân y phục màu đỏ thắm, gương mặt tinh xảo xinh đẹp, theo nàng thấy thì đẹp hơn Bạch Thủy Nhan ba phần. Phần cổ được thiết kế khéo léo khoe ra bờ vai nhỏ, tay áo dài tung bay, phần eo ôm sát tôn lên đường cong cơ thể quyến rũ. Đứng giữa đài, nàng quả thật rất nổi bật.

Bàn chân khẽ động, lưng cũng theo đó uốn éo, nàng múa một điệu múa kì lạ. Lúc xoay người thật nhanh, lúc thả chậm uyển chuyển, lúc nhảy lên cao, khi lại hạ thấp người... động tác mạnh mẽ dứt khoát, thần thái tự tin tràn đầy sức sống. Tà váy dài đến đầu gối, phát phơ theo từng nhịp múa, lại dẫn đến tiếng nuột nước bọt của nam tử.

Chắc chắn! Quả thật là một mỹ nhân!

Vương Tuyệt Nghi xoa cằm cảm thán, nhìn về mặt của mấy tên nam tử xung quanh, chỉ còn có thiếu nước miếng chảy ra thôi.

“Ôi trời! Ta đi một chuyến này đến đây quả thật không uổng a! Đệ nhất mỹ nhân đài năm nay còn đẹp hơn năm ngoái! Ôi tim của ta!”

“Nàng thật đẹp a!”

...

Hai tên đại hán to lớn đứng cạnh Vương Tuyệt Nghi không ngừng cảm thán, bọn họ đeo kiếm sau lưng, là chiến sĩ. Một người chiến sĩ thất cấp nhân Tông, một người bát cấp nhân Tông, không tệ!

“Ta nhất định phải đoạt về cho bằng được.” Đại hán râu ria đầy mặt hùng hổ quả quyết giành mỹ nhân, tên kia lại bĩu môi.

“Người còn mộng tưởng, ba năm trước không phải thua người ta rớt xuống đài hay sao?”

“Hừ! Đó là do hán may mắn, dám đánh lên ta. Ba năm nay ta đã dày công tu luyện, nếu gặp lại hán, ta đánh cho hán phun hết răng ra.”

“Phi...”

Đại hán bộ dạng hùng hồn tuyên bố, ánh mắt cảm phần hận không thể đánh tên kia ngay lập tức. Lại khiến cho Vương Tuyệt Nghi phì cười.

“Tiểu cô nương! Người cười cái gì? Đang chế giễu ta sao?” Tên đại hán râu ria hung dữ nhìn Vương Tuyệt Nghi. Dám cười hán sao?

Nàng lại bình tĩnh cười tươi rói:

“Không! Ta chỉ nghĩ, nếu ta là ngài, ta không chỉ đánh cho hán phun hết răng, mà còn phải đánh cho hán đến khi miệng nở hoa, đánh cho mẹ hán nhận không ra mới thôi.” Nàng nhìn hai đại nam tử to lớn ăn nói thẳng thắn khảng khái, tự động sinh ra thiện cảm, khiến cho nàng cũng vui vẻ theo.

Hai tên đại hán ngó mặt ra, tiểu cô nương nói chuyện quả thật khiến hán bất ngờ a! Nhìn nàng tu vi thật thấp, không nghĩ tới lại có thể dám nói ra lời như vậy.

Hai tên nhìn mặt nhau, sau đó lại cười to, cười đến sáng khoái.

“Được! Tiểu cô nương, ta thích! Phải đánh cho miệng hán nở hoa, đánh cho mẹ hán nhận không ra! Ha ha ha...”

“Tiểu cô nương, ta gọi Dương Lang, hán Dương Lân, chúng ta là huynh đệ. Người tên gì?” Hán vừa nói vừa đập bàn tay to lớn của mình lên vai nàng, khiến cho nàng lùi lùi một bước, hán mới ý thức rút tay về, cười hề hề.

“Ta gọi Vương Tuyệt Nghi.” Bọn họ nhìn thấu tu vi của nàng, lại không có một chút khinh thường, ngược lại sáng khoái cùng nàng nói tên. Đối với những người như vậy, nàng cũng muốn kết giao.

“Được Tuyệt Nghi, có hứng thú làm nghĩa nữ của ta không? Nhìn người tu luyện ma pháp không được, vậy làm chiến sĩ đi, người có tố chất rất tốt đấy!”

Dương Lang trong lúc vui vẻ thuận miệng nói nửa đùa nửa thật. Lúc này hắn không để ý đập vai nàng một cái, người bình thường có lẽ đã ngã xuống đất rồi, lực đạo của chiến sĩ nhân Tông đầu phải nói chơi. Nhưng mà tiểu cô nương này chỉ lui có một bước lại đứng vững, rất có tổ chất nha!

“Cái này! Dương Lang đại thúc, ta muốn suy nghĩ sau!” Nàng còn không nghĩ tới nhận cha ở chỗ này đâu!

“Các người nói nhiều quá, xem mỹ nhân đi!” Dương Lâm bị bọn họ làm ồn, cản trở hắn nhìn ngắm mỹ nhân, liền lên tiếng cắt ngang.

Vương Tuyết Nghi nhìn lên đài, thấy cô nương được gọi là đệ nhất mỹ nhân đài đã lui vào trong. Đó là cô nương đẹp nhất được chọn làm báu vật tranh giành của cuộc thi này, mới mở màn đã xuất hiện, thành công kích thích các vị nam tử dốc hết sức mà chiến đấu.

Tiếp đó, một hàng dài mỹ nhân ăn mặc khác nhau lần lượt bước ra, thực hiện điệu múa hấp dẫn, xinh đẹp cuốn hút, điểm chung chính là làn da các nàng không trắng, đều mặc cùng một loại y phục vàng nhạt.

Theo sau nữa, là bốn mỹ nhân xinh đẹp hơn ăn mặc khác nhau, mỗi người một vẻ, mang theo cây đàn tranh, tấu lên khúc nhạc uyển chuyển.

Đám nam nhân lại nhìn đến không chớp mắt, nhìn qua ngắm lại, giống như nhìn thế nào cũng không đủ.

Quả thật là đại hội mỹ nhân! Từ khi đến thế giới này Vương Tuyết Nghi nàng chưa từng nhìn qua nhiều mỹ nhân hội tụ thế này, thật đã con mắt a!

Khoảng nửa canh giờ sau khi kết thúc biểu diễn, cánh nam tử cũng đã sôi trào nhiệt huyết, muốn đoạt lấy mỹ nhân mình nhìn trúng.

“Các vị, ngay bây giờ, phần đầu tiên của Mỹ nhân đài sẽ bắt đầu. Những người tham gia, mời bước lên ba đài phía bên trái, hỗn chiến đến khi còn lại năm người trên đài thì dừng lại, những ai rơi xuống sẽ bị loại.”

Vừa dứt lời, bọn nam tử đã ào ào nhảy lên ba đài ở đằng kia, nháy mắt đã ngập hết chỗ đứng, ai chậm hơn thì phải đợi đến lượt sau.

Vương Tuyết Nghi bị đám người vội vàng xô đẩy đến chật vật, may nhờ hai vị đại hán kia che chắn cho nàng.

Trên ba đài cao, đám người đã bắt đầu hỗn chiến, không ít kẻ bị rớt xuống đài, bị thương nặng nhẹ không ít người, gãy tay gãy chân có, tàn phế có, chết người có,...

Nháy mắt, thương vong khắp nơi.

Vương Tuyết Nghi thất thần. Chỉ vì mỹ nhân, bọn họ lại điên cuồng như vậy sao? Đến tính mạng của mình cũng không coi trọng?

Thế giới này, sao lại điên đảo như vậy?

Nhận thấy nàng sợ hãi, Dương Lâm lên tiếng.

“Nha đầu người đừng thối nể! Nơi này vốn là như vậy, mạng người như cỏ rác, mạnh sống yếu chết, vốn là tự nhiên. Ta thấy, người yếu như vậy, sống được đến bây giờ...ta rất ngạc nhiên đấy?”

Vương Tuyết Nghi nhú mày, trong lòng một lần nữa hạ quyết tâm. Cảm nhận thấy Dương Lâm đại thúc nhìn nàng kì quái, nàng liền trở lại tự nhiên như cũ.

“Hai vị đại thúc, không phải muốn tranh mỹ nhân sao? Tại sao còn không lên đài?”

Dương Lang liền quay lại nhìn nàng cười.

“Ta mới không ngốc tốn sức như bọn họ!”

“Ý thúc là để lượt sau ít người hơn mới lên, đỡ tốn sức lực.”

Nghe nàng nói, Dương Lang liền hưng phấn cười lớn.

“Ha ha... Tuyết Nghi người thông minh! Ta thích!” Hắn lại không để ý vỗ mạnh vào vai nàng một cái, khiến nàng lảo đảo.

“Ha ha... xin lỗi! Người mà là nam tử thì thật tốt a.” Nếu là nam tử thì hắn có thể trực tiếp vác về nhà làm con nuôi rồi. Mỗi lần nói chuyện không phải sợ vô vào người nó nữa a! Thật là tiếc.

Vương Tuyết Nghi nhún vai cười trừ. Nam hay nữ đâu đến lượt nàng chọn.

Sau hai canh giờ, hai lượt hỗn chiến đã kết thúc. Đến lượt cuối cùng, Dương Lang cùng Dương Lâm mới lên đài, mỗi người lên một đài khác nhau. Thân thủ chiến sĩ nhân Tông không phải tầm thường, đao kiếm mạnh mẽ linh hoạt, lực đạo kinh khủng, đã dễ dàng hạ phần lớn số người trên đài.

Cuối cùng, sau phần hỗn chiến, bốn mươi lăm nam tử chiến thắng chọn được cho mình mỗi người một mỹ nhân ôm về.

Trời cũng đã tối, bọn họ ôm mỹ nhân về nghỉ ngơi, đợi đến hôm sau tiếp tục tranh bốn mỹ nữ thượng đẳng kia.

Hai người Dương Lang mời Vương Tuyết Nghi đến khách điểm của bọn họ chơi, nói bọn họ ngày mai phải trở về, không tham dự nữa, bọn họ đã được như ý nguyện cưới được một lão bà. Cho nên nàng đồng ý đến, coi như là tạm biệt. Năm người một bàn, say sưa thoải mái uống rượu đến vui vẻ.

“Tuyết Nghi nha đầu! Từ lượng của ngươi thật khá...ức...ta...ức...khâm phục...ức...ngươi đó ỨC...” Dương Lang đã muốn say khướt vừa nói vừa nắc cựa, một tay ôm mỹ nhân, một tay cầm bình rượu hướng tới Vương Tuyết Nghi rót vào chén nàng.

“Ngươi còn không biết xấu hổ...ợ ợ...nam tử hán mà lại để thua một nữ nhi nhỏ bé...ợ...”

“Lão Lân ngươi còn không phải thua ỨC...nàng sao? Ngươi đừng có nói chuyện...ỨC...ta đánh đấy! Uống rượu vào là ợ chưa thôi chịu không nổi...ỨC...”

“Dương Lang ngươi nói cái gì?” Dương Bản bị nói đến nhọc điểm, lại còn nói trước mặt mỹ nhân, thẹn quá hóa giận đập bàn một cái.

“Ây da hai vị đại thúc! Dù gì hai vị đại tẩu cũng ở đây, kiềm chế một chút. Nào! Cạn chén! Bỏ cô nương thật lâu mới có cơ hội uống rượu thoải mái thế này. Hai vị đại tẩu, cùng uống đi!”

“Được! Tuyết Nghi nha đầu, tẩu kính ngươi một chén.”

“Tẩu cũng kính ngươi một chén.” Hai nữ tử áo vàng tuổi khoảng hai mươi ba hai mươi bốn, sau một hồi trò chuyện cùng Vương Tuyết Nghi, liền miễn cưỡng, nhanh chóng hòa thuận. Mà bọn họ đi theo hai người nam nhân này, cũng cảm thấy may mắn, họ rất tử tế. Tình cảm cũng theo đó dần hình thành.

“Nào! Cạn chén!”

“Cạn chén!”

...

Cả năm người cùng đồng thanh hô, giữa đêm náo nhiệt, tiếng cạn chén, tiếng cười nói vang lên liên tục khiến người ta vui vẻ.

...

Đến khuya, Vương Tuyết Nghi về khách điểm của mình. Nàng giang tay nằm thoải mái trên giường, miệng vẫn cười không ngớt.

“Cái mùi rượu nồng nặc này là sao đây? Chủ nhân người uống rượu phải không?” A Bồng có mối liên kết đặc biệt với nàng, bằng cách nào đó nó ngửi được mùi rượu trên người nàng. Nó chính là không chịu nổi mùi rượu...ôi hời chết đi được!

“Chủ nhân chủ nhân! Người mà không bỏ dậy đi tắm là ta...” Chết tiệt! Nó không tìm được nhược điểm uy hiếp nàng, nhả giọng lại không thể mở. Vì vậy, A Bồng liền là hét rung trời chuyển đất trong đầu nàng, cuối cùng thành công khiến nàng đi tắm.

...

Trong làn nước mát rải đầy hoa hồng, Vương Tuyết Nghi thoải mái hưởng thụ. Nước ban đêm khá lạnh, làm cho nàng thanh tỉnh, mùi rượu đã muốn vơi đi hết.

Lúc tắm, bỏ xuống lớp cái trang, mái tóc dài đen mượt bồng bềnh trong nước, làn da trắng nõn nà, bờ vai nhỏ thon thả còn đọng lại những giọt nước lăn nhẹ xuống, tóc ướt dính vào má nàng, gương mặt thiếu nữ còn chút nét non nớt ẩn hiện mờ ảo dưới ánh nền mập mờ...

Vừa tắm vừa nghĩ đến chuyện vui hôm nay kết giao được với hai vị thúc thúc thú vị, còn có hai đại tẩu...nàng lại cười tủm tỉm một mình, thỉnh thoảng lại bật cười.

Tiền nữ phải chăng chính là thế này?

Tuyệt sắc thế gian phải chăng đang ở trước mắt?

Đôi mắt nhu hòa lay động đó, cánh mũi nhỏ nhắn tinh tế đó, làn môi đỏ mọng khẽ mỉm cười đó,... Đẹp... nàng đẹp đến mức khiến ai đó sắp nghẹt thở rồi.

Hậu cung ba ngàn mỹ nữ, có mỹ nhân nào hán không gặp qua? Nhưng mà...chân chính khiến hán rung động đến thâm tâm, rung động đến cực điểm...

Trong khoảnh khắc nhìn thấy nàng, hán hoàn toàn giống như mất đi ý thức. Chân khẽ lùi ra phía sau, lại đập trúng cái chậu hoa, tạo ra tiếng động.

“À!”

Q.1 - Chương 31: Rốt Cuộc Tìm Được Ngươi

“Ai?” Vương Tuyết Nghi nghe thấy tiếng động, liền hốt hoảng hét lên một tiếng, cả người nhanh chóng ngụp xuống làn nước, che đầu bên dưới lớp hoa hồng, chỉ nhô lên cái đầu cảnh giác nhìn xung quanh.

Đến khi nàng nhìn thấy bóng dáng nam tử mặc hoàng y mờ ảo trong bóng tối, liền nhủ chặt mày.

Bằng tốc độ nhanh nhất có thể, nàng vuron người với lấy bộ y phục đã chuẩn bị từ trước, qua loa mặc vào trên người.

Nàng vội vàng chụp lấy túi hành lý để trên giường, nhảy ra cửa sổ, chạy thực mạng.

Vì cái gì ư? Chính là hấn tu vi vô cùng cao. Là tam cấp nhân Tông đó! Hai vị thúc thúc kia ba mươi mấy tuổi mới đến cảnh giới nhân Tông, đã rất lợi hại rồi. Còn hấn, bao nhiêu tuổi? Còn trẻ như vậy? Nàng không tranh thủ chạy thì chờ chết sao?

Hấn ta... hấn ta lại nhìn trộm nàng tắm. Hừ! Nếu không phải hấn mạnh, nàng đã sớm đem hấn đánh đến kêu cha gọi mẹ.

Tốt nhất đừng để nàng gặp lại!

Chết tiệt! Ai kêu nàng yếu quá làm gì? Lo chạy trước rồi tính.

Vì thế, một bóng dáng mỹ lệ, tóc đen xõa dài cứ như thế lướt qua thật nhanh trên các mái nhà. Khiến nàng phiền muộn nhất lúc này, chính là không thể tìm một chỗ hóa trang lại một phen.

Bên trong căn phòng một khách điểm, nam tử hoàng y vẫn còn đứng ngây người.

Bỗng một nam tử hắc y từ cửa sổ nhảy vào, chấp tay cung kính hướng hấn cúi đầu.

“Hoàng thượng! Người của thái hậu đã đi rồi, người có thể ra ngoài.”

Nhưng đợi mãi vẫn không thấy động tĩnh, hắc y nhân ngược đầu lên nhìn bộ dạng thất thần của chủ tử, trong lòng kinh ngạc.

“Hoàng thượng?” Hấn lại gọi một tiếng nữa, thành công kéo hoàng y nam tử trở về, ngơ ngác nhìn hấn.

“Chuyện gì? Ngươi đứng đây từ lúc nào? Người đâu? Đứng rồi, nàng đâu rồi?” Vừa nói hấn vừa nóng vội chạy đến bên bể chứa trước đó nàng tắm tìm kiếm khắp nơi. Nước còn ấm, vung vãi ướt cả sàn nhà, mùi hương thanh mát còn phảng phất bên chóp mũi.

Là sự thật. Nàng quả thật có tồn tại, hấn không có nhìn lầm. Dung nhan khuynh đảo nhân tâm đó, còn tràn ngập khắp tâm trí hấn đây này.

Âu Dương Tề vừa vui mừng vừa nóng vội bước nhanh đến nắm lấy cổ áo hắc y nhân.

“Nàng đâu rồi? Nữ nhân vừa mới ở nơi này đi đâu rồi?”

“Nô tài... nô tài không biết. Mới vào chỉ thấy hoàng thượng thôi.” Nhìn gương mặt nguy hiểm lúc này của hoàng thượng, hắc y nhân kinh ngạc trả lời lắp bắp.

Không đợi hấn trả lời hết, Âu Dương Tề đã vút hấn sang một bên, chính mình nhảy ra cửa sổ đuổi theo.

Tại Ngân Hòa quốc của hấn, ngay trong kinh thành của hấn, từ lúc nào có mỹ nhân như vậy xuất hiện, hấn lại không biết một chút gì cả?

Nàng là ai?

Lần này hấn xuất cung, chính là làm theo lời tiên đoán của thái sư Hạ Lục Tào. Hấn nói, gần đây cảm nhận được mãnh liệt điềm gở, nói có kẻ muốn cướp Hóa linh châu, hấn đang ở trong thành. Hóa linh châu đối với hấn quan trọng cỡ nào, làm sao có thể yên tâm giao cho thuộc hạ đi tìm kẻ kia. Vẫn là bản thân hấn tự mình đi tốt hơn. Vì thế, sau khi mẫu hậu phát hiện, liền phái người tìm hấn về, mới có một màn như hôm nay. Hấn thấy phòng không có người, mới vào để trốn. Lại không ngờ... để cho hấn gặp được nàng...

Vương Tuyết Nghi chạy được một lúc lâu, mới thả lỏng cước bộ, mệt mỏi ngồi trên mái nhà nghỉ ngơi. Nhìn về phía khách điểm, ánh đèn rực rỡ của kinh thành đã bị nàng bỏ xa. Nàng đã chạy đến một chỗ tương đối vắng người trong kinh thành, tên kia chắc không đuổi theo đâu nhỉ?

Cẩn thận xem xét xung quanh, nàng chỉnh sửa lại quần áo, kéo hai sợi dây cột lại phần eo, gọn gàng tuơng tắp. Mái tóc đen lúc này đã muốn khô, nhưng vẫn còn ẩm ướt, dính trên mặt nàng.

“Cô nương! Nàng có cần ta giúp gì không?”

Ngay trong lúc nàng định xoay người rời đi, phía sau liền vang lên tiếng nói của nam tử.

Vương Tuyết Nghi quay lại, nhìn thấy tên hoàng y nam tử lúc này. Hắn có một mái tóc đỏ, giống với màu của Âu Dương Liên cùng mấy vị đi cùng cô ta. Ngay lúc nhìn thấy hắn, nàng liền giật thót tim, quay lưng đối diện với hắn. Kiểm nén hoảng hốt trong lòng, nàng giữ bình tĩnh nói.

“Không có chuyện gì. Ta đi trước.” Nói xong nàng liền chạy một mạch đi. Nhưng mà hắn lại đột nhiên chắn trước mặt nàng.

...

Lần nữa nhìn thấy dung nhan của nàng, lại còn ở khoảng cách gần như vậy, liền khiến cho hắn lâm ra ngây ngốc. Ánh mắt không che dấu nổi say mê rung động, hắn quả thật không có từ ngữ nào để hình dung được nàng... Xinh đẹp đến như thế...

Lợi dụng lúc này, Vương Tuyết Nghi liền di chuyển, muốn chạy đi. Nhưng là để hắn ý thức được, vươn tay muốn bắt lấy nàng, lại bị Vương Tuyết Nghi tức giận bắn ra một quả cầu nước tập kích hắn.

Bị tấn công bất ngờ, Âu Dương Tề trúng một chiêu của nàng, bị xướt đi một mảnh áo trên vai. Nhưng mà tấn công của một kẻ ở cảnh giới nhân Sur làm sao đối với một kẻ cấp bậc nhân Tông gây ra thương tổn.

“Thì ra nàng là ma pháp sư. Cảnh giới thấp như vậy!” Âu Dương Tề mỉm cười, lại tiếp tục nói.

“Theo ta về, ta giúp nàng tu luyện.” Hắn nói ra ý định, nghe qua lại giống như là ra lệnh. Ánh mắt trước sau vẫn không rời khỏi trên người nàng.

“Không cần. Ngươi để cho ta đi, nếu không ta sẽ không khách khí.”

Vương Tuyết Nghi lạnh lùng nhìn hắn, bước chân bắt giắc lui về phía sau. Nếu như hắn cố chấp, nàng sẽ thả A Bóng ra. Nó từng nói với nàng, nếu không phải có việc cấp bách, thì đừng gọi nó ra ngoài, nếu không...

Âu Dương Tề bắt giắc nhíu mày, nữ nhân... chỉ cần hắn mở miệng, liền tự động đưa tới cửa, nếu là hắn yêu cầu, thì lại càng điên cuồng vui mừng. Thân làm hoàng đế, hắn đã quen ra lệnh cho người khác, luôn dùng một giọng điệu kiêu ngạo như vậy để ra lệnh.

Nhưng mà nàng lại thẳng thắn từ chối. Được rồi...

“Ta là hoàng đế Ngân Hóa quốc. Thế nào? Nàng theo ta về đi!” Nói ra thân phận của mình, hắn kiêu ngạo đứng ở đó nhìn nàng, khóe miệng mang ý cười.

“Ta nói không thì sao? Hoàng đế thì thế nào? Ngươi về đi!” Vương Tuyết Nghi mặc dù kiêng dè hắn, nhưng mà nếu đã quyết định đối mặt cùng hắn, khí thế của nàng cũng không thua bất luận kẻ nào.

Lập tức ý cười bên khóe môi Âu Dương Tề cứng lại. Hắn kinh ngạc có, tức giận cũng có, nhưng là lại càng thương thức nàng hơn.

Nàng... rất đặc biệt.

“Đã vậy... nữ nhân, đừng trách ta thô bạo với nàng.” Dứt lời, hắn mỉm cười thâm ý, từng bước chậm rãi hướng Vương Tuyết Nghi đi tới.

Ngay lúc này, Vương Tuyết Nghi liền mở ra nhãn giới, dùng thần thức gọi A Bóng.

“A Bóng! Đi ra, giúp ta.”

Ngay khi Âu Dương Tề sắp chạm vào Vương Tuyết Nghi.

“Graooo...”

Một con báo trắng muốt to lớn đột nhiên nhảy lên người hắn cắn xé. Răng nanh dữ tợn sát bén muốn cắn tới trên người Âu Dương Tề, cắn lên bả vai hắn. Máu tươi lập tức tràn ra.

Ý thức được nguy hiểm, Âu Dương Tề liền tụ lại một quả cầu lửa, đánh vào bụng dưới con báo, khiến nó văng ra va chạm mạnh lên mặt đất, lửa cháy bộ lông dưới bụng nó.

Nhưng nó lại không để ý tới vết thương, hung hăng bỏ nhào đến Âu Dương Tề. Thân thủ nhanh nhẹn né tránh công kích của Âu Dương Tề, thỉnh thoảng lại gầm lên làm chói tai hắn, rồi tấn công vào người hắn. Cả hai không ai yếu thế, chốc lát máu đã thấm ướt bộ lông trắng muốt, Âu Dương Tề thương tích cũng không kém.

“A Bóng!” Vương Tuyết Nghi nhìn A Bóng vì cứu mình mà bị thương, trong lòng nóng như lửa đốt. Nàng chỉ có thể ở một bên tung ra mấy quả cầu nước yếu ớt hỗ trợ nó. Trong lòng lại hận chính bản thân vô dụng.

Từ trước đến nay, nàng đều không thể tự mình giải quyết mọi chuyện. Luôn dựa vào người bên cạnh nàng, trước kia cũng vậy, đều là bà nội âm thầm giải

quyết cho nàng. Căn bản nàng chưa làm việc gì nên hồn cả.

Vương Tuyết Nghi, người thật là vô dụng.

Lúc này người có phải nên theo tên kia về không phải tốt rồi sao? Lại để A Bồng thay người giải quyết nguy hiểm?

Vương Tuyết Nghi vừa giúp A Bồng vừa thăm nắnng bản thân. A Bồng bình thường rất tự hào về sức mạnh của mình, nó nói...bởi vì nàng còn rất yếu, cho nên ảnh hưởng đến sức mạnh của nó, chỉ cần nàng mạnh lên, mở phong ấn, nó cũng theo đó dần khôi phục sức mạnh vốn có của mình.

Trong lòng nàng lại một lần nữa hạ quyết tâm, nhất định phải trở nên cường. Có như vậy, nàng mới có thể không để A Bồng, không để Đại Bảo thay nàng bảo vệ. Chỉ có trở nên cường, nàng mới có thể thoải mái được là chính mình, không cần phải trốn tránh cái trang như vậy nữa. Hơn bao giờ hết, khát vọng trở nên mạnh mẽ của nàng lại mãnh liệt đến thế, nàng khao khát sức mạnh, vô cùng khao khát.

A Bồng lại bị vắng ra, cổ sức vùng dậy, nhưng cơ thể nó lại không cho phép, đứng không nổi.

Vương Tuyết Nghi đau lòng ôm lấy nó. Cả hai dùng ánh mắt băng lãnh đề phòng nhìn Âu Dương Tề đang đến gần.

“Nữ nhân! Muốn có được nàng thật khó! Không ngờ nàng có một con ma thú mạnh mẽ như vậy bên cạnh.” Hắc cảm thấy vô cùng kinh ngạc, một kẻ yếu đuối như nàng, thế nào lại được một con ma thú có thể coi là đối thủ của hắc bảo vệ?

“Hoàng thượng!” Hắc y nhân lúc này đến, nhìn thấy chủ tử bị thương nặng, liền hốt hoảng. Lập tức giương kiếm hướng Vương Tuyết Nghi tức giận, nghiêm trọng đề phòng. Nhưng mà...nhìn thấy nàng, hắc lại thất thần...

Âu Dương Tề mỉm cười, khoát tay ý bảo hắc y nhân hạ kiếm, hắc từng bước chậm rãi đi tới, hoàng y đã nhuộm máu đỏ.

Có được nàng hắc trả giá lần này thật hơi đắt.

...

Ngay lúc này, trên bầu trời đột nhiên biến đổi. Màu vàng nhàn nhạt của ánh trăng thay thế cho một màu đỏ quỷ dị, bao phủ cả bầu trời.

“Ha ha ha...Nguyệt vương nữ, ta rốt cuộc tìm được người.”

Giọng nói nam tử quỷ dị truyền tới từ không trung, uy áp vô hình đột ngột theo đó ập đến, trực tiếp đánh ngất xỉu Âu Dương Tề cùng thuộc hạ của hắc.

Vương Tuyết Nghi cảnh giác nhìn xung quanh, nàng cảm thấy...khí tức này rất quen thuộc...

Trên không trung, những luồng sáng đỏ bằng tốc độ mắt thấy nhanh chóng hội tụ lại, cuối cùng hiện ra một nam tử hắc y, khí thế mãnh liệt đầy uy áp, ngạo nghễ thiên hạ, lại mang nét yêu mị khó tả...

Hắn dần hạ xuống, đứng trước mặt nàng, trên dung nhan yêu nghiệt đến cực điểm kia hé ra một nụ cười băng lãnh, ánh mắt tà mị nhìn Vương Tuyết Nghi, nhìn chằm chằm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 32: Anh Hùng Không Cứ Được Mỹ Nhân

Vương Tuyết Nghi cảnh giác nhìn nam tử trước mặt. Hắn một thân hắc bào đen tuyền, đường viền màu bạc tinh tế, tà áo theo làn gió quỷ dị mà phất phơ. Mái tóc đen xám khác thường, dài tới thắt lưng, từng loạn từng loạn tung bay, hai bên mai tùy tiện buộc phía sau, toát ra vẻ phong tình khó tả.

Cánh mũi cao thẳng, môi bạc khẽ nhếch, làn da trắng trơn bóng không tí vết, ngũ quan hài hòa, từng đường nét trên khuôn mặt hắc đều vô cùng hoàn mỹ. Đặc biệt, giữa mi tâm lại có một ấn kí màu đỏ hình thù kì lạ, lại càng khiến cho hắc yêu mị đến cực điểm.

Một đôi mắt phương hẹp dài màu bạc quỷ dị, nhìn qua thật xinh đẹp, nhưng lại giống như vô cùng sắc bén, chỉ cần nhìn vào, liền giống như bị hút vào vòng xoáy sâu thẳm, âm u đến đáng sợ, cảm giác như không thể thoát ra.

Hắn đứng đó, bóng đêm làm nền, hắc giống như trung tâm của vạn vật, cả người toát ra một loại hơi thở khủng bố, khiến người ta tự sinh ra cảm giác sợ hãi đến xương tủy, một loại cảm giác của vương giả.

Càng giống hơn chính là... hơi thở của ác quỷ.

Huyết ma vương.

Vương Tuyết Nghi lúc này giống như bưng tỉnh đại ngộ trừng lớn mắt.

Trong lòng nàng giống như có một vật gì đó nặng nề rơi xuống, cả người cơ hồ muốn ngã về phía sau.

Huyết ma vương, hần chính là Huyết ma vương, hần là Huyết ma vương.

Trong đầu nàng không ngừng vang lên ba chữ này, nàng bất giác mở miệng.

“Ngươi...Huyết ma vương?” Chưa từng gặp qua hần, nhưng nàng giống như có thể khẳng định, chính là hần.

Nam tử khỏe môi khẽ nhếch, ý cười trong mắt hiện rõ.

“Nhớ ta sao?”

Vương Tuyết Nghi nhú chặt mày, cảnh giác nhìn hần.

“Ngươi muốn gì?”

Nghe vậy, môi bạc nhếch càng cao, đôi mắt cũng híp lại nhìn thẳng vào mắt nàng, bước chân chậm rãi di chuyển, tiến về phía trước, bình thản nói ra một câu.

“Muốn ngươi.” Huyết ma vương nhìn chằm chằm vào gương mặt tuyệt mỹ kia, mang theo ý cười trực tiếp nói thẳng.

Vương Tuyết Nghi ngớ ra, sau đó phát hiện hần khi dễ mình, nàng tức giận đến run người.

“Con mẹ nó! Muốn cái ông cố tổ nhà ngươi! Ta cảnh cáo ngươi, cách xa nữ vương một chút, nếu không, ta cần chết ngươi.”

A Bồng ở một bên tức giận đến nhe nanh trợn vuốt, mặc kệ thương thế nghiêm trọng, nó nhảy đến phía trước che chắn cho Vương Tuyết Nghi. Cho dù tình cảnh trước mắt không tốt, nó vẫn là không nhịn được mà tức giận, nó không cho phép bất cứ kẻ nào khi dễ nữ vương.

Huyết ma vương dừng bước, ánh mắt khinh thường chuyển đến trên người A Bồng.

Bàn tay khẽ chuyển, một luồng uy áp phóng ra, trực tiếp đem A Bồng đánh bay qua một bên, biến trở lại làm một cái cục bông hình cầu trắng tinh, trong miệng nhỏ nhắn chảy ra máu tươi, đôi mắt tròn màu vàng dễ thương lúc này lại tràn ngập oán giận không cam lòng, cuối cùng ngắt đi, chỉ kịp để lại lời nói nhỏ không còn hơi sức.

“Nữ vương... mau chạy!”

“A Bồng!” Vương Tuyết Nghi kêu lên thất thanh, nước mắt nàng không tự chủ chảy dài, nhào tới ôm lấy cục bông nhỏ, đôi mắt ác liệt ngược lên nhìn Huyết ma vương.

Đối lại với ánh mắt của nàng, chính là một đôi thủy mâu tàn nhẫn thị huyết, băng lãnh đến cực điểm.

Vương Tuyết Nghi từ từ đứng lên, trong tay nắm chặt mấy quả bom khói.

Đột nhiên, nàng ném thật nhanh bom khói về phía Huyết ma vương.

Huyết ma vương nhìn mấy quả màu đen bay tới, khinh thường đưa tay bắt lấy một quả đang bay tới trước mặt hần.

Hừ! Muốn ám sát ta sao?

Nhưng mà ngay lúc hần bắt lấy, quả đen trong tay lại bất ngờ nổ tung, tản ra làn khói trắng mù mịt, mùi khói khó chịu trực tiếp không khách khí chui vào mắt mũi miệng của hần.

Huyết ma vương nhất thời kinh ngạc, nhanh chóng nhảy một vòng tránh thoát đám khói, ánh mắt tràn đầy lửa giận tìm kiếm khắp nơi.

Hừ lạnh một tiếng, hần lập tức đuổi theo.

...

Bên trong một rừng cây, Vương Tuyết Nghi ôm A Bồng liều mạng mà chạy, trong lòng lại lo lắng cho A Bồng.

“Nữ vương...!” Tiếng gọi khẽ phát ra từ cục bông tròn trong lòng nàng, tiếng gọi vô lực rất nhỏ, nhưng Vương Tuyết Nghi lại nghe thấy, nàng kinh hỷ cúi đầu tươi cười.

“A Bóng! Ngươi tỉnh!”

“Nữ vương... mau đem ta vào nhấn giới, Huyết ma vương chính là... theo hơi thở của ta tìm được người.”

“Ta biết rồi.” Dứt lời, nàng nhanh chóng đưa A Bóng vào nhấn giới

Sau đó, nàng giống như phát hiện ra cái gì, liền đứng lại.

Đúng rồi nhấn giới, nàng có thể vào đó trốn hẩn ta mà.

Sau đó, không nghĩ ngợi nhiều, nàng liền lần nữa dùng ý thức mở ra nhấn giới, chuẩn bị tiến vào.

Nhưng mà, cổ tay lại bị ai đó giữ chặt, khiến cho nàng hốt hoảng quay đầu lại. Nhìn gương mặt yêu nghiệt gần ngay trước mặt nàng, không phải Huyết ma vương thì là ai!

“Muốn trốn?” Hẩn lãnh khốc nhìn nàng, lạnh lùng nắm tay nàng siết chặt, khiến cho nàng đau đến trợn mắt.

Đau đớn từ cổ tay truyền đến, cảm giác như xương muốn vỡ vụn, Vương Tuyết Nghi cắn môi dưới chịu đựng.

Huyết ma vương nhìn bầu trời đã muốn sáng, ánh mắt toát ra âm trầm. Hẩn nhanh chóng vác nàng lên vai, xoay người bay lên, thoát một cái biến thành ánh sáng màu đỏ biến mất giữa màn đêm.

Lúc này, mặt trời đã lên, ánh nắng bắt đầu xua tan bóng đêm mờ ảo.

Mà Huyết ma vương lúc này còn đang vác thiếu nữ tuyệt mỹ bay giữa không trung, lại có biến động.

Chỉ thấy hẩn nhủ chặt mày, ánh mắt không cam lòng nhìn thiếu nữ trên vai.

Không được, không phải lúc này.

Đau đớn trong cơ thể làm hẩn khó chịu, nhưng vẫn dùng tốc độ nhanh nhất bay đi.

Vương Tuyết Nghi bị vác trên vai, nàng nhắm chặt mắt lại. Bởi vì, tốc độ của hẩn nhanh đến kinh khủng, nàng có thể nghe thấy tiếng gió vù vù bên tai, cảm giác giống như lưỡi dao lướt qua da thịt.

Sau, nàng chỉ nghe hẩn rống lên một tiếng, tiếng rống đầy tức giận cùng không cam lòng.

...

Gió ngừng lại rồi.

Thân thể của nàng sao lại nhẹ đến thế này? Giống như là đang rơi.

Cái gì?

Mở lớn mắt ra, không nhìn thấy bóng dáng Huyết ma vương đâu nữa, Vương Tuyết Nghi lại nhìn đến mình.

“A A A...” Nhất thời, tiếng hét thất thanh vang vọng cả bầu trời.

Nàng... quả thật là đang rơi. Hơn nữa là rơi từ trên trời xuống.

Xong rồi xong rồi! Rớt xuống nhất định tan xương nát thịt!

...

Bên dưới, sâu trong rừng cây, một thiếu niên hắc y đang đứng phui quần áo, bụi bặm từ trên người hẩn bay ra mù mịt.

Mái tóc hỗn loạn, mặt mày lem luốc, nếu nhìn kĩ, liền phát hiện hẩn có một dung mạo tuấn mỹ tuyệt luân, đôi mắt phượng màu tím xinh đẹp, chỉ là... vết bớt đỏ trên mặt lại làm giảm đi vài phần vẻ tuấn mỹ.

“Lại nữa rồi! Ta sao lại ngủ dưới đất đây? Bệnh mộng du càng ngày càng nặng rồi. Haizzz...!”

Hẩn vừa phui bụi trên cơ thể vừa lăm bằm lăm bầu, bên tai lại đột nhiên nghe thấy tiếng hét, càng ngày càng lớn.

Hẩn đưa mắt tìm kiếm xung quanh, nhưng không thấy người nào, lại ngược lên nhìn bầu trời, hẩn đưa tay che ánh nắng chói chang, híp mắt lại, nhìn vật thể nhỏ nhỏ kì lạ đang rơi xuống.

Vật rơi xuống càng ngày càng rõ, lại là hình dáng con người nha!

“Á Á Á...”

Người kia tiếng hét lại êm tai như vậy!

Là nữ tử, đang rơi từ trên trời xuống, trên đầu hấn, càng ngày càng gần. . .rơi xuống chỗ hấn đang đứng.

Cái gì?

Thiếu niên mất tím nhất thời hốt hoảng, tay chân luống cuống, cuối cùng hấn đưa tay ra chuẩn bị hứng lấy người kia.

“BỊCH”

Bụi đất bay mù mịt, che kín cả hai thân ảnh nằm dưới đất.

Vương Tuyết Nghi nhắm mắt ho sặc sụa, tay xoa đi bụi đất ngọt ngào xung quanh. Nàng tưởng chừng bị tan xương nát thịt rồi, vẫn còn sống sao?

“Áy da! Đau chết ta rồi! Ai ô cái lưng già của ta!”

Thiếu niên mất tím sững sờ nhìn nữ tử trước mặt, ánh mắt không tự chủ được mở lớn, kinh diễm đến cực điểm.

Đôi mắt nhắm lại cong cong đến mê người, hàng mi dài rung rinh, mũi cao nhỏ xinh, đôi môi đỏ mọng không ngừng nhấp nháy ai oán, khuôn mặt tinh tế sắc xảo, làn da trắng nõn nhẵn nhụi, hai má nàng vì đau mà có chút ửng hồng. . . Hấn cảm thấy, hô hấp giống như bị đình chỉ.

Một gương mặt đang nhăn nhó. . .lại vẫn xinh đẹp đến khó thở.

Bụi bặm đã tan đi gần hết, Vương Tuyết Nghi lúc này hé mắt nhìn ra. Đập vào mắt nàng lại là dung nhan yêu nghiệt của nam tử, gần trong gang tấc, vết bớt đỏ bên má cũng không che dấu nổi dung nhan trước mặt. Tóc đen của hấn phủ xuống, cùng sợi tóc mềm mượt của nàng hòa quyện. . .

Nhất thời. . .khiến cho nàng ngẩn người.

Lại nhìn đến tư thế của hai người, nàng nằm bên dưới người hấn, cả thân thể hấn áp sát trên người nàng, nhìn thế nào cũng là vô cùng mập mờ.

Ý thức được tình huống này, Vương Tuyết Nghi liền trừng lớn mắt, sau đó, hét đến đình tai nhức óc.

“Sắc lang mau buông ta ra! Đồ chết tiệt ngươi có buông không? Đi chết đi còn không mau đứng lên, ngươi bị điếc sao còn không đứng lên!...”

Vương Tuyết Nghi phần nộ la hét, càng hét càng tăng âm lượng càng cao, hai tay không ngừng đánh vào người hấn, ra sức đẩy hấn ra, nhưng hấn căn bản là không có chút nhúc nhích nào.

Mặt của hấn bị nàng đánh tới đánh lui, tóc rối hỗn loạn trông vô cùng thảm hại.

“Cô nương nằm lên hai tay của ta, cô nói ta làm sao rút ra đây?”

Thiếu niên mất tím khó khăn lắm mới tránh thoát bạch cốt trảo của nàng, tìm cơ hội hét lên thật lớn.

Lúc nàng rơi xuống, hấn đưa tay đỡ được nàng ôm lấy. Nhưng mà một người rơi từ trên cao như vậy, sức nặng rơi xuống không phải nặng bình thường a. Cho nên, nàng trực tiếp kéo theo hấn ngã xuống, mới có tình huống như thế này. Hấn là bị oan nha!

Nghe thấy hấn nói, Vương Tuyết Nghi liền dừng lại, nhìn thấy hai tay của hấn quả thật bị nàng đè dưới đất.

Nàng liền bắt đầu dõ dặt người lên, nhưng mà. . .hấn đang nằm trên người nàng, rất nặng đấy!

Nàng càng cố nhấc thì thân thể lại càng áp sát vào người hấn, hai người liền không hện mà cùng đỏ mặt.

Vương Tuyết Nghi dờ khóc dờ cười, cảm xúc phức tạp, trong lòng vừa thẹn vừa giận.

Kiểm nén phần nộ trong lòng, nàng trừng mắt nhìn hấn, nói.

“Ngươi. . .cùng ta lăn sang một bên, ngươi lập tức rút tay ra cho ta.”

Chỉ thấy hấn ánh mắt vô tội trình trọng gật đầu một cái. Sau đó, động một cái, nàng nghiêng người sang trái thì hấn lại nghiêng sang phải, hai lực tương phản lại khiến nàng cùng hấn áp sát kéo trở về.

“Đồ khốn ngươi làm gì đó. . .!” Vương Tuyết Nghi gần như dùng hết sức lực nhắm mắt rống to một cái, hấn chiếm tiện nghi của nàng thật quá đáng mà.

“Cô không có nói nghiêng sang bên nào! Ta làm sao đoán được cô nghiêng sang trái chứ?” Thiếu niên mất tím bị nàng hét đến muốn nổ tung cái màng nhĩ, giọng điệu như con mèo nhỏ cùng nàng hét lớn.

“Ngươi lần sang trái cho ta!” Vương Tuyết Nghi lại càng uất ức rống to.

“Được rồi bên trái.”

Cuối cùng, hai người thành công tách khỏi nhau. Ai nấy đứng một bên phủi bụi trên quần áo.

Wương Tuyết Nghi phủi xong, trừng mắt hừ lạnh một tiếng, lạnh giọng nói.

“Ngươi lại cứu ta một mạng, sau này báo đáp.” Lần trước là hần kéo tay nàng chạy khỏi huyết ma thú, lần này lại đỡ được nàng từ trên không. Nhưng mà lần này hần... Hừ!

Nói rồi nàng cất bước nhanh chóng rời đi.

Hần tuy là cứu nàng, nhưng lại khi dễ nàng. Không cần biết là cố ý hay vô tình, hần chính là đã khi dễ nàng. Chết tiệt, nàng lại bị chiếm tiện nghi như vậy...ay da lỗ nặng a!

Thiếu niên mất tím nhìn bóng lưng xinh đẹp kia, ngẩn ngơ ra một lúc. Không phải hần háo sắc a, mà là nàng quả thật quá mức xinh đẹp, đẹp đến điên đảo nhân tâm..

Một hồi lâu không thấy nàng nữa, hần mới giật mình chạy theo.

“Cô nương, ở đây nguy hiểm, đợi ta a!”

Hần mỗi lần mộng du, khi thức dậy đều sẽ ở trong rừng này. Nhưng kì quái là, trước đây hần đều tỉnh dậy ở bên trong một sơn động, sáng nay tỉnh dậy lại nằm ở trên mặt đất?

Trong rừng này, hần lại thường xuyên gặp huyết ma thú. Cô nương kia đi một mình rất nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 33: Chạy A! Ma Thú Đuổi Tới

Wương Tuyết Nghi nhận thấy hần đuổi theo, bước chân tăng tốc càng nhanh hơn.

Nàng không để ý, sau lưng có một đôi mắt thị huyết sắc bén đang nhìn mình chăm chăm.

Đi được một đoạn, Vương Tuyết Nghi bước chân bất giác dừng lại, nàng dừng dư quang liếc nhìn về phía sau lưng. Cảm giác giống như bị theo dõi.

Ngay lúc này, một luồng sát khí bỗngưng ập đến sau gáy nàng. Vương Tuyết Nghi liền hốt hoảng nghiêng người né tránh.

Xoay người nhìn lại, chính là một con huyết ma thú hung bạo đang nhìn nàng chăm chăm.

Huyết ma thú này giống hệt con lúc trước tấn công vào kinh thành.

Cả người nó đỏ rực như lửa, thân hình to lớn, cao đến đầu nàng, da thịt của nó nứt ra từng mảng, hình thành nhiều khe rãnh, mà bên trong những khe đó, giống như dung nham đang chảy.

Wương Tuyết Nghi có thể cảm nhận được, toàn thân nó phát ra nhiệt nóng đến đáng sợ. Nàng có thể tưởng tượng, nếu như bị nó chạm vào người, có hay không sẽ bị thiêu thành tro bụi?

Càng nghĩ càng sợ, nàng âm thầm cảm thấy may mắn, nếu mình chậm một bước, hậu quả chỉ có một chữ...thảm a!

Chưa kịp hoàn hồn, nàng đã thấy huyết ma thú gầm lớn một tiếng nhào về phía nàng.

Wương Tuyết Nghi điểm nhẹ mũi chân nhảy lùi về phía sau, hai tay tú lại một quả cầu nước lam sắc, phóng về phía huyết ma thú.

Chỉ nghe thấy xèo một tiếng dài, phần lưng của nó bốc khói nghi ngút. Nhưng rất nhanh sau đó liền trở lại như cũ. Giống như nhỏ một giọt nước vào đồng lửa vậy, căn bản không có tác dụng.

Nhưng mà một kích này chính là đã khiêu khích nó, khiến cho nó tức giận, càng trở nên hung hãn. Ánh mắt sát bén lại nhào về phía Vương Tuyết Nghi.

Nàng thận trọng né tránh chặt vật, có cơ hội lại phóng tới vài quả cầu nước.

Huyết ma thú liên tục trùng đòn, tiếng xèo phát ra ngày càng lợi hại. Nhưng quả cầu lửa uy lực nhỏ, đánh vào lại tan, tuy có khiến cho huyết ma thú thống khổ một chút, nhưng căn bản không ảnh hưởng đến tính mạng của nó, lại càng khiến cho nó ngày càng kích động nổi giận.

Vương Tuyết Nghi nhú chặt mày.

Cứ như thế này không phải là cách. Tinh thể đối với nàng ngày càng bất lợi.

Một quả cầu nước uy lực không đủ! Linh lực trong người ta dồi dào, dùng để làm cái gì? Nếu như bây giờ ta dùng linh lực kết hợp với hệ thủy ma pháp, không biết có tác dụng không?

Nghĩ liền làm, nàng không có thời gian suy nghĩ nhiều như vậy.

Vương Tuyết Nghi thừa cơ hội nhảy lên một cái cây gần đó. Hai mắt nhắm lại, chậm rãi điều động linh lực bên trong cơ thể vào hai bàn tay.

Chỉ thấy, xung quanh hai bàn tay của nàng hiện lên luồng lam quang mạnh mẽ chuyển động. Vương Tuyết Nghi úp tay vào nhau, sau đó chậm rãi tách ra, ở giữa liền xuất hiện một luồng nước trong suốt đang điên cuồng bắn tung tóe.

Luồng nước chuyển động ngày càng mạnh, nhất thời khiến cho Vương Tuyết Nghi gần như mất không chế.

Huyết ma thú bên dưới không ngừng dùng cái đầu của mình ủi vào gốc cây Vương Tuyết Nghi đang đứng, lửa từ thân thể nó bắt lên thân cây, bốc cháy hừng hực, đã muốn cháy đến vật vấy của nàng.

Ngay lúc này, Vương Tuyết Nghi mở bừng mắt ra, nàng nhảy khỏi cái cây, từ trên không trung xoay người lại nhắm vào huyết ma thú phóng đến luồng nước thủy lam đang cuộn cuộn.

Chỉ nghe thấy một tiếng xèo lớn vang lên cùng tiếng gầm thét dữ dội của huyết ma thú. Nó điên cuồng lăn đi lăn lại dưới đất, khói trắng bốc lên nghi ngút, một lát sau liền trở nên tĩnh lặng.

Vương Tuyết Nghi ngã nằm trên mặt đất, khóe miệng nàng rỉ máu, ánh mắt chuyên chú tập trung trên người huyết ma thú đang dần tan biến dưới gốc cây.

Tiếp đó, một luồng khí đỏ phát sáng bay lên. Chính là hồn thú của huyết ma thú. Nó lượn lờ xung quanh một lát, sau đó vụt một cái bay đi.

Cuối cùng, dưới gốc cây kia, đám cây cỏ xung quanh đều bị đốt thành tro, cháy đen cả một vùng đất. Đó đều là những nơi huyết ma thú chạm qua.

Vương Tuyết Nghi thở phào nhìn tàn tích. Trong lòng dâng lên lo lắng, một con huyết ma thú đã có thể nguy hiểm như vậy, nếu là nhiều con thì sao? Nàng quả thật không dám tưởng tượng!

Nàng để hồn thú của nó chạy mất, không biết ảnh hưởng gì không?

Lúc nàng còn đang suy nghĩ, thiếu niên mắt tím không biết từ đâu chạy tới trước mặt nàng, thờ hồng hộc.

“Này! Không sao chứ? Ta nhận thấy huyết ma thú ở đây, nó đâu rồi?” Hắn vừa hỏi vừa vỗ ngực thờ dốc.

“Ta giết rồi!” Vương Tuyết Nghi nhìn hắn, bình thản phun ra một câu.

Nhưng mà thiếu niên kia nghe được, lại tròn to mắt kinh ngạc nhìn nàng, lời phát ra liền trở thành cà lăm.

“Cái gì? Cô cô cô...cô giết được nó sao?”

Không phải chứ, huyết ma thú là loại nào? Cao thủ bình thường đối phó với nó cũng là muôn vàn khó khăn, hắn nhìn nàng chỉ là ma pháp sư cửu cấp nhân Sĩ, lý nào được chứ?

“...” Vương Tuyết Nghi cũng không trả lời hắn, lướt qua hắn đi nhanh. Bởi vì nàng cảm thấy, linh lực bên trong hỗn loạn, điên cuồng xáo trộn. Nàng không biết bản thân mạo hiểm một chiều vừa rồi, lại ảnh hưởng nghiêm trọng như vậy!

Huyết dâng tới miệng, nàng cố nén xuống. Nàng, không muốn ở trước mặt nam nhân tỏ ra yếu đuối.

Thiếu niên mắt tím nhìn tàn tích dưới gốc cây, lại nhìn bóng lưng thiếu nữ phía trước. Trong mắt thoáng qua nghi hoặc. Là nàng thật sao?

Bỗng nhiên ánh mắt hắn trở nên thận trọng, cảnh giác nhìn xung quanh. Hắn cảm nhận được, có năm con huyết ma thú đang tới.

...

Vương Tuyết Nghi đã đi cách xa tên kia một đoạn, lúc này nàng mới phun ra ngụm máu tươi, dính cả cổ áo.

Bước chân nàng lao đảo, ánh mắt bắt đầu trở nên mơ hồ.

Ngay khi nàng sắp ngã xuống...

“Chạy a! Ma thú đuổi tới!” Tiếng hét như lộn bị cắt tiết truyền đến từ sau lưng nàng.

Còn chưa kịp quay lại nhìn, nàng đã bị hất nhanh gọn bẻ đi. Theo cách nói của nàng, có lẽ là tiện tay vác đi, bởi vì nàng đang đứng chắn đường chạy của hắn.

Vương Tuyết Nghi thuận thế khẽ nâng mi mắt nhìn phía sau lưng hắn. Nhất thời trông mắt căng ra, nàng như bưng tỉnh giữa cơn mê mang chóng mặt.

“Tiểu tử thôi! Ngươi ăn phải cái vận khí gì? Như thế nào dẫn đến năm con hả?”

Vương Tuyết Nghi rống to vào mặt thiếu niên, vẻ mặt nhợt nhạt bị tức giận làm cho đỏ ửng.

“Ta nào biết bản thân có lực hấp dẫn như vậy! Lúc nào bọn nó cũng muốn tìm tới ta, ta cũng hết cách!”

Thiếu niên mắt tím khóc không ra nước mắt rống lớn.

Vương Tuyết Nghi ngăn ra. Bọn nó là theo hắn tới thật?

Như vậy!

Không phải nàng bị hất liên lụy sao?

“Tiểu tử thôi! Ngươi dẫn chúng tôi người không chơi với chúng đi, sao lại hướng phía của ta mà chạy hả?” Vương Tuyết Nghi gần như dùng hết cỡ âm lượng của mình mà rống lên, mặt kệ rống đến khan cổ họng.

“Cô đừng có làm ồn! Chạy trước tính sau.” Thiếu niên mắt tím vừa thở dốc vừa hét lên với nàng. Đâu phải hắn muốn a!

“...”

Có ai nói cho nàng biết không? Hôm nay nàng lại xuôi xèo như vậy?

...

Thiếu niên về mặt muốn khóc ôm theo thiếu nữ liều mạng mà chạy, hai chân của hắn cơ hồ có thể hình dung thành cái bánh xe đang chạy với tốc độ rất nhanh.

Theo sau là năm con huyết ma thú hùng hổ đuổi theo. Chúng nó chạy đến đâu, cây cỏ chết đến đấy, ánh mắt thị huyết nhìn con mồi phía trước.

Chạy được một đoạn xa, cả hai người đều thấm mệt.

Vương Tuyết Nghi mặc dù tức giận la lối, nhưng mà trong lòng lại có chút cảm động. Hắn vì nàng mà bị giảm tốc độ, cũng không chịu buông ra. Vì cái gì ngốc như vậy? Hay hắn căn bản là bị ngốc?

Thiếu niên mắt tím cứ như thế chạy một mạch, lại không nghĩ tới chạy đến vách núi.

Hắn hết đường, định quay lại chạy hướng khác. Nhưng trước mặt đã bị năm con huyết ma thú cao lớn đỏ rực chặn lại.

Chúng nó chậm rãi tiến tới, ánh mắt chuyên chú nhìn vào hắn.

Hắn đặt Vương Tuyết Nghi ngồi xuống, bản thân lại chắn trước mặt nàng dang rộng tay, mặt đối mặt hướng con huyết ma thú lớn nhất ở giữa.

“Đừng có tiến lên đấy! Nếu không ta nhảy xuống dưới.”

“Không nghe ta nói sao? Mau lùi lại, tránh ra!”

...

Vương Tuyết Nghi nhìn hắn đứng đó nói chuyện cùng mấy con ma thú, trên trán nàng đổ xuống mấy vạch hắc tuyến.

Hắn thật sự bị ngốc rồi. Đến nàng còn không thể dùng thần thức nói chuyện với chúng nó, huống chi là hắn. Trong thiên thư có ghi chép: Có thể cùng ma thú nói chuyện, chỉ có duy nhất Nguyệt vương nữ. Ngoài ra, còn có một người.

Nàng cười lạnh, có thể là người kia được sao?

Người trước mắt nàng, không quen không thân, hẳn cứ nhiên đem nàng bảo vệ.

Bóng lưng nam tử cao lớn, mái tóc đen tuyền dài đến thắt lưng, lại có chút hỗn loạn.

Gió từ dưới vực thổi thổi lên, thổi tung y phục của hắn...

Nam tử cao lớn dang rộng tay đứng đối mặt với mãnh thú, nữ tử diễm lệ ngồi chống tay trên nền đất, gió mạnh thổi đến làm cây lá chuyển động, hai thân ảnh phiêu dật trên đồi vực thẳm, trời xanh mây trắng, quả thật là một bức tranh tuyệt đẹp.

Vương Tuyết Nghi nhìn hắn, khóe môi cong lên một nụ cười xinh đẹp.

Được rồi, không cần biết hắn có cái ý đồ gì. Hắn cứu nàng nhiều lần, nàng cũng nên liều một chút.

Huyết ma thú tiến tới ngày càng gần, Vương Tuyết Nghi cũng chậm rãi đứng lên. Nàng đến gần người thiếu niên, điểm huyết một cái trên người hắn, hắn liền bất tỉnh. Vương Tuyết Nghi đỡ lấy hắn, mở ra nhãn giới.

Bọn huyết ma thú lúc nhìn thấy hành động của nàng, liền lập tức trở nên dūr tợn hơn, bỏ nhào tới.

Nhưng khi chúng nó sắp chạm vào nàng, nàng cùng tên thiếu niên đã biến mất không còn dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 34: Chung Kết Mỹ Nhân Đài

Bầu trời bao la, không có mặt trời, chỉ có ánh sáng rực rỡ như ban ngày, một loại ánh sáng nhu hòa ấm áp.

Bên dưới, một rừng cây xanh tốt, những quả màu hồng phấn khẽ lay theo làn gió thổi tới, sáng bóng đẹp mắt.

Ở một vùng khác, lại là thảm cỏ non xanh mơn mơn, trải rộng khắp nơi.

Bên trong một hồ nước trong vắt, chiếc lá từ đầu rơi xuống làm nhòa đi bóng dáng xinh đẹp của một người thiếu nữ. Từng đợt nước lăn tăn, dập dờn, cũng không che dấu hết được vẻ đẹp của nàng.

Bên trong nhãn giới, Vương Tuyết Nghi chống cằm nhìn ngắm dung nhan nam tử đang ngủ say, đôi mi dài không ngừng chớp động, lung linh mê người.

“Tiểu Bạch! Người nói trên đời lại có người nam nhân xinh đẹp như vậy sao?” Bỗng nàng mở miệng hỏi, ánh mắt vẫn không rời khỏi gương mặt của thiếu niên đang nằm.

Nàng sau khi đưa hắn vào nhãn giới, liền lập tức chạy đi tìm A Bóng, truyền vào linh khí giúp nó trị thương.

Sau khi xác định A Bóng đã không còn nguy hiểm tới tính mạng, Vương Tuyết Nghi mới thả lỏng tâm tình đang lo lắng thờ dài một hơi.

Nhưng mà bản thân nàng lại mệt mỏi nghiêm trọng. Trước đó linh lực đã bị ảnh hưởng, khiến nàng thổ huyết, sau lại tiếp tục điều ra truyền cho A Bóng, khiến cho nàng ngất xỉu tại chỗ.

Đến khi tỉnh dậy, nàng mới phát hiện tiểu Bạch cùng A Bóng đang ở bên cạnh mình, còn bản thân lại nằm bên trong Nguyệt các.

Lúc này, nàng cảm thấy linh lực có điểm kì lạ, chúng chậm rãi di chuyển, tất cả linh lực trong cơ thể đều di chuyển về một vị trí ở giữa ngực của nàng. Vương Tuyết Nghi dùng thần thức nhìn vào, liền kinh ngạc. Linh khí màu lam tất cả đều nặng nề di chuyển, nhìn như rất chậm, nhưng nàng nhìn lại càng giống như chúng sắp bộc phát.

Nàng có thể cảm nhận được, lực lượng mạnh mẽ trong từng dòng linh khí, nếu như nó thật sự bộc phát, có phải nàng cũng sẽ bị nổ tung mà chết?

Nghĩ vậy, nàng liền ngồi dậy bắt chéo hai chân, tư thế ngồi thiền. Tay lưu chuyển làm một cái thủ ấn, vận khí bắt đầu điều tức.

A Bóng cùng tiểu Bạch lo lắng nhìn nàng sắc mặt ngày càng tái xanh, mồ hôi nhỏ giọt. Chúng nó lo lắng đến dậm chân, nhưng cũng không dám tiến lên quấy nhiễu nàng.

Tiếp đó, sau hai canh giờ khổ sở vận khí, lại làm cho Vương Tuyết Nghi bất ngờ, nàng kinh hi mở to mắt.

Nàng thế nhưng... thế nhưng lại đột phá, một mạch đột phá đến bát cấp nhân Sư! Từ cửu cấp nhân Sĩ nhảy đến bát cấp nhân Sư!

Này, cũng không khỏi quá nhanh đi!

...

Lại nói tới thiếu niên mắt tím, hẳn bị Vương Tuyết Nghi điểm huyết ngưng, vẫn không thể tỉnh lại.

Vương Tuyết Nghi ngồi bên cạnh, không ngừng vuốt xoa dung nhan yêu nghiệt của hắn, ánh mắt chớp chớp như đang nhìn bảo vật đẹp đẽ.

“Tuyết Nghi tỷ! Tỷ hình như cũng không phải sắc nữ nha? Nhìn người ta nhiều như thế làm gì?”

Tiểu Bạch lười biếng nằm dựa người vào gốc cây, một tay cầm hồng quả cắn một cái, một tay gối sau đầu, ánh mắt nhàn nhạt liếc về phía Vương Tuyết Nghi. Rõ ràng là một con thỏ, hành động lại nhân tính hóa như vậy, không khỏi khiến cho nàng bật cười.

“Con người ta đối với cái đẹp đều ưa thích. Ngắm một cái xinh đẹp hiếm có đều là bình thường.” Nói rồi nàng xoay người đứng lên, đi đến dưới gốc cây Tiên hồng đơn ngồi xuống bên cạnh tiểu Bạch.

Thuận tay, nàng hái xuống một quả đưa lên miệng.

Tiểu Bạch ngồi bên cạnh nàng, miệng vừa nhai vừa nói.

“Hắn ta đẹp thì đẹp thật, đáng tiếc lại có vết bớt trên mặt!” Nếu không, chỉ sợ nữ nhân trên đời đều bị hắn hút hết hồn phách.

Vương Tuyết Nghi cũng không nói gì, nàng mỉm cười nhẹ nhàng, ánh mắt ngắm nhìn xa xăm.

Cái tên ngốc đó lại liều mạng bảo vệ nàng, không ngốc thì là cái gì?

Lại nghĩ sang chuyện khác, nàng bắt giác mở miệng hỏi.

“Tiểu Bạch, người đi theo ta thế này, Bạch Lạc Hiên hẳn sẽ làm sao?” Tiểu Bạch dù thế nào cũng là ma thú khế ước của Bạch Lạc Hiên, nó lại đi theo nàng, cho dù nàng tin tưởng nó, nhưng ma thú khế ước cách xa chủ nhân của mình cũng không phải việc tốt.

Nghe nàng nói, tiểu Bạch đang ăn nhất thời dừng lại động tác, ánh mắt thoáng qua nét u buồn.

“Hắn... thật ra đã sớm gọi ta trở về...” Chính là sau khi sự kiện rừng Nguyệt Lâm kia, hắn đã truyền âm gọi nó về, hỏi nó Vương Tuyết Nghi đang ở nơi nào, hỏi nó đủ chuyện. Có lẽ hắn đã nghi ngờ tỷ tỷ. Nhưng mà, nó tất nhiên sẽ không nói cho hắn biết về nữ vương.

Vương Tuyết Nghi nghe xong, sững sờ một chút, rồi lại mỉm cười đem tiểu Bạch ôm vào trong lòng, ôn nhu vuốt đầu nó.

“Trở về đi! Người cách rời chủ nhân khế ước của mình sẽ có hại.” Mặc dù nàng cũng không muốn, nhưng mà, nếu tiểu Bạch không về, nó sẽ bị ảnh hưởng tu vi, không thể tiến cấp.

Tiểu Bạch nghe vậy, liền dụi vào người nàng òa lên khóc nức nở.

“Không muốn xa tỷ tỷ! Tiểu Bạch không muốn xa tỷ tỷ! Ô... ô...”

“Ngaoan! Tỷ cũng không muốn xa người! Nhưng mà người không trở về, tu vi bị đình trệ, tỷ tỷ sẽ đau lòng.” Vương Tuyết Nghi ôn nhu vuốt ve bộ lông mượt mà trên người tiểu Bạch.

Nàng làm sao muốn xa con thỏ nghịch ngợm này đây?

Đột nhiên, tiểu Bạch ngừng khóc, ngược đầu lên, đôi mắt ngập nước đáng thương nhìn nàng.

“Tỷ tỷ! Đợi ta! Chờ ta tìm được cách giải trừ khế ước với Bạch Lạc Hiên, liền đi tìm tỷ!” Nó quyết định rồi, phải tìm cách mau chóng giải trừ khế ước, nó sẽ được ở bên cạnh tỷ tỷ.

Vương Tuyết Nghi trong lòng ấm áp, mỉm cười ôn nhu vuốt đầu tiểu Bạch, nàng cũng không nói gì.

...

Sau khi A Bóng sử dụng năng lực trị thương tự chữa trị cho chính mình, cơ thể rất nhanh khôi phục lại. Khiến cho Vương Tuyết Nghi không khỏi cảm thán năng lực thần kì của nó.

Gần đây Vương Tuyết Nghi cảm nhận được một luồng khí kì lạ, nàng dùng linh thức cảm nhận được ngọn lửa đỏ rực hung hãn, nhưng đối với nàng lại ấm áp nhu hòa.

A Bồng nói cho nàng biết, nàng có khả năng định hướng nhận biết ngũ linh châu của Nguyệt thần khí. Nếu là màu đỏ, vậy thì chính là Hỏa linh châu rồi, nhất định là Hỏa linh châu đang ở gần đây. Vì thế, nàng nhất định phải ra ngoài tìm kiếm.

Vương Tuyết Nghi sau khi hóa trang trở lại làm một cái tiểu cô nương có nốt ruồi trên mép lúc trước, liền đưa tên thiếu niên ra ngoài nhả giới. Nàng thuê hai phòng trọ trong khách điểm, trả tiền phòng cho hắn vài ngày, dù sao nàng cũng không thể vứt hắn ở bên ngoài được. Còn nàng thì tách biệt ở một phòng khác, coi như không quen biết hắn.

Về phần tiểu Bạch, nó cũng đã trở về với Bạch Lạc Hiên.

...

Hôm nay, đã là ngày thứ ba của Mỹ nhân đài, chính là ngày mà các cao thủ xuất sắc nhất tranh đấu đoạt đệ nhất mỹ nữ Mỹ nhân đài năm nay.

Vương Tuyết Nghi cảm nhận được Hỏa linh châu cũng đang ở gần đài Mỹ nhân, nàng liền đi đến đó xem xét.

Đến nơi, nàng không khỏi choáng ngợp trước dòng người đông đúc chen lấn bên dưới đài. Ngày cuối cùng, sự kiện quả thật hấp dẫn không ít người.

Tiếng người hò hét ồn ào náo nhiệt, bây giờ đã là chiều tối, nhưng tiếng hò hét cổ vũ, mắng chửi cũng không có dấu hiệu giảm bớt, ngược lại là càng muốn náo động hơn.

Bên trên đài cao, ẩn trong bức màn mỏng, nữ tử hồng y xinh đẹp ngồi trên ghế quý phi, ung dung thưởng thức đĩa nhỏ bên cạnh, mí mắt buồn chán nhìn về phía hai vị đại hán đang đánh nhau ở giữa đài. Nàng chính là đệ nhất mỹ nữ Mỹ nhân đài năm nay - Đỗ Phi Nhạn, xinh đẹp hơn người, tư thái tao nhã quyến rũ, khiến cho không ít nam nhân si mê.

Trên đài, cao thủ đánh nhau, ma pháp uy lực cũng không nhỏ, cho nên xung quanh đài đều được tạo kết giới bao bọc, nhằm tránh ảnh hưởng đến người bên ngoài.

Vương Tuyết Nghi chặt vật chen lấn vào bên trong, chen đến ở giữa đám người hỗn tạp. Xung quanh đều là tiếng mọi người bàn tán hô hét ầm ĩ.

“Đánh, đánh hắn cho ta...!”

“Đồ ngốc, mau đứng lên, một đao chém chết hắn!”

“Người nói xem ai sẽ thắng?”

“Đương nhiên là cái tên béo ú kia rồi, ta mới đầu cũng không nhìn ra hắn bản lĩnh như vậy đâu!”

“Ha ha... nhìn hắn như vậy, Đỗ mỹ nhân chắc chắn cầu mong hắn sớm thua đi!”

...

“Đệ nhất mỹ nhân năm nay đẹp thì cũng thật đẹp, nhưng mà nếu so với tiên nữ lúc đó, chỉ sợ một góc của nàng cô ta cũng không tới.”

“Người là nói nữ nhân bên trong rừng Nguyệt Lâm?”

Vương Tuyết Nghi nghe được, nhất thời giật mình nhìn về phía hai tên nam tử đang nói chuyện cách nàng không xa.

“Đúng vậy a! Ta quả thật là kiếp trước có tích phúc, để cho kiếp này nhìn thấy được như vậy tuyệt mỹ dung nhan.” Nam tử trẻ tuổi tay đưa lên cảm nghiêng ngẫm, ánh mắt toát ra say mê đến cực hạn.

“Đó cũng chỉ là lời đồn, ta xem người gặp phải yêu quái rồi!” Tên nam tử khác bĩu môi liếc hắn một cái, vẻ mặt rất không tin tưởng. Đỗ mỹ nhân đẹp đến thế này, hắn thật không tưởng tượng ra được dung nhan nào đẹp hơn nữa.

...

Vương Tuyết Nghi giống như có tật giật mình, nàng liền nhanh chóng chen lấn về phía trước, cách xa hai tên nam nhân kia. Vạn nhất để phát hiện ra, nàng liền xong đời.

Trên đài cao, cứ lần lượt hai người đấu với nhau, một người thua sẽ phải xuống đài. Cứ như vậy, cho đến khi còn lại cặp cuối cùng.

Vương Tuyết Nghi nhìn hai người trên đài, một trẻ tuổi tuấn lãng, dáng người cao lớn, khí chất bất phàm, y phục cũng không phải tầm thường. Người còn lại, là một đại hán trung niên cao lớn, mày rậm mắt sáng, ánh mắt sắc bén như hổ báo, tay cầm hai quả chì hình cầu, đứng hiên ngang một chỗ, vô cùng khí phách. Bọn họ đều là chiến sĩ cao thủ.

Vương Tuyết Nghi cảm thán, hai cao thủ cuối cùng quả thật không phải tầm thường. Nhìn bọn họ tu vi đều là cửu cấp nhân Tông, không thể xem nhẹ. Đặc biệt là nam tử trẻ tuổi kia, hắn còn trẻ như vậy, đã đạt đến cảnh giới nhân Tông! Nhìn bộ dạng thành thực tự tin của hắn, Vương Tuyết Nghi mỉm cười.

Xem ra, trận này hẳn thắng rồi.

Hai bên bắt đầu giao chiến, uy lực phóng ra liền khiến mọi người kinh hãi. Kiểm kìa giống như đầu rắn, linh hoạt luôn lách tránh thoát công kích của trung niên nam tử. Mà vị đại hán kia một đòn lại một đòn mạnh mẽ ập đến điểm yếu của đối phương, rồi trúng mặt đài, lại tạo thành một cái hố lớn, mảnh vỡ văng bốn phía.

Đám người bên dưới không khỏi sợ hãi, nhìn kết giới từng hồi lại rung động, làm bọn họ lo lắng kết giới sẽ bị vỡ. Một đòn của hai người kia nếu là đánh trúng mình, chấn chấn đến xương cốt cũng không còn. Cao thủ nhân Tông quả thật uy lực mạnh mẽ đến đáng sợ.

Lúc này, trung niên nam tử cũng đã mệt mỏi, bỗng hắt hét lớn một tiếng, dồn toàn bộ sức mạnh của mình giờ lên hai quả chì, liều mạng chạy đến tấn công nam tử trẻ tuổi.

Chỉ thấy tên nam tử kia nghiêng người một cái, mũi kiếm linh hoạt đã đâm vào cánh tay phải của trung niên nam tử, khiến cho hắn đau đớn làm rơi xuống vũ khí, tay ôm lấy miệng vết thương, máu tươi chảy ra nhỏ giọt xuống mặt đài.

Thắng thua đã phân, người chiến thắng cuối cùng chính là nam tử trẻ tuổi tuổi tuần lã kia.

Đám người bên dưới lúc này cũng kích động hò hét, vui sướng có, mừng chửi cũng có, bọn họ ở bên dưới cá cược cũng không ít.

Lúc này, cô nương thanh tú lại đi ra, trên tay cầm một cái hộp gấm tinh xảo. Cùng với nàng là một nam nhân đã tứ tuần, bộ dáng chính tề, chòm râu trước cằm hẳn đặc biệt nổi bật.

Đi đến giữa đài, hắn hơi cúi người hành lễ với nam tử trẻ tuổi, sau đó tươi cười hướng bên dưới đài nói to.

“Các vị! Người chiến thắng Mỹ nhân đài năm nay, chính là vị công tử này.” Sau đó, hắn lại hướng nam tử trẻ tuổi hỏi.

“Xin hỏi cao danh của ngài?”

“Ta họ Lữ, tên một chữ Nhiên.” Lữ Nhiên buồn chán phun ra một câu. Sau đó, chán ghét tiếp tục nói một câu làm Vương Tuyết Nghi suýt nữa té ngã.

“Xin hỏi, ta bây giờ có thể đưa nương tử của mình đi chưa?” Hắn chán ghét cùng những người này đứng đây nói chuyện. Phi Nhạn nàng ấy sao lại chạy đến nơi này quấy phá đây? Nàng ấy giận hắn cũng không nên đem mình treo lên cho bọn nam nhân tranh đoạt chứ? Càng nghĩ hắn càng giận, nếu như người thắng không phải hắn, vậy thì nàng sẽ lấy kẻ khác sao? Hừ!

Bên dưới đài đám người cũng òa lên cười, tên này không khỏi quá nôn nóng đi.

Trung niên nam tử kia hơi sững sốt một chút, rất nhanh sau đó liền lấy lại bộ dáng tươi cười.

“Ha ha... Công tử xin đừng vội, ngài trước tiên hãy nhận lấy phần thưởng ngày hôm nay đi!” Nói rồi hắn quay sang nhìn cô nương thanh tú bên cạnh. Nàng liền hiểu ý dâng lên cái hộp gấm trong tay.

Ngay lúc này, một giọng nói già nua nhưng lại mang theo nét trẻ con lạnh lãnh vọng tới.

“Các ngươi chơi xấu! Lão tử còn chưa đến, các ngươi như thế nào đã muốn giao mỹ nhân cho người khác rồi hả?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 35: Tam Bất Hảo

“Các ngươi chơi xấu! Lão tử còn chưa đến, các ngươi như thế nào đã muốn giao mỹ nhân cho người khác rồi hả?”

Một lão già tóc trắng từ trên cao bay xuống. Ngũ quan hài hòa, tóc trắng rối tung, cả người rách rưới, chỗ vấ chỗ lành, lại còn thoang thoang toát ra mùi hôi thối. Quần áo của lão chỉ có thể dùng một chữ “thảm” để hình dung.

Lão già hạ xuống đứng bên cạnh thiếu niên trẻ tuổi. Lão đưa tay chộp lấy hộp gấm mà cô nương dẫn chương trình đang dâng lên, sau đó lại lưu loát nhét trở vào tay nàng.

“Ta còn chưa có thi đấu, các ngươi vội vàng trao giải cái gì? Đem trở vào, đem vào đi!” Lão già xua tay, mặt mày nhăn nhó, bộ dạng linh động không giống người lớn tuổi.

Hắn vất vả lắm mới tới được nơi này tham gia Mỹ nhân đài! May mắn còn chưa có trễ a!

Mọi người lúc này đều kinh ngạc, bỗng đứng ở đầu xuất hiện một cái lão già ăn mày. Lại còn nói muốn thi đấu giành mỹ nhân!

“Lão già thôi! Mau xuống đi!”

“Mau xuống! Lão già rồi còn muốn găm cò non à! Ha ha...”

...

Nhất thời bên dưới đài tiếng người chửi mắng vang lên, xua đuổi lão già chừng mắt đang cản trở.

“Lão ăn mày! Ở đây không phải chỗ để ngoi chơi! Mau xuống!” Trung niên nam tử thấy vậy, không khỏi bức mình hắng giọng quát.

Lão biết phi thân, chứng tỏ tu vi đã đến cảnh giới nhân Đại (con người khi tu luyện đến cảnh giới nhân Đại, đều có thể phi thân). Nhưng mà bản thân hắn cũng đã là cao thủ nhân Tông, lão già này ăn mặc rách rưới, hắn không để vào mắt.

Lão già kia nghe vậy cũng không chịu yếu thế, chống nạnh hét vào mặt trung niên nam tử, nước bọt bắn vào mặt hắn tung tóe.

“Dám mắng vào mặt lão tử? Ngươi chán sống rồi phải không? Lão tử đến tham gia chính là điểm phúc của ngươi, còn dám mắng lão tử! Hôm nay không dạy cho ngươi một bài học ta liền không phải Tam Bất Hảo.”

Vừa dứt lời, trung niên nam tử liền bị một lực uy áp khổng lồ đánh bật ra xa, rơi xuống đài tạo thành một hố lớn, bụi bay mù mịt.

Mọi người lúc này đều là trợn mắt kinh ngạc. Chuyện gì mới xảy ra? Lão vừa nói xong, cái gì cũng không có làm, như vậy liền đem trung niên nam tử cao thủ nhân Tông đánh bay!

Vương Tuyết Nghi cũng là một bộ kinh ngạc mà nhìn, người này cũng thật mạnh đi! Bất quá cái tên Tam Bất Hảo, lại khiến nàng buồn cười. Cái gì Tam Bất Hảo? Bất Hảo là không tốt, lão là “ba không tốt” sao? Ba cái gì không tốt? Càng nghĩ, nàng lại không khỏi thắc mắc a!

Mọi người không dám tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

Nhưng mà trước mắt chính là sự thật. Trời ạ! Lão già này quá khủng bố rồi! Hắn rốt cuộc là ai đây?

Mấy người lão già ngồi trên hàng ghế cao không khỏi nhú mày nhìn Tam Bất Hảo, trong lòng nghi hoặc.

Hắn ta là ai?

Trong đó, một vị lão nhân mặc bạch y chỉnh tề từ trên hàng ghế bỗng đứng lên, khoan thai bay xuống. Ngũ quan hài hòa, góc cạnh cương nghị, tóc búi một nửa, cả người đều toát ra anh khí, khí chất bất phàm.

Vương Tuyết Nghi nhìn kỹ, liền nhận ra vị này là người đã thu phục Huyết ma thú trong thành lúc trước. Nghe mọi người xung quanh xầm xì, nàng mới biết ông ta là Đại trưởng lão Hàn Bá Tư được kính trọng nhất Ngân Hòa quốc. Không chỉ là thuần thú sư cao quý, ông còn có một thân tu vi không lường được. Đến hoàng thượng cũng phải kính nể ông ta bảy tám phần.

Đại trưởng lão Hàn Bá Tư chịu đích thân đi xuống đối mặt với lão già Tam Bất Hảo kia. Như vậy chứng tỏ, lão già kia cũng không phải người bình thường!

“Tam Bất Hảo! Cái tính của ngươi cũng không chịu bỏ sao?” Đại trưởng lão Hàn Bá Tư vừa đáp xuống đài, liền hướng Tam Bất Hảo nhú mày trầm giọng nói.

“Làm sao phải bỏ, việc gì phải bỏ! Chuyện ta thích vì cái gì phải bỏ?” Tam Bất Hảo từ khi nhìn thấy Hàn Bá Tư, thì kinh ngạc một chút, nhưng rất nhanh lại trở về bộ dáng bất nháo, miệng chu lên không ngừng hét lớn.

“Ngươi cái lão đầu thôi này! Ngươi quậy phá ở đâu ta mặc kệ, nhưng hôm nay thì không được ở chỗ này phá.” Hàn Bá Tư đột nhiên trở nên nóng nảy lớn giọng.

“Ta thích phá chỗ này thì thế nào? Tiểu lão đầu ngươi quản được ta sao? Tiểu lão đầu, lêu lêu...” Tam Bất Hảo hai tay chống hông, vừa nói vừa lắc lư cái mông, lè lưỡi chọc tức Hàn Bá Tư, bộ dạng không khác gì tiểu hài tử.

“Ngươi! Lão đầu thôi! Không cho phép ngươi gọi ta tiểu lão đầu.” Hàn Bá Tư quả thật tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi chỉ tay vào Tam Bất Hảo gắng từng tiếng.

“Ta cứ gọi đó! Tiểu lão đầu, tiểu lão đầu...”

“Lão đầu thôi!” Hàn Bá Tư gần như rống lên, mặt mày gân xanh cuộn cuộn, quả thật là tức giận không nhỏ.

...

Bên dưới mọi người kinh ngạc mà nhìn, Đại trưởng lão luôn luôn nghiêm khắc trầm tĩnh của bọn họ hôm nay lại như thế cùng lão già kia đấu khẩu! Nhất thời khiến cho bọn họ không thể tiếp thu.

“Đại ca! Huynh biết lão già kia là ai không?”

Người nói chuyện là một cô nương khoảng mười tám tuổi, mặc cẩm y thượng hạng, gương mặt xinh đẹp yêu kiều. Nàng chính là nhị công chúa Ngân Hòa quốc, cũng là thiên tài ma pháp sư - Âu Dương Kiều.

“Ta cũng không biết lão là ai. Nhưng mà hình như là có quen biết với Đại trưởng lão.” Âu Dương Hạo mặt không đổi sắc vừa quan sát Tam Bất Hảo vừa trả lời muội muội. Trong lòng không ngừng suy đoán thân phận của lão.

Âu Dương Kiều cũng không hỏi nữa, thu hồi thần sắc quan sát lão già Tam Bất Hảo.

Ngay lúc hai lão già còn đang đấu khẩu, một giọng nói bán nam bán nữ cao vút chen ngang.

“Hoàng thượng giá đáo!”

Nhất thời mọi người liền im lặng, kinh ngạc nhìn về phía hoàng y nam tử xuất hiện. Kì lạ, hoàng thượng trước nay đều không có hứng thú tham gia Mỹ nhân đài, hôm nay như thế nào lại đến?

Mọi người nhìn vị hoàng thượng cao lớn tuấn mỹ đang đi đến, đều tự động tách ra thành một con đường lớn. Hoàng y nam tử tay chấp sau lưng, ánh mắt sắc bén cương nghị, tóc đỏ tùy ý xõa xuống, khí thế vương giả bức người. Theo sau hắn là một đoàn thái giám cung nữ cùng thị vệ, đội ngũ hết sức hoành tráng.

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Âu Dương Tề vừa mới tiến lên đài, đám người xung quanh lập tức quỳ xuống hành lễ, ngoại trừ hai cái lão già kia cùng Lữ Nhiên.

Nhìn thấy Âu Dương Tề, Hàn Bá Tư liền đi đến, hơi gật đầu tỏ ý chào hỏi. Ông đối với hoàng thượng không cần hành lễ.

“Hoàng thượng! Ngài không ở cung điện nghỉ ngơi, tại sao lại tới đây?”

“Trẫm ở hoàng cung buồn chán, muốn tới nơi này xem náo nhiệt một chút. Thế nào? Đại trưởng lão không hoan nghênh trẫm sao?” Âu Dương Tề mỉm cười, nghiêng đầu liếc nhìn Hàn Bá Tư một cái, khiến cho lão vội vàng tươi cười xua tay.

“Đâu đâu đâu! Hoàng thượng, mời qua bên này ngồi.”

Sau khi ngồi ở vị trí chủ tọa cao nhất, Âu Dương Tề âm thầm quét mắt một lượt bên dưới đài, giống như muốn tìm kiếm cái gì. Sau đó, hắn lại mỉm cười nói.

“Đã đến phần kết rồi sao?”

“Bẩm hoàng thượng! Vẫn chưa ạ! Năm nay phần kết sẽ dùng Thất mỹ điều chọn ra một mỹ nhân, nàng sẽ trở thành hoa khôi Mỹ nhân đài năm nay. Còn vị công tử này, chính là người cuối cùng giành được chiến thắng - Lữ Nhiên.”

Trung niên nam tử nhìn thấy hoàng thượng, liền nhanh mồm nhanh miệng trả lời. Sau đó hắn lúi kúi kéo Lữ Nhiên qua giới thiệu cho Âu Dương Tề. Hắn còn nói nhỏ vào tai Lữ Nhiên bảo quý xuống hành lễ.

Lữ Nhiên đối mặt với hoàng thượng, cũng không có hành lễ. Ngược lại buồn chán xoay người nhìn mây nói.

“Ta cũng không phải thần dân của ngươi, muốn ta hành lễ căn bản không có khả năng. Mau mau chút giao nương tử cho ta đi!”

Mọi người nghe hắn nói, đều kinh ngạc mà nhìn. Hắn ta lại dám vô lễ với hoàng thượng như vậy?

“Ngươi thật to gan!” Trung niên nam tử thấy thế, liền quát to. Tên này quả thật ngông cuồng, ngay cả hoàng thượng cũng không coi ra gì.

“Ngươi đâu?” Hắn lại xoay người gọi đám thị vệ.

“Không cần.” Âu Dương Tề lên tiếng, cũng không giận dữ, hắn tựa vào ghế tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn Lữ Nhiên. Trong lòng tự có cân nhắc, người này nói không phải thần dân của hắn, một bộ tự nhiên không sợ hãi không siểm nịnh, thân phận chắc chắn không phải bình thường.

“Ngươi đâu! Mang phần thưởng cùng mỹ nhân ra đây! Ta muốn đích thân trao giải cho hắn.” Âu Dương Tề mở miệng nói, lại khiến mọi người càng thêm kinh ngạc. Hoàng thượng chẳng những không giận, ngược lại còn vui vẻ muốn đích thân trao giải cho hắn?

Đỗ Phi Nhận được một nha hoàng đi ra, dáng người yếu đuối thướt tha, gương mặt xinh đẹp cuốn hút, dẫn tới không ít tiếng nuốt nước bọt của nam tử bên dưới.

Âu Dương Tề đứng lên, đi đến trước mặt Đỗ Phi Nhạn, nắm lấy tay nàng ưu nhã đi đến bên cạnh Lữ Nhiên. Trong lòng hắn cũng âm thầm đánh giá, mỹ nhân này so với tiểu nữ nhân kia, quả thật không thể đem ra so sánh, chính là các nàng không cùng một cấp bậc.

Lữ Nhiên sau khi tiếp lấy Đỗ Phi Nhạn, liền ôm lấy nàng tươi cười sùng nịnh.

“Nương tử, tướng công hoàn thành thử thách, có thể theo ta trở về chưa?”

Chỉ thấy mỹ nhân mỉm cười yêu mị, tay vòng lên cổ hắn.

“Chàng giỏi lắm! Bất quá, ta còn muốn chơi nữa, phần cuối còn chưa có bắt đầu đâu!”

“Các người không để ý lão tử! Lão tử giận rồi!”

Tam Bất Hảo từ lúc nhìn thấy mỹ nhân, liền ở một chỗ vuốt cằm đánh giá. Đến khi thấy nàng nằm trong vòng tay tên tiểu tử kia, lão liền chạy qua, thân thủ lợi hại đoạt lấy Đỗ Phi Nhạn.

“Mỹ nhân, ta còn chưa có đầu cùng hắn đâu, tiểu tử đó không phải đối thủ của ta.”

“Lão già thôi tha! Trả nương tử cho ta!” Lữ Nhiên tức giận ùng ùng nhào tới, lại bị lão già Tam Bất Hảo phát tay áo bay ra ngoài ngã xuống.

Hai tay lão ôm lấy mỹ nhân, đôi mắt chớp chớp liên tục hướng Đỗ Phi Nhạn tươi cười.

“Oe!” Đỗ Phi Nhạn liền không chút do dự che miệng muốn nôn.

“Lão già! Ta nói lão đã bao nhiêu năm không tắm rồi, thôi muốn chết, hóng mùi ta rồi! Buồn ra...oẹ...”

Ặc!

Tam Bất Hảo nghe vậy, nhất thời động tác trở nên cứng ngắc, hắn đưa tay gỡ đầu, cũng không có buông Đỗ Phi Nhạn ra.

“Ta...hình như là hai năm...à không, là ba năm rồi ta không có tắm.”

Mọi người xung quanh sau khi nghe được, liền không kiềm chế được cười điên cuồng, có người còn phô trương hơn ôm bụng lăn lộn cười.

Âu Dương Tề cũng chỉ cười một chút, sau đó hắn âm thầm nhìn Lữ Nhiên đã đứng dậy ở đằng kia đằng đằng sát khí, lại nhìn lão già Tam Bất Hảo ngây ngốc ở bên này. Trong lòng tính toán, cả hai đều không phải người bình thường, không thể đắc tội bên nào được. Nghĩ vậy, hắn liền đi đến bên cạnh Tam Bất Hảo.

“Tiền bối!”

Tam Bất Hảo còn đang ngây ngốc tính toán thời gian mình đã không tắm, nghe thấy tiếng ai đang gọi mình, liền quay sang Âu Dương Tề, đưa tay chỉ vào mặt mình.

“Người gọi ta?”

Âu Dương Tề mỉm cười gật đầu một cái, lại nói tiếp:

“Tiền bối! Ngài không cần tranh giành mỹ nhân với vị công tử này. Tiếp theo liền đến phần kết của Mỹ nhân đài, chúng ta sẽ để Thất mỹ điều đi tìm một mỹ nữ đẹp nhất ở đây. Không cần tranh giành cùng vị này nữa.”

Nghe vậy, Tam Bất Hảo liền hớn hở ra mặt, lập tức đẩy Đỗ Phi Nhạn ra, giống như tiểu hài tử tìm được đồ chơi mới thú vị hơn, liền vứt cái cũ đi.

Lão chạy thật nhanh đến chỗ Âu Dương Tề. Mặc cho Đỗ Phi Nhạn đang nằm trong lòng Lữ Nhiên mắng chửi lão.

“Có thật không? Còn có mỹ nữ khác đẹp hơn?”

“Ha ha! Thật...!” Âu Dương Tề bất đắc dĩ tươi cười. Hắn hôm nay đặc biệt đến đây, chính là cũng muốn dựa vào Thất mỹ điều tìm ra “nàng”. Tối hôm qua hắn không biết tại sao lại bị ngắt đi, đến khi tỉnh dậy đã thấy tên thị vệ cũng ngắt bên cạnh? Nàng rút cuộc là dùng đến yêu thuật gì?

Hừ! Hắn đã nhờ thái sư Hạ Lục Tào đem Hoả linh châu dung nhập vào Thất mỹ điều, như vậy khả năng tìm được nàng sẽ rất lớn. Hắn mạo hiểm đem Hoả linh châu tới nơi này, cũng chính là vì muốn tìm được nàng. Nàng tốt nhất đừng để cho hắn tổn công vô ích.

“Vậy còn không mau đem Thất mỹ điều ra nhanh lên!” Tam Bất Hảo dậm chân hối thúc. Ai bảo một trong “tam bất hảo” của hắn chính là háo sắc a! Hắc hắc...

Âu Dương Tề mỉm cười gật đầu một cái, sau đó hướng đám thị vệ nghiêm giọng ra lệnh.

“Đã đến giờ, mang Thất mỹ điều lên.”

Q.1 - Chương 36: Bị Chọn Trúng

“Đã đến giờ, mang Thất Mỹ điều lên.”

Giọng nói uy nghiêm vừa dứt, từ dưới đài lập tức có một đám thị vệ khiêng lên một cái lồng sắt lớn, bên ngoài được phủ một lớp vải màu vàng kim sáng rực. Từ trong lồng sắt ần ần phát ra ánh sáng bảy màu mờ ảo, xuyên qua lớp vải bên ngoài phả lên mặt của đám thị vệ.

Một linh cảm mãnh liệt tiến thẳng vào trong đầu Vương Tuyết Nghi, khiến cho nàng mở to mắt nhìn chăm chăm vào lồng sắt. Hóa linh châu, chính là Hóa linh châu. Linh cảm mãnh liệt như vậy! Vương Tuyết Nghi kinh ngạc nhìn vào viên ngọc ánh lên hồng quang chói mắt đang nằm bên trong cơ thể Thất Mỹ điều, Hóa linh châu tựa hồ cũng cảm nhận được linh thức của Vương Tuyết Nghi, càng phát ra nồng đậm hồng quang. Mà Thất Mỹ điều bởi vì cũng ảnh hưởng từ Hóa linh châu đột nhiên chuyển biến, bộ lông thất sắc của nó lại càng tỏa sáng rực rỡ, đẹp đến chói mắt.

Cũng chỉ có Vương Tuyết Nghi nhìn thấy Hóa linh châu xuyên qua những vật thể bên ngoài, trực tiếp nhìn đến Hóa linh châu.

Bỗng một tên thị vệ vurun tay kéo xuống tấm vải, mọi người lập tức cảm thấy chói mắt, một bộ xúc động mà nhìn.

Chỉ thấy bên trong cái lồng sắt, ánh sáng bảy màu phát ra bốn phía, phát sáng rực rỡ. Một con chim vũ to lớn đứng giữa lồng sắt, cao bằng một tên thị vệ to khỏe, nó có bộ lông bảy màu xen kẽ chạy dọc khắp thân, cái mỏ dài màu vàng kim sáng bóng, đôi mắt phượng đen hẹp dài đánh giá bốn phía, sắc bén mà cao quý. Trên đỉnh đầu nó còn có một nhúm lông màu xanh dong đưa theo gió, phần đuôi rất dài, khẽ lay động theo từng chuyển động của nó.

Mọi người bắt đầu xôn xao, Thất Mỹ điều là con ma thú do Thái sư Hạ Lục Tào tiêu hao mất bảy ngày bảy đêm tạo ra, màu sắc xinh đẹp, chẳng những sức mạnh phi thường cường hãn, còn có khả năng nhận biết đồ vật cái nào giá trị cao thấp, còn có thể nhìn thấu chân thân của tất cả sinh vật. Đặc biệt, nó rất thích những thứ xinh đẹp, nếu phát hiện được thứ khiến nó ưng ý, liền không do dự muốn đem về chơi đùa.

Đáng chú ý là, thực lực của nó rất mạnh, có thể sánh với cảnh giới nhân Tôn.

Nhân Tôn! Cái loại cảnh giới này đến cỡ nào kinh khủng, đến cỡ nào hiếm có! Nhìn khắp Ngân Hòa quốc cũng chỉ thấy đại trưởng lão cùng thái sư là đạt đến cảnh giới này, càng không dám bàn đến cảnh giới nhân Thánh cùng nhân Thần. Thất Mỹ điều từ khi được tạo ra đều một mực trung thành nghe lời Hạ Lục Tào. Điểm này lại thật sự vô cùng tốt, chế phục được con vật cường hãn như vậy, đối với triều đình Ngân Hòa quốc vô cùng có lợi. Địa vị của Hạ Lục Tào cũng từ đó càng được lên cao, được toàn bộ cả nước kính trọng.

Tất cả mọi người lúc này đều căng mắt ra chăm chú ngắm nhìn Thất Mỹ điều. Bọn họ trước nay cũng chỉ nghe nói qua, chưa bao giờ có cơ hội nhìn thấy. Hôm nay thấy được, quả thật khiến bọn họ mở rộng tầm mắt.

“Oa! Thật là xinh đẹp nha! Thất Mỹ điều hóa ra đang ở ngay trước mắt ta!”

“Ta thật không có năm mơ?”

“Ma thú sở hữu sức mạnh nhân Tôn cảnh giới, quả thật không đơn giản a!”

...

Từng đợt âm thanh ca ngợi vang lên, nhất thời khiến cho toàn trường trở nên náo nhiệt.

Vương Tuyết Nghi nhìn nhìn, nhìn thế nào cũng cảm thấy Thất Mỹ điều phảng phất giống như phượng hoàng. Chỉ là nàng cảm giác còn có cái gì đó chưa hoàn chỉnh?

Lúc này, Âu Dương Tề tiến về phía trước, làm một động tác bảo mọi người im lặng, bên dưới lập tức yên tĩnh. Hôm nay hẳn đặc biệt đích thân đến đây, mục đích cũng là bởi vì “nàng”.

Hóa linh châu đã nằm trong bụng Thất Mỹ điều, như vậy khả năng phát huy khả năng của nó sẽ tăng lên gấp bội. Ít người biết được, Thất Mỹ điều vốn dĩ đối với nhân loại xinh đẹp cũng là nồng đậm hứng thú. Lúc trước ở trong cung, nó phát hiện một cung nữ quốc sắc thiên hương, liền dùng đôi chân to lớn gấp đi bay vào phòng của nó. Sáng hôm sau, liền không thấy tung tích của cung nữ đó nữa.

Từ đó, các phi tần cung nữ đối với nó đều sinh ra sợ hãi, không dám đến gần. Mà cũng trừ vài lần phát hiện được nữ tử xinh đẹp hơn người, nó cũng không tìm ra được người nào khiến nó vừa ý.

Hôm nay trước để cho nó tìm ra nàng, sau đó khống chế nó, không để nó lại gặp người đi. Hạ Lục Tào có đưa cho hắn một cây sáo ngọc, nói đã đặt ma chú lên cây sáo, có thể điều khiển Thất Mỹ điều, cho nên hắn khá an tâm. Chỉ là đến cả Hạ Lục Tào cũng không thể ngờ, sự việc xảy ra ngoài khống chế

của hắn.

“Được rồi mọi người, bây giờ trẫm sẽ thả Thất Mỹ điều ra, các khanh không cần hoang mang.” Âu Dương Tề lấy ra sáo ngọc chấp tay sau lưng, hướng mọi người mỉm cười nói.

Trên đài, các cô nương xinh đẹp đều đã bước ra đứng ngay ngắn trên đài, trong lòng đều mang một tia hy vọng được chọn trúng, may mắn còn có thể được hoàng thượng chú ý tới. Mà Đỗ Phi Nhạn lúc này cũng rời khỏi Lữ Nhiên, thảnh thơi đứng ở một đầu trong hàng mỹ nữ khoanh tay đắc ý tươi cười. Ở nơi này không phải nàng xinh đẹp nhất thì là ai đây? Đã chơi thì phải chơi tới cùng a, nàng cũng muốn nhìn một chút bộ dạng tức giận của Lữ Nhiên, để cho hắn biết hậu quả của việc chọc giận nàng!

Âu Dương Tề đưa sáo ngọc lên miệng, thổi ra một đoạn ngắn âm thanh kì quặc. Sau đó, kim quang xung quanh lòng sắt dần biến mất, Thất Mỹ điều cảm thấy kết giới yếu đi, cuối cùng được cởi bỏ, nó lập tức tung cánh phá banh lòng sắt bay vút lên bầu trời lượn lờ mấy vòng, miệng không ngừng phát ra tiếng kêu thống khoái, vang vọng khắp nơi, uy phong mãnh liệt lan tỏa.

Tiếp đó, Âu Dương Tề lại thổi một đoạn nữa, Thất Mỹ điều liền ngoan ngoãn bay lại gần hắn ta, chăm chú nghe mệnh lệnh.

Đột nhiên, Thất Mỹ điều hưng phấn kêu lên một tiếng thật dài, vỗ cánh bay lên lượn lờ xung quanh, đôi mắt phấn khích đảo qua các mỹ nữ trên đài, nó cứ bay vòng tròn, giống như đang đánh giá các nàng. Sau đó, đôi mắt sắc bén dừng lại trên người Đỗ Phi Nhạn, mang theo đánh giá bay xung quanh nàng.

Vương Tuyết Nghi đứng giữa đám người đông đúc bên dưới, trong lòng suy tính làm thế nào để lấy được Hòa linh châu, nàng có một loại cảm giác, Hòa linh châu đang gọi nàng, hồng quang xung quanh nó phát ra ngày càng nồng đậm.

“Đó người xem, ta đã nói rồi, chính là Đỗ Phi Nhạn.”

“Nhìn xem nhìn xem, Thất Mỹ điều cứ bay vòng quanh người nàng, danh hiệu Hoa khôi Mỹ nhân đài năm nay không phải nàng thì là ai?”

“Ta nói Phi Nhạn đẹp như vậy, quả thật là rất xứng đáng.”

“Năm nay đặc biệt đưa ra phần thi này, có lẽ cũng không đơn giản như vậy?”

“Không biết mỹ nhân sau khi được chọn sẽ bị đưa đi đâu a? Mời cả Thất Mỹ điều đến, cô nương này chắc cũng phải có giá trị gì đây?”

...

Những lời bình luận suy đoán không ngừng vang lên, bỗng nhiên, một câu nói vang lên thu hút sự chú ý của mọi người.

“Không bằng không bằng, không đẹp bằng.”

Tam Bất Hảo khoanh tay đứng dựa vào cây cột lớn, bộ râu trắng lộn xộn không ngừng chuyển động theo từng cái lắc đầu của lão.

Rõ ràng là một câu nói bình thường, bất quá ý tứ của lão trong trường hợp này quả thật có chút không đúng. Đỗ Phi Nhạn đích thực là một mỹ nhân thượng đẳng hiếm có, mỹ hoặc xinh đẹp động lòng người, vì sao lão nói không đẹp bằng? Là nói Đỗ Phi Nhạn không đẹp bằng ai? Làm sao có chuyện này, nếu có thì bọn họ đã sớm biết rồi. Nhất thời một đám người đem ánh mắt chế giễu đặt trên người Tam Bất Hảo.

Đỗ Phi Nhạn nghe vậy, cũng chỉ bĩu môi cười một cái.

Chỉ có Âu Dương Tề sau khi nghe thấy lời nói kia của lão, ánh mắt không che dấu được trở nên sáng ngời. Hắn lập tức bước đến bên cạnh Tam Bất Hảo, trong lòng không nhịn được rung động thật nhiều.

“Tiền bối! Ý của ngài là nói còn có nữ tử khác xinh đẹp hơn?”

Câu hỏi này cũng nói lên nghi hoặc của mọi người, bọn họ cũng muốn biết được, rốt cuộc là nữ nhân nào đây?

“Tất nhiên, ta nói người biết, lúc đó trời tối, nhưng mà một khắc kia nhìn thấy nàng, hồn của ta liền bị nàng hút đi rồi a!”

Tam Bất Hảo không chút do dự khẳng định. Hồi tưởng lại lúc đó, hai mắt của hắn không ngừng nhấp nháy, cái môi nhợt nhạt cong lên đến tận khóe mắt, cả gương mặt hắn dị thường trở nên sáng ngời lấp lánh.

“Ta nhỏ vào, lão già kia nhất định có vấn đề về thẩm mỹ.”

“Ta thấy lão chính là đem một nữ nhân xấu đến không chịu nổi hóa tiên nữ rồi, ha ha ha...”

...

Nhất thời xung quanh truyền đến tiếng chế giễu, cười cợt đủ kiểu. Bọn họ căn bản đã quên mất lão già Tam Bất Hảo kia có một thân tu vi khổng lồ.

Nghe vậy, Tam Bất Hảo liền nổi giận muốn đánh người.

Mà cũng chính vào lúc này, Thất Mỹ điều đột nhiên rời khỏi Đồ Phi Nhạn, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chú vào giữa đám người bên dưới đài, hai mắt nó nóng rực, tràn đầy hưng phấn cùng kích động, giống như nhìn thấy một bảo vật phi thường hiếm có. Mọi người cũng vì sự thay đổi này mà ngạc nhiên nhìn tới phương hướng Thất Mỹ điều đang nhìn, nhìn thế nào cũng không thấy bóng dáng mỹ nhân nào.

Vương Tuyết Nghi vẫn luôn theo dõi Thất Mỹ điều, đột nhiên thấy nó dùng loại ánh mắt nóng rực nhìn mình, làm cho nàng nhất thời hốt hoảng.

Thất Mỹ điều sau một hồi kích động liền bay lên, dùng tốc độ nhanh nhất bay về phía Vương Tuyết Nghi, miệng không ngừng phát ra âm thanh lớn đến chói tai.

Vương Tuyết Nghi nhìn Thất Mỹ điều đột nhiên dừng mảnh lao về phía mình, liền giật thót tim. Cái con chim này khi không bay về phía này làm gì? Không phải muốn ăn thịt người chứ?

Nhìn cánh chim to lớn phủ đến trên đầu, những người đứng xung quanh Vương Tuyết Nghi đều toan chạy hết. Nó là ma thú đã đạt đến cảnh giới nhân Tôn đấy, không phải đùa a!

Vương Tuyết Nghi tất nhiên cũng chạy, cả đám người thế này, chắc không phải là bắt mình đâu a?

Tiếc rằng, Thất Mỹ điều đã nhắm nàng làm mục tiêu, bám theo không rời. Vương Tuyết Nghi dù linh hoạt đến đâu, trong lúc người người hỗn loạn, vẫn không thoát khỏi đôi chân của nó.

Chỉ nghe nàng hét lên một tiếng, cả người đã bị con chim khổng lồ gấp đi, bay về phía đài cao.

Mọi người lúc này mới hoàn hồn, nhìn nữ nhân bị gấp đi, bắt đầu chen lấn nhau để được nhìn thấy cô nương được chọn trông như thế nào?

Thất Mỹ điều đem Vương Tuyết Nghi thả xuống trên đài, khiến cho nàng ngã sấp xuống nền đau cả người, sau đó nó đứng sang một bên canh giữ. Xung quanh nàng là một đám người nhìn trần trối, ánh mắt mong chờ quan sát nàng chăm chú, bởi vì dáng người yêu ma của nàng cũng đủ khiến bọn họ rung động đến cực điểm.

Âu Dương Tề trong lòng hận không thể lập tức chạy đến đỡ nàng dậy, cẩn thận xem xét, chỉ có thể dùng ánh mắt nóng rực nhìn nàng. Nhiều người thế này, thân là hoàng đế, hẳn không thể mất hình tượng.

Vương Tuyết Nghi chậm rãi đứng lên, ánh mắt đề phòng nhìn Thất Mỹ điều đang đứng ngay bên cạnh nàng. Chuyện gì a? Nàng rõ ràng cái trang rồi mà?

Ngay thời khắc nhìn đến dung mạo của Vương Tuyết Nghi, toàn trường liền vỡ òa, thất vọng tràn trề ai oán nhìn nàng. Bởi vì tiểu nữ nhân kia, ngoài bộ dáng xinh đẹp, còn gương mặt lại bình thường đến không thể bình thường hơn, lại còn có một nốt ruồi đen nằm ngay ở mép môi.

Đồ Phi Nhạn nhìn thấy dung mạo của nàng kia, khỏe mỗi không tự giác nâng lên ý cười thật sâu. Vẫn là nàng đẹp nhất a! Hắc hắc!

Âu Dương Tề trong mắt thoáng qua tia thất vọng, không phải nàng sao? Thế nhưng tại sao Thất Mỹ điều lại chọn người này? Không lẽ dung nhan Hòa linh châu vào lại phản tác dụng?

Trong hàng nghìn ánh mắt thất vọng cùng chê cười kia, cũng chỉ có hai đạo ánh mắt nhìn nàng như trên bảo, không thể giấu nổi kích động trong đáy mắt. Chính là lão già Tam Bất Hảo cùng Thất Mỹ điều.

“Thế này là thế nào? Không phải Thất Mỹ điều yêu thích nhất là xinh đẹp sao, thế nào lại chọn một xấu nữ đây?”

“Ha ha...Ta còn tưởng mỹ nhân tuyệt điểm nào được Thất Mỹ điều chọn trúng! Quả thật khôì hài mà! Ha ha...”

“Không phải Thất Mỹ điều đổi khẩu vị rồi chứ, chuyển sang thích xấu nữ từ khi nào thế? Ha ha...”

...

Lập tức những tiếng cười nhạo truyền đến, ánh mắt chế giễu nhìn vào thân ảnh nhỏ nhắn kia.

Vương Tuyết Nghi nghe vậy, mày liễu khẽ nhú, nàng không thích gây sự, nhưng mà đang yên đang lành bị người ta mắng chửi, nàng cũng không hiền đến mức câm đầu. Nhưng mà nếu như nàng phản bác, bọn họ người đông thế mạnh, sẽ không nhào đến đem nàng đánh chết đi? Giận thì giận, cơ mà mạng nhỏ quan trọng hơn, nhịn xuống, nhịn xuống. Hơn nữa a, Hòa linh châu đang ở ngay bên cạnh, nàng không muốn cứ như thế tuột mất.

Vương Tuyết Nghi xoay người xem xét tình hình, lại nhìn đến Âu Dương Tề, trong lòng liền cả kinh. Người này sao cũng có mặt đây?

Ngay lúc nhìn thấy nét mặt thất kinh của tiểu nữ nhân kia, Âu Dương Tề liền nghi ngờ nhíu chặt mày. Nàng vì sao nhìn thấy hắn lại thoáng qua kinh ngạc như vậy? Hắn có được ngại vị hoàng đế này, khả năng nhìn sắc mặt đoán tâm cũng không đơn giản. Không lẽ nàng chính là...

Lúc này, Tam Bất Hảo đột nhiên chạy đến bên cạnh Vương Tuyết Nghi, mặt mày tươi cười ân cần hỏi han nàng.

“Mỹ nhân! Nàng không sao chứ? Đừng để ý bọn nhãi nhép kia, bọn chúng chính là không có mắt nhìn a! Bất quá như vậy cũng thật tốt, sẽ không có kẻ nào tranh nàng với ta! A ha ha...” Lão phá lên cười thật lớn, lại dẫn đến một loạt tiếng mắng chửi truyền đến.

“Lão già thôi tha! Người nói ai là bọn nhãi nhép hả?”

“Đánh chết lão.”

“Đó! Ta nói có sai không? Ta nói hẳn chính là đem xấu nữ hóa thân tiên a. Ha ha...”

“Ta thấy một lão già hôi thối cũng thật xứng với một nữ nhân xấu xí vô năng đấy.”

“Ai! Thất Mỹ điều quả thật đã chuyển sang ưa thích những thứ xấu xí rồi.”

...

Ở một bên, không ai nhận ra Thất Mỹ điều đã giận đến xung thiên. Những lời nói của bọn người kia chẳng khác nào cười nhạo khả năng phát hiện bảo bối của nó. Được lắm, hôm nay không cho các người mở lớn con mắt ra mà nhìn ta không còn là Thất Mỹ điều nữa. Cho các người nhìn, nhìn đến lõi con mắt ra, để các người biết người ta chọn trúng rốt cuộc là bảo bối tuyệt mỹ hay là rác rưởi xấu xí?

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyệt Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 37: Tuyệt Thế Cực Phẩm Mỹ Nhân

Trong lúc mọi người còn đang xông xáo náo nhiệt, một đạo ánh sáng bảy màu đột nhiên phát ra khiến đám người chú ý, không khỏi quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy toàn thân Thất Mỹ điều phát sáng, nó vỗ cánh chậm rãi bay lên, đôi mắt hẹp dài sắc bén nhìn thẳng vào mắt Vương Tuyệt Nghi, lập tức một luồng uy áp khổng lồ phát tán đầy đám người xung quanh nó bay ra xa. Cũng chỉ có Tam Bất Hảo cùng đại trưởng lão có thể ổn định đứng tại chỗ.

Đám người bên dưới bị uy áp cường đại này làm cho kinh hãi, hai mắt mở to nhìn cảnh tượng trên đài.

Tiểu nữ nhân kia thế nhưng không bị uy áp đánh bay, bọn họ có thể nhìn thấy tu vi của nàng bất quá chỉ là bát cấp nhân Sur, thế nào không bị ảnh hưởng trước uy áp của nhân Tôn cảnh giới? Nhưng mà cảnh tượng tiếp đó, lại càng khiến cho bọn họ tò mò kinh ngạc.

Vương Tuyệt Nghi vốn dĩ có thể đứng yên tại chỗ, chính là bởi vì nàng không thể cử động, chính xác là uy áp kia hướng nàng định tại chỗ, dồn ép nàng không thể di chuyển.

Sau đó, nàng cảm thấy một luồng khí kì lạ chui vào trong người, luồng kích khắp nơi khiến nàng khó chịu, toàn thân bỗng nhiên bị rút hết sức lực trở nên nhẹ bẫng, cuối cùng lại bị nhấc lên không trung.

Mọi người kinh ngạc nhìn tiểu nữ nhân bình thường kia ở giữa không trung đột nhiên phát ra hào quang chói mắt.

Lúc này, Thất Mỹ điều bay lơ lửng đối diện với Vương Tuyệt Nghi, đôi cánh chậm rãi vỗ đều theo nhịp, một luồng ánh sáng bảy màu từ đôi cánh hướng Vương Tuyệt Nghi bay đến, đem nàng bao bọc bên trong.

Toàn thân Vương Tuyệt Nghi phát ra ánh sáng bảy màu đẹp đẽ chói mắt, thân ảnh tuyệt mỹ mờ ảo ẩn hiện, hào quang chiếu sáng rực rỡ, giữa màn đêm mịt mờ, phảng phất giống như tinh linh xuất thế, làm cho người ta muốn đuổi theo.

Hào quang bảy màu đột nhiên biến hóa, dần dần trở nên nhu hòa trong suốt, để lộ ra một cái đại kinh diễm đập vào trong mắt mọi người, khiến cho bọn họ trợn lớn mắt không thể tin nổi.

Ba ngàn sợi tóc tung bay, thân ảnh tuyệt mỹ yêu kiều mềm mại lơ lửng giữa không trung, lung linh mờ ảo không giống thực, mái tóc đen tuyền không có vượn bận thoải mái bay tán loạn, mềm mại như tơ lụa, làn da bạch ngọc trơn bóng mịn màng, ở trong bóng tối lại phảng phất càng phát sáng rực rỡ, nhìn đến gương mặt của nàng, lại khiến cho người ta muốn đứng không vững, thiên địa tất cả tựa hồ trở nên mờ nhạt, phảng phất không còn tồn tại, trong mắt chỉ còn lại duy nhất một tuyệt thế dung nhan. Gương mặt tinh xảo giống như được tỉ mỉ khắc họa, mỗi góc cạnh đều như nhau tinh xảo khiến người ta muốn thất hồn lạc phách, một đôi mắt phượng đen lưu chuyển sóng nước, ôn nhu mềm mại, lại giống như mê hồn trận không thể thoát ra, tựa hồ chỉ cần nàng khẽ động một cái, hồn phách cũng sẽ bị nàng câu đi, cái mũi cao thon thả tinh tế, tóc mai của nàng khẽ vượn vào đôi môi nhỏ đỏ mọng xinh xắn, làm ra một loại dụ hoặc khó cưỡng...

Thời khắc này, dung nhan đó hiển hiện giữa đất trời, giống như bảo vật trân quý xinh đẹp nhất thế gian, xinh đẹp đến ngẹt thở.

...

Toàn bộ những người có mặt ở đây, lúc này đều giống nhau phát ngốc đứng yên một chỗ, hồn phách đã lạc tới phương nào, tựa hồ chỉ cần bọn họ cử động một cái, cũng sẽ khiến cho tinh linh xinh đẹp kia biến mất.

Đến khi ánh sáng bảy màu dần tan biến hết, Vương Tuyết Nghi cũng bị đặt xuống mặt đất, trực tiếp ngất xỉu.

Thật lâu sau, không biết là ai tỉnh lại đầu tiên thốt lên một tiếng, nhất thời khiến cho toàn trường vỡ òa, từ trong mộng cảnh trở về lấy lại ý thức.

Rung động, rung động đến cực điểm, bọn họ ở trong lòng không ngừng kêu gào: Mỹ nhân này, nhất định phải tranh về cho bằng được. Đây là cái thể loại mỹ nhân như thế nào? Đẹp đến điên đảo thế nhân? Bọn họ không có cách nào hình dung về đẹp của nàng. Dung nhan của nàng, vượt ra khỏi phạm vi tưởng tượng của bọn họ.

“Thiên a! Người đánh ta đi! Là ta đang nằm mơ có phải không?”

“Người cũng đánh ta một cái đi! Thế gian thật sự có mỹ nhân như vậy tồn tại hay sao?”

“Mẹ ơi! Con nhìn thấy tiên nữ?”

“Nàng là tinh linh trong truyền thuyết sao?”

“Yêu nữ! Nàng ta chính là yêu nữ hiện thế!”

“Bất luận nàng là gì, lão tử cũng nhất định muốn nàng rồi.”

...

Nhất thời, cả đám người giống như bùng nổ lớn tiếng bàn tán, kích động đến loạn thành một đoàn.

Đỗ Phi Nhạn từ lúc nhìn thấy dung nhan tuyệt thế của nữ tử kia, cũng là sửng sờ đến á khẩu, là nữ nhân nhưng cũng không tránh khỏi bị mê hoặc trước mỹ mạo kinh người trước mắt. Nàng trước nay luôn tự nhận bản thân mỹ mạo hơn người, hôm nay nhìn thấy người này, cũng là để cho nàng một phen kinh động.

Âu Dương Hạo, Âu Dương Liên cùng Lữ Nhiên đều đồng dạng không thể tin nổi, trong lòng cũng là chấn kinh không nhỏ.

Âu Dương Tề lúc này kích động không nói nên lời. Quả thật chính là nàng rồi. Nhưng hắn lại vừa mừng vừa sợ. Bây giờ mọi người đều nhìn thấy nàng, hắn đối phó không phải dễ dàng, nguy cơ trùng trùng điệp điệp, rình rập khắp nơi, nhìn đến vẻ mặt của bọn nam tử, nhất thời mày kiếm nhíu chặt.

“Là nàng ta. Nàng ta chính là nữ tử cười bạch hổ bên trong rừng Nguyệt Lâm.” Không biết là kẻ nào đột nhiên nhận ra nàng, liền không tự chủ được lớn tiếng hét lên. Lời này giống như một viên đá lớn nặng nề rơi xuống mặt hồ, tạo thành một làn sóng sôi sục dữ dội, đánh thẳng vào tâm trí của mọi người.

“Đúng rồi, lúc đó ta cũng có mặt, nàng chính là cô nương cười bạch hổ chạy đi.” Một nam tử nghe vậy, cũng nhớ ra nàng, kích động lớn tiếng nói.

Nhất thời, ánh mắt của mọi người trở nên sáng ngời, nhìn chằm chằm thiếu nữ đang bất tỉnh ở đằng kia không chớp mắt.

Lúc này, toàn bộ người dưới đài đã kích động đến điên cuồng, chen lấn nhau trèo lên đài, miệng không ngừng la hét, toàn trường nhất thời trở nên hỗn loạn.

“Mỹ nhân là của ta, ai cũng đừng hòng cướp đoạt.”

“Nàng từ khi nào là của người? Xem quả đấm của lão tử!”

“Nếu bắt được nàng, ta nhất định sẽ rất giàu.”

“Có được nàng chính là có được bạch hổ trong Nguyệt Lâm, ta chính là bá chủ rừng Nguyệt Lâm. Ha ha...”

“Nằm mơ. Người còn chưa có bản lĩnh đó.”

“Bắt lấy nàng.”

...

Đám nam nhân điên cuồng không ngừng hướng Vương Tuyết Nghi chạy tới, phần lớn đã nhảy lên đài, lao về phía nàng, tình thế vô cùng hỗn loạn.

“Muốn bắt mỹ nhân của lão tử? Một đám nhãi nhép các người về nhà bú sữa mẹ đi!”

Tam Bất Hảo nhíu mày khó chịu nhìn đám người điên cuồng kia, uy áp cường đại lập tức phóng thích, trực tiếp đem bọn họ đẩy lùi ra xa, té ngã trên mặt đất. Thất Mỹ điều ở một bên tức giận phóng ra mấy đạo hồng quang tấn công đám người, không cho bọn họ lại gần Vương Tuyết Nghi. Nhưng bọn họ lúc này cũng không thèm để ý, liều mạng đập lên nhau lao về phía trước. Trước mắt chính là tuyệt thế cực phẩm mỹ nhân đây, nàng lại cùng với bạch hổ chúa tể rừng Nguyệt Lâm có quan hệ, dù thế nào cũng là một cái hấp dẫn cực lớn, hôm nay cho dù có bỏ mạng, bọn họ cũng muốn thử một lần, cơ hội thế này không phải dễ dàng xuất hiện lần nữa. Hôm nay, bọn họ nhất định muốn cướp một lần.

Đại trưởng lão nhìn uy áp của Tam Bất Hảo, trên nét mặt già nua không khỏi co giật. Mới một thời gian không thấy, lão già này đã tiến vào cảnh giới nhân Thánh? Lúc trước ta cùng với lão cũng là bằng nhau, hôm nay lại khác biệt như vậy, xem ra là bản thân ta tu luyện không đủ.

Âu Dương Tề nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mắt, không khỏi kinh hãi. Bản thân hắn làm hoàng đế đứng ở đây cũng trực tiếp bị bỏ qua, cứ như vậy quả thật không ổn chút nào.

Ngay lập tức, Âu Dương Tề đưa sáo ngọc lên miệng thổi ra một đoạn âm thanh cao vút, muốn ra lệnh cho Thất Mỹ điều mang nàng về cung.

Thất Mỹ điều đang tấn công đám người điên cuồng kia, nghe thấy âm thanh sáo ngọc, trong mắt lóe lên một tia gian xảo. Ngay lập tức, nó xoay lại gấp ngang người Vương Tuyệt Nghi, đôi cánh lớn cấp tốc vỗ thật nhanh, mang theo thân thể thiếu nữ đang bất tỉnh bay vút lên trời cao, trong màn đêmมืด mờ nó thu hết ánh sáng hướng đến phía rừng rậm bay đi.

Âu Dương Tề nhìn phương hướng Thất Mỹ điều bay đến, chân mày không tự chủ nhíu lại, nghi hoặc mà nhìn. Đến khi xác định Thất Mỹ điều là mang nàng đi mất, không phải đến hoàng cung, hắn mới kinh hãi trợn lớn mắt. Tức giận đến nện họng, Thất Mỹ điều trước nay luôn nghe theo lệnh, bây giờ vì sao dám phản bội? Chẳng lẽ, nó cũng muốn một mình chiếm lấy nàng ta?

“Con chim thối! Dám nhân lúc lão tử không để ý mang mỹ nhân của lão đi, hôm nay không vật sạch lông của ngươi lão tử không làm Tam Bất Hảo.”

Tam Bất Hảo còn đang hăng say đánh người đến sáng khoái, đột nhiên phát hiện Thất Mỹ điều mang mỹ nhân đi, nhất thời tức giận xung thiên, nhảy một cái liền đuổi theo.

Mọi người lúc này mới tạm thời ổn định lại một chút, nhìn phương hướng Thất Mỹ điều bay đi, lại hùng hổ xoay người điên cuồng đuổi theo.

Cảnh tượng hỗn loạn chưa từng có, Mỹ nhân đài năm nay chân chính xảy ra biến động lớn, xuất hiện tuyệt thế đại mỹ nữ, sau này được ghi chép vào sử sách Ngàn Hóa quốc, làm kinh hãi nhiều thế hệ sau này.

Vương Tuyệt Nghi bị Thất Mỹ điều mang đi vào sâu trong rừng rậm, nó xoay người nhìn phương hướng Tam Bất Hảo đang đuổi theo ở phía sau, rồi cẩn thận đem Vương Tuyệt Nghi giấu vào một gốc cây lớn, đem lá cây cẩn thận phủ kín.

Tiếp đó, toàn thân Thất Mỹ điều phát ra ánh sáng bảy màu rực rỡ chói mắt, đến khi ánh sáng tan biến, để lộ ra thân ảnh một nữ tử xinh đẹp yếu điệu.

Tam Bất Hảo vừa lúc hạ xuống, hai mắt liền phát sáng.

Hắn nhìn thấy chính là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, nàng một thân y phục bảy màu rực rỡ, mái tóc xanh lục mềm mại xinh đẹp, dáng người lồi lõm hấp dẫn, làn da trắng ẩn hiện bên dưới lớp áo, nhất là đôi gò bồng đầy đặn mập mạp nõn khiêu khích người ta đến khó thở.

“Ây dô! Chân của ta đau quá, vị ca ca này, có thể hay không giúp ta xem một chút?” Thất Mỹ điều biến thành mỹ nữ lúc này một bộ nũng nịu ngồi trên mặt đất, gương mặt xinh đẹp đáng thương, ngược lên đôi mắt đẹp nhìn Tam Bất Hảo, toàn thân tỏa ra một loại mỹ hoặc khó cưỡng.

Nghe thấy mỹ nhân nhờ mình, Tam Bất Hảo nhất thời quên hết trời đất, mặt mày cười tươi rồi bước đến gần Thất Mỹ điều, tay chân luống cuống.

“Chao ôi mỹ nhân, nàng đau ở đâu?”

“Chân của ta bị rấn cấn, ở đây này, thật đau quá mà!” Mỹ nữ giọng nói nũng nịu đáng thương, đưa tay chậm rãi vén lên váy dài từ gót chân, lộ ra bàn chân trắng muốt.

Vừa nhìn thấy, Tam Bất Hảo hai mắt liền phát sáng, miệng không ngừng hỏi:

“Ở đâu ở đâu? Ta trị giúp nàng! Ở nơi nào?”

“Ở đây này...” Mỹ nữ âm thanh mỹ hoặc kéo dài, bàn tay mềm mại chậm rãi vén lên làn váy thu hút ánh mắt Tam Bất Hảo, đợi đến khi gương mặt của lão gần sát mặt của nàng, liền thổi ra một luồng khí màu hồng, phả vào mặt của lão.

“Mỹ nhân, sao nàng biến thành hai người rồi? Không... là... là ba người...”

Nhất thời, ánh mắt Tam Bất Hảo trở nên mơ hồ, đầu óc lão quay cuồng, trước mắt là một mảng mờ mờ, cuối cùng toàn thân mềm nhũn ngã xuống đất bất tỉnh.

“Một lão già háo sắc, ngũ cấp nhân Thánh cũng phải bại dưới tay của ta.” Thất Mỹ điều đứng lên, khinh thường đá một cái vào chân Tam Bất Hảo. Sau đó nó nhanh chóng đến chỗ Vương Tuyệt Nghi, đem nàng cẩn thận đặt xuống trước mặt.

Nhìn dung mạo trước mắt, Thất Mỹ điều trong lòng không tránh khỏi một loại xúc động, càng nhiều hơn là mừng như điên.

“Thật là đẹp! Đợi sau khi ta ăn ngươi rồi, dung mạo này liền là của ta. Ha ha ha... Ta đợi thật lâu, cuối cùng cũng tìm được một tuyệt thế dung nhan. Ngươi đừng trách ta, có trách, thì hãy trách ngươi lớn lên lại đẹp như vậy.” Thất Mỹ điều mừng rỡ âm độc nói, dung mạo của nó, chính là lấy từ những cô nương xinh đẹp mà có, mỗi lần phát hiện một nữ tử mỹ mạo hơn người, nó liền bắt về, dựa vào một loại yêu thuật hấp thụ hết sắc đẹp của bọn họ, làm cho nó càng ngày càng trở nên xinh đẹp.

Vốn dĩ đã rất hài lòng với mỹ mạo hiện tại, nhưng từ khi nhìn thấy Vương Tuyết Nghi, nó mới biết bản thân so với nàng còn thua kém rất xa. Vì vậy, nó liền bất chấp tất cả cho dù phản lại mệnh lệnh, nó cũng phải lấy được dung mạo này.

Để không xảy ra chuyện bất trắc, Thất Mỹ điều ngay lập tức bắt đầu triển khai yêu thuật, trong lòng sốt ruột mong chờ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 38: Thất Mỹ Điều Chết

Bên trong khu rừng tối tăm, cây cối chen chúc sát nhau, gió mạnh thổi qua khiến lá cây va chạm, phát ra âm thanh xào xạt quỷ dị, nghe qua không khỏi liên tưởng đến nhiều thứ đáng sợ.

Ở một góc rừng, một đám người đông đúc cầm đuốc gào thét liều mạng chạy thẳng vào sâu bên trong, không thèm để ý đến nguy hiểm rình rập xung quanh. Mà xa xa nơi bọn họ hướng đến, hai thân ảnh nữ tử đang ngồi đối diện nhau, một khuynh thành mỹ nhân miệng không ngừng lầm nhảm chú ngữ khó hiểu, một thiên tiên tuyệt thế mỹ nữ nhắm mắt bất tỉnh.

Chỉ thấy từ trong miệng Thất Mỹ điều một luồng khí màu hồng chậm rãi bay ra, đôi mắt đen chuyển thành màu tím sâu thẳm, tỏa ra mị hoặc vô hạn, bên trong con ngươi chứa giữ hình ảnh một gương mặt xinh đẹp, chặt chẽ giữ lấy.

Luồng khí màu hồng từ miệng Thất Mỹ điều chậm rãi bay đến trước mặt Vương Tuyết Nghi, dần dần phát tán bao phủ cả người nàng, nồng đậm hồng quang tập trung bao lấy gương mặt nàng, từng chút từng chút len lỏi vào từng tế bào thẩm thấu vào sâu bên trong. Theo thời gian luồng khí chui vào gương mặt Vương Tuyết Nghi, đôi mắt đẹp của Thất Mỹ điều không khỏi hiện lên ý vui mừng.

Đợi một chút nữa, một chút nữa thôi, gương mặt này sẽ chính là của ta.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Thất Mỹ điều cong lên một nụ cười đắc ý, nhưng mà ngay sau đó, nụ cười liền trở nên cứng ngắt, hai mắt kinh ngạc mở to nhìn chằm chằm Vương Tuyết Nghi.

Chuyện gì xảy ra? Không thể nào, đây là chuyện gì?

Bởi vì, luồng khí màu hồng kia không có đem tinh hoa mỹ mạo Vương Tuyết Nghi trở ra theo dự kiến của Thất Mỹ điều, mà ngược lại mạnh mẽ bị hút vào trong người Vương Tuyết Nghi. Thất Mỹ điều hai mắt tràn đầy khiếp sợ nhìn luồng khí của mình cứ như vậy bị Vương Tuyết Nghi mạnh mẽ đoạt lấy, mà bản thân nó cũng không có cách nào dừng lại được. Phải biết rằng yêu thuật này một khi sử dụng thì sẽ không thể ngừng lại đến khi nào kết thúc. Mà sở dĩ Thất Mỹ điều dám sử dụng, là do tu vi của nó đã đạt đến cảnh giới nhân Tôn, đối với một kẻ nhân Sư thấp kém căn bản không có cái gì trở ngại. Nhưng mà, sự việc trước mắt làm sao giải thích đây?

Thất Mỹ điều lúc này tràn đầy khiếp sợ cùng không cam lòng trông rất nhìn. Trong lòng không ngừng kêu gào, nó làm sao có thể ngờ tới chuyện này lại xảy ra!

Không có khả năng. Tuyệt đối không có khả năng. Nàng ta căn bản chỉ là một nữ nhân thấp kém, không có khả năng. Không thể nào!

Một lúc sau, luồng khí màu hồng bị Vương Tuyết Nghi hút hết, thân thể nàng cũng vô lực ngã về phía sau, vẫn giống như trước bất tỉnh. Thất Mỹ điều bị hút hết mỹ mạo, khiếp sợ ngã ngồi trên mặt đất, hai tay run rẩy sờ lên mặt, cảm giác làn da nhăn nhéo thô ráp truyền thẳng đến đại não, hai mắt liền tròn lớn không thể tiếp nhận.

“Mặt của ta! Mặt của ta sao lại thế này? Gương mặt xinh đẹp của ta! Mặt của ta! A...” Thất Mỹ điều kích động hét lớn, một cổ mắt mát đau khổ tràn ngập trong tâm trí. Nó yêu nhất chính là mỹ mạo của mình, nhiều lần vất vả tìm kiếm nữ tử xinh đẹp về bồi bổ dung nhan, trước nay vẫn luôn tự hào. Vậy mà, hôm nay lại bị một kẻ thấp kém lấy mất, bảo nó làm sao chấp nhận đây?

Nhất thời, hai mắt thống hận ngập trời âm độc nhìn chằm chằm vào Vương Tuyết Nghi, hận không thể ngay lập tức bay lên xé xác nàng ta ra thành từng mảnh.

“Ta muốn bắt ngươi trả đại giới. Đi chết đi!” Thất Mỹ điều nghiêng răng nghiêng lợi gần từng tiếng nói ra, hận thù trong mắt tràn ngập, lập tức toàn thân phát ra khí tức cường đại, tung ra một chương không lồ hướng Vương Tuyết Nghi ập đến.

Nháy mắt phong ba nổi lên, bụi đất ngập trời, hàng loạt cây cối xung quanh bị lực lượng mạnh mẽ nhỏ cả gốc rễ, cây lớn cây nhỏ nặng nề cứ như thế nhẹ nhàng bay lên xoay chuyển giữa không trung.

“Tiện nhân, ta muốn ngươi tan xương nát thịt, ta muốn nghiền nát cơ thể của ngươi. Đi chết đi!”

Theo sau lời nói của Thất Mỹ điều, hàng loạt cây cối liền hướng Vương Tuyết Nghi mạnh mẽ ập đến.

Bên trong Nguyệt giới, A Bồng gấp đến nổi dậm chân, nhưng mà bây giờ nữ vương đang bất tỉnh, nó không có cách nào thoát khỏi Nguyệt giới. Chẳng lẽ, cố gắng nhiều như vậy, nữ vương kiếp này cũng không thể tránh khỏi cái chết hay sao?

Ngay lúc cây lớn chỉ còn cách Vương Tuyết Nghi một thước, một tấm bia đỏ rực trong suốt đột nhiên hiện ra chắn trước mặt nàng, đem công kích của Thất Mỹ điều mạnh mẽ đẩy ngược trở về.

Thất Mỹ điều còn đang đắm chìm trong giận dữ điên cuồng, nghĩ rằng Vương Tuyết Nghi nhất định phải chết không thể nghi ngờ. Nhưng sau đó, đám cây lại bất ngờ bay ngược trở lại, toàn bộ hướng nàng ta ập xuống, khiến cho nàng ta nhất thời không kịp phòng bị.

Ầm ầm...

Hàng loạt cây lớn mạnh mẽ va vào người Thất Mỹ điều, đây lại là công kích do chính bản thân nó tạo ra trong cơn giận dữ điên cuồng, toàn bộ thống hận dồn hết trong đó, sức mạnh tàn phá cũng không thể nào nhỏ, bây giờ trả ngược lại cho bản thân, khiến nó không chết cũng mất nửa cái mạng.

Đám người cầm đuốc điên cuồng đang chạy ở một nơi nào đó nghe thấy động tĩnh lớn cũng đột nhiên ngừng lại, trong lòng thầm kêu không ổn. Công kích của cảnh giới nhân Tôn không phải nhỏ, ngay cả mặt đất dưới chân bọn họ vẫn còn rung động. Cái này chứng tỏ Thất Mỹ điều gặp phải cường giả, đánh nhau rồi. Nhưng mà, việc này cũng không làm cho bọn họ bỏ cuộc, đây là cơ hội lớn khó gặp, biết đâu bản thân may mắn lúc hỗn loạn đem năng cướp đi được, đây chẳng phải hời to a! Nghĩ vậy, cả đám lại tiếp tục gia tăng tốc độ lao đầu chạy về phía vừa mới phát ra động tĩnh lớn.

Bên trong đám cây ngã nằm ngổn ngang, từng nhánh cây gãy rụng vãi khắp nơi, thân ảnh một mỹ nữ yếu điệu mắc kẹt trong đó, hai cánh tay nàng ta đã bị đè gãy, huyết nhục mơ hồ, khắp người tã tơi không chịu nổi, còn đầu bộ dáng xinh đẹp rực rỡ trước đó!

Thất Mỹ điều toàn thân đau đớn không thể cử động, nó gắng gượng mở hai mắt nặng trĩu nhìn bóng dáng mơ hồ đang tiến lại gần mình. Bóng dáng kia, là một nam tử yêu nghiệt, tà áo đen tung bay trong lớp bụi đất mù mịt, tóc đen phát phơ theo gió, bước chân của hắn chậm rãi mà vững vàng, mỗi bước đi lại mang theo khí thế bức người, nhìn thế nào cũng là một khung cảnh ma mị đẹp đẽ.

Đến khi nam tử kia đến gần Thất Mỹ điều, nó mới nhìn thấy rõ gương mặt của hắn, hai mắt không tự chủ được bất ngờ mở lớn. Nếu Vương Tuyết Nghi là tuyệt thế mỹ nữ thế gian, thì hắn chính là đệ nhất yêu nghiệt nam tử, chân chính cực phẩm nam tử. Thất Mỹ điều trong lòng tràn đầy kinh hãi, nó sắp không thờ nổi nữa rồi, nam tử như vậy, không cướp về thì không được mà. Đợi sau khi nó lấy được mỹ mạo của Vương Tuyết Nghi, thì có thể cùng với người này đứng chung một chỗ thật xứng đôi rồi. Với bản năng của một yêu thú, nó nhận ra nam tử yêu nghiệt trước mắt không phải con người, thực lực lại vượt xa đến mức nó không thể nhìn thấu, lúc này hắn lại tiến về phía mình, có lẽ là đến cứu mình. Cũng phải, lấy mỹ mạo của nó hiện tại, hấp dẫn một nam tử cũng không phải khó khăn.

Nhưng mà nó hiện tại quả thật đã bị đánh đến u mê đầu óc, đã quên mất gương mặt hiện tại của mình xấu xí đến mức nào.

Càng nghĩ, Thất Mỹ điều càng mừng rỡ, trong lòng liền bày kế sách, hai mắt nhanh chóng phóng ra mị thuật màu tím nhìn thẳng vào mắt hắc y nam tử, đôi môi rí mầu khẽ mấp máy, lời nói nũng nịu đáng thương chậm rãi phát ra.

“Công tử! Ta bị loài người bày kế hãm hại, nàng ta muốn ép ta kí kết khế ước, ta bởi vì nhất quyết không đồng ý, nàng ta liền muốn giết ta. Hức hức... Công tử, ta biết chàng là người tốt, chàng giúp ta có được không?”

Nghe vậy, khoe môi hắc y nam tử chậm rãi cong lên nở một nụ cười mê người, ánh mắt thâm thúy hip lại nhìn chằm chằm Thất Mỹ điều.

Thấy vậy, Thất Mỹ điều mừng rỡ trong lòng, cho rằng chiêu này của nó có tác dụng, liền vui vẻ nói tiếp.

“Công tử, loài người vốn độc ác ích kỷ không phải chàng không biết, cầu xin chàng giúp ta có được không?” Hai mắt Thất Mỹ điều rung rung, vô cùng đáng thương nhìn nam tử trước mắt, trong lòng lại vô cùng đắc ý.

Chỉ thấy hắc y nam tử mỉm cười càng sâu, hắn chậm rãi ngồi xuống, đưa tay lên nhẹ nhàng nâng lấy chiếc cằm nhỏ bé của Thất Mỹ điều.

“Muốn ta giúp phải không?” Hắn mỉm cười, giọng nói trầm thấp nam tính, ngón tay không ngừng vuốt ve cái cằm nhỏ nhắn.

Thất Mỹ điều nghe vậy, ánh mắt hiện lên tia vui mừng, nở một nụ cười mà nó tự cho là xinh đẹp quyến rũ nói:

“Đúng vậy... Á...”

Lời còn chưa nói xong, cằm của nàng ta đã bị bàn tay to lớn của nam tử dùng lực bóp nát, phát ra tiếng xương gãy ghê rợn, máu đỏ tuôn ra chảy xuống tay hắn.

Đau đớn thấu tim gan khiến cho Thất Mỹ điều không ngừng la hét, âm thanh thảm thiết vang vọng, hai mắt kinh hãi tròn lớn không thể tin nhìn hắn.

“Ngu ngốc.” Hắc y nam tử bộ mặt lúc này âm lãnh đến đáng sợ, ánh mắt hắn tràn ngập khinh thường cùng chán ghét, giọng nói phát ra lạnh băng không một tia cảm xúc.

Hắn đứng lên, ngạo nghễ nhìn nữ tử dưới chân không ngừng quằn quại đau đớn, con ngươi màu bạc chán ghét hip lại, bàn tay khẽ lật một cái, uy áp vô hình liền hướng tới cổ nàng ta ép chặt, khiến nàng ta chết ngay lập tức.

Nam tử không một chút thương tiếc chậm rãi quay lưng, đi về phía nữ tử đang nằm bất tỉnh ở bên kia. Bước chân chậm vào tà váy của nàng, hắn nhìn

nàng thật sâu, trong con ngươi bạc không nhìn ra được cảm xúc gì. Hắn bế nàng lên, nhìn gương mặt tuyệt mỹ đang nhắm mắt, cảm giác thân thể mềm mại nằm gọn trong tay, hắn hóa thành một làn khói đen mang theo nàng cùng biến mất tại chỗ.

Ngay sau khi hắc y nam tử rời đi, một đám người cảm được liên ồ ạt kéo đến, nhìn cảnh tượng trước mắt khiến bọn hắn không khỏi kinh hãi.

“Mau đến nhìn, Thất Mỹ điều chết rồi.”

Chỉ thấy trong đám cây nằm ngổn ngang, một con chim tước bảy màu to lớn bất động nằm đó, toàn thân bê bết máu, hai cánh bị đè gãy, nhất là cái mỏ dài của nó, đã bị nát không còn hình dạng, cái chết thực thê thảm.

“Kẻ nào lợi hại như vậy? Đánh chết Thất Mỹ điều?”

“Còn ai vào đây nữa, người đã không thấy, ngoài cái lão già thôi Tam Bất Hảo thì còn ai vào đây.”

“Đúng vậy, lúc Thất Mỹ điều vừa mang nữ nhân kia rời đi, lão liền đuổi theo.”

“Không ngờ lão già kia ra tay độc ác như vậy.”

Cả đám người kẻ thì chạy xung quanh tìm kiếm mỹ nhân, kẻ thì bàn luận xôn xao, trong lòng hận đã tới chậm một bước.

Lúc này, đại trưởng lão, Âu Dương Tề cùng đám người hoàng thất cũng vừa tới, nghe mọi người nói, đều trầm mặt khó coi.

“Kẻ nào dám giết Thất Mỹ điều của ta?” Một tiếng rống giận đột ngột phát ra khiến mọi người phải bật tai lại, uy lực của cao thủ nhân Tôn phát ra không phải ai cũng có thể chống đỡ.

Hạ Lục Tào vừa mới đến, nhìn thấy cảnh tượng chết thê thảm của Thất Mỹ điều, liền giống như phát điên rống lớn, tức giận đến đỏ mắt, thống hận ngập trời. Không ít người tu vi thấp không chịu nổi uy áp của lão đã trực tiếp ngã xuống chết.

Hạ Lục Tào dáng người cao to tuấn tú, là một trung niên nam tử, nhưng thật ra tuổi tác của hắn cùng với đại trưởng lão cũng không sai biệt lắm. Hắn phải cực khổ cỡ nào mới tìm kiếm đầy đủ vật liệu quý hiếm về để tái tạo ra Thất Mỹ điều, bảy ngày bảy đêm cực khổ, kết quả khiến hắn ngoài mong đợi. Hắn khế ước cùng Thất Mỹ điều, tu vi của nàng tăng tiến thật nhanh, kéo theo hắn cùng tăng theo, vô cùng thuận lợi cho việc hắn tu luyện, hơn nữa, nàng nhan sắc xinh đẹp hơn người, lại có nhiều bí thuật dưỡng nhan, hắn cũng nhờ vậy mới giữ được vẻ trẻ trung, hắn cùng với nàng, cũng chính là nhiều lần phát sinh quan hệ, nàng là nữ nhân hắn yêu thích nhất, là bảo bối hắn trân quý nhất.

Vậy mà, kẻ chết tiết nào, kẻ chết tiết nào dám cả gan giết chết nàng?

Là kẻ nào?

Sau khi nghe thất mọi người bảo hung thủ là Tam Bất Hảo, Hạ Lục Tào mặt mày dữ tợn thống hận, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Tam Bất Hảo, ta muốn băm ngươi thành vạn mảnh.” Vừa dứt lời, hắn liền ôm lấy thi thể to lớn của Thất Mỹ điều bay đi.

Âu Dương Tề một bộ trầm mặt cúi đầu, hai tay hắn nắm thành quả đấm khê run rẩy. Sau đó, ánh mắt hắn ác liệt quét qua mọi người ra lệnh.

“Ban bố chiếu chỉ, toàn quốc truy nã Tam Bất Hảo.” Âu Dương Tề cả người lạnh lùng uy nghiêm, toàn thân khí thế vương giả phát ra mạnh mẽ.

Mỹ nhân bị cướp mất, quốc gia mất đi một trụ thủ cường hãn, Tam Bất Hảo, trăm thê sẽ không dễ yên cho người.

Ở một góc rừng nào đó, Tam Bất Hảo đột nhiên rùng mình một cái tỉnh dậy, gãi đầu ngơ ngác nhìn xung quanh.

“Ồ hay! Hình như có kẻ đang mắng lão tử thì phải?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyệt Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 39: Tiểu Nha Đầu Rất Khó Trị

Sáng hôm sau, sự kiện Mỹ Nhân đài kết thúc. Toàn bộ Ngân Hòa quốc lúc này tràn ngập trong sự chấn động vô cùng lớn.

Mỹ Nhân đài năm nay, xuất hiện tuyệt bảo cực phẩm mỹ nhân, khiến cho toàn bộ nam nhân có mặt tại đó điên cuồng tranh giành cướp đoạt, chém giết lẫn nhau. Một cái Tam Bất Hảo tu vi không rõ, lại ăn phải gan gùm mật gấu dám giết cả Thất Mỹ điều, khiến cho triều đình Ngân Hòa quốc mất đi một trụ thủ đắc lực, tổn thất vô cùng lớn. Lại nói tới thái sư Hạ Lục Tào, sau khi Thất Mỹ điều mất, ông ta giống như phát điên, không ngừng điều động lực lượng, quan binh tìm kiếm tung tích Tam Bất Hảo. Thậm chí ông ta còn đích thân chạy đi khắp nơi, tìm không thấy lại thống hận trút lên đầu người dân,

phá hủy không ít vùng đất.

Người trong nước, khắp nơi bàn tán chuyện tình vừa xảy ra, chỉ cần người bước vào một quán trọ nhỏ nhỏ, cũng có thể nghe thấy bọn họ đàm luận cái gì.

Toàn bộ Ngân Hòa quốc nhất thời đều trở nên hỗn loạn.

...

Rừng Huyết Di - một trong những nơi được xếp vào hàng ngũ vô cùng nguy hiểm của Nguyệt Linh đại lục, nằm tiếp giáp với Ngân Hòa quốc, là một khu rừng rộng lớn, nếu muốn tiến vào trung tâm thì cũng phải mất đến năm ngày đường. Khu rừng này vốn đã tồn tại hàng nghìn năm, cũng không ai biết nó xuất hiện từ khi nào. Người ta chỉ biết, nếu người chán sống rồi, có thể tiến vào Huyết Di tìm chết.

Giống như tên của nó, toàn bộ cây cỏ ở đây đều phủ một màu đỏ như máu, mỗi một cây thực vật lại mang theo kịch độc chết người. Đặc biệt, những con ma thú trong rừng này cũng là một màu huyết tinh đáng sợ, hung hãn tàn bạo. Toàn bộ khu rừng đều mang một màu đỏ quý dị nổi bật, xa xa nhìn vào đều có thể dễ dàng xác định vị trí của nó. Chỉ là, từ trước đến nay, nếu không có việc bắt đắc dĩ, thì cũng không có bất luận kẻ nào dám bước vào. Đã có nhiều người từng đi lạc vào rừng Huyết Di, kết quả không có bóng dáng kẻ nào toàn mạng trở ra.

Sâu bên trong rừng Huyết Di, một tòa cung điện rộng lớn sừng sững nằm ở trung tâm. Không giống như những cung điện tráng lệ thường thấy, đây lại là một kiến trúc kỳ lạ: Cả tòa cung điện chỉ có hai màu chủ đạo, đỏ như máu, và đen tựa hồ sâu không đáy. Những cây cột đỏ to lớn xen kẽ đứng lẫn trong làn sương mù đen mờ mịt, làn sương quý dị bao phủ cả một cung điện rộng lớn, thoang thoang đâu đó lại vang lên những âm thanh kỳ lạ, giống như từ cõi âm vọng về, âm u đến đáng sợ.

Lúc này, tại một căn phòng sâu bên trong tòa cung điện âm u đó, một thiếu nữ tuyệt mỹ an tĩnh nằm trên tảng đá lớn. Xung quanh nàng là một làn sương đen dày đặc không ngừng chuyển động. Dưới chân tảng đá, một đám dây leo có hoa đỏ nằm chen chúc, sắc đỏ đẹp đến rợn rợn, mỗi bông hoa nở rộ đều tỏa ra hương thơm đến mê người.

Nàng nằm đó, hàng mi dài khẽ cong, gương mặt tinh xảo khéo léo ẩn dưới làn sương mờ, lại đặc biệt nổi bật như vậy!

Cách đó không xa, nam tử một thân trường bào đen tuyền ung dung ngồi tựa lưng vào tấm da thú mềm mại. Dung mạo của hắn, chỉ có thể dùng hai từ “yêu nghiệt” để hình dung, mái tóc đen bạc không có ràng buộc thoải mái phủ trước ngực hắn, tà áo hỗn loạn nằm yên vị trên nền đá, hắn ngồi yên như vậy, lại toát ra ngạo nghễ đến kinh người, một thân khí phách vương giả khiến người ta muốn nghệt thờ.

Trên dung mạo yêu nghiệt chết người của hắn ẩn hiện nét thâm trầm sâu xa, bàn tay hắn ngả ngón gỗ gỗ trên mặt bàn, ánh mắt vẫn chưa phút nào rời khỏi thân ảnh xinh đẹp đang nằm phía trước.

Nguyệt thần nữ! Người có trốn tránh thế nào, cuối cùng vẫn là để ta bắt được. Chuyển hóa ba kiếp, cũng đã mất cả mấy nghìn năm. Người để ta phải đợi thật lâu đấy!

Hai kiếp trước của nàng, hắn đã tìm được rồi giết chết nàng, nhưng mà nguyên thần bất diệt của nàng lại trôi đi biệt tăm, khiến cho hắn tìm kiếm khổ sở. Trong kiếp thứ hai, nàng tìm được ba viên linh châu, cũng để cho hắn phát hiện ra một việc khiến hắn không muốn tiếp nhận. Đó là chỉ duy nhất nàng mới có thể cảm nhận được vị trí của ngũ linh châu, chỉ có nàng mới có thể trực tiếp gọi chúng trở về, sử dụng triệt để hết thủy sức mạnh của chúng. Lần đó, hắn nắm trong tay ba viên linh châu, khiến cho hắn kinh hỷ vô cùng, nhưng một giây kia sau khi nàng tan biến, bọn chúng cũng tự động biến mất khỏi tay hắn, tiếp tục ẩn náu đâu đó trong Nguyệt Linh đại lục bao la rộng lớn, đâu đó trong hàng ngàn hàng vạn quốc gia lớn nhỏ.

Đã vậy, lần này hắn nhất định phải hảo hảo lợi dụng nàng.

Huyết ma vương chậm rãi rời khỏi ghế đá, thông thả đến đứng ở đầu giường Vương Tuyết Nghi, sâu trong con ngươi bạc đẹp đến chứa giữ hình ảnh gương mặt thiếu nữ tuyệt sắc. Nhìn nàng an ổn nằm đó, bàn tay hắn bất giác đưa lên nhẹ nhàng vuốt má nàng, nhất thời xúc giác mềm mại truyền đến, da thịt bởi vì hàn khí xung quanh mà trở nên mát lạnh, khiến cho hắn yêu thích không buông.

Nàng ở kiếp này, tựa hồ xinh đẹp hơn trước đến trăm phần, mỹ lệ như vậy, yêu điểm như vậy!

Khóe miệng hắn vô thức mỉm cười, một nụ cười dịu dàng mà đến hắn cũng không phát giác. Ngón tay hắn chậm rãi vuốt xuống cằm nàng, lại vô ý đưa xuống chiếc cổ thon thả nõn nà của nàng, giống như có một ma lực nào đó khiến hắn không thể dừng lại. Tim của hắn bất giác đập nhanh một nhịp, một trận xôn xao khó tả chạy khắp người hắn.

Đúng ngay lúc hắn cho là không thể kiềm chế, một đôi mắt phượng xinh đẹp lại bất ngờ mở lớn, nhìn hắn chằm chằm.

Động tác của Huyết ma vương nhất thời dừng lại, đôi con ngươi bạc lạnh lùng mang ý cười đối lại với ánh mắt của nàng, khóe môi khẽ cong lên.

“Tình sao?”

Vương Tuyết Nghi nhìn gương mặt yêu nghiệt mang ý cười cợt trước mắt, mày liễu khẽ nhíu. Nàng nhớ bản thân ngay lúc Thất Mỹ điều tung ra ánh sáng bảy màu, cả người liền bị rút hết sức lực ngắt xiu. Sau đó cái gì nàng cũng không biết, lúc nàng dần lấy lại ý thức, lại cảm giác được bàn tay kỳ lạ quấy rối lung lung ở trên mặt của mình, lại vô sỉ đi xuống dưới, khiến cho nàng kéo hết ý thức trở về mở mắt nhìn hắn. Nhưng đập vào mắt nàng, lại là dung nhan nam tử yêu nghiệt quen thuộc, lại nhìn thấy ý cười của hắn, nhất thời khiến cho nàng cảm thấy bị nhục nhã, tức giận không ng遏.

Vương Tuyết Nghi âm thầm cử động, lại phát hiện bản thân không thể dịch chuyển, xung quanh nàng giống như có một vật gì đó quán chặt lấy.

Nàng trừng mắt nhìn hắn, lại nhìn xuống bàn tay to gan còn để ở trên cổ của nàng, bình tĩnh phun ra một câu lạnh nhạt.

“Bỏ ra.”

Nhìn bộ dạng tức giận của nàng, Huyết ma vương có một loại xúc động muốn chọc phá nàng, khóe môi cong lên ý cười càng sâu, bàn tay lại là lướt ở trên mặt nàng quấy phá.

“Nguyệt thần nữ tôn quý! Ngươi sao lại nằm yên ở đó mặc cho ta sờ soạng hả?”

“Ta phi! Mặt của ngươi cũng dày vừa thôi, ngươi dùng cái ma pháp quái quỷ gì trói ta một chỗ hả?”

Vương Tuyết Nghi trong lòng âm thầm đem cái tên Huyết ma vương chém thành trăm mảnh vạn mảnh, trối người ta còn ý tứ nói ta dụ dỗ ngươi, dụ dỗ cái đầu của ngươi ấy! Ta phi ta phi. . .

Huyết ma vương mỉm cười nhìn nàng, ngón tay ngả ngón vuốt lên đôi môi đỏ mọng kiêu diễm của nàng, mặt dày mày dạn nói ra từng chữ khiến Vương Tuyết Nghi tức đến phát điên.

“Nga! Ngươi có nhìn thấy ta trói ngươi sao? Không có nha. Ngươi tự mình xem đi, có vật nào dùng trói ngươi sao? Ta thấy, Nguyệt thần nữ ngươi chính là mê mẩn ta, mới nằm im như vậy. . .A ngươi!”

Hắn còn chưa có nói hết, ngón tay đã bị Vương Tuyết Nghi mạnh mẽ cắn một cái thật mạnh, máu tươi nhỏ giọt chảy vào miệng của nàng.

Huyết ma vương bất ngờ bị cắn một cái, rất nhanh rút tay lại, tức giận nhàu mày băng lãnh nhìn nàng. Hay cho một cái tiểu nữ nhân, đến cả bản vương cũng dám cắn. Hừ!

Vương Tuyết Nghi lại không sợ chết hất mặt nhướn mày khiêu khích hắn.

“Ngươi cái gì? Nhìn cái gì? Bà cắn cho một phát nữa bây giờ!”

Huyết ma vương hắn là người thế nào? Nhìn khắp đại lục có ai mà không sợ hắn. Hắn là đại ác ma lực lượng khủng bố nhất đại lục, tàn nhẫn thị huyết nhất đại lục, cư nhiên hết lần này đến lần khác lại phải khổ sở vì nàng - Nguyệt thần nữ. Lúc trước hắn có thể miễn cưỡng giết nàng, lúc này lại càng không thể, bởi vì hắn còn phải lợi dụng nàng, tìm ra ngũ linh châu, khôi phục thần khí, bá chủ thiên hạ.

Càng nghĩ hắn càng cố gắng khắc chế nóng giận xuống, nhưng mà cũng không thể dễ yên cho nàng ta được. Nghĩ thế, hắn lại vươn tay bóp cổ nàng, lực đạo mạnh mẽ khiến nàng muốn nghẹt thở.

“Chết. . .tiệt. . .bỏn. . .cô nương. . .cắn. . .nát. . .đầu ngươi.” Vương Tuyết Nghi bị ép đến hô hấp khó khăn, lại cứng đầu trừng đôi mắt đẹp gần từng chữ nói ra. Nàng tức giận, nàng đã giận thì cái gì khủng bố nàng dẹp hết, vũ nhục lòng tự trọng của bà, bà cũng muốn đánh trả cho bằng được.

Ở một nơi rất xa nào đó, Mã Lục Nhi đang ngồi ăn cùng bạn trai, đột nhiên hắc xì một cái phun hết cả thức ăn trong miệng lên mặt anh chàng bạn trai đáng thương.

Chuyện gì? Có phải lại có tên nào chọc giận Tiểu Tuyết phát điên không?

Huyết ma vương nhìn tiểu nữ nhân trong lúc nguy hiểm còn cứng đầu mướng lại hắn, âm thanh mềm mại lại phát ra lời tàn độc, một bộ cứng đầu bất khuất khiến cho hắn bất giác bật cười thành tiếng, bàn tay to lớn đồng thời cũng buông khỏi cổ nàng.

“Khụ khụ. . .Huyết ma vương chết tiệt.”

Thoát khỏi bàn tay to lớn, Vương Tuyết Nghi ho sặc sụa, hít lấy hít để không khí ngọt ngào, lại không quên mắng người.

“Nói gì hả?”

Huyết ma vương nghe vậy, bực mình thấp giọng nói. Cái tiểu nữ nhân không sợ chết này, xem ra hắn còn chưa đủ tàn nhẫn đối với nàng mà.

Vương Tuyết Nghi mắng xong, cũng cố gắng hạ hỏa xuống, nàng vẫn nên nghe lý trí đi, khiến hắn tức điên một đao chém chết nàng thì toi. Nghĩ vậy, nàng bĩu môi uất ức trừng mắt liếc hắn một cái, cũng không thèm nhìn nữa, quay phắt mặt sang nơi khác, tránh đối mặt với hắn.

Huyết ma vương hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm đôi co với nàng, lạnh lùng xoay người trở về chỗ ngồi. Hắn muốn nghĩ cách khiến nàng sợ hắn, cái này tiểu nha đầu thật rất khó trị.

Vương Tuyết Nghi ở bên này, đột nhiên toàn thân truyền đến một trận đau nhức, đôi mắt nàng cũng nhức đến tột cùng, khiến cho nàng nhắm mắt lại kêu lớn. Bởi vì thân thể không thể di chuyển, nàng chỉ biết nhắc đầu đau đón kêu la thảm thiết. Loại đau đớn này, chính là đau thấu tận tâm can.

Huyết ma vương thấy vậy, liền nhanh chóng bước đến cạnh nàng xem xét, trên mặt mang theo lo lắng gấp gáp.

Chỉ thấy, đôi mắt phượng của nàng đột ngột mở lớn, mà đôi thủy mâu đen láy đã bị thay thế bằng một đôi thủy mâu đỏ thị huyết, lạnh lùng như ác ma, không một tia cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyệt Nghi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 40: “Nguy Hiểm”

Huyết ma vương thấy vậy, thần sắc nhất thời trở nên thâm trầm. Hắn lúc trước khi giao đấu với Nguyệt vương nữ, đã hạ huyết chú ở trên người của nàng. Loại huyết chú này, chính là do hắn hạ xuống, làm sao có thể đơn giản? Nhưng mà, cái này chỉ phát tác mỗi khi nàng mất khả năng kiểm soát chính mình, đau thương vô hạn, nhất là khi nàng động tâm, oán niệm quá nặng. Mà bây giờ mục đích của hắn, cũng chính là muốn khiến cho nàng động tâm, Nguyệt vương nữ một khi đã động lòng phạm, huyết chú sẽ hoàn toàn phát tác, chiếm lấy toàn bộ tâm trí, biến nàng thành một đại ma nữ khủng bố nhất đại lục. Lúc đó, hắn sẽ lợi dụng nàng cùng tàn phá khắp nơi, biến thiên hạ này thành địa ngục, yêu ma quỷ quái sẽ thống trị mọi ngõ ngách, toàn bộ Nguyệt Linh đại lục sẽ là của hắn. Nghĩ đến đây, gương mặt Huyết ma vương không hề che giấu hiện lên một nụ cười nham hiểm.

Hắn khẽ đưa một ngón tay ra, tay còn lại làm động tác nhỏ, một đường máu lập tức xuất hiện ở trên ngón tay của hắn.

Đối mặt với ánh mắt như ma quỷ của Vương Tuyệt Nghi, Huyết ma vương nâng lấy cằm nàng, nhỏ giọt máu của mình vào miệng nàng, máu tươi như có sinh mạng chạy thẳng vào bên trong.

Máu của hắn, vừa có thể khiến huyết chú trong người nàng thức tỉnh ngay lập tức, lại vừa có thể làm cho nàng lấy lại ý thức. Tất nhiên, đây là việc chỉ có hắn biết được.

Chỉ thấy sau đó, sát khí dày đặc xung quanh Vương Tuyệt Nghi dần tan biến, đôi mắt đỏ thị huyết của nàng cũng dần chuyển sang màu đen sâu thẳm vốn có.

Nàng mơ hồ nhìn bóng dáng cao lớn đứng bên cạnh, lại bất lực ngất đi.

...

Lúc này, trong căn phòng rộng lớn hoa lệ, vài nữ tử mặc lục y giống nhau bận rộn đi qua đi lại, các nàng rải thật nhiều cánh hoa đỏ xuống hồ, là một hồ nước lớn đỏ rực đẹp đẽ.

Mà thiếu nữ ngồi bên trong hồ, tóc đen xõa dài bồng bềnh trên mặt nước, vài loạn ở trước ngực của nàng che lấy cảnh xuân vô hạn, vai trần trắng ngần thon thả, mà gương mặt của nàng, lại khiến cho đám nữ tử xung quanh hồ hấp có chút khó khăn. Các nàng dù sao cũng là những nha hoàng ưu tú nhất, nhìn thấy Vương Tuyệt Nghi, trong lòng chỉ có kinh diễm đến tận cùng, lại không ngừng thầm hỏi Đại vương như thế nào tìm được tiểu nữ nhân xinh đẹp đến mức này?

Người này, tựa hồ còn đẹp hơn so với Nguyệt thần nữ trong bức tranh ở chủ điện! Bọn họ đối với nàng, chính là tò mò vô cùng.

Trong lúc các nữ tử còn đang mải mê suy nghĩ, thanh âm mềm mại mà êm tai của Vương Tuyệt Nghi vang lên.

“Các người đang rải là loại hoa nào?”

Nàng từ khi tỉnh dậy, đã bị kéo đến đây, bọn họ không phải là người mà, trực tiếp mạnh tay lột bỏ quần áo của nàng, bắt nàng ở nơi này tắm rửa.

Nhìn xem nhìn xem, hai con xà tinh, một con bò cạp, ba con hồ ly, toàn là một đám yêu ma. Đôi mắt của bà, chính là có thể nhìn thấu chân thân của các người đó! Nhưng là, bọn họ người nào cũng là đại cao thủ a!

Nghe thấy Vương Tuyệt Nghi hỏi, hai nữ tử hồ ly nhìn nhau một lát, rồi một nàng quay sang trả lời:

“Bẩm tiểu thư, cái này là huyết hoa.”

“Huyết hoa? Có tác dụng thế nào?” Kì lạ là, nàng từ khi ngâm mình xuống nước rải đầy loại hoa này, linh khí khôi phục lại rất nhanh, nàng cũng đã hoàn toàn thanh tỉnh. Nếu không lầm, loại hoa này chính là hoa mọc đầy xung quanh tàn đá nàng nằm lúc trước.

“Có thể giúp tiểu thư khôi phục linh khí nhanh chóng, hương thơm của nó cũng khiến cho tiểu thư tinh thần thoải mái, da dẻ hồng hào thơm mát.” Còn có, khiến cho huyết chú trong người người ngày càng lớn mạnh.

Nữ tử hồ ly mặt ngoài thì tươi cười giải thích cho nàng, nhưng trong lòng lại âm thầm cười mỉa mai. Đại vương muốn người tắm loại hoa này, còn không phải là chất kịch độc thúc đẩy âm tính của huyết chú!

Vương Tuyệt Nghi nghe vậy, cũng không hỏi nữa, trầm mặt tiếp tục suy nghĩ.

Nàng hiện giờ rơi vào tay Huyết ma vương, sống chết còn không thể biết được, hắn cùng nàng chính là đại địch thù, làm sao đến bây giờ còn không có ra tay? Loại hoa này, cũng không đơn giản như vậy đi?

Huyết ma vương, rốt cuộc có âm mưu gì?

Sau khi rời khỏi hồ nước, Vương Tuyết Nghi bị quăng cho một bộ y phục đỏ rực, y phục bó sát khéo léo ôm lấy cơ thể tuyệt mỹ của nàng, bờ vai thon thả ẩn hiện dưới lớp lụa mỏng, eo thon tinh tế, tà váy dài uyển chuyển, tóc dài được búi lên một nửa đính bằng trăm ngọc, gương mặt xinh đẹp đến bức người, lại kéo đến bọn nha hoàng một trận thất thần.

Sau đó, nàng bị đưa đến một cánh đồng hoa đỏ rực, xung quanh toàn bộ là huyết hoa xinh đẹp, mùi thơm ngào ngạt phát ra thoang thoang bên chóp mũi của nàng.

Huyết hoa cao đến đầu gối nàng, một rừng hoa đẹp đẽ như thế, lại không thể nào lần áp được mỹ nhân kia. Nàng đứng đó, một thân hồng y rực rỡ, tóc dài theo gió tung bay.

Huyết ma vương không biết từ lúc nào đứng ở sau lưng nàng, trường bào đen tuyền cũng theo gió mà chuyển động, hắn chấp tay phía sau yên lặng đứng đó nhìn nàng, tựa hồ không muốn phá vỡ khung cảnh tuyệt đẹp trước mắt.

Vương Tuyết Nghi lúc này cảm nhận được hơi thở của hắn, khẽ quay đầu nhìn lại.

Giờ khắc này, dung nhan xinh đẹp của nàng hiển hiện trong mắt hắn, tóc đen phát phơ bên má nàng, cả người nàng một thân đỏ rực, không chói mắt, lại toát ra mỹ lệ đến cực điểm.

Huyết ma vương không nói gì, thất thần nhìn nàng.

Vương Tuyết Nghi nhìn thấy hắn, mày liễu nhíu lại, quay người đối diện nhìn thẳng vào mắt hắn. Nàng hiện tại muốn xác định, hắn có phải hay không định giết nàng?

“Không định giết ta sao?” Nàng mỉm cười hỏi hắn, một nụ cười lạnh nhạt, lại thờ ơ xa cách.

Nhìn nàng như vậy, trong đầu Huyết ma vương bất giác hiện lên hình ảnh Nguyệt thần nữ lúc đó, nàng ta cũng là như thế đối với hắn mỉm cười, xinh đẹp như vậy, lại lạnh nhạt như vậy, khiến cho hắn rất khó chịu.

Hắn không trả lời nàng, bước chân bắt đầu chuyển động, hướng về phía nàng chậm rãi đi đến.

Đến khi cách nàng chỉ còn nửa bước, hắn âm trầm nhìn thẳng vào mắt nàng, ánh mắt thoáng qua tia khó chịu.

“Về sau không cho phép ngươi cười như thế với ta.”

Vương Tuyết Nghi cũng không tránh né, khóe môi lại càng cong lên, lạnh nhạt không giảm.

“Vì sao?”

Hắn nhíu mày, trong lòng ngày càng khó chịu.

Vì sao? Vì sao hắn không thích nàng cười lạnh nhạt với hắn? Vì sao hắn cảm thấy như vậy khó chịu?

Nhìn nàng tươi cười vẫn không giảm, hắn gằn giọng tức giận nói ra khó chịu trong lòng.

“Chính là không thích như vậy.”

Vương Tuyết Nghi ngó ra, ánh mắt khó hiểu nhìn hắn.

Ồ hay! Cái người này, nếu muốn giết nàng, hắn dài dòng như vậy làm gì? Nàng cười thế nào đối với hắn có cái gì can hệ? Gì mà thích với không thích chứ?

Nàng mở to mắt nhìn hắn, hắn lại trầm mặt tức giận nhìn nàng, cứ như vậy cũng chẳng ai nói với ai câu nào.

“Không sợ sao?” Huyết ma vương thấy nàng vẫn còn ngơ ngác, không khỏi cúi đầu xuống gần mặt nàng hỏi một câu.

Nhìn gương mặt yêu nghiệt đột nhiên phóng đại trước mắt, trong lúc nhất thời, cả gương mặt Vương Tuyết Nghi đỏ bừng, thật lâu cũng không thốt ra tiếng nào.

“Hửm?” Nhìn thấy nàng đỏ mặt, một trận đắc ý dâng lên trong lòng, hắn lại càng thích thú trêu chọc nàng.

“Không...không sợ. Ta...việc gì phải sợ ngươi chứ.” Vương Tuyết Nghi hận thật không thể ngay lập tức đào một cái lỗ chui xuống. Nàng, nàng cư nhiên ở trước mặt hắn nói lấp! Chết tiệt, ai bảo hắn mang cái gương mặt chết người đó chứ?

“Thật sự không sợ sao?”

Huyết ma vương đột nhiên mỉm cười, ý cười dâng đến đáy mắt, lại càng khiến cho hắn tăng thêm vài phần yêu mị, đầu hắn lại cúi thấp kề sát mặt nàng.

Mặt Vương Tuyết Nghi càng ngày càng đỏ, tim bắt nhịp đập thật nhanh, đến khi nàng cảm thấy không thể tiếp tục như vậy được nữa, liền quay phắt mặt đi nơi khác, đưa lưng về phía hắn.

“Ta...ta khi nào sợ ngươi chứ?”

Buộc miệng phun ra một câu, Vương Tuyết Nghi cố gắng kiềm chế xúc cảm trong lòng. Nhưng nàng lại cảm thấy có điểm khác thường, từ khi nào mà nàng trở nên dễ bối rối như vậy trước mặt nam nhân?

“Mặt đỏ như vậy còn bảo không!”

Giọng nói trầm thấp của nam nhân vang lên phía sau lưng nàng, khoảng cách gần khiến cho nàng cảm nhận được hơi thở nóng rực phả trên gáy, toàn thân không tự chủ được run lên một cái.

Nhận thấy sự khác thường của Vương Tuyết Nghi, Huyết ma vương ở phía sau nở nụ cười đắc ý, ánh mắt thâm sâu nhìn xuống bờ vai xinh đẹp của nàng.

Huyết hoa phát huy tác dụng quả không sai. Ngâm trong nước một canh giờ, độc tố có lẽ đã hoàn toàn thấm vào cơ thể của nàng ta. Bây giờ, chính là lúc dễ dàng chi phối cảm xúc của nàng ta nhất.

Vương Tuyết Nghi lúc này càng nghĩ càng thấy giận, nàng từ trước đến nay chưa từng đối với nam nhân bày ra bộ dạng mặt đỏ tim đập. Vì cái gì hôm nay lại mất mặt như vậy?

Khoan đã, huyết hoa? Chính là huyết hoa. Trong hoa có xuân dược?

Nghĩ vậy, tâm nàng liền trở nên nặng trĩu, hắn dám lợi dụng loại hoa này chi phối nàng?

Lại càng thêm chắc chắn, nàng làm sao đối với hắn có loại cảm tình kia?

Đứng sau lưng nàng, Huyết ma vương tràn đầy thâm ý mỉm cười, trong lòng là đắc ý vô hạn.

Đến lúc rồi...

Huyết ma vương khẽ vươn tay về phía trước, nhẹ nhàng chạm đến bờ vai nhỏ của nàng.

Cảm nhận được bàn tay của hắn trên vai, Vương Tuyết Nghi cố gắng khắc chế loại cảm giác chết tiệt của cơ thể xuống.

Cảm giác thanh tỉnh trước đó dần biến mất, lại thay thế bằng cảm giác mê muội không rõ ràng. Lúc trước bao nhiêu thanh tỉnh, lúc này bấy nhiêu choáng váng.

Chết tiệt huyết hoa! Nàng nhớ kỹ rồi.

Nhìn thấy Vương Tuyết Nghi không phản kháng, Huyết ma vương khẽ mỉm cười, vén lấy một lọn tóc của nàng đưa lên chóp mũi, một hơi hít lấy hương thơm thanh mát dễ chịu.

Mùi hương này, hắn cũng không thể nào quên được.

Cả người Vương Tuyết Nghi lúc này giống như mềm nhũn, cảm giác nóng rực không ngừng ở trong cơ thể nàng tàn phá, bàn chân đột nhiên không đứng vững khẽ khụy xuống, cuối cùng nằm gọn trong vòng tay to lớn của Huyết ma vương.

Bể mỷ nhân trong ngực, Huyết ma vương chậm rãi bước đi, mỉm cười bên môi vẫn không giảm.

Lúc này, bên trong lồng ngực rộng lớn kia, ánh mắt thờ ơ bất lực của Vương Tuyết Nghi khẽ mờ, kiên quyết lạnh lùng, lại không giấu nổi tia sợ hãi trong mắt nàng.

Giống như, nàng đưa ra một quyết định bất đắc dĩ.

Huyết ma vương bế Vương Tuyết Nghi đến trước một căn phòng, cửa phòng tự động mở ra làm cho hắn thuận tiện bước qua, một đường điềm nhiên đi đến bên giường lớn xa hoa.

Nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, hắn thỏa mãn nhìn ngắm dung nhan tuyệt mỹ của nàng. Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nàng, ánh mắt chỉ có si mê cùng đắc ý.

Tuyệt thế cực phẩm mỹ nhân, báu vật mà thiên hạ tranh đoạt, lúc này chẳng phải trong tay hắn sao?

Phất tay một cái, nển hồng liền tắt, Huyết ma vương buông xuống rèm lụa, trường bào đen hỗn loạn nằm dưới chân giường, hấn một thân xiêm y trắng chống đầu nằm bên cạnh nhìn Vương Tuyết Nghi.

Nàng lúc này một thân hồng y rực rỡ, bờ vai trắng ản hiện bên dưới lớp vải mỏng, mái tóc hỗn loạn nằm trước ngực, ánh mắt mê mang không rõ ràng, lại càng khiến nàng mị hoặc điên đảo nhân tâm.

Huyết ma vương thật sự cảm thấy có chút may mắn, hấn trước nay nghĩ cũng chưa từng nghĩ qua, Nguyệt vương nữ lạnh lùng kiêu ngạo bức người lại có ngày mềm yếu như vậy nằm bên cạnh hấn. Mỹ nhân mà hấn không có cách nào chạm đến, bây giờ yên vị bên cạnh hấn?

Khẽ cười khẽ một cái, hấn đưa tay vươn tới cổ áo của nàng.

Nghĩ nhiều như vậy làm gì? Cuối cùng cũng chỉ là một nữ nhân mà thôi! Hấn có chút nghi ngờ, nàng có phải hay không là Nguyệt vương nữ ngạo nghệ mà hấn biết?

Đúng lúc tay hấn chạm đến cổ áo của Vương Tuyết Nghi, nàng đột nhiên vươn tay vòng qua cổ hấn, bàn tay mơ hồ ở sau lưng hấn vuốt loạn, cả người bất giác áp sát người hấn.

Huyết ma vương có chút sững người, không nghĩ tới huyết hoa tác dụng lại mạnh như vậy! Chỉ là động tác của nàng có chút...

Vương Tuyết Nghi áp sát mặt vào ngực Huyết ma vương, đôi mắt liều mạng mở lớn, bàn tay nàng sau lưng hấn không ngừng vuốt rồi lại cào, chân nhỏ luân phiên chà đạp trên đùi hấn.

Hết cách, ai bảo nàng không có kinh nghiệm quyến rũ nam nhân, nàng thế nhưng là đang tưởng tượng hấn thành cái gối ôm mà hành hạ.

Huyết ma vương dờ khóc dờ cười nằm yên, hấn cảm giác giống như bản thân đang nằm cùng một đứa trẻ.

Thôi kệ đi, lúc này hấn muốn nàng.

Ngay lúc hấn đang mất cảnh giác, Vương Tuyết Nghi liền chuẩn bị tinh thần, nàng hít một hơi thật sâu, dùng hết sức bình sinh trở người điểu mảy từ huyết trên người hấn, khiến cho hấn nhất thời không kịp trở tay.

“Ta muốn giết ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 41: A Bóng Mau Chạy

Quyển 2: Ngũ linh châu

“Ta muốn giết ngươi!” Vương Tuyết Nghi liều mạng điểu mảy từ huyết nguy hiểm ở trên người Huyết ma vương, sau đó nhanh chóng thoát li khỏi người hấn, nàng giữ khoảng cách an toàn đứng ở một bên, vừa giận vừa sợ hãi rút ra một con dao đã sớm chuẩn bị đưa lên cao, ánh mắt ác liệt nhìn hấn.

Huyết ma vương trầm tính vạn tính cũng không ngờ nàng thế nhưng còn có đủ sức lực chống trả. Nhất là vài động tác đơn giản điểu ở trên người hấn, khiến hấn đau đớn vạn phần, cử động có chút khó khăn.

“Ngươi! Vừa mới làm cái gì?” Chỉ dựa vào cử động nho nhỏ không có một chút linh lực, thế nhưng có thể khiến cho hấn cả người như muốn phát điên, mỗi một cử động đều dẫn đến đau đớn tận xương tủy.

Đối mặt với sự giận dữ của Huyết ma vương, Vương Tuyết Nghi nhú mày lạnh lùng ghèn từng tiếng.

“Dám hạ xuân dược ở trên người ta, ta muốn khiến ngươi không có kết cục tốt.” Nổi nhục nhả này, nàng muốn để cho hấn trả đại giới.

Một loạt ký ức lúc trước ủa về trong đầu, năm nàng mười bốn tuổi, một gã nam nhân hèn hạ bỏ xuân dược vào ly rượu của nàng, ý đồ muốn xâm hại, nhưng là nàng lý trí trước nay vẫn luôn rất mạnh mẽ, nàng tức giận đem hấn đánh đến phải nhập viện. Đã kích đó, đối với nàng vẫn luôn là một loại nhục nhả không thể xóa.

Đối với loại hành vi bỉ ổi này, nàng đến tận cùng là không thể nào tha thứ.

Hôm nay, nàng muốn ở nơi này tận tay giết chết hấn.

Lời vừa dứt, cả người Vương Tuyết Nghi liền lao tới, mũi dao bén nhọn lóe lên một cái, dưới sự thất kinh của Huyết ma vương, một phát đã găm sâu vào trong ngực hấn.

Vết thương bắt đầu rỉ máu, Huyết ma vương nặng nề nâng tay nắm chặt lấy lưỡi dao, mảy kiếm nhú chặt, đáy mắt là một mảng tức giận khủng bố, còn có đau đớn cùng uất hận. Hắn chỉ cảm thấy, bản thân lúc này muốn phát điên rồi, nàng thế nhưng muốn giết hắn, vì cái gì muốn giết hắn?

Thật sâu ở đâu đó trong trái tim băng lãnh kia, một loại cảm giác hụt hẫng mất mát tràn ngập, càng nhiều hơn chính là thất vọng.

Vương Tuyết Nghi sắc mặt hung tợn nắm chặt con dao, cũng không vì vết thương của hắn mà nương tay.

Khẽ cắn chặt môi dưới, nàng lấy hết sức lực yếu ớt còn lại xoay mạnh con dao, cắm vào càng thêm sâu. Lưỡi dao cứa mạnh vào tay Huyết ma vương, làm cho bàn tay hắn huyết nhục mơ hồ.

Bỗng Vương Tuyết Nghi rút mạnh con dao ra, máu từ ngực Huyết ma vương như được giải thoát mà phun trào, loang lổ ướt hết một mảng y phục trắng trên người hắn.

Khó có thể có được cơ hội giết chết Huyết ma vương, Vương Tuyết Nghi khẽ hít một hơi, mũi dao bén nhọn lại một lần nữa hướng phía ngực hắn đâm xuống.

Nhưng mà lần này, Huyết ma vương hắn sao còn có thể để cho nàng thành công? Hắn hừ lạnh trong lòng, một lực lượng vô hình từ người hắn mạnh mẽ phóng ra, uy áp cường đại trực tiếp làm cho Vương Tuyết Nghi bật ra ngoài và mạnh vào bức tường, cả người lẫn tường lớn đều đổ ập xuống mặt đất, trực tiếp thổ huyết.

Hắn nếu như dễ dàng chết như vậy, thì đã không còn là Huyết ma vương nữa.

Động tĩnh lớn xảy ra liền kéo đến đám nha hoàng cùng thủ vệ xung quanh, bọn họ nhìn tình huống trước mắt, nhất thời kinh hoàng.

Đám nha hoàng vội vã chạy đến bên cạnh Huyết ma vương, vẻ mặt lo lắng hỏi han, bốn tên thủ vệ nhanh chóng bao vây Vương Tuyết Nghi, mũi dao bén nhọn chĩa thẳng vào người nàng.

“Không được giết nàng.”

Huyết ma vương lạnh giọng ra lệnh, ánh mắt âm lãnh trước sau vẫn không rời khỏi Vương Tuyết Nghi. Hắn muốn nhìn xem, nàng là sử dụng phương thức nào khiến hắn không thể cử động? Tiểu nữ nhân mỏng manh như vậy, lấy đâu ra sức mạnh kia?

Vương Tuyết Nghi yếu ớt nằm ở trên mặt đất, hồng y mỏng manh có chút lộn xộn, bụi đất lẫn lộn trên người nàng, vài khối tường bằng đá trực tiếp đè lên chân khiến da thịt nhằn nhụi trắng xurót không ít, thậm chí còn chảy máu. Tóc đen tán loạn trên vai nàng, vài lọn tóc nhỏ dính máu nằm ở khóe miệng, trên dung nhan mỹ lệ có chút tái nhợt, lại làm ra một loại xinh đẹp khiến người ta đau lòng không thôi.

Bốn tên thủ vệ nhìn nàng, lại có xúc động muốn tiến lên ôm lấy.

Vương Tuyết Nghi nhìn Huyết ma vương, gương mặt tuyệt mỹ bỗng giương lên một nụ cười. Nàng cười hắn quá khinh suất, nàng cười rồi cuộc bản thân cũng có thể khiến hắn bị thương, ở trong hang ổ của hắn, nàng cũng không nghĩ đến việc có thể sống sót trở ra, như vậy liệu một chút thì có sao?

Độc tính của Huyết hoa cũng không phải tầm thường, nếu không phải Vương Tuyết Nghi lấy ra chân nguyên linh lực chống đỡ, nàng bây giờ không biết đã thế nào.

Chân nguyên linh lực chính là linh lực trọng yếu nhất của cơ thể, bình thường cũng không có ai nghĩ đến việc dùng đến, bằng không, sẽ dễ dàng dẫn đến bị phản hệ. Thế nhưng Vương Tuyết Nghi lại đem ra đánh cược!

Huyết ma vương nhíu mày âm trầm nhìn nàng, tựa hồ cũng nghĩ đến việc này, một cỗ tức giận căm phẫn tràn ngập trong tâm trí hắn. Nháy mắt, những nha hoàng xung quanh bị lực lượng khủng bố từ người hắn đánh bay, uy áp mạnh mẽ khiến bọn họ lộ cả nguyên hình kêu la thê thảm.

Vì cái gì? Nàng tình nguyện tổn hại đến tính mạng cũng muốn giết hắn?

Cho dù biết nàng muốn giết hắn là chuyện hiển nhiên, nhưng mà nàng quyết liệt như vậy, hắn có điểm không muốn chấp nhận.

Huyết ma vương có chút điên cuồng, tức giận điều động luồng khí đen trong người khai phá những huyết đạo bị nàng điểm trúng, mặc kệ đau đớn thấu xương đang lan truyền toàn thân hắn. Loại đau đớn này, hắn cũng chưa từng nghĩ tới sẽ kinh khủng đến như vậy, đau đến tận xương tủy, sống không bằng chết.

Nhất thời, Huyết ma vương điên cuồng gầm lên, hai huyết đạo ở ngực đã được khai phá, lại dẫn đến đứt đoạn kinh mạch, khiến hắn bùng phát lực lượng khổng lồ phá tan mọi thứ xung quanh, đám nha hoàng cùng thủ vệ trực tiếp bị đánh ra ngoài.

Vương Tuyết Nghi thấy vậy lập tức cúi đầu nằm sát xuống mặt đất, tránh cho luồng khí màu đen kia đánh trúng, nhưng là nàng cũng không thể tránh khỏi bị ảnh hưởng, “phụt” một cái lại một vũng máu ở trước mặt. Nàng ngẩng đầu nhìn một màn này, gương mặt hiện lên vẻ khiếp sợ không thôi.

Người này, hắn điên rồi!

Bản thân nàng biết rõ ràng nhất, tự động khai phá huyết đạo bị điểm sẽ có bao nhiêu thống khổ, chuyện này so với xương cốt gãy lìa chỉ có hơn chứ

không kém, hậu quả chính là tẩu hỏa nhập ma. Lần đầu tiên Vương Tuyết Nghi nàng chân chính cảm thấy một người có thể đáng sợ đến như vậy, đối với bản thân mình cũng là tàn nhẫn như thế!

Trong lúc mọi người còn đang khiếp sợ nhìn Huyết ma vương, Vương Tuyết Nghi liền âm thầm mở ra Nguyệt giới, ngay lập tức một bóng trắng lướt qua, đem nàng vác ở trên lưng, bốn chân nhanh như gió liền phóng đi.

Huyết ma vương đang trong cơn điên loạn của sự thống khổ, đột nhiên phát hiện Vương Tuyết Nghi bị một con sói trắng mang đi, lửa giận cao đến ngập trời, hấn lập tức quát lớn.

“Bắt lấy nàng.”

Đám thù vạ lúc này lập tức hóa thành bốn con yêu quái khác nhau hướng ra ngoài đuổi theo. Huyết ma vương thần sắc âm trầm, gương mặt tái nhợt, mồ hôi lã lã dài bên má, hấn đã khai phá hết năm huyết đạo bị điểm, bây giờ chỉ cần chờ dòng sinh cơ khí trong người hấn chữa lành thương tổn. Bản thân bắt tử cũng chính là nhờ dòng khí bẩm sinh này của hấn, vì thế, hấn kiêu ngạo thành tính, chẳng sợ hãi bất kỳ thứ gì, hàng nghìn năm qua cũng chưa từng có kẻ khiến hấn chịu loại thương tổn lớn như vậy. Nàng ta bắt quả cũng chỉ mới bắt đầu tu luyện, cấp bậc nhân Sư nhi nhoi cũng có thể khiến hấn thành bộ dạng như vậy, xem ra...

Dòng khí màu trắng mạnh mẽ được điều lên, từng chút từng chút một nổi lại kinh mạch, miệng vết thương bị dao đâm nhanh chóng khép lại, không còn một chút dấu vết nào.

Bên ngoài, A Bóng trong bộ váy bạch lang mang theo Vương Tuyết Nghi trên lưng dùng loại tốc độ thật nhanh chạy đi, băng qua cánh đồng huyết hoa, nó chạy mãi vẫn không thấy lối ra, khắp nơi đều là những đóa huyết hoa đỏ rực, giống như mê trận, bởi vì số lượng quá nhiều, mùi thơm nồng đậm khiến cho nó khó chịu.

“Nữ vương, mau tỉnh, đừng ngủ a!” Giọng nói lo lắng của A Bóng vang lên, nó vừa chạy vừa lo lắng cho nàng, nó ưu sầu không thôi, nữ vương dù thế nào cũng là một tiểu cô nương mới lớn, vậy mà đã phải đối mặt với nguy hiểm cường đại như vậy!

“Nữ vương! Đừng có ngủ mà! Đừng ngủ đừng ngủ, mau dậy a...” Không nghe thấy động tĩnh của nàng, A Bóng lại càng thêm lo lắng gấp gáp gọi. Người ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì a!

Vương Tuyết Nghi đang chăm chú quan sát cảnh vật xung quanh, đưa mắt tìm kiếm lối ra, nghe thấy giọng nói lạnh lạnh của A Bóng, nàng đưa tay gõ một cái ở trên đầu nó, thanh âm yếu ớt trả lời: “Ngủ cái đầu của ngươi, mau, bên này.” Bên ngoài mạnh mẽ như vậy, nhưng trong lòng nàng lại âm áp, A Bóng vẫn quan tâm nàng như vậy nha! Đưa tay lau đi vết máu nơi khóe miệng, nàng lúc này thật sự quá yếu, căn nguyên bị ảnh hưởng nghiêm trọng, chân phải hình như bị bong gân rồi, đau nhức liên tục truyền tới, nhưng nàng một tiếng cũng không kêu la, nàng sợ A Bóng nghe được, sẽ xem thường nàng, nàng không phải kẻ yếu đuối.

Đúng vậy, không yếu đuối...

“Người ta là đang quan tâm ngươi mà, sao lại vô tình như vậy chứ?” A Bóng vừa xoay người chạy theo phương hướng nàng chỉ, vừa hờn dỗi bịu môi nhỏ giọng lầu bầu. Nhưng trong lòng không khỏi vui mừng, may mắn nữ vương vẫn còn thanh tỉnh.

“Được rồi, A Bóng, ta cảm nhận được phía trước có một loại khí tức quen thuộc, ngươi mau qua đó. Còn nữa, hạn chế hít phải hương thơm của loại huyết hoa này, có độc.” Vừa nói nàng vừa che mũi lại, hạn chế hít phải mùi hương của huyết hoa.

Ngay lúc này, sau lưng Vương Tuyết Nghi truyền đến thanh âm quát tháo của đám yêu quái, Vương Tuyết Nghi quay đầu nhìn lại, kinh ngạc đến trợn mắt há mồm. Cái gì a? Thế nhưng lại dẫn theo một đoàn quân yêu quái đến bắt nàng! Xong rồi xong thật rồi. Trong lòng không ngừng kêu gào, hai bàn tay nàng lại liên tục cào xé đám lông mềm mại của A Bóng, khiến cho nó cau mặt quay lại lầu bầu: “Cô nãi nãi của ta ơi! Yên vị một chút có được không?”

“Yêu quái đuổi tới a!” Vương Tuyết Nghi đột ngột hét lớn, bao nhiêu mệt mỏi yếu đuối của nàng giờ phút này đã bay đến chín tầng mây, thay thế là động tác khàn trương cao xé hành hạ A Bóng. Yêu quái, là yêu quái đó, ước chừng khoảng năm mươi tên. Ôi mẹ ơi! Xem qua phim ảnh đã thấy nhiều, nhưng chân chính thấy tận mắt lại là lần đầu a! Bộ dạng so với phim ảnh không khác nhau mấy, toàn thân sần sùi xấu xí, mặt mũi quái dị dữ tợn, răng nanh mọc dài bén nhọn, vài tên còn có đuôi thật lớn, kẻ thì có cánh bay nhòn nhơ trên không trung, kẻ lại bò sột soạt dưới đất, động tác thật nhanh, ầm ầm hướng phía nàng đuổi đến.

A Bóng nghe vậy lập tức quay lại nhìn, nhất thời kinh hoảng đến độ lông tơ dựng đứng, hai tròng mắt trở ra, miệng hít vào một ngụm khí lạnh.

“Nữ vương, Huyết ma vương thật sự rất coi trọng người! Gửi đến lực lượng không khỏi quá khủng bố đi!” A Bóng lớn tiếng than thở, rồi từ thân thể mọc lên hai cái cánh lớn, mang theo Vương Tuyết Nghi vút một cái bay lên trời, dùng loại tốc độ nhanh nhất bay đi.

“Lần này nguy to a!” Cả hai không hẹn mà cùng nhau đồng thanh hét lớn. Bọn yêu quái đó, thấp nhất cũng là cảnh giới nhân Tông. Mà A Bóng cùng với nàng cảnh giới nhân Sư không khỏi chênh lệch quá lớn rồi.

Xa xa nhìn lại, thân ảnh một nữ nhân bộ váy điện đảo chúng sinh, hồng y mềm mại tung bay, nàng đang ôm lấy cổ một con bạch lang có cánh bay trên trời, lùa đỏ hòa quyện cùng với sắc trắng của bạch lang, nhìn thế nào cũng là một loại mỹ cảm tuyệt vời. Nhưng mà, thật sự tình hình của nàng lúc này chỉ có một người một sói kia mới biết.

Vương Tuyết Nghi nhìn đám yêu quái, thấy bọn chúng càng ngày càng gần, nàng lập tức kinh hoảng hét lớn: “A Bóng mau chạy!”

Vương Tuyết Nghi gắt gao ôm lấy cổ A Bồng, nhắm mắt nằm áp sát vào người nó, khiến nó có chút khó thở. “Cổ nài nài của ta! Buồn lòng một chút!”

“Buông một chút, nữ vương!” A Bồng lớn tiếng gào thét, nàng có biết hay không đang siết cổ của nó?

“Như vậy ta sẽ rơi xuống, không buông.” Vương Tuyết Nghi sống chết không chịu buông tay, A Bồng bay rất nhanh, chân nàng lại bị thương, cho nên chỉ có thể sống chết ôm lấy cổ của nó.

“Nhưng là ta sẽ khó thở... ặc ặc... sẽ ngã xuống.” A Bồng không ngừng gào thét chói tai, nó sắp không thở được nữa rồi, đôi cánh có chút loạn choạng. Thấy vậy, Vương Tuyết Nghi mới buông tay, lại nhanh chóng chộp lấy hai nhúm lông trên gáy của A Bồng, gắt gao nắm chặt, lại khiến cho nó đau đến nhe răng trợn mắt, trong đầu không khỏi hồi tưởng Nguyệt vương nữ lúc trước như thế nào nhẹ nhàng thoải mái cười trên lưng nó a!

Được giải thoát cổ họng, A Bồng lập tức vỗ cánh, gia tăng tốc độ lao về phía trước, trong lòng âm thầm tính toán, lần sau chở nàng, nó nhất định không biến thành ma thú có lông bờm dày.

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 42: Bọn Họ Bắt Nạt Ta

Một đội ngũ yêu quái hung thần ác sát hung hăng hướng hai bóng dáng một trắng một đỏ phía trước đuổi theo, tốc độ của bọn họ thật nhanh, nhưng hai thân ảnh phía trước cũng không chịu yếu thế, lướt gió phóng đi như bay.

Nhận thấy điểm này, Vương Tuyết Nghi không khỏi kinh ngạc đến bội phục. A Bồng quả thật không đơn giản, lấy thực lực hiện tại là cảnh giới nhân Sư của nó, tốc độ so với bọn yêu quái cảnh giới nhân Tông lại không chênh lệch bao nhiêu, phải biết mỗi cái cảnh giới đều có sự khác biệt vô cùng lớn về sức mạnh lẫn tốc độ, cho dù là chênh lệch nhau một cấp, mà ở đây A Bồng lại thấp hơn người ta đến hai cái cấp bậc, cái này không khỏi quá mức biến thái rồi!

Thấy vậy, nàng không nhịn được đưa ra một ngón tay cái, lớn tiếng hô: “A Bồng, tốc độ thật nhanh!”

“Cái này là đương nhiên, A Bồng này là ai chứ?” Mặc dù không hiểu hành động đưa ngón tay cái ra của Vương Tuyết Nghi, nhưng A Bồng cũng hiểu được là nàng đang khen nó, vì vậy lập tức vênh mũi lên đầy kiêu ngạo đáp trả. Bấy nhiêu đây có là gì, chờ nữ vương tăng cao tu vi, lấy lại được năm viên linh châu, nó sẽ lại giống như trước đây cười mây đáp gió, thần thông quảng đại, chứ đâu thể giống như hiện tại phải chịu nhục nhã trốn chạy bọn yêu quái nhãi nhép này.

Lúc này, Vương Tuyết Nghi khẽ xoay người, từ trong vạt áo lấy ra một nắm bom khói, vận dụng chút linh lực yếu ớt bắn về phía đám yêu quái. Ngay lập tức, một đám khói trắng dày đặc mù mịt lan tỏa, chặn lại tầm mắt của bọn họ, khiến bọn họ loạn thành một đoàn.

Lợi dụng lúc này, A Bồng càng gia tăng tốc độ bay về phía Vương Tuyết Nghi chỉ, rất nhanh liền thấy cánh rừng màu đỏ dần hiện lên trước mắt, cả hai liền vui mừng ra mặt. Đã đến cánh rừng huyết sắc, thì lối ra nhất định ở phía trước.

Để tránh bị phát hiện, A Bồng cùng Vương Tuyết Nghi không thể tiếp tục bay trên không trung, mà lợi dụng cánh rừng rậm rạp này che dấu tung tích. Nhìn lại một thân y phục đỏ rực trên người cùng với cánh rừng đỏ giống nhau một màu hòa vào nhau, Vương Tuyết Nghi không khỏi cảm thấy thật may mắn lúc trước bị ép mặc cái này. A Bồng cũng biến thành một con sói trắng, cồng kềnh trên lưng, linh hoạt né tránh chướng ngại vật luôn lách chạy đi.

Qua một khắc, phía sau truyền đến tiếng lừng lực tìm kiếm cùng gào thét của bọn yêu quái, sát khí cùng uy áp cường đại bọn họ phóng ra có chút khiến cho Vương Tuyết Nghi khó thở, dù sao cũng là một đội ngũ cường giả cấp bậc khủng bố, uy áp đương nhiên là không nhỏ. Nàng trong lòng không khỏi cảm giác được thất bại vô cùng, loại cảm giác yếu đuối vô năng trước mặt nguy hiểm này khiến nàng khó chịu.

Lại nhìn xung quanh, từ từ phía dần xuất hiện từng đàn từng đàn huyết ma thú đang tiến đến, Vương Tuyết Nghi cùng A Bồng trên trán đổ mồ hôi lạnh, vô cùng căng thẳng thả chậm tốc độ, bởi vì phía trước, một đám huyết ma thú đã chắn ngang đường đi, xung quanh hai bên cũng là đàn đàn huyết ma thú, đủ loại cấp bậc, nhe nanh trợn mắt dữ tợn nhìn bọn họ chằm chằm. A Bồng quay lại phía sau, lại phát hiện đám yêu quái đã đuổi tới nơi, đứng ở đó làm le đây sát khí nhìn bọn họ.

Nhìn đám ma thú với số lượng lớn vây quanh, nguy hiểm trùng trùng điệp điệp. Cảm thấy lần này khó có thể tránh khỏi, Vương Tuyết Nghi liền xuống khỏi lưng A Bồng, bày ra tư thế chuẩn bị ứng chiến. Nếu đã không thể tránh, chỉ bằng cùng nhau liều một mạng.

“A Bồng! Lần này nếu còn sống, ta dắt ngươi đi ăn những món ngon trên đời.” Chậm rãi quay đầu nhìn A Bồng, Vương Tuyết Nghi mỉm cười ngọt ngào, dung nhan diễm lệ khiến thiên địa đều muốn lu mờ.

“Hừ! Ta mới không tham ăn như vậy.” A Bồng bĩu môi khinh thường, sau đó xoay người hướng đám yêu quái phía trước, ánh mắt lộ ra nguy hiểm, thần sắc nghiêm trọng mà uy mãnh khác thường, không có một điểm sợ hãi: “Bất quá... nữ vương người nói không được nuốt lời đâu đó.”

“Sẽ không.” Dứt lời, Vương Tuyết Nghi vận hết linh khí yếu ớt còn sót lại, chuẩn bị thi triển ma pháp. A Bóng hóa thành một con gấu trắng khổng lồ to lớn, cao gấp ba lần bọn ma thú, đem Vương Tuyết Nghi đặt vững vàng ở trên vai, gào rú lên một tiếng thật dài, thanh âm uy mãnh của gấu lớn vang dội cả rừng, khí thế sát bén nhất thời bắn ra tứ phía, một phen hù dọa đem bọn huyết ma thú cùng yêu quái đẩy lui vài bước.

Tiếp đó, đám huyết ma thú đồng loạt nhảy lên trên người gấu lớn, hung hăng cắn xé, trên người huyết ma thú nhiệt độ nóng như lửa đốt, trực tiếp đem bộ lông trắng muốt của A Bóng thiêu cháy, mùi khét xông lên vào mũi Vương Tuyết Nghi, làm cho nàng đau lòng không thôi. A Bóng bởi vì đau đớn, ánh mắt lại càng trở nên giận dữ, sát khí khổng lồ phát ra, điên cuồng gầm rú, dùng sức mạnh cực lớn của loài gấu đập chết vài con huyết ma thú, cánh tay hung hăng vung vẩy, đánh bay một đám ma thú bám trên người nó. Vương Tuyết Nghi lợi dụng vị thế ở trên cao, không ngừng rót linh lực vào bàn tay, liên tục thi triển ra chiêu thức hệ thủy, bởi vì huyết ma thú căn bản là một thân nhiệt hòa, gặp nước chính là khắc tinh lớn nhất, cũng tạo nên thương tổn lớn nhất đối với nó, cứ như vậy nàng điên cuồng phóng ra ma pháp, đánh bay những con ma thú đang hung hăng cắn nơi yếu trọng của A Bóng, nỗ lực hỗ trợ nó. Nhưng sau mỗi lần nàng thi triển ra chiêu thức, lại là một trận thổ huyết nghiêm trọng, nếu không phải bây giờ nàng dùng ý chí cố gắng chống đỡ, nàng đã sớm hôn mê bất tỉnh từ lâu. Chỉ có nàng biết, trong cơ thể đã loạn thành một đoàn, chấn động đau đớn, cũng không biết đã biến thành cái dạng gì?

Chút sức lực của hai cái cánh giới nhân Sư cũng chẳng thể chống đỡ được lâu, đã thấy A Bóng động tác chậm lại, sức mạnh đánh ra cũng không có bao nhiêu tác động, trên người vết máu cùng vết chảy đen đã muốn lấp đầy, vết cắn xé nhiều vô kể, cứ như vậy, đám huyết ma thú đu lên người ngày càng nhiều, đã muốn bò đến chân Vương Tuyết Nghi.

Một lát sau, A Bóng cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, thân thể to lớn ngã xuống đất, phát ra tiếng động lớn, mặt đất rung chuyển mạnh. Vương Tuyết Nghi cũng theo đó ngã lăn mấy vòng, vết thương ở chân bởi vì va chạm mạnh mà trở nên càng nghiêm trọng, đau đớn xương cốt gãy lìa không khỏi khiến nàng kêu lên một tiếng, thanh âm mang theo đau đớn cùng tuyệt vọng. Nhìn A Bóng thở yếu ớt ở bên cạnh, đám ma thú lại ở trên người nó không ngừng cắn xé, nàng lại bất lực không thể động đậy nổi, tim nàng giống như bị ai đó vô nết, đau đến khó thở.

“A Bóng!” Khẽ mấp máy cánh môi đã dính đầy huyết tươi, Vương Tuyết Nghi phát ra thanh âm ôn nhu mà thê lương.

“Nữ vương, ta không chết được. Từ khi nguyên khí của Nguyệt vương nữ biến mất, ta mới có thể bị giết chết.” Giọng nói trẻ con của A Bóng có chút run run, nhưng là nó nói thật, Vương Tuyết Nghi nghe vậy, ánh mắt dịu dàng khẽ vuốt cái đầu to lớn của A Bóng.

Lúc này, đám yêu quái từ trước vẫn không động thủ lại tiến đến, đám huyết ma thú trên người A Bóng cũng chậm rãi lui xuống, nhường đường cho bọn họ. Vương Tuyết Nghi hoặc nhủu mày nhìn đám yêu quái đang đi đến trước mắt, đột nhiên lớn tiếng nói: “Các ngươi dừng lại, nếu dám động đến ta cùng A Bóng, ta liền cắn lưỡi chết cho các ngươi coi!” Nếu như nàng đoán không lầm, bọn họ không phải muốn giết nàng, nếu không, từ khi bắt đầu trận chiến đến giờ, nàng cũng không phải là không bị con ma thú nào tấn công. Nếu đã coi trọng cái mạng này như vậy, hiện tại có lẽ nàng còn có thể dùng để uy hiếp.

Nhìn ánh mắt kiên định cùng vẻ mặt đầy uy hiếp của nàng, quả nhiên đám yêu quái dừng bước, trên mặt hiện lên lưỡng lự cùng bối rối nhìn nhau. Huyết vương ra lệnh cho bọn họ, phải bắt sống nàng về, hiện tại?

“Tam Bất Hảo! Ngươi đứng lại cho ta!”

Ngay lúc này, một tiếng rống dài đầy thù hận cùng giận dữ truyền đến, khiến Vương Tuyết Nghi cùng đám ma thú không hẹn mà cùng quay lại nhìn hai thân ảnh ở trên không trung.

“Tam tặc từ ngươi đứng lại cho ta, hôm nay ta nếu không giết được ngươi, ta liền không phải Hạ Lục Tào.” Một nam nhân trung niên tướng mạo tuấn tú điên cuồng gào thét, ánh mắt là nồng đậm thù hận thề không đội trời chung đuổi theo người phía trước.

“Không phải thì phải heo phải chó phải không? Hé hé hé... heo chó cũng không tề đâu à!” Chạy phía trước lại là một lão đầu râu tóc bạc phơ rồi tung rồi mù, quần áo rách rưới vừa chạy vừa cười khoái trá, lão vừa chạy vừa cười, một bộ đùa thật vui, thỉnh thoảng quay đầu lại nói một câu chọc người phía sau tức điên.

“Ngươi...! Tam Bất Hảo cái tên khốn kiếp nhà ngươi đứng lại cho ta, có gan giết Thất Mỹ điều của ta, liền chuẩn bị nộp mạng đi.” Nhớ đến Thất Mỹ điều, giọng điệu nam tử trung niên lại càng thêm điên cuồng gầm thét. Bởi vì không thể nuốt trôi mối thù này, hắn đã bỏ tất cả cướp lấy viên hỏa linh châu của hoàng thất, phạm phải đại tội, đã không thể trở về làm thái sư người người tôn kính nữa! Cho nên, hắn nhất định bắt Tam Bất Hảo chết chung.

“Ây da, ta nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, cái mỹ điều xú điều gì đó của ngươi ta không có giết mà, ta còn chưa có tính sổ chuyện lần trước à đánh thuốc mê ta nữa đó.” Lão đầu về mặt chán nản nhăn nhó, hắn rất không thích bị nói oan đầu à.

“Nhiều lời, chịu chết đi.” Dứt lời, nam tử trung niên phóng một đạo thủy linh khí mạnh mẽ hướng lão già tóc trắng đi tới, tốc độ đuổi theo tăng thêm mấy phần.

“Ây dô, thật là nguy hiểm!” Lão già tóc trắng linh hoạt tránh né, một bộ đùa giỡn thật khiến người ta tức điên.

Đạo thủy linh khí mang theo uy lực của cấp bậc nhân Thánh quả thật không phải chuyện đùa, sau khi bị lão già tóc trắng né được, liền trực tiếp phóng tới đám huyết ma thú đang đứng dày đặc ở phía dưới, nhất thời tạo ra chấn động mãnh liệt, tiếng kêu rên thảm thiết không ngừng truyền tới. Nghe thấy tiếng kêu, lão già tóc trắng theo phản xạ quay lại nhìn, chỉ thấy nguyên một đám huyết ma thú đã chết nằm ngổn ngang, chỉ còn lại những con may mắn không bị thủy linh khí đánh trúng sót sót hoảng sợ nhìn về phía hắn, lại đưa mắt nhìn tới đám yêu quái hình thù kỳ lạ đề phòng đứng đó, bên cạnh bọn họ là một tiểu cô nương cùng con gấu lớn đang nằm yếu ớt. Nhìn đến gương mặt tiểu cô nương nọ, trong tức khắc hai mắt lão già giống như hai viên bảo thạch sáng lấp lánh, vẻ mặt đầy hưng phấn, càng là mừng như điên.

Nhìn lão già tóc trắng lấy tốc độ chóng mặt bay về phía mình, Vương Tuyết Nghi hai mắt bỗng chốc dâng lên hi vọng, nàng biết lão, lão là Tam Bất Hảo ở trên Mỹ nhân đài lúc đó.

“Mỹ nhân! Ấy da mỹ nhân, thật vất vả mới tìm được nàng.” Lão già tóc trắng giống như vút hết mọi thứ xung quanh đi, trong mắt chỉ có mỹ nhân trước mắt lão, miệng không ngừng cười, tay chân có chút luống cuống vung vẩy tứ tung, nhảy lên nhảy xuống giống như con nít. Vương Tuyết Nghi nghi hoặc nhìn lão, lại nhìn đám huyết ma thú đã chết kia, gương mặt yếu ớt đáng thương lại mỹ lệ đến chết người khê động, bàn tay mảnh mai trắng nõn đưa lên một ngón tay, chỉ về phía đám ma thú cùng bọn yêu quái, môi đào kiều diễm mấp máy, thanh âm tựa mật ngọt nhẹ nhàng thốt lên: “Bọn chúng bắt nạt ta.”

Quả nhiên, giống như nàng suy tính, lão đầu sau khi nghe liền chú ý tới vết thương trên người nàng, nhìn đến thương thế nghiêm trọng của nàng, vẻ mặt vui vẻ lập tức trở nên cứng ngắt, tức giận bùng phát: “Kẻ nào? Kẻ nào nỡ làm mỹ nhân của lão tử thành ra thế này? Hả?” Lão lập tức đứng bật dậy, một tay chống nạnh, tay kia chỉ một vòng đám yêu quái: “Các người? Là các người.”

Bọn yêu quái thấy hắn chỉ qua, nhất thời đều đồng loạt lắc đầu lia lịa, ánh mắt không tự chủ sợ hãi nhìn lão. Là nàng ta tự mình làm bị thương a, không liên quan bọn hắn mà.

Lúc này Hạ Lục Tào cũng từ trên không hạ xuống, trong mắt hắn chỉ có hận thù nồng đậm, không để ý đến đám huyết ma thú xung quanh, chân vừa chạm đất đã xông tới muốn sống chết với Tam Bất Hảo.

“Cái tên chết tiệt, bây giờ lão tử không rảnh đùa cùng người.” Tam Bất Hảo tức giận, khuôn mặt già nua nhăn nhó đến đáng thương.

“Đi chết đi!” Hạ Lục Tào phút chốc phát ra linh khí nồng đậm quanh thân, điên cuồng đánh ra những chiêu thức ngoan độc, mỗi một chiêu đều là muốn lấy mạng người.

Vương Tuyết Nghi đột nhiên cảm nhận được linh khí quen thuộc, là Hóa linh châu. Nhất thời hai mắt nàng tỏa sáng, Hóa linh châu ở trong cơ thể của Hạ Lục Tào, hắn đã nuốt nó, tu vi mới từ cảnh giới nhân Tôn trực tiếp nhảy đến nhất cấp nhân Thánh giai đoạn đầu. Đám ma thú nhìn hai cái đại cường giả đánh nhau đều cảnh giác lui ra, bọn họ không phải đối thủ của hai người kia.

Lúc này, A Bóng hóa hình trở lại hình dạng nhỏ tròn tròn, suy yếu nằm trong lòng Vương Tuyết Nghi, nó định vận dụng năng lực trị thương nhưng thất bại, lại bị Vương Tuyết Nghi ngăn cản, bảo nó nghỉ ngơi cho tốt.

Hạ Lục Tào nhờ vào Hóa linh châu mới tấn cấp cảnh giới nhân Thánh đối với Tam Bất Hảo cảnh giới ngũ cấp nhân Thánh đã lâu mà nói, vẫn là không thể đấu lại, chỉ vài chiêu đã bị Tam Bất Hảo đánh thương, cả người văng tới giữa đàn huyết ma thú. Bị kinh động, đám ma thú theo bản năng cùng nhau tấn công hắn, nhất thời Hạ Lục Tào phải bận rộn đối phó với đám ma thú.

Bên này, Tam Bất Hảo nhìn bọn yêu quái đầy uy hiếp, rồi nhanh chóng từ trong người lấy ra một viên tròn tròn nhỏ màu đà, trực tiếp đưa đến bên miệng Vương Tuyết Nghi, bảo nàng nuốt xuống. Vương Tuyết Nghi tuy có chút nghi ngờ, nhưng vẫn nghe lời nuốt xuống, trực giác nói cho nàng biết, người này sẽ không hại nàng.

Quả nhiên, sau khi ăn xuống viên nhỏ kia, trong cơ thể nàng bỗng dưng có một luồng khí mát lạnh dâng lên, lan tỏa khắp người, một cảm giác thư thái dễ chịu truyền đến, xoa dịu đau đớn trong người nàng. Nếu không lầm, đây hẳn là viên đan dược quý hiếm phục nội đan, chuyên dùng chữa trị nội thương.

Thấy thần sắc của mỹ nhân dần tốt lên, Tam Bất Hảo liền mừng ra mặt, cẩn thận đỡ nàng tựa vào gốc cây nghỉ ngơi, sau đó lão lùi ra năm bước, hai bàn tay chuyển động phức tạp, kim quang từ tay lão bắt đầu lan tỏa, nháy mắt, một trận pháp hình thành, vòng kết giới hình tròn vây quanh Vương Tuyết Nghi, đem nàng bảo vệ chặt chẽ ở bên trong: “Mỹ nhân, đợi ta một lát!” Nói rồi lão liền nhảy đến trước mặt đám yêu quái, một bộ tươi cười đến vô hại không ngừng xoa nắn nắm đấm: “Các người coi ta quả thật đang rất là ngứa tay đó, không ngại để ta thử vài chiêu chứ hả?” Lũ yêu quái lúc này không ngừng lui về sau, đề phòng nhìn Tam Bất Hảo, sau khi trao đổi ánh mắt với nhau, bọn chúng đồng loạt xông lên, đám huyết ma thú cũng ào ào xông tới.

Thực lực của đám yêu ma tuy thấp hơn, nhưng cao nhất lại là bát cấp nhân Tôn, số còn lại cũng là cảnh giới nhân Đại, nhân Tông... Số lượng áp đảo đã tạo ra cục diện cân bằng. Nháy mắt, một trận hỗn chiến giữa hai cái đại cao thủ cấp bậc nhân Thánh cùng một đám yêu ma hung hãn diễn ra khốc liệt.

Vương Tuyết Nghi sau khi ăn vào phục nội đan, khí lực đã lấy lại gần phân nửa, nàng nghiêm túc đem toàn bộ chiêu thức cùng cảnh tượng trước mắt thu hết vào trong mắt. Chỉ thấy lúc này, Hạ Lục Tào toàn thân hòa khí tuôn tràn, phát động từng đợt công kích mạnh mẽ lấy mạng từng con huyết ma thú. Tam Bất Hảo linh hoạt xảo quyết cùng với đám yêu ma thi triển ma pháp có chút khó khăn, từng đạo kết ấn liên tục hình thành trên tay lão, lại lấy tốc độ cùng năng lượng khủng bố phóng tới mục tiêu, cánh rừng rậm rạp xung quanh trong nháy mắt đã bị quét sạch, để lộ ra một khoảng trống rộng rãi, duy chỉ có gốc cây Vương Tuyết Nghi đang dựa vào một chút hao tổn cũng không có.

Mắt nhìn chiêu thức trên tay Tam Bất Hảo, hai bàn tay Vương Tuyết Nghi bắt giác di chuyển, uyển chuyển hình thành từng đạo động tác, nếu để ý kỹ, sẽ thấy động tác của nàng giống y hệt động tác được tạo thành trên tay Tam Bất Hảo. Một luồng kim quang bắt giác hình thành trên tay Vương Tuyết Nghi bắt đầu chuyển động vờn quanh, hào quang kim sắc rực rỡ nhanh chóng thu hút tầm mắt của A Bóng, khiến nó kinh ngạc tròn mắt nhìn. Đây là?

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 43: Thu Hối Hỏa Linh Châu (1)

Kim quang lưu chuyển, lực lượng hệ kim từ bốn phía bỗng nhiên dừng chuyển động, rồi chậm rãi lấy một loại tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy chậm rãi ngưng kết, hóa thành vô vàn mũi tên kim sắc sáng chói, phảng phất có thể cảm nhận lực lượng hệ kim mạnh mẽ tập trung ở đầu mũi tên, cứ thế lơ lửng trên không trung, lăm le muốn phát động tấn công.

Cảm nhận được nguyên tố dao động, Tam Bát Hảo cùng Hạ Lục Tào không khỏi kinh ngạc ngẩn đầu, nhìn đến một đám mũi tên kim quang nồng đậm linh khí ở xung quanh, liền nghi hoặc nhíu mày. Chiêu thức Kim vạn xuyên này là Tam Bát Hảo hẳn học được trong bản môn, người ngoài tuyệt đối không biết được, chẳng lẽ xung quanh có kẻ đồng môn của hắn? Nghĩ vậy, Tam Bát Hảo không khỏi đưa mắt tìm kiếm xung quanh, khi nhìn thấy xung quanh Vương Tuyết Nghi kim quang sáng chói, kết ấn trên tay nàng lại giống hệt kết ấn hắn vừa mới tạo xong. Chỉ thấy bàn tay nàng khẽ chuyển, hai mắt mang theo sát khí mở ra, vô số mũi tên mang theo lực lượng mãnh liệt ào ào phóng tới đám ma thú, trực tiếp xuyên qua thân thể chúng. Không dừng lại ở đó, mũi tên nguyên tố sau khi xuyên qua cơ thể ma thú, lại tiếp tục quay đầu hướng ma thú đó tấn công liên tục, cho đến khi năng lượng dần yếu đi rồi tan biến. Một trận âm thanh gào thét đau đớn theo đó phát ra, đám ma thú bị tập kích liên tục đã gục ngã gần phân nửa, những con cấp bậc cao hơn còn chống đỡ được, càng trở nên hung ác điên cuồng mà liều mạng tấn công kẻ địch.

Nhìn một màn này, Tam Bát Hảo cùng Hạ Lục Tào không khỏi chấn động. Tam Bát Hảo trong mắt là một mảng kinh ngạc tốt đỉnh, chiêu thức Kim vạn xuyên này sau khi phát động, mũi tên kim nguyên tố chỉ có thể đâm xuyên kẻ địch một lần rồi tan biến, thế nhưng Kim vạn xuyên của tiểu mỹ nhân lại có thể liên tiếp tấn công kẻ địch! Phải biết chiêu thức này ngoài khả năng nắm bắt được kim nguyên tố, còn phải là một người có tinh thần lực mạnh mẽ mới có thể thi triển ra. Nàng hiện tại cảnh giới nhân sư hẳn có thể nhìn ra, có lẽ là ma pháp sư kim hệ, làm sao mà có thể xuất ra? Nhìn nàng tuổi còn nhỏ cùng một thân tu vi thấp thế này, không có khả năng vào được học viện kia. Như vậy, trừ phi... nàng có tinh thần lực hơn người?

Nghĩ đến đây, Tam Bát Hảo liền khiếp sợ, nửa tin nửa ngờ. Kim vạn xuyên là chiêu thức sử dụng chủ yếu là lực tinh thần của người dùng, cấp bậc càng thấp thì phải có tinh thần lực hùng hậu bù vào. Ngay cả hắn đã đạt cấp bậc nhân Tôn cũng phải dùng tới sáu phần tinh thần lực. Như vậy, tiểu mỹ nhân này...Hắn không dám nghĩ nữa, nếu quả thật như vậy, nàng không phải là một cái đại biến thái sao?

Vương tuyết Nghi nhìn kết quả đạt được sau khi làm theo một chiêu của Tam Bát Hảo, không khỏi kinh hãi. Nàng là nhìn thấy chiêu thức kia, đột nhiên cảm nhận bản thân có thể làm được, hai tay bắt giắc nhìn theo Tam Bát Hảo mà chuyển động, cảm nhận kim nguyên tố xung quanh nhanh chóng hội tụ đến, nàng dễ dàng dùng lực tinh thần khống chế chúng, càng làm càng hăng, một chiêu này vậy mà thật sự lợi hại, một kẻ cấp bậc nhân Sư như nàng thật sự không dám nghĩ tới. Rất nhanh nàng nắm bắt được trọng điểm của chiêu thức này, chỉ cần là một ma pháp sư hệ kim, cộng với tinh thần lực nồng hậu để điều khiển nguyên tố, thì một chiêu cường đại này, nàng nắm trong tay rồi. Nhưng mà, loại chiêu thức cần lượng lớn tinh thần lực này, lẽ nào chỉ có thể phối hợp với kim nguyên tố? Nếu như nàng áp dụng tương tự với các loại nguyên tố khác thì thế nào? Nghĩ bụng, nàng sau này phải hao hao thử một lần mới được.

Sau một chiêu của Vương Tuyết Nghi, cục diện cân bằng đã bị phá vỡ, rất nhanh sau đó đám huyết ma thú đã bị giết gần hết, những con yêu quái hình thù kỳ lạ kia cũng tổn thất ba tên, số còn lại nhận thấy tình hình không ổn, liền bỏ chạy.

Nhìn bọn chúng cấp tốc bỏ chạy, Tam Bát Hảo hưng phấn hô to: “Chạy đi đâu, ở lại chơi với lão tử, này! Ê ê ê...!”

Giữa cánh rừng huyết sắc sau khi bị tàn phá đến hỗn loạn, chỉ còn lại ba người Vương Tuyết Nghi cùng A Bóng, Hạ Lục Tào âm trầm nhìn Vương tuyết Nghi, đánh giá nàng từ trên xuống dưới, quả thật, mỹ mạo tuyệt thế, so với Thất mỹ điều của hắn xinh đẹp gấp nghìn lần, lại cùng với hồ vương rừng Nguyệt Lâm có quan hệ. Nhưng dù có thế nào, trong lòng hắn, nàng ta vĩnh viễn cũng không thể so với ‘nàng ấy’, nàng thông minh gian xảo, xinh đẹp mỹ hoặc, thủ đoạn tàn ác, nhưng lại là người hắn yêu nhất. Nhưng nàng cuối cùng lại bị cái tên già thô thiển cùng yêu nữ trước mắt này giết chết. Hạ Lục Tào nhìn Tam Bát Hảo, ánh mắt giận giữ như hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn.

“Nhìn cái gì! Làm như lão tử giết thê tử nhà ngươi không bằng.” Tam Bát Hảo sau khi hào hứng hô to gọi nhỏ với đám ma thú đang bỏ chạy thì quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt hận thù của Hạ Lục Tào thì lập tức bủi môi, vẻ mặt chán ghét hất cằm lên nói.

“Đúng. Nàng là thê tử của ta, là người giết chết thê tử của ta.”

“Uầy! Ngươi bị điếc có phải hay không? Lão tử nhắc lại một lần nữa, lão tử không có giết Thất Mỹ điều nhà ngươi. Ngươi còn cố chấp đổ tội danh này lên đầu lão tử, cẩn thận lão tử đem ngươi đánh thành đầu heo.” Tam Bát Hảo giận đến dậm chân, hai tay chống nạnh cao giọng quát.

“Hắn nói thật đấy, Thất mỹ điều của ngươi là do...” Vương Tuyết Nghi vì cảm kích Tam Bát Hảo tương trợ, liền muốn minh oan giúp lão, lời còn chưa nói hết đã bị Hạ Lục Tào cắt ngang.

“Ngươi câm miệng. Cũng là bởi vì ngươi, cũng là bởi vì mỹ mạo của ngươi, Thất nhi mới rơi vào kết cục như vậy, ngươi còn có tư cách gì ở đây khua môi múa mép.” Hạ Lục Tào gần như rống lên. Hắn từng bước từng bước chậm rãi hướng Vương Tuyết Nghi đi đến, cả khuôn mặt anh tuấn bởi vì thù hận mà vặn vẹo đến khó coi.

Vương Tuyết Nghi bị hắn quát mà nhíu mày, ánh mắt lóe ra hàn quang lạnh nhạt. Dung mạo của nàng, chưa tới lượt hắn lên án.

Tam Bát Hảo thấy thế, lập tức chạy đến đứng trước mặt Vương Tuyết Nghi, mặc dù tiểu mỹ nhân đang ở trong kết giới, nhưng là lão cũng không nhịn được chạy đến che chắn cho nàng.

“Tên thô thiển nhà ngươi, ngươi mới câm cái miệng chó của ngươi lại.”

“Tên thô thiển nhà ngươi, ngươi mới câm cái miệng chó của ngươi lại.”

Hai đạo thanh âm một già một trẻ con đồng thanh vang lên, hai đạo giọng nói trái ngược như vậy, lại mắng người hòa hợp đến kỳ lạ.

Vương Tuyết Nghi kinh ngạc nhìn qua A Bồng cùng Tam Bất Hảo, một trước một sau bên vực cho nàng, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn bực cùng ảm áp. Tam Bất Hảo cùng A Bồng cũng có chút ngạc nhiên nhìn nhau, hai đạo ánh mắt gặp nhau lại âm thầm tạo ra hai chữ “đồng minh”. Tam Bất Hảo không khỏi cười ha ha: “Nhóc con! Rất hợp ý ta đó!”

A Bồng cảm thấy thú vị liếc mắt một cái, nhưng sau đó hình như nhận ra cái gì, rất nhanh lại đảo mắt cảnh cáo nhìn chằm chằm Tam Bất Hảo: “Cấm gọi ta nhóc con.”

“Người nhỏ như vậy, giọng nói lại là của tiểu hài tử, gọi nhóc con có cái rắm gì sai?” Tam Bất Hảo không cho là đúng tranh cãi với A Bồng.

“Ta đây chính là lớn hơn người rất nhiều rất nhiều đó, cho nên hai từ nhóc con phải là để cho ta kêu người, nhóc con à!”

Tam Bất Hảo nghe hai từ “nhóc con” non nớt phát ra từ miệng một tiểu oa nhi, cảm giác kỳ quái cùng tức nghẹn lập tức xông lên, hai mắt trợn tròn nhìn chằm chằm A Bồng, lão già đến từng tuổi này, lại có kẻ gọi hắn ba tiếng: “nhóc con à!” Trong nhất thời lão không thốt nên lời.

Cảm thấy bản thân bị ngó lơ, Hạ Lục Tào không khỏi tức giận hừ lạnh một tiếng: “Muốn hàn huyên thì cùng nhau xuống địa ngục mà nói!” Hắn hôm nay đã hạ quyết tâm, cho dù chết cũng phải kéo theo hai kẻ này cùng chết, hắn phải trả thù cho nàng. Vừa dứt lời, áp lực khổng lồ từ trên người Hạ Lục Tào phát tán ra, cuồng phong nổi lên, hắn vận linh lực tụ tập lại hai bàn tay, chậm rãi hình thành trận pháp, ánh mắt nhìn hai người một thú trước mắt như kẻ sắp chết.

“Chịu chết đi.”

Nhìn Hạ Lục Tào đang chậm rãi tạo ra trận pháp, Tam Bất Hảo gấp đến độ dậm chân: “Cái tên điên này làm thật hả, đã nói không phải ta giết mà. Người còn cố chấp, đừng trách ta tay tàn độc.” Nói đến đây, ánh mắt Tam Bất Hảo đột nhiên trở nên nghiêm túc, sát khí ẩn dưới đáy mắt lóe sáng.

Hạ Lục Tào không để ý đến lời Tam Bất Hảo, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bây năm tìm kiếm tung tích Thất sắc phượng hoàng, ba năm hao tâm tổn trí nghĩ cách lấy được một sợi lông vũ của Thất sắc phượng hoàng, hai năm nghiên cứu chế tạo, sau hàng loạt lần thất bại, ta cuối cùng cũng thành công tạo ra được một quả trứng, một tháng chờ đợi ôm ấp, ta vui vẻ kích động cỡ nào khi chứng kiến nàng từ trong trứng bước ra, lúc đó nàng cỡ nào xinh đẹp, đem trái tim của ta cứ như vậy lấy mất! Thêm mười tám năm bên nhau cùng tu luyện, nhìn nàng tàn ác đem các thiếu nữ xinh đẹp ăn mất, nhìn nàng âm tà xảo quyệt, nhưng lại đối với ta luôn nở nụ cười ngọt ngào, mặc kệ như thế nào, nàng đối với ta chính là trân bảo vô giá, cả đời này, ta muốn cùng nàng hưởng hết vinh hoa phú quý, nàng muốn cái gì, ta cũng sẽ vì nàng hoàn thành. Vậy mà... Các người, nếu không có các người, ta và nàng...” Nói đến đây, hắn quay đầu thật mạnh nhìn chằm chằm gương mặt Vương Tuyết Nghi, phảng phất như muốn đem khuôn mặt xinh đẹp chói mắt của nàng xé nát: “Là người, yêu nữ! Nếu không có người, nàng cũng không nổi lên hứng thú mang người đi, là người, yêu nữ hại người. Ta bây giờ sẽ bắt các người rút gân lột da.”

Vương Tuyết Nghi nhũ mào càng sâu, trong lòng cười lạnh, không nghĩ tới thái sư Hạ Lục Tào cao quý của Ngân Hòa quốc cũng có một đoạn tình ái cảm động như vậy. Hắn một lòng với Thất mỹ điều, vậy thì thế nào? Tình nhân trong lòng bởi vì ham muốn dung mạo của người khác mà trả đại giá, như vậy liền tính lên đầu nàng sao?

“Kể lể cái gì? Hừ. Là nàng tự làm tự chịu, thế giới này không phải chỉ có thể từ của người là tốt nhất, không phải kẻ nào cũng giống như người coi trọng nàng không tổn hại đến nàng, đại lực rộng lớn, cường giả như mây, kẻ quái dị biến thái cũng không phải không có, gặp phải bọn họ chỉ có thể nói nàng xui xẻo, có trách, thì trách chính bản thân người giữ nàng không tốt, đừng ở đây lái nhai những lời vô nghĩa với ta.” Vương Tuyết Nghi đứng bật dậy lớn tiếng nói, càng nói càng nhanh, càng nói càng mạnh, đôi mắt đẹp toát ra hàn quang vô tận, một bộ muốn xông lên đánh người. A Bồng có chút kinh ngạc tròn tròn mắt, chưa từng thấy qua nữ vương hung hãn như vậy.

Hạ Lục Tào đột nhiên ngẩn ra, lời nói kia vẫn còn vang vọng bên tai: “*Có trách, thì trách chính bản thân người giữ nàng không tốt.*”

Là hắn sai sao? Hắn giữ nàng không tốt? Không. Không phải, là do bọn họ, không có bọn họ, Thất nhi của hắn đã không chết. Nghĩ đến sự thật nàng không còn ở bên cạnh mình nữa, Hạ Lục Tào lại giống như phát điên. Hắn rống lên một tiếng thật to, điên cuồng vận hết linh lực trong người, muốn nhanh chóng hoàn thành trận pháp, nhanh một chút muốn chứng kiến bọn người Tam Bất Hảo chết thảm. Cuồng phong nổi lên càng lúc càng lớn, các gốc cây cận vùng đã muốn bứt lên gốc rễ bay đi.

Chỉ thấy, cả bầu trời đang dần chuyển sang màu đỏ, hòa nguyên tố từ khắp nơi điên cuồng hướng trên người Hạ Lục Tào đi tới, không giống như những lần triệu tập bình thường, lần này nguyên tố được gọi đến có thể nói là chấn động chưa từng thấy, bởi vì số lượng quá lớn, lớn đến nỗi có thể nhìn thấy chúng hóa thành từng luồng khí màu đỏ rực ùn ùn kéo tới, nổi bậc hơn cả đám cây huyết sắc trong rừng.

Tam Bất Hảo hiếm khi lộ ra vẻ mặt nghiêm trọng, lão cẩn thận đánh giá pháp trận Hạ Lục Tào đang thi triển. Mặc dù bản thân hơn đối phương vài bậc, nhưng cũng đều giống nhau cảnh giới nhân Thánh, cộng với các loại trận pháp, ma pháp, chiêu thức,... Mỗi một loại cường đại khác nhau, ai thắng ai thua còn không thể nói trước được.

Hòa nguyên tố nồng đậm như vậy, khiến cho mọi người phải sợ hãi than. Vương Tuyết Nghi nhìn cảnh tượng này, trong lòng liền nghi ngờ, ánh mắt nàng chuyển đến Hòa linh châu đang phát sáng rực rỡ ở trong ngực phải của hắn. Nàng lập tức hiểu ra, là do tác dụng của Hòa linh châu. Hai mắt nàng sáng rực, hướng Tam Bất Hảo hô to: “Tiền bối, mau chút tấn công hắn ta.”

Tam Bất Hảo nghe xong liền hiểu ra. Muốn hình thành trận pháp phải mất một khoảng thời gian, đây là lúc đối phương dễ lộ ra nhược điểm lớn nhất, hoàn toàn có khả năng bị tấn công trước khi trận pháp hình thành, nhìn ra điểm này, tiểu mỹ quả thật có hiểu biết. Không chần chừ, Tam Bất Hảo lập tức

khởi động linh lực, lực lượng nhân Thánh mạnh mẽ ào ào tuôn ra, hướng Hạ Lục Tào lao tới

Nhưng mà Hạ Lục Tào hẳn làm sao dễ dàng như vậy để chuyện này xảy ra, rất nhanh liền gọi ra ma thú khế ước. “Phèeeee” một tiếng, một con xà đen khổng lồ lập tức chắn trước mặt Hạ Lục Tào, miệng lớn há rộng, mang xà dừng mảnh mỡ lớn, hai cái răng sắt nhọn lóe sáng, từng lớp vảy đen huyền sáng bóng lấp lánh theo chuyển động của nó, đôi mắt sắt lạnh vô cảm nhìn chằm chằm Tam Bất Hảo, lưỡi dài đỏ thẫm ướt át lăm le, uy áp thánh thú tuôn ra nhất thời khiến Tam Bất Hảo phải dừng bước, nhảy một cái sang bên cạnh né tránh.

Là thánh thú Huyền tinh xà cấp bốn, Vương Tuyết Nghi vừa nhìn đã nhận ra. Loại này hung ác thành tính, lực lượng mạnh mẽ, chỉ nghe lời chủ nhân khế ước, một khi nó đã nhắm con mồi nào, thì nhất định phải đuổi giết đến cùng. Hạ Lục Tào quả không hổ là thái sư Ngân Hóa quốc, có cả một thánh thú cho riêng mình dùng. Xem ra, Tam Bất Hảo gặp phải địch thủ cường đại rồi.

Theo chuyển động của Tam Bất Hảo, thánh thú Huyền xà lập tức “soàn soạt” đuổi theo, thân xà vặn vẹo uyển chuyển, đuôi lớn hướng tới Tam Bất Hảo đập xuống thật mạnh, để lại một trận rung chuyển thật lớn trên mặt đất, Tam Bất Hảo đối phó với nó còn có điểm chặt vật. Bởi vì ma thú khế ước của Tam Bất Hảo hiện đang trong thời kỳ đột phá nên không thể gọi ra, nếu không, cục diện đã có thể thay đổi!

Vương Tuyết Nghi đảo mắt nhìn trận pháp sắp hoàn thành, cuồng phong càng lúc càng mãnh liệt, bụi đất bắn tứ phía, lá cây huyết sắc bay tán loạn trong không trung, chân nàng đã muốn đứng không vững, tựa hồ chỉ cần nàng nhấc chân lên, cũng sẽ bị gió cuốn đi. Nhận thấy tình hình không ổn, Vương Tuyết Nghi lập tức đưa A Bóng vào Nguyệt giới, mặc kệ nó dấy giữa gào khóc không chịu đi.

Ngay lúc này, khoe miệng Hạ Lục Tào bỗng nhếch lên, rồi bật cười điên cuồng. Chỉ thấy, hắn cùng Huyền tinh xà đang chiến đấu với Tam Bất Hảo đột nhiên biến mất, cảnh vật xung quanh đột nhiên xảy ra biến hóa, cả khung cảnh vừa rồi trở nên vô cùng mờ ảo, sau đó lại dần hiện rõ, chỉ có điều, đã được thay thế bằng một không gian khác... Hai người Vương Tuyết Nghi cùng Tam Bất Hảo trong lòng thầm kêu không ổn, nhưng đã muộn, trận pháp đã hoàn thành.

“Ha ha ha... Cứ từ từ tận hưởng đi. Ta muốn nhìn xem, các ngươi tan xương nát thịt như thế nào? Ha ha ha...” Hạ Lục Tào đắc ý cười điên cuồng. Thất nhi! Nàng mau xem, xem ta trả thù cho nàng. Thất nhi...

Bên trong pháp trận, Vương Tuyết Nghi cùng Tam Bất Hảo tựa lưng vào nhau, nhìn biển lửa xung quanh mà phát hoảng. Nhiệt độ nơi này nóng đến mức muốn lột xuống da thịt người ta. Nơi bọn họ đang đứng, là một khối đá nhỏ lơ lửng trên không, xung quanh bốn bề đều là hỏa diễm cháy hừng hực, tiếng lửa gào thét, sôi sục đến kinh hoàng, thỉnh thoảng lại có một ngọn lửa bắn lên muốn tấp lấy chân bọn họ, tựa hồ một con cá sấu đang cố gắng chụp lấy con mồi ngon. Trên đỉnh đầu lại là một tảng đá nhám thạch khổng lồ đang chậm rãi hạ xuống, từng giọt từng giọt chất lỏng nóng bỏng nhỏ giọt rơi xuống, vô tri vô giác rơi xuống chỗ bọn họ, ngay lập tức, Tam Bất Hảo thi triển ra một tấm lá chắn kim quang, che ở trên đỉnh đầu hai người.

Nhìn trên nhìn dưới, lại nhìn xung quanh, đều là hỏa diễm cực nóng, Vương Tuyết Nghi cuối cùng bình thần nhìn đến Tam Bất Hảo bên cạnh: “Tiền bối! Xin lỗi, liên lụy đến ông rồi.”

Tam Bất Hảo nghe thấy giọng nói dịu dàng vang lên bên tai, không khỏi quay đầu lại tươi cười xán lạn: “Tiểu mỹ nhân, có ngại cùng chết với lão tử, chính là phúc đức ba đời lão tử tu được.”

Nhìn lão ở trong tình cảnh tính mạng đang nguy hiểm mà vẫn có thể tươi cười đùa cợt, Vương Tuyết Nghi đột nhiên cảm thấy thật khâm phục lão già này.

“Tiền bối! Có cách nào thoát khỏi đây không?” Vương Tuyết Nghi vừa quan sát xung quanh vừa nói, nàng tin là, bất cứ một trận pháp nào cũng đều sẽ có một cửa sinh, đó chính là mấu chốt để phá trận.

Nhìn tiểu cô nương trong lúc dầu sôi lửa bỏng vẫn có thể giữ được bình tĩnh nghĩ cách đối phó, Tam Bất Hảo trong lòng thêm một tia tán thưởng. Lão chậm rãi nói: “Mỗi trận pháp đều có một sinh môn, đó là nơi thoát khỏi trận pháp. Chỉ có điều, cửa này tùy theo mức cường đại của chủ nhân tạo trận mà che dấu bảo vệ rất kỹ lưỡng. Cho dù có tìm ra, thì cũng đã bỏ mạng rồi. A! Còn có một cách, nếu như hắn bên ngoài xui xẻo bị chính ma thú khế ước của mình cắn cho một cái đến phản hệ, chúng ta lập tức có thể ra ngoài a! Ha ha... Nhưng mà cái này là điều không bao giờ có thể xảy ra.”

Tam Bất Hảo nói xong, xì xì cái lỗ mũi, bất mãn không cam lòng phải chết ở đây. Nghe vậy, trong mắt Vương Tuyết Nghi xẹt qua một tia hy vọng, cả gương mặt nàng rạng rỡ hẳn lên: “Có thật không?”

“Đúng là như vậy, trận pháp được tạo ra từ mối liên kết giữa người và ma thú khế ước, nếu như một bên phản lại... Ây da nhưng mà chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra a, bởi vì...” Lão còn chưa kịp lời nhai xong, Vương Tuyết Nghi đã nhắm mắt điều tức, một tia linh thức được truyền thẳng ra bên ngoài pháp trận, trực tiếp đi vào linh thức của Huyền tinh xà. Mới đầu, Huyền tinh xà định kháng cự chống trả, nhưng đúng vào lúc chạm phải tia linh thức mãnh liệt mà ôn nhu kia, cả người nó không tự chủ mà đổ ập xuống, thân thể bởi vì chấn động mà run rẩy, hai mắt trước giờ luôn tràn đầy sát khí cao cao tại thượng, giờ phút này lại trở nên dịu ngoan, có chút mơ hồ kích động sung bái không nói nên lời.

Nhìn thấy Huyết tinh xà nằm dưới đất xảy ra biến hóa kỳ lạ, Hạ Lục Tào liền cả kinh, định tiến lên thăm dò. Tay còn chưa chạm đến thân xà, đã thấy nó đột nhiên chậm rãi bò dậy, phần thân trên ngẩng cao đầu, cả thân thể khổng lồ cao ngất kiêu ngạo nhìn xuống, ánh mắt thị huyết nhìn chòng chọc nhân loại nhỏ bé bên dưới.

Hạ Lục Tào còn chưa kịp phản ứng được chuyện gì đang xảy ra, đã bất ngờ bị ma thú khế ước của chính mình lao tới tấp một cái. Cũng may là hắn phản xạ nhanh chóng, đưa ra một vòng phòng hộ, bằng không cả người hắn có khả năng bị cắn đứt. Kết quả Hạ Lục Tào bị cắn một cái đến phản hệ, khoe miệng trào ra máu tươi có chút đen sẫm, rất nhanh cả người hắn mềm nhũn ngã xuống, độc tố của thánh thú cũng không phải là dễ chơi.

Hạ Lục Tào hai mắt kinh hoàng tròn lớn nhìn Huyền tinh xà đối diện đồng dạng cũng đang nhìn hắn như kẻ sắp chết. Hắn không tin, liền đưa linh thức vào thăm dò Huyền tinh xà, nhưng lại phát hiện khế ước thể nhưng đã bị chặt đứt, nhất thời kích động công tâm phun ra một ngụm máu lớn.

Bên trong trận pháp, ngay tại lúc khối nham thạch khổng lồ ở trên đỉnh đầu Vương Tuyết Nghi đã muốn đè xuống sắp không thể chống đỡ được nữa, thì nó đột nhiên trở nên nhẹ tênh, biển lửa xung quanh cũng đột ngột ngừng chuyển động, tất cả nhanh chóng trở nên phai nhạt, rồi tan biến. Tam Bất Hảo cùng Vương Tuyết Nghi rất nhanh đã có thể lại nhìn thấy cảnh vật huyết sắc rực rỡ của rừng Huyết Dị.

Trận pháp biến mất.

Nhận thức được điều này, Tam Bất Hảo liền ngậy ra, đôi mắt chớp chớp ngỡ ngác không hiểu. Trận pháp tại sao lại đột nhiên được giải trừ? Lão không tin cái tên kia đột nhiên phát từ bí tha cho bọn họ đâu a! Đúng rồi nhớ lại, vừa rồi, trước đó... tiểu mỹ nhân có hỏi hấn, hỏi làm sao phá trận? Trong nhất thời, giống như nghĩ đến cái gì, Tam Bất Hảo liền nghi hoặc nhìn bóng lưng Vương Tuyết Nghi đang hướng Hạ Lục Tào đi tới.

Thấy nàng có ý định đến gần Huyền tinh xà, Tam Bất Hảo vội vàng nhảy qua đó, đứng chắn trước mặt nàng, lại dẫn đến Huyền tinh xà phản nộ khê lười, nhìn lão giống như nhìn tử địch, nó muốn tấn công, lại ngại Vương Tuyết Nghi đứng phía sau, cho nên chỉ có thể hù dọa. Vương Tuyết Nghi khẽ cười, vỗ lên bả vai Tam Bất Hảo vài cái: “Tiền bối! Nó không làm hại ta.”

Nói xong, không để ý đến Tam Bất Hảo kinh ngạc nhìn nàng, Vương Tuyết Nghi đã bước lên phía trước. Thấy nàng đến, Huyền tinh xà liền trở nên dịu dàng, một bộ cung kính cúi đầu xuống, ngoan ngoãn để cho bàn tay ngọc của Vương Tuyết Nghi vuốt ve. Nàng mỉm cười, dùng linh thức dò dò Huyền tinh xà không được tùy tiện tổn hại Tam Bất Hảo.

Một màn này, trực tiếp đem Tam Bất Hảo ngã “bệch” ngồi xuống đất, triệt để khiếp sợ. Hạ Lục Tào sắc mặt cũng không kém bao nhiêu. Bọn họ không dám tin, một tiểu nha đầu mười sáu mười bảy tuổi thế nhưng còn là một thuần thú sư, hơn nữa là một thuần thú sư cường đại. Tiểu nha đầu này thế nhưng thuần phục được một thánh thú cấp bốn, là thánh thú đó! Nhìn Vương Tuyết Nghi lúc này một thân y phục đỏ rực theo gió tung bay, cúi đầu dịu dàng vuốt ve cái trán tròn bóng của đại nãi nãi xà to lớn, trên dung nhan tuyệt thế mang theo một tia ôn nhu, bất giác khiến cho bọn hấn tự đáy lòng sinh ra một loại xúc cảm sùng bái mơ hồ. Bọn họ nào biết rằng, nàng cũng không phải là cái gì thuần thú sư, bởi vì vốn dĩ, linh hồn này chính là đáng thần linh tối thượng mà ma thú sùng bái nhất.

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 44: Thu Hối Hỏa Linh Châu (2)

Nhìn thiếu nữ trước mắt dần trở nên mơ hồ, Hạ Lục Tào đánh buông xuôi, đôi mắt mệt mỏi nhắm lại, độc tố trong người hấn rất nhanh đã không còn có thể cứu vãn.

Có lẽ, Điều nhi của hấn chính là đã chọc đến người không nên chọc. Điều nhi! Là ta sai, là ta không bảo vệ được nàng...

Khóe môi khẽ cười, hết thảy đã buông bỏ xuống.

Điều nhi! Ta đến đây...

Tình yêu, chính là như thế này sao? Có thể khiến cho con người ta trở nên điên cuồng, ngu muội như vậy?

Nếu được chọn, nàng tình nguyện cả đời này sẽ không phải dây vào thứ tình cảm như độc dược này!

Từ trên người Hạ Lục Tào, hào quang đỏ rực đột nhiên bắn ra tứ phía, sáng chói đến mức khiến cho Tam Bất Hảo phải đưa tay che lấy mắt. Vương Tuyết Nghi chậm rãi bước đến, nhìn chăm chú vào viên hỏa minh châu đang bay lên từ cơ thể của Hạ Lục Tào. Nhẹ nhấc tay lên, viên cầu mang theo hào quang rực rỡ liền hướng bàn tay nàng đi đến, cuối cùng biến mất từ trên tay của nàng.

Ngay lập tức, một cỗ năng lượng hùng hậu mạnh mẽ lan tỏa khắp cơ thể Vương Tuyết Nghi, khiến nàng có chút không thích ứng nổi. Nàng cảm nhận được, kinh mạch toàn bộ đều được luồng lực lượng kia đã thông đi qua không chút cản trở, chạy đến khắp ngõ ngách, cuối cùng dần dung hòa vào cơ thể nàng.

Lúc này, toàn thân nàng đột nhiên phát sáng, tỏa ra hào quang vạn trượng. Tam Bất Hảo bị lóa mắt, cũng không nhìn ra được cái gì.

...

Nhất cấp nhân Đại

...

Ngũ cấp nhân Đại

...

Nhất cấp nhân Tông

...

Tứ cấp nhân Tông

...

Bát cấp nhân Tông

...

Nhị cấp nhân Tôn

...

Cảm nhận tu vi của Vương Tuyết Nghi không ngừng tăng lên, tăng, lại tăng nữa... Tam Bất Hảo trực tiếp trợn mắt ngã chổng ra sau, khéo miệng không ngừng co rút.

Hắn hôm nay rốt cuộc là gặp phải cái gì? Nàng ta tuyệt đối không phải người.

Hào quang đỏ rực cuối cùng cũng tan biến, Vương Tuyết Nghi khẽ mở mắt, một trận vui sướng truyền đến, nàng thế nào cũng không ngờ tới, một viên hóa linh châu liền có thể đem tu vi của nàng trực tiếp thăng đến cảnh giới nhân Tôn ngũ cấp giai đoạn đầu?

Cảm nhận lực lượng tràn đầy, linh khí cũng đã khôi phục đến tận cùng, không gian linh khí đã được mở rộng, tựa hồ dòng thủy triều trải dài mệnh mông đến vô hạn! Vương Tuyết Nghi không khỏi cảm thán, nếu để cho Huyết ma vương có được linh châu, hậu quả thật khó lường.

Một viên Hóa linh châu, cứ như vậy đem nàng trực tiếp trở thành đại cao thủ cấp bậc nhân Tôn. Cái này, quả thật là kinh hi quá lớn rồi!

“Người... mỹ nhân! Người thật sự thăng cấp rồi?” Tam Bất Hảo khiếp sợ đến đơ mắt, có chút khó khăn nói ra nghi vấn trong lòng mình, hắn đã kiểm tra qua, nàng quả thật là trong chớp mắt nhảy một cái leo lên nhân Tôn trung cấp, chỉ là... chỉ là cái quần rách hắn không dám tin!

“Mỹ nhân! Người thăng đến cấp nhân Tôn trung kỳ?” Lại mặt đơ khó khăn nói.

Vương Tuyết Nghi lúc này mới thâm trầm nhìn đến Tam Bất Hảo, một tia lạnh lẽo thoáng qua trong mắt nàng. Người này, hắn nhìn thấy hết thảy.

“Không cần nhìn như vậy a! Lão đây tuyệt đối giữ kín chuyện này cho người. Nhưng mà a tiểu mỹ nhân, đừng nghĩ tới chuyện giết lão tử, người hiện cũng giết không nổi.” Nói giỡn, hắn đây là cấp Thánh đó, mặc dù chỉ hơn cấp nhân Tôn một cái cấp bậc, nhưng mà chênh lệch trong đó chính là như giọt nước với biển cả. Muốn từ cấp nhân Tôn tấn lên nhân Thánh, phải nói là trong ngàn người mới có được một người thành công, như vậy cũng biết được giai đoạn này khó khăn đến cỡ nào. Nói thì nói như vậy, nhưng mà thật sâu trong lòng Tam Bất Hảo cũng có một tia không nắm chắc, hắn nhìn thấy, từ trên người thiếu nữ này, có rất nhiều bí ẩn.

Tia hàn ý trong mắt Vương Tuyết Nghi biến mất, nàng hiện tại quả thật không phải đối thủ của Tam Bất Hảo. Lấy việc hắn cứu nàng, nàng cũng không muốn lấy oán trả ơn. Tạm thời, nàng coi như lựa chọn tin tưởng lão. Có điều, nếu lão quả thật có ý nghĩ không an phận... như vậy cũng đừng trách nàng.

“Tiền bối, ta nào dám. Chuyện vừa rồi, đối với ta thật sự rất trọng yếu, chỉ cầu ngài đừng hé nửa lời!” Vương Tuyết Nghi một bộ tươi cười như hoa đào mới nở đứng nép bên cạnh Huyền tinh xà, còn đưa bàn tay ngọc ngà của nàng lên vuốt vuốt đầu nó. Huyền tinh xà cũng rất biết phối hợp hướng lão hung ác “xè xè” ha tiếng.

Tam Bất Hảo chợt cảm thấy lạnh cả sống lưng, nha đầu này là đang cảnh cáo hắn đây mà.

...

Trải qua một đêm thập tử nhất sinh, lại vì lo sợ Huyết ma vương truy đuổi, Vương Tuyết Nghi cùng Tam Bất Hảo băng rừng đi cả đêm, đến khi trời gần sáng mới tạm thời nghỉ chân. Về phần Huyền tinh xà, nó nói muốn đi theo nàng, nàng liền cho nó vào không gian ma thú.

“Ta nói này tiểu mỹ nhân, sao phải chạy cả đêm như thế a? Hạ Lục Tào cái tên đần đó không phải đã chết rồi sao?” Suốt đêm chạy theo Vương Tuyết Nghi, Tam Bất Hảo lúc này mới đau khổ lên tiếng. Hắn không hiểu, nàng còn sợ cái gì nữa a?

Vương Tuyết Nghi nhìn hắn, từ chối cho ý kiến, nàng xoay người đứng lên, bỏ lại một câu: “Tiền bối, ta đi tắm rửa một chút, phiền ngài ở nơi này đợi một lát!” Quả thật nàng sắp ngứa đến phát điên rồi, cả đêm lăn lộn trong rừng, cả người đều muốn nổi mẩn đỏ. Nghe vậy, Tam Bất Hảo hai mắt sáng như sao, vẫy tay ý bảo nàng yên tâm đi đi, hắn sẽ ngồi ở đây đốt lửa cho nàng sưởi ấm.

Vương Tuyết Nghi nhìn hắn, cảm thấy có chút là lạ, mà lạ ở chỗ nào nàng lại không rõ. Mà thôi, hắn là bậc tiền bối tôn kính, không nên nghi ngờ, không nên a!

Bên cạnh hồ nước, Vương Tuyết Nghi thoát y phục, chậm rãi bước xuống dòng nước, con suối này khá lạnh, khiến nàng muốn nổi da gà. Cọ rửa một

lát, nàng đem luôn mớ tóc ra sức gội, gạt ra rom rác vurun trên mái tóc,...

Dưới ánh trăng mờ nhạt, mỹ nhân tắm gội dưới suối lại là một khung cảnh ma mị đến khuyên tâm. Trong một bụi cây nào đó, có một lão già hai mắt lấp lánh như vì sao trên trời, tay cầm một nhánh cây che trước mặt, lại hé ra con mắt nhìn về phía dòng suối kia đến ngậy người, chân không tự chủ được khẽ nhích, tạo ra một tiếng soàn soạt vang vọng.

“Ai?” Vương Tuyết Nghi thất kinh, theo tiếng quát của nàng, một bóng trắng lấy tốc độ sét đánh nhào qua phía bụi cây, tiếp theo truyền đến tiếng hét thảm của Tam Bất Hảo, cả người hấn ngã nhào ra ngoài, không ngừng dùng tay xua đuổi bóng trắng đang không ngừng tấn công mình.

Vương Tuyết Nghi nhú mày, khó chịu nói: “Tiền bối, ta kính trọng ông là một vị cường giả lớn tuổi, xem ra, là tự ông phá vỡ hình tượng rồi! A Bóng, che mắt lão.” Dứt lời, bóng trắng cũng chính là A Bóng tức giận hét một tiếng, biến thành nguyên một con khi đột trắng nằm ngang úp bụng vào mặt Tam Bất Hảo, hai tay hai chân chung thủy quấn lấy đầu lão không buông. Vương Tuyết Nghi lúc này mới lập tức chạy lên bờ mặc y phục. Đồng thời không quên gọi Huyền tinh xà cấp Thánh ra, xách lấy cả người hấn trở lại chỗ đồng lửa.

Dưới sự uy áp của Huyền tinh xà cấp Thánh, A Bóng được thời cơ nhào vô đánh cho Tam Bất Hảo một trận no đòn, cả người hấn chỗ xanh chỗ đỏ rất ấn tượng. Xong xuôi, hấn một bộ tội nghiệp ngồi co rúm trong góc cây nức nở thút thít, bộ dạng không khác tiểu cô nương nhà bên là mấy.

Vương Tuyết Nghi mặt lạnh nhìn lão, nàng ngồi chồm hồm, tay cầm nhánh cây chọc chọc đồng lửa, ánh mắt bất thiện híp lại khinh thường nhìn chăm chăm cái “lão đầu tiểu muội” đáng kia.

“Tiền bối! Đốt lửa cho ta sưởi ấm rất nhanh đó, ta quả thật rất là cảm kích ngài!”

Tam Bất Hảo lúc này mới hé con mắt bầm đen ra nhìn nàng, thút tha thút thít, thầm mắng trong lòng: Cái con nha đầu, cảm kích của ngươi là thế này đó hả, hả?

“Tiền bối! Ngài nói ta cảm kích như vậy có phải rất ít không? A Bóng, ngươi cảm thấy thế nào?” A Bóng nghe vậy lập tức nhảy qua: “Quá ít, phải cảm tạ thêm nữa, như vậy chưa đủ!” Hừ, dám nhìn nữ vương tắm rửa, cái lão già biến thái này muốn chết rồi!

“Tiểu Huyền! Còn ngươi?” Vương Tuyết Nghi chọc chọc đồng lửa, quay sang Huyền tinh xà cười thật tươi, cười đến híp cả mắt.

“Tất nhiên là chưa đủ, như vậy sẽ oan ức người ta!” Huyền tinh xà rất biết phối hợp gật gù cái đầu, giọng nói thanh thúy của nữ tử truyền ra.

Tam Bất Hảo mếu máo: “Cái quần rách các ngươi! Các ngươi cảm kích ta thêm mới là oan ức ta đó!” Tất nhiên những lời này đánh chết lão cũng không chịu nói ra.

“Tiền bối!” Giọng nói mềm mại như mật ngọt rót tai của Vương Tuyết Nghi lại truyền đến, nàng nửa cười nửa hung ác tiếp tục chọc chọc nhánh cây vào đồng lửa.

“Đã nghe chưa, bọn họ nói là cảm tạ ngài còn chưa có đủ, có phải hay không...” Thanh âm của nàng cổ tình kéo dài, khiến cho ai đó hoảng sợ trong lòng.

“Không không không, đủ rồi đủ rồi, ta không cần nữa, không cần nữa.” Tam Bất Hảo nhanh miệng chắn lời nàng, trưng ra bộ mặt tươi cười lấy lòng nhìn nàng.

“Nhưng là ta vẫn chưa cảm thấy đủ, tiểu Huyền, ra tay!” Vương Tuyết Nghi đột nhiên thay đổi giọng điệu, nàng hung ác nhấn mạnh từng chữ, ném luôn nhánh cây trong tay về phía lão, dậm chân đứng lên, một tay chỉ thẳng về phía lão.

Nhận được lệnh, Huyền tinh xà hưng phấn ra mặt, lập tức nhào tới, dùng cái đuôi khổng lồ của nó hất Tam Bất Hảo bay xa tám thước, lại tiếp tục bò đến, hất một cái, lão lại bay mười thước, lại hất, lại bay,... A Bóng ở một bên rất chỉ là hưng phấn nhảy nhót cổ vũ: “Đánh hấn, đánh, đúng rồi, đánh, đánh tiếp, ha ha đúng rồi, đánh, hô hô hô...”

Vương Tuyết Nghi khoanh tay, nhip chân, híp mắt hài lòng nhìn một màn này, bộ dạng nàng lúc này chẳng khác tiểu ác bá là bao. Không phải nàng chịu uất ức gì, lúc tắm nàng cũng không phải là coi hết, đánh hấn a, là cảnh cáo hấn một lần cho nhớ đời, sau này không nên nhìn trộm cô nương nhà người ta tắm rửa, không khéo liền dẫn đến họa sát thân. Chắc, cái này không thể đoán được. Cũng là không ngờ tới, cái lão già mà nàng coi là tiền bối này hóa ra lại vô liêm sỉ đến vậy, bây giờ a, nàng không cách nào có thể đối với hấn kính trọng như trước được, cái này, phải trách hấn, đúng, là do hấn tự hủy đi hình tượng, ừm, là như vậy.

Từ xa, tiếng hét thất thanh của một lão già nào đó không ngừng vang vọng, dọa cho vài con ma thú nâng mông bỏ chạy. Tam Bất Hảo hấn thê a, tuyệt không dám chọc cái tiểu ma đầu này nữa, biết trước nàng khủng bố như vậy, đánh chết hấn cũng không dám chọc vào ô...

Mặt trời đã lên cao, Vương Tuyết Nghi cùng lão già co rúm đi theo phía sau tiếp tục hành trình. Sau năm ngày năm đêm, bọn họ rút cuộc ra khỏi rừng Huyết Di, mà ai đó dọc đường đi cũng rất là “an phận thủ thường”. Nhưng mà vì chủ nghĩa theo đuổi mỹ nhân, hấn vẫn chân chó đi theo nàng.

Từ trên núi cao nhìn xuống, kinh thành Ngân Hỏa quốc đang loạn thành một đoàn, quan binh trên đường còn nhiều hơn cả dân thường, còn có cấm vệ quân hoàng cung luân phiên tuần tra. Nhìn cảnh này, Vương Tuyết Nghi khẽ nhú mày.

“Mỹ nhân, nàng định đi đâu?” Tam Bất Hảo thấy sắc mặt nàng không tốt, không nhịn được lên tiếng.

“Đi Ngân Thủy quốc.” Nàng hiện tại cảm ứng được nguyên tố thủy dao động mạnh mẽ, phương hướng chính là nơi Ngân Thủy quốc tọa lạc. Có điều, muốn đi Ngân Thủy quốc, phải ra khỏi Ngân Hóa quốc trước đã. Rừng Huyền Dị nối liền với Ngân Hóa quốc, cho nên hiện tại chỉ có một con đường.

Nhìn bộ dạng nàng yêu diễm đỏ rực, dung nhan chói mắt như vậy, Tam Bất Hảo do dự một chút, cuối cùng bay đi đem về cho nàng một cái đầu bóng màu đen (áo choàng có mũ), cấp luôn cho nàng cây gậy, tươi cười đầy mặt bảo nàng mặc vào, cùng hắn giả làm một đôi phu thê già lắm cảm.

Vương Tuyệt Nghi quái dị nhìn hắn, cuối cùng cũng lấy bụi đất bôi lên mặt, hiện tại không có đồ trang điểm để hóa trang, nàng phải đành tiếp tục “bôi tro trét trấu” lên mặt mình. Sau đó, Tam Bất Hảo cũng “bôi tro trét trấu” chính mình, rất là đắc ý tươi cười dắt nàng đi vào thành.

Trong thành, không chỉ có quan binh, còn có rất nhiều rất nhiều nam tử không bỏ cuộc, nói muốn tìm cho ra yêu nữ gì gì đó, rất là nhộn nhịp. Lúc này, có một đôi phu thê già “ăn mày” chậm rãi đi trên đường, lão tướng công thì hai tay diu lão thê tử chống gậy lắc lư mà đi, rụt rè né tránh quan binh, thỉnh thoảng sẽ có người chặn bọn họ lại dò xét, cuối cùng đều ngại mùi hôi thối cùng quần áo dơ bẩn của bọn họ mà xua đi. Dọc đường, nhìn thấy chân dung của Tam Bất Hảo với Vương Tuyệt Nghi dán đầy khắp ngõ ngách, cả hai không tự chủ đồ mồ hôi, cái này a, quả thật quả coi trọng bọn họ đi!

Cuối cùng, “đôi phu thê ăn mày” cũng đến được cổng thành, mừng hớn cả lên. Nhưng đến khi nhìn thấy cổng thành đóng chặt, cảm vệ quân đứng dàn hàng canh giữ nghiêm ngặt, Vương Tuyệt Nghi không khỏi sa sầm cả mặt. Cái này, không khỏi quá coi trọng nàng rồi!

“Chúng ta bay qua.” Nhìn tường thành cao đến hai mươi thước, Vương Tuyệt Nghi có chút choáng váng, nhưng mà không còn cách nào khác.

“Xung quanh có kết giới, cái này không phải cái tên Hàn Bá Tư làm ra thì còn ai vào đây, xú lão đầu!” Tam Bất Hảo nhìn nhìn kết giới nhàn nhạt phía trước, nhin không được hừ hừ cái lỗ mũi. Cái tên chết tiệt này, cùng là đồng môn, hắn lại làm khó ta.

Dưới lớp đầu bóng đen, ánh mắt Vương Tuyệt Nghi kiên nghị, đưa ra quyết định: “Đánh trực diện đi!”

“Được. Sáng khoái, lão tử đây sẽ giúp nàng bình an đi ra ngoài.” Vừa dứt lời, thân ảnh Tam Bất Hảo đã bay vút lên không trung, sức mạnh cường giả cấp Thánh tuôn ra, miệng không ngừng niệm chú ngữ kỳ lạ, một luồng năng lượng hướng đến vòng kết giới đi tới, ngay lúc luồng năng lượng kia chạm vào, vòng kết giới liền hiện nguyên hình màu đỏ rực.

Bên dưới cảm vệ quân lập tức náo động, quan binh khắp nơi ủa về, nhanh chóng bày binh bố trận, nhất thời làm náo động cả kinh thành. Các cao thủ lập tức hướng Tam Bất Hảo tấn công, nhưng đều bị uy áp cấp Thánh của hắn đánh bay, tiếp một người lại một người, hợp sức tấn công. Vương Tuyệt Nghi đứng nép một góc bên dưới, âm thầm điều động sức mạnh nhân Tôn của mình, hỗ trợ Tam Bất Hảo ngăn cản tấn công, tranh thủ thời gian cho hắn.

Qua một lát, tầng kết giới đã có dấu hiệu nứt ra, không bao lâu nữa sẽ được hóa giải.

Đúng lúc này, Vương Tuyệt Nghi lại nhìn thấy Âu Dương Tề, còn có cả đại trưởng lão Hàn Bá Tư mang theo đội ngũ cường giả bay đến, nàng lập tức trở nên khẩn trương.

“Lão tam! Bọn họ đến, mau lên chút!” Vương Tuyệt Nghi không nhịn được hét to một tiếng, gấp đến nỗi dậm chân quăng luôn cây gậy trong tay. Quan binh xung quanh thấy một bà già đang khom lưng đột ngột vút luôn cây gậy, lập tức kỳ quái quay lại nhìn, cuối cùng không hẹn mà cùng nhau nhanh chóng vây nàng lại.

Hét to một tiếng, Tam Bất Hảo rút cuộc thành công phá vỡ kết giới, hắn lập tức hướng Vương Tuyệt Nghi bay tới, uy áp cường giả nhân Thánh dễ dàng phá vỡ vòng vây của bọn lính, nắm lấy tay nàng, kéo đi!

“Muốn đi? Đâu có dễ.”

Âu Dương Tề dẫn theo một đám người cường giả bay đến, trong đám người ngoại trừ đại trưởng lão Hàn Bá Tư cấp Thánh, lại có đến mười người nhân Tôn cao cấp giai đoạn cao nhất. Rất nhanh chóng, Vương Tuyệt Nghi cùng Tam Bất Hảo bị vây trong vòng vây vững mạnh.

Âu Dương Tề bước lên, khí độ vương giả toát ra, lạnh lùng nhìn chằm chằm cái người mặc đầu bóng đen, hí mắt nghi ngờ. Bị người ta nhìn, Vương Tuyệt Nghi chột dạ khẽ ho khụ khụ hai tiếng, níu tay áo Tam Bất Hảo dựa vào.

Hàn Bá Tư nhìn thấy Tam Bất Hảo, trong mắt thoáng qua bất ngờ, cuối cùng là giận dữ: Cái tên này khi không chạy đến nơi này quậy phá, thật làm hắn tức chết mà.

“Tiểu lão đầu, đừng nhìn ta như vậy, ta đây là đang bảo vệ cho nương tử nhà mình nha!” Trên mặt không có sợ hãi, Tam Bất Hảo vẫn cợt nhả vui đùa, tiện thể choàng tay ôm luôn Vương Tuyệt Nghi vào lòng.

Bị bất ngờ trước hành động của Tam Bất Hảo, Vương Tuyệt Nghi thoáng đơ người, cuối cùng dùng cùi chỏ huyếch mạnh vào bụng hắn một cái, nhỏ giọng găm lên: “Ngươi chờ tiểu Huyền chơi với ngươi đi!” Tam Bất Hảo nghe vậy lập tức buông nàng ra, gãi gãi đầu tươi cười.

“Bất Tam Bất Hảo lại.” Âu Dương Tề lạnh giọng ra lệnh, lập tức một đám người xông lên, nhanh chóng triển khai ma pháp, lực lượng nhân Tôn cộng gộp lại tạo thành một sức mạnh hùng hậu, tất cả hướng Tam Bất Hảo tấn công. Nhưng mà, cao thủ nhân Tôn so với cường giả cấp Thánh, vĩnh viễn đều như một giọt nước với biển cả mênh mông, cho nên, mười cao thủ cấp bậc nhân Tôn gộp lại, đối với Tam Bất Hảo vẫn như món đồ chơi. Có điều, lúc này Hàn Bá Tư cũng gia nhập tấn công, cục diện lập tức ở thế cân bằng, hai bên giằng co.

Sức mạnh cường giả đánh nhau, xung quanh nhanh chóng liền bị tàn phá nghiêm trọng, Tam Bất Hảo hai tay không ngừng xoay chuyển tạo thành những ấn kết kỳ lạ, mỗi lần tung ra lại là một trận cuồng phong. Mười cao thủ nhân Tôn sớm đã không chịu nổi, ngã nhào ra trọng thương. Chỉ còn lại hai cường

già cấp Thánh đánh nhau.

Lúc này, Vương Tuyết Nghi cũng đang bận đánh nhau với đám quan binh chiến sĩ nhân Tông, nàng thân pháp quý dị, linh hoạt né tránh kiếm của bọn họ, một quyền lại một quyền đánh tới tấp, khiến bọn họ liên tục ngã nhào không đứng dậy nổi. Nếu là có thể đánh, nàng tình nguyện không giết chết bọn họ, cũng là con người cả, đều có cha có mẹ sinh, đối đầu với họ cũng là bất đắc dĩ mà thôi, trừ khi, người muốn gây bất lợi đối với nàng, nàng cũng sẽ không lưu tình mà ra tay.

Ngay lúc này, Âu Dương Tề đột ngột bay đến, một quả cầu ma pháp bắn về phía Vương Tuyết Nghi, chuẩn xác làm bay lên chiếc mũ choàng, ba ngàn tóc đen tung bay, lộ ra dung nhan khuynh thế đảo nhân. Bất giác, đám quan binh như bị đình trụ tại chỗ, ngẩn ngơ nhìn nàng.

“Quả nhiên là nàng!” Âu Dương Tề nhếch môi, một lần nhìn thấy nàng, hẳn lại một lần rung động, quả là thế gian tuyệt đại dung nhan. Lần này, nàng đứng hòng từ trong tay hắn chạy mất.

Nhìn Âu Dương Tề từng bước tiến về phía mình, Vương Tuyết Nghi khẽ mỉm cười, hẳn bây giờ, còn không phải đối thủ của nàng. Chuyển mình một cái, lực lượng trung cấp nhân Tôn tuôn ra như thác đổ, mạnh mẽ đem Âu Dương Tề cùng đám người xung quanh chấn nhiếp đến không thể nhúc nhích.

Nguyên cả một đám thất kinh đến trợn mắt há hốc mồm, Âu Dương Tề càng nhiều hơn khiếp sợ. Cái này, nàng lúc trước còn không phải... sao bây giờ lại? Hắn nhìn không ra cấp bậc của nàng, không lẽ, là cao hơn hắn, nàng rốt cuộc, là đạt đến cái cấp bậc gì? Hắn không thể tin nổi, một người trong thời gian ngắn như vậy, lại có thể phát triển nhanh như thế, hắn không tin, hắn không tin?

Vương Tuyết Nghi ngược mắt lên trời nhìn Tam Bất Hảo cùng Hàn Bá Tư đang đánh nhau, lập tức triệu hồi ra Huyền tinh xà, Thánh cấp ma thú vừa ra, liền trực tiếp đem toàn bộ kinh thành làm cho phát nổ, trực tiếp kinh sợ đến tột độ. Uy áp thánh thú cũng không phải đơn giản, khiến toàn bộ quan binh cao thủ gì gì đó ép đến nằm rạp dưới đất.

Này này, không phải ma thú của thái sư Hạ Lục Tào sao?

Âu Dương Tề lúc này triệt để khiếp sợ, hắn khụy xuống đất, hai mắt mở lớn nhìn cảnh trước mắt. Nàng...

Hàn Bá Tư nhìn thoáng qua, cũng khiếp sợ kinh ngạc đến trợn mắt, cái thiếu nữ này?

Ngay lúc này, Tam Bất Hảo lợi dụng thời cơ đánh một quyền vào mắt Hàn Bá Tư, khiến hắn lao đảo rơi xuống mặt đất. Huyền tinh xà lập tức tấn công nháy mắt, một người một thú Thánh cấp dễ dàng mang theo mỹ nhân phá công thành rồi đi trong sự kinh sợ của mọi người. Bọn họ vẫn còn chưa tiếp nhận nổi, ma thú Thánh cấp lại trở thành ma sủng của thiếu nữ kia?

Từ nay về sau, sử sách Ngân Hòa quốc ghi lại, thời điểm này là lúc quốc gia tồn thất nặng nề nhất từ trước đến nay, tất cả xuất phát từ một nữ nhân dung mạo khuynh đảo thế gian. Thánh cấp ma thú của thái sư bọn họ, cũng bị nàng đem làm thú sủng, ghi chép rằng, nàng là yêu nữ tái thế, khuấy đảo tàn phá quốc gia bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 45: Cánh Cửa Thứ Hai

Rời khỏi Ngân Hòa quốc, Vương Tuyết Nghi cùng Tam Bất Hảo bắt đầu tiến đến Ngân Thủy quốc. Trên đường đi, thỉnh thoảng Vương Tuyết Nghi lại vào Nguyệt giới tu luyện, cũng cố lại tu vi vừa mới tăng bất thường của mình. Mà cũng ngay lúc nàng vào Nguyệt giới, phát hiện cánh cửa trong suốt lúc trước đã có dấu hiệu muốn mở ra, nàng chạm vào một cái, thế nhưng tiến vào một không gian khiến nàng hoàn toàn rung động. Đối lập hoàn toàn với cảnh non xanh nước biếc vô cùng đẹp đẽ ở cánh cửa thứ nhất, nơi này lại chính là địa ngục trần gian: Cảnh vật ngoài hoang sơ lại càng hoang sơ đến cực điểm, bầu trời là một màu đen tăm tối, không một cây cối, không một giọt nước, chỉ có... vô vàn con huyết ma thú với đủ loại cấp bậc hình thù khác nhau nhón nhơ ngoài đó, đất đá bên dưới đều là nham thạch nóng chảy, phát ra ánh sáng đỏ phảng phất có thể thấy được khung cảnh xung quanh... Nơi này, quả thật đủ khủng bố.

Vương Tuyết Nghi đặt chân trên nền đất nóng không khác lửa là bao, thế nhưng nàng lại không cảm thấy có tổn hại gì, có lẽ là do tác dụng của Hóa linh châu đi. Nàng bắt đầu quan sát, phát hiện ra huyết ma thú bên ngoài rìa này chỉ là cấp bậc nhân Đại, càng đi vào sâu cấp bậc càng cao.

Vương Tuyết Nghi nhìn nhìn, lại vô cùng hưng phấn, nàng đang đau đầu không biết luyện tập chiêu thức để cùng cố tu vi như thế nào, vừa hay lại có nguyên cả một không gian huyết ma thú cho nàng luyện, ha ha... Vì thế, Nguyệt vương nữ của chúng ta điên cuồng ở trong Nguyệt giới hăng say đánh tới, nàng đánh thẳng đến bọn Huyết ma thú cấp thủ Tôn giai đoạn đầu mới ngừng lại, chuẩn bị tâm lý, sức lực rồi mới thử sức với ma thú cùng cấp, ma thú so với con người mạnh hơn rất nhiều, cho nên dù là cùng cấp, nàng cũng phải cẩn thận rất nhiều.

Thời gian nàng ở trong Nguyệt giới một ngày so với bên ngoài lại chỉ bằng một phút, cho nên nàng yên tâm nói dối Tam Bất Hảo đi tắm rửa hay nhà xí gì gì đó, còn lại để cho Huyền tinh xà cùng A Bóng canh giữ. Mà cái lão già này thật sự không biết sợ là gì, lần nào cũng là hắn tự mình tìm đến rình mò, mỗi lần đều bị A Bóng cùng Huyền nhi đánh nằng cho một trận no đòn. Riết nàng đối với hành động này của hắn quả thật không còn gì để nói. Hắn vẫn cứ đi theo nàng như vậy, đánh không chạy đuổi không đi, nàng cũng hết cách.

Hành trình cứ như vậy tiếp diễn, trải qua thời gian một tháng đi bộ, nàng cuối cùng đến được biên giới Ngân Thủy quốc. Trong thời gian này, Vương Tuyết Nghi ngoài mong đợi tiến thêm một bậc trở thành cao thủ nhân Tôn cao cấp giai đoạn cuối, trực tiếp đem Tam Bất Hảo chết đứng mấy ngày, hấn nhìn nàng vô cùng ai oán, có ai trong vòng một tháng phát triển nhanh như nha đầu này không? Ông trời ơi!

Đối với biểu hiện sinh động của Tam Bất Hảo, Vương Tuyết Nghi chỉ cười trừ. Nàng sau lần liều mạng đánh với huyết ma thú cấp Thánh liên tăng triển tu vi, nhưng mà nàng cũng không phải ngu ngốc liều mạng như vậy, nếu là đánh không lại, nàng liền dụng linh thức lập tức đi ra ngoài, thoát khỏi Nguyệt giới, vì vậy nàng yên tâm a! Bởi vì có lối thoát, Vương Tuyết Nghi tiếp tục thử thách với cấp bậc Thánh thú cao hơn, nàng hiện giờ đã có thể hạ huyết ma thú Thánh cấp giai đoạn cao cấp, việc này làm cho nàng hưng phấn vui vẻ cả ngày, cái này chứng minh, nàng đối với cao thủ cao hơn một cảnh giới cũng có khả năng ngang tay, ha ha...! Còn ma thú Thần cấp, trong Nguyệt giới quả thật có tới năm con, nhưng chúng cũng không phải loại nàng có thể tùy tiện dụng tới, là Thần cấp đó!

Trong lúc luyện tập, Vương Tuyết Nghi cũng bị thương không ít, nhất là những lần đấu với huyết ma thú Thánh cấp, nàng bị thương không nhẹ, cũng nhiều lần thất bại phải chạy trốn, cả người có khi máu nhuộm ướt hết y phục, thần sắc tái nhợt, cũng là khó khăn gian khổ không ít. Nhưng bù lại, kĩ năng chiến đấu của nàng đã được tôi luyện nhuần nhuyễn, theo các phương thức tu luyện trong thiên thư, chiêu thức nàng xuất ra đã không cần đọc chú ngữ, cái này đối với lúc gặp địch nhân là vô cùng có lợi. Việc hằng ngày giết huyết ma thú cũng làm cho tâm cảnh của nàng kiên định hơn, ra tay dứt khoát quyết đoán, một kiếm lấy mạng. Những lần bị thương như vậy, Vương Tuyết Nghi đều ở lại trong Nguyệt giới tu dưỡng, lấy Tiên Hồng quả ăn vào, thương thế sau vài ngày lại nhanh chóng hồi phục không còn một vết sẹo. Qua lần tiến cấp này, Vương Tuyết Nghi rút ra được một kinh nghiệm, đó là chiến đấu với đối thủ càng mạnh, tu vi của nàng sẽ có đột biến càng lớn.

Tam Bất Hảo theo dõi nàng cả hành trình, thấy nàng lúc thì híp mắt cười sung sướng, lúc lại uể oải sụp mặt một đống, có khi lại bực mình lớn tiếng mắng hấn, thô bạo hung dữ... như vậy liền khiến Tam Bất Hảo nghĩ nàng có vấn đề, càng lúc càng cảm thấy quái dị, hấn bây giờ cảm thấy nàng không phải là tiểu mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành nữa, mà là một đại nha đầu thô bạo, một nha đầu biến thái quái dị. (Ý hấn là tư chất tu luyện của nàng quá mức khủng bố!) Nhưng mà, hấn cũng nhận thấy trên người nha đầu này hình như có cái gì đó thay đổi, khí chất trở nên lãnh diễm hơn trước, ánh mắt càng sắc bén hơn, hấn mơ hồ cảm thấy, nữ tử này, tương lai nhất định tạo nên sóng gió không nhỏ.

Đứng trên núi nhìn xuống cổng thành Ngân Thủy quốc, Vương Tuyết Nghi không khỏi nhìn xa xăm. Nàng dang hai tay, nàng cảm nhẹ nhàng hít vào một hơi, gió mát lùa qua mái tóc, cả người thật thư thái, có một chút giống với rừng Nguyệt Lâm của nàng! Tại sao đến vùng đất Ngân Thủy quốc, nàng lại cảm thấy thoải mái dễ chịu như vậy? Chẳng lẽ, chỉ là bởi vì nơi đây có Thủy linh châu hay sao?

Tiểu Bạch, người thế nào rồi?

Nhẹ mở mắt ra, nhìn bầu trời trong xanh mát dịu kia, đột nhiên hình ảnh gương mặt tuần mỹ của Bạch Lạc Hiên hiện ra trước mắt nàng. Sao lại nghĩ đến hấn rồi?

Buông tay xuống, Vương Tuyết Nghi lại quay đầu thờ ơ nhìn Tam Bất Hảo lúc này từ trên cây treo ngược xuống, mỉm cười toe toét nhìn nàng: “Đại nha đầu! Người cũng có lúc ưu tư như vậy sao? Bất quá nhìn người như vậy thật khiến ta muốn ôm vào lòng.”

“BỤP”

Con mắt phải của Tam Bất Hảo lập tức bầm đỏ. Hấn rút luôn từ trên cây xuống, một tay che mắt ai oán nhìn Vương Tuyết Nghi.

“Còn nói bấy nữa, ta búp luôn con mắt còn lại của người.” Nàng hung dữ trừng mắt nhìn Tam Bất Hảo một cái, lại xoay người nhìn xuống cổng thành. Nàng đang đau đầu vấn đề vào thành, mặc dầu bông đen nhất định gây chú ý, lại không có son phấn hóa trang, qua mấy lần trước, nàng không còn chắc chắn vào khả năng cải trang của mình nữa, thế giới này quá mức ảo diệu, sẽ không dễ dàng che mắt người ta được.

Đang lúc suy tư, trên trời đột ngột xuất hiện một con chim điêu màu đen, hướng về phía Tam Bất Hảo bay đến, cuối cùng đậu vững vàng trên vai hấn, trao đổi một hồi, nó nghi hoặc nhìn Vương Tuyết Nghi một cái, cái đầu đầy lông khề nghiêng một cái khó hiểu, nhìn qua rất đáng yêu, cuối cùng vỗ cánh bay lên, thoát cái đã biến mất. Tốc độ thật nhanh.

Tam Bất Hảo hiếm khi im lặng như lúc này, hấn trầm tư nhìn Vương Tuyết Nghi một hồi, cuối cùng từ trong ngực lấy ra một túi vải màu xanh lục, đưa cho nàng: “Đại nha đầu, người cầm lấy, đây là dịch dung đan, uống vào liền có thể thay đổi thành bộ dạng người muốn, bất kể già trẻ lớn nhỏ xấu đẹp ra sao, đều sẽ theo ý nghĩ của người mà biến thành, tác dụng vô thời hạn, chỉ cần người muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể trở về với bộ dạng thật của mình.” Sau khi thành công nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Vương Tuyết Nghi, Tam Bất Hảo vô cùng hài lòng đắc ý nói tiếp: “Này nha! Ta thật sự là tốt lắm mới đưa cho người một viên, cái này cả thiên hạ cũng chỉ có năm viên, cổ mà trân trọng!”

Vương Tuyết Nghi vừa nghe xong, đôi mắt phượng liền mở lớn, kinh ngạc nhìn chằm chằm gương mặt đen đúa đang cười của Tam Bất Hảo: “Tại sao cho ta?”

Tam Bất Hảo mồm mép khoe khoang hiếm khi ngưng ngừng như lúc này, hấn quay mặt đi giấu đầu cười cười: “Ồ thì, cho liền cho thôi, ha ha, ta có việc phải đi trước, sau này gặp lại.” Nói xong, nhún mũi chân một cái, thân hình già nua của hấn đã bay xa.

“Tam Bất Hảo! Cảm ơn! Bây giờ ta cảm thấy người thật ra rất đáng yêu!” Nhìn Tam Bất Hảo sắp biến mất, Vương Tuyết Nghi hướng về phía hấn hét lớn, gương mặt rạng rỡ như đóa hoa. Tiếp theo nàng nhìn thấy hấn ở trên không lao đảo một cái xém té, rồi lại quay đầu lại cười hề hề: “Ta vĩnh viễn vẫn luôn đáng yêu như vậy.”

Vương Tuyết Nghi mỉm cười liếc xéo hấn một cái, nhìn túi lụa trong tay, trong lòng cảm thấy ấm áp. Dù thế nào thì, phần tình cảm này của hấn, nàng cả đời sẽ không quên. Không nghĩ tới, hấn thế nhưng lại cho nàng thứ quý giá như vậy!

Vương Tuyết Nghi mở túi, một luồng ánh sáng màu xanh lục liền tỏa ra, cầm dịch dung đan trên tay, nàng không khỏi cảm thán, quả thật là cực phẩm đan được, nhìn hoa văn kỳ lạ, mùi thuốc vẫn còn nồng nặc trên chóp mũi cũng đã biết là đồ hiếm, lần này vớ được bảo bối a!

Lựa chọn tin tưởng Tam Bất Hảo, Vương Tuyết Nghi liền uống vào, ngay lập tức, cơ thể xuất hiện những biến hóa lạ, làn da vốn trắng nõn dần chuyển màu trở nên sạm và thô hơn, dáng người cũng bắt đầu biến đổi, từ những đường cong là lướm mê người biến thành thân hình của một thiếu nữ bình thường, mái tóc đen tuyền mềm mượt còn hơn tơ lụa thượng đẳng cũng chuyển thành bình thường...

Cuối cùng, Vương Tuyết Nghi kinh hãi nhìn ngắm cơ thể mình, quả thật là đã biến đổi, ha ha nàng hiện giờ là một cô gái bình thường, chính là chân chân thật thật biến thành bình thường, nhéo một cái, “a” là thật này, ha ha... Chỉ là, cuối cùng cũng không phải là thân thể thật sự của mình, nàng vẫn cảm thấy có điểm khó chịu, giống như khoác lên một bộ da người vậy. Hiện tại nàng lại có khao khát, có thể được là chính mình, không phải trốn trốn tránh tránh, bất quá muốn như vậy, nàng chỉ có thể không ngừng nỗ lực tu luyện.

Khoác áo choàng đen lên người, nhưng lần này là không trùm đầu bông lên đầu, như vậy cũng không ai để ý làm gì, nàng hiện tại muốn mua vài bộ quần áo, thật sự, nàng chỉ có một bộ y phục đồ yêu điểm này, cũng hơi chói mắt một chút.

Kinh thành Ngân Thủy quốc...

Vương Tuyết Nghi tâm trạng vui vẻ thuận lợi bước qua cổng thành tiến vào kinh thành Ngân Thủy quốc, từ nhỏ đến giờ, nàng chưa từng có được cảm giác thoải mái như thế này, có thể đường đường hoàng hoàng bước đi mà không phải chịu đủ loại ánh mắt thế gian. Cảm giác tự do tự tại, thật sự rất đáng quý!

Kinh thành Ngân Thủy quốc, không hổ là một trong những nước mạnh nhất đại lục, quả thật rất có phong cách riêng, không ồn ào náo động như những nơi khác, mà lại đặc biệt có văn hóa, người mua người bán không ồn ào to tiếng quát tháo, điểm điểm đậm đậm, khiến nàng liên tưởng tới người phương Tây, bình ổn có lẽ, ăn nói nhẹ nhàng từ tốn, tuy vậy, cũng không làm mất đi không khí sôi nổi náo nhiệt vốn có của một chốn mua bán tấp nập trong kinh thành, tiếng tiểu nhị rao hàng lãnh lót, tiếng chuyện trò, tiếng cười của trẻ con,... cũng là một khung cảnh vô cùng sinh động náo nhiệt.

Đạo bước trên đường lớn, Vương Tuyết Nghi ghé vào một quán mì ven đường, sau khi ăn uống no nê, nàng hỏi tiểu nhị một cửa tiệm quần áo tốt nhất, hẳn liền vui vẻ chỉ cho nàng, thái độ phục vụ quả thật khiến nàng hài lòng, sau này nếu có mở cửa tiệm, nàng nhất định thuê người như hấn.

Nhìn bảng hiệu “Điệp y” to lớn ở trên đầu, còn có hai gã bảo vệ sơ cấp nhân Tông đứng canh cửa, không hổ là quốc gia nổi tiếng Vương Tuyết Nghi không do dự bước vào, nàng có tiền, việc gì ngại những nơi có danh tiếng này, vài tốt, mặc vào người mới cảm thấy thoải mái, hơn nữa, mục đích của nàng cũng là muốn nghe ngóng một chút tin tức trong hoàng thất, tìm cách gặp Bạch Lạc Hiên, để cho hấn sắp xếp, sau đó nàng sẽ từ từ tìm kiếm tung tích Thủy linh châu.

Bước vào cửa hiệu y phục nổi danh nhất kinh thành, Vương Tuyết Nghi không khỏi thầm cảm thán, quả là trăm nghe không bằng một thấy, nghe tiểu nhị giới thiệu, “Điệp y” quán chính là nguồn cấp y phục chính cho hoàng thất, chất liệu thượng hạng, rất được các phi tần mỹ nữ trong cung ưa chuộng, nhưng mà làm ăn cũng rất được, cũng không kiêu ngạo, chỉ cần trả đủ tiền, người nào cũng có thể mua, không phân biệt sang hèn, nơi nàng bước vào, chỉ là một chi nhánh của “Điệp y” quán. Trước mắt nàng, tơ lụa đủ loại màu sắc vô cùng rực rỡ, chỉ cần nhìn qua, cũng biết là vài tốt. Xung quanh người mua cũng không ít, nhìn qua đều là tiểu thư công tử giàu có.

Nhìn thấy Vương Tuyết Nghi, ngay lập tức có một nữ phục vụ mỉm cười đi đến chào hỏi, sau đó để cho nàng tự mình lựa chọn. Qua một hồi, Vương Tuyết Nghi cuối cùng chọn ra ba bộ y phục màu sắc đơn giản, nhưng lại cực kỳ tinh tế, một bộ màu tím nhạt thêu hoa lan dưới tà váy, uyển chuyển đẹp đẽ, một bộ màu xanh lam tươi mát, một bộ màu hồng phấn nhẹ nhàng rất thuận mắt. Để cho nữ phục vụ cầm lấy hai bộ tím cùng hồng nhạt, Vương Tuyết Nghi tiến vào trong tủ bộ màu xanh lam.

Lúc này, từ ngoài cửa bước vào ba người thiếu nữ, trong đó có một tiểu mỹ nhân mặc lam y xinh xắn độ mười bốn mười lăm tuổi, khí chất quý phái sang trọng, vừa nhìn liền biết không phải người thường. Nữ phục vụ nhanh chóng ra tiếp đón, dẫn bọn họ xem xét các bộ y phục nữ nhân, xem qua xem lại cũng không vừa mắt, tiểu mỹ nhân lam y có chút chán nản nhũn mày, xoay qua nói với hai thiếu nữ bên cạnh: “Ngày mai thái tử trở về, ta nhất định phải xuất hiện thật đẹp, không thể qua loa được. Nhìn đi nhìn lại cũng là những bộ này, Lục Tuyết, Kiều Ca các cô mau xem giúp ta, có bộ nào hợp với ta hay không!”

“Áy da Thủy Liên quận chúa, cô đã xem gần hết cửa hàng “Điệp y” ở kinh thành rồi! Còn không có bộ nào vừa ý, sao không vào chính tiệm, ở đó luôn nhập về y phục kiểu dáng mới nhất đẹp nhất mà!” Hai thiếu nữ có chút mệt mỏi khuyên nhủ. Nghe vậy, thiếu nữ được gọi là quận chúa bĩu môi một cái, cũng không nói gì. Ở chính tiệm “Điệp y” quán, có cái Bạch Thủy Nhan đáng ghét đó, còn lâu nàng mới vào!

Vương Tuyết Nghi vừa nghe liền lập tức chú ý tới. Thái tử? Bạch Lạc Hiên còn chưa trở về? Thật là may, ngày mai trên đường liền có thể gặp hấn.

Lúc này, nàng bước ra ngoài, một thân lam y tinh tế đẹp đẽ, tóc quần đơn giản, phần lớn xoa xuống hơn móng, khí chất lãnh đạm tao nhã, vừa ra liền thu hút ánh mắt của mọi người.

“Ái da! Thật không nghĩ tới, cô nương mặc bộ này vào liền xinh đẹp như vậy, tao nhã mà thánh khiết, còn có một chút ý vị của nữ hiệp.” Vừa nhìn thấy Vương Tuyết Nghi, nữ phục vụ cầm y phục cho nàng liền lên tiếng khen ngợi, ánh mắt có chút ngạc nhiên. Vương Tuyết Nghi mỉm cười: “Đều là người đẹp vì lụa, ta cũng là nhờ vào y phục tinh tế đẹp đẽ của quý tiệm!” Quả nhiên là người buôn bán, lời nói ra dù là có hơi quá cũng khiến cho khách hàng vui vẻ, nàng cũng khách sáo một câu cho người ta vui lòng. Quả nhiên nữ phục vụ nở nụ cười vui vẻ, sau đó Vương Tuyết Nghi quyết định mua ba bộ y phục này, hai bộ kia không cần thử nữa, đều cùng một kích cỡ mà thôi.

Mọi người xung quanh nhìn một chút cũng không nhìn nữa, tiếp tục lựa chọn trang phục, thậm chí phải chọn một bộ hợp với mình giống như cô nương

kia.

Nhìn người ta cũng mặc lam y giống mình, lại có phong tư nổi bậc như vậy, thậm chí so với mình còn... xinh đẹp hơn, Thủy Liên trong lòng có chút mất mát, không khỏi nhìn thêm Vương Tuyết Nghi vài lần.

Ngay lúc Vương Tuyết Nghi đang chuẩn bị gói đồ, bộ y phục màu hồng phấn trên tay liền bị người ta giật mất, khiến nàng không khỏi khó chịu nhìn lại.

Trước mặt là một thiếu nữ mặc hồng y độ mười bảy mười tám tuổi khá xinh đẹp, chỉ có điều đôi mắt xéch lên cộng với bộ mặt hênh hoang nhìn người của nàng, khiến cho người ta không có thiện cảm.

“Bộ y phục này ta muốn, liền đưa cho ta đi.” Nói xong còn dùng ánh mắt khinh thường liếc Vương Tuyết Nghi từ trên xuống dưới, cười khẩy một cái bỏ đi: “Bộ dạng cũng chỉ dễ nhìn một chút, cũng muốn mặc y phục ta nhìn trúng hay sao? Hừ!” Nói xong nàng đi đến chỗ nhóm người có nam có nữ của mình, là một tổ hợp nhà giàu đi mua y phục, xầm xì cười cợt.

Ồ! Thái độ gì đây?

“Này...” Nữ phục vụ lo lắng nhìn Vương Tuyết Nghi, lại do dự nhìn nàng kia lấy đi y phục.

Bạch Thủy Liên nhìn thấy tình huống bên này, có chút chán ghét liếc thiếu nữ mắt xéch kia một cái, cũng không xen vào.

Vương Tuyết Nghi mỉm cười với nữ phục vụ một cái, rồi chậm rãi tiến tới đứng trước mặt cô nàng vừa mới đoạt đi y phục: “Vị tỷ tỷ này!” Nhóm người cùng thiếu nữ mắt xéch đồng loạt quay lại nhìn. Bạch Thủy Liên cũng hứng thú đưa mắt qua xem.

“Y phục là ta chọn, vốn dĩ có thể nhường cho tỷ, thế nhưng ta chán ghét thái độ của tỷ, cho nên...” Giật một cái, y phục hồng phấn đẹp để lại nằm gọn trong tay Vương Tuyết Nghi: “Ta không nhường nữa.” Giọng nói của nàng không lớn không nhỏ, chỉ là nhàn nhạt nói ra, giống như nói chuyện với tỷ tỷ nhà hàng xóm. Nàng mỉm cười, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng, nói xong, lại xoay người trở về chỗ nữ phục vụ: “Phiền cô nương gói lại cho ta!”

Chưa kịp phản ứng, y phục đã bị gói gém xong xuôi, thiếu nữ mắt xéch liền tức giận đùng đùng, lập tức bước nhanh tới, bộ dáng giống như người trên cao nhìn xuống kẻ thấp hèn, híp mắt khinh khi: “Bỏ tiểu thư cũng nói cho người biết, bộ y phục này ta nhìn trúng, còn lâu mới đưa cho người.” Nói xong cũng không thèm nhìn ai, với tay định lấy gói đồ trong tay Vương Tuyết Nghi, lại bị nàng né tránh, thiếu nữ mắt xéch tức giận hừ một tiếng, đưa tay nắm chặt lấy cổ tay Vương Tuyết Nghi, bóp chặt, vẻ mặt đắc ý vênh vảo. Nhóm người của nàng ta thấy vậy, cũng đắc ý hòa theo: “Trực tiếp lấy đi, cần gì dây dưa với bọn dân đen!” Người mang mái tóc đen, ở thế giới này đa số đều là những người dân bình thường, vì vậy, Vương Tuyết Nghi trực tiếp bị liệt vào danh sách này.

“Hạ Liễu An! Cho ả một bài học, chỉ là một dân đen nhỏ nhoi, cũng dám cùng chúng ta tranh đồ, đúng là nắc cười.”

“Ha ha ha...”

Mọi người xung quanh cũng không xen vào, chỉ là hơi bất mãn với thái độ của nhóm người vênh vảo này, chỉ biết tiểu cô nương kia là xui xẻo, chọc tới bọn họ.

Đối mặt với vẻ mặt đắc ý của Hạ Liễu An, Vương Tuyết Nghi híp mắt mỉm cười, trong mắt không che dấu vẻ trào phúng, nàng không một chút sợ hãi, trước sau vẫn là bộ dạng điềm tĩnh nhàn nhạt: “Mời vị tỷ tỷ này buông tay!”

Tưởng nàng sợ hãi, Hạ Liễu An lại càng nắm chặt: “Người lúc này quý xuống cầu xin ta, ta sẽ tha cho người!” Vừa mới nói xong, đám người đi cùng nàng ta lại càng cười lớn.

Khỏe miệng khề nhếch, thông qua tiếp xúc ở tay, Vương Tuyết Nghi đưa một luồng hỏa khí mạnh mẽ xâm nhập vào cơ thể Hạ Liễu An, lập tức khiến nàng ta trợn mắt há mồm, cả người giống như bị thiêu đốt, càng lúc càng nóng, nội tạng như muốn nổ tung. Hạ Liễu An nhận thấy nguy hiểm, lập tức buông khỏi tay Vương Tuyết Nghi, ngã quỵ xuống đất, gương mặt trắng bệch trợn mắt sợ hãi ngước lên nhìn thiếu nữ nhỏ hơn mình trước mắt, trên trán mồ hôi thi nhau chảy xuống.

Không thể nào? Tu vi người này rõ ràng thấp hơn mình?

Vương Tuyết Nghi mỉm cười thật tươi: “Nể tình tỷ quý xuống cầu xin ta, ta bây giờ sẽ tha cho tỷ!” Nói xong thanh toán tiền, đem gói đồ đã mua xong thông thả bước ra ngoài, giống như chưa từng có việc gì xảy ra.

Trước khi vào thành, Vương Tuyết Nghi đã đem tu vi của mình điều chỉnh xuống còn ở mức nhân Đại cao cấp, đối với tuổi của nàng cảnh giới này sẽ không khiến người khác chú ý.

Mọi người bên trong lúc này mới kịp phản ứng, ngơ ngác nhìn thiếu nữ xinh đẹp vừa bước ra ngoài, lại nhìn thiếu nữ đánh đá còn ngã ngồi trên sàn, không hiểu chuyện gì xảy ra.

Bạch Thủy An quan sát hết thấy, đôi mắt chợt sáng lên, hướng Vương Tuyết Nghi chạy theo, còn không quên quay đầu nhìn đám người Hạ Liễu An là lười: “Ngủ gật!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 46: Hóa Ra Người Rất Vô Sĩ

Vương Tuyết Nghi một thân lam y thông thả đi trên đường, bộ dạng của nàng hiện giờ chính là thuộc loại cô nương thanh tú một chút theo tiêu chuẩn của thế giới này, cũng không phải hiếm có gì, cho nên cũng không gây ra chú ý.

Đang lúc nàng muốn đi tìm khách điểm ở trọ, phía sau đột nhiên vọng đến giọng nói thanh thúy của một cô nương: “Người đó, cái người áo lam phía trước, dừng một chút!” Trong giọng nói không giấu nổi ý tứ ra lệnh cho người ta, Vương Tuyết Nghi dừng cước bộ, chậm rãi quay đầu lại nhìn.

Người tới là một tiểu cô nương ăn mặc sang trọng, mái tóc màu xanh da trời uốn lượn vô cùng nổi bật, phía sau nàng còn có hai thiếu nữ lớn hơn một chút, một thân võ nghệ cao cường. Không cần đoán cũng biết, tiểu cô nương này có thân phận không bình thường.

“Thủy Liên quận chúa! Gọi ta có việc?” Vẫn duy trì vẻ mặt mỉm cười nhạt nhạt, Vương Tuyết Nghi không nhanh không chậm nói, khiến cho Bạch Thủy Liên kinh ngạc, nàng ta từ khi nào biết thân phận của mình?

“Không cần ngạc nhiên, ta vừa rồi ở trong trường thử y phục tình cờ nghe qua!” Mỉm cười giải đáp thắc mắc của tiểu cô nương đã đến trước mặt mình, Vương Tuyết Nghi chỉ nhàn nhạt mỉm cười hòa ái, giống như nói chuyện với tiểu muội nhà bên.

Bạch Thủy Liên có chút ngẩn ra, nhất thời quên luôn mình vì sao đuổi theo, đôi mắt tròn xoe nhìn gương mặt Vương Tuyết Nghi. Nàng cười thân thiện như vậy, khiến cho người ta bất giác buông bỏ đề phòng, lại ngay lúc người ta không nghĩ tới, ra một đòn không kịp trở tay. Hồi tưởng lại một màn vừa rồi, Bạch Thủy Liên không khỏi giật mình, người này, không đơn giản như vẻ ngoài tươi cười của nàng.

Thấy Bạch Thủy Liên không nói gì, Vương Tuyết Nghi mỉm cười: “Nếu là không có chuyện gì, ta đi trước, cáo từ!” Nói rồi quay lưng đi tiếp. Bạch Thủy Liên thấy vậy mới vội vã chạy lên phía trước chắn trước mặt Vương Tuyết Nghi: “À, ta, ta chỉ là cảm thấy bộ hồng y của người rất đẹp, muốn...” Lời vừa ra khỏi miệng, Bạch Thủy Liên liền lập tức hối hận, lúc này đã có vết xe đổ, sao mình lại ngu ngốc nói vậy nữa rồi? Nhưng mà làm sao có thể nói là bản thân cảm thấy thích thú một màn vừa rồi của người ta, liền chạy theo a! Ay da, nàng là cảm thấy, cái người Hạ Liễu An kia tính tình kiêu ngạo rất giống Bạch Thủy Liên đáng ghét kia, cho nên cũng rất chán ghét, mà vừa lúc Vương Tuyết Nghi dạy dỗ ả ta, nàng liền hả hê, lập tức đối với Vương Tuyết Nghi có hảo cảm. Nhưng hiện tại bản thân lại chạy tới nói lại muốn y phục của người ta, đừng hiểu nhầm nha! Hic!

Hai tỷ nữ đi theo không khỏi sa sầm mặt, quận chúa thật là, lại ham vui đến chọc họa nữa rồi, lần này chọc trúng cũng không phải người dễ chọc. Hạ Liễu An vừa rồi là minh chứng tốt nhất, nàng ta tu vi đã đến sơ kỳ nhân Tông giai đoạn đầu, cũng là có chút thành tựu, vậy mà người thiếu nữ trước mắt này lại không một tiếng động làm cho nàng ta kinh sợ đến phát ngốc. Làm chiến sĩ đi theo bảo hộ quận chúa, hai nàng đều là cao thủ nhân Đại cao nhất. Nếu còn không nghĩ ra thiếu nữ này ẩn giấu thực lực, các nàng đã sớm về nhà nuôi heo! Dù nghĩ như vậy, nhưng tay của hai người đã đặt lên chuỗi kiếm, tùy thời xuất thủ, xung quanh còn có ám vệ ẩn nấp bảo vệ quận chúa, hai nàng cũng an tâm một chút.

Ngoài dự đoán của mọi người, Vương Tuyết Nghi chẳng những nổi giận, chỉ à một tiếng, rồi rất sáng khoái tươi cười giao túi vải chứa hồng y cho Bạch Thủy Liên: “Năm trăm lượng!”

“Cái gì?”

Ba chủ tớ Bạch Thủy Liên đồng loạt hét lên, mắt tròn to nhìn cái người đang cười hiền hòa trước mặt. Định ăn cướp đây à? Các nàng rõ ràng nhìn thấy lúc thanh toán bộ y phục này cũng chỉ là năm mươi lượng, như thế nào hiện tại đã tăng gấp mười lần?

“Năm trăm lượng đổi lấy bộ y phục đẹp thế này. Ai nha các người cũng biết đây, ta đối với nó cũng yêu thích không nỡ buông tay, nhưng mà nể mặt quận chúa, ta sẽ rất vui vẻ bán lại!”

“Nhưng mà vừa rồi...” Một thị vệ nữ vừa mới lên tiếng, đã bị Bạch Thủy Liên đưa tay cản lại, tiếp theo nở nụ cười như hoa tiếp lấy túi vải từ trên tay Vương Tuyết Nghi: “Năm trăm thì năm trăm, Kiều Ca giao tiền.” Bạch Thủy Liên ngoài miệng cười nhưng trong lòng thầm mắng: Khi nó, hóa ra người rất vô sĩ!

“Tốt, thành giao.” Cầm túi tiền trên tay, Vương Tuyết Nghi cao hứng vẫy vẫy tay cười rạng rỡ.

“Người áo lam! Ta tên Bạch Thủy Liên, là nữ nhi của Bình vương gia, xin hỏi quý danh của người?” Bạch Thủy Liên bày ra một bộ ăn nói có lễ, làm cho hai nữ thị vệ xem chút bật ngửa tại chỗ: Cái gì a? Tiểu quận chúa từ khi nào biết lễ phép như vậy? Bình thường tuy quận chúa rất thông minh, bụng dạ lại tốt, nhưng rất quý quý, cả ngày không nháo cũng bướng, chọc phá khắp nơi... hiếm khi thấy bộ dạng này của nàng a!

“Ta họ Vương, gọi là Tuyết Nghi! Là người lưu lạc tứ hải, không cần để tâm!” Vương Tuyết Nghi đối với người mình không chán ghét, liền vui vẻ nói tên.

“Thế bây giờ người định đi đâu? Không bằng tới vương phủ của ta chơi vài ngày, ta đây rất hoan nghênh a!” Bạch Thủy Liên cười nói xong, tiến tới áp sát vào tai Vương Tuyết Nghi nói nhỏ: “Ồ một ngày một trăm lượng, làm bảo tiêu cho ta đi, người cũng là người lưu lạc, dọc đường có lẽ tiêu không ít tiền đi, chi bằng tới chỗ của ta thu lời, sau này muốn rồi đi ta liền không cưỡng ép.” Vương Tuyết Nghi nghe xong, có chút kinh ngạc, tiểu quận chúa này tuyệt đối không phải ngu ngốc phung phí, nhất định là có việc muốn lợi dụng nàng đây mà. Bất quá, nàng hiện tại quả thật cũng muốn kiếm một chút đỉnh,

hắc hắc, một ngày một trăm lượng!

“Mời quận chúa dẫn đường!” Vương Tuyết Nghi ưu nhã mỉm cười, làm thủ thế xin mời.

Bình vương phủ...

Hai gã hộ vệ trung cấp nhân Tông đứng trước cổng mở cửa lớn ra, nghênh đón vị quận chúa đại nhân lúc này đi về có dẫn thêm một người thiếu nữ, cũng không thắc mắc nhiều, quận chúa quý quyết bọn hán đã không còn lạ gì.

Bạch Thủy Liên dẫn Vương Tuyết Nghi đi qua dãy hành lang gấp khúc, Bình vương phủ quả không hồ là nơi ở của hoàng thất, đình các tráng lệ, xa hoa mà không kém phần trang nhã! Các nha hoàn trên đường nhìn thấy các nàng, liền nhanh chóng tránh qua một bên, nghiêm chỉnh cúi đầu hành lễ.

“Người áo lam! Người nói mình là người phương xa đến, vậy đã nghe qua cái tên Bạch Lạc Hiên chưa?” Bạch Thủy Liên trên đường luôn trò chuyện cùng Vương Tuyết Nghi, người này điềm đạm thanh nhã, cũng vui vẻ hòa đồng, khiến cho nàng càng nói càng thấy thích.

“Đại lục có được mấy người thuần thú sư, đại danh của thái tử ta đã sớm nghe qua!” Nhìn bộ dạng linh động hoạt bát của tiểu nha đầu trước mặt, nhắc đến Bạch Lạc Hiên hai mắt liền sáng lên, Vương Tuyết Nghi cười thầm: xem ra nha đầu này đã sớm có tâm ý với hán rồi!

“Ngày mai a, ta liền dẫn ngươi đi xem tận mắt phong thái của chàng.” Tựa hồ vô cùng tự hào đối với người trong lòng, Bạch Thủy Liên vui vẻ cười tít mắt, bộ dạng linh động khả ái, khiến người ta yêu thích.

“A Liên! Muội đi đâu bây giờ mới mò về hả?”

Phía trước, một lam y nam tử chậm rãi tiến đến, bước đi bình ổn nhẹ nhàng, tay chấp sau lưng, ngũ quan tuấn mỹ, mái tóc xanh lam đặc trưng của hoàng tộc Ngần Thủy quốc tùy ý phất phơ theo gió, phong thái nhã nhặn, có năm phần tương tự quận chúa Bạch Thủy Liên. Chỉ là, ánh mắt hán luôn mang theo ý cười, dịu dàng mà lại khó đoán.

“Ca! Mau tới đây, giới thiệu cho huynh người này!” Nhìn thấy Bạch Thủy Hàn, Bạch Thủy Liên lập tức vui vẻ, cười vẫy tay với hán.

Hán bước tới, sùng nịnh nheo cái mũi nhỏ của muội muội, mỉm cười nói: “Người cái đồ tiểu quý này, lần này lại muốn giờ trò gì?” Sau đó nâng mắt nhìn Vương Tuyết Nghi một cái, nàng cũng đang nhìn hán, ánh mắt chỉ mang ý cười hòa ái, môi nàng khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu một cái tỏ ý chào hán.

Bạch Thủy Hàn mỉm cười, cũng khẽ gật đầu một cái đáp lại nàng.

Vương Tuyết Nghi đánh giá hán, là chiến sĩ lực cấp nhân Tông, lấy tuổi của hán hiện giờ đã có thể xếp vào hàng ngũ thiên tài, bộ dạng nho nhã phong lưu kia chẳng có chỗ nào liên quan đến chức nghiệp chiến sĩ của hán. Bạch Thủy Hàn cũng đồng thời dò xét nàng, trong lòng nghi hoặc, thiếu nữ trẻ tuổi này tu vi nhân Đại cao nhất, nhưng nhìn thế nào hán vẫn cảm thấy có điểm lạ.

“Huynh lại nheo mũi muội, muội cũng không còn là con nít nữa.” Hồn dỗi một câu, Bạch Thủy Liên Lại đưa tay kéo kéo áo Vương Tuyết Nghi: “Đây là Vương Tuyết Nghi, bảo tiểu muội mới mời về.” Nói xong lại nhảy qua bên Bạch Thủy Hàn ôm cánh tay hán, rất thật thà hướng Vương Tuyết Nghi nói: “Đại ca ta Bạch Thủy Hàn, chuyên gia lừa tình thiếu nữ nhà người ta, người chú ý một chút” Nói xong lập tức lôi kéo Vương Tuyết Nghi đi về phía trước, để lại Bạch Thủy Hàn sau lưng giật giật khóe miệng: Con nha đầu này...

Một đêm này ở Bình vương phủ, Vương Tuyết Nghi muốn tu luyện cũng không được, suốt đêm bị cô quận chúa kéo đến bên giường nói chuyện đến khuya, nhưng cũng là cấp không ít thông tin hữu ích cho nàng.

Hôm sau, cả kinh thành xôn xao náo nhiệt, hôm nay đoàn người thái tử Bạch Lạc Hiên còn có công chúa Thủy Nhan của bọn họ trở về, vừa mới vào thành liền đem các thiếu niên thiếu nữ trong thành nhón nhón nháo, chen nhau chiếm vị trí tốt nhất bên đường. Hai người này là niềm tự hào của họ a, một là thiên tài song tu thuần thú sư nổi danh khắp các nước, một là đệ nhất mỹ nhân tài sắc vẹn toàn, khiến bọn họ quá tự hào rồi!

Bạch Lạc Hiên cười ngửa đi ở phía trước, thần sắc nhàn nhạt có chút mệt mỏi, tuấn nhan băng lãnh một đường hướng cổng hoàng cung đi đến, hán vẫn tuấn mỹ như vậy, lẫm liệt như vậy, chẳng qua trên mặt có một tia mệt mỏi khó nhận ra. Chiếc kiệu xa hoa lộng lẫy ở ngay phía sau Bạch Lạc Hiên, Bạch Thủy Nhan ưu nhã cao quý mỉm cười, ánh mắt đặc ý đảo dạt lướt qua đám người đang say mê nhìn nàng.

“Tuyết Nghi! Người nhìn thấy không? Người anh tuấn nhất khí phách nhất kia chính là thái tử đó!” Lẫn trong đám người nhón nhao bên đường, Bạch Thủy Liên lôi kéo Vương Tuyết Nghi hưng phấn nói, đôi mắt nàng giống như gắn vào hai cái ngôi sao không ngừng lấp lánh.

Giữa đám người xôn xao náo nhiệt, Vương Tuyết Nghi trầm tĩnh lãnh đạm lại dễ dàng nổi bật. Bạch Lạc Hiên trong lúc lơ đãng nhìn qua đột nhiên dừng lại trên người nàng, lập tức thấy được tiểu quận chúa đứng bên cạnh, cũng không chú ý nhiều, hán thúc ngựa đi nhanh về phía trước.

Nhìn bóng lưng hán lướt qua, Vương Tuyết Nghi thầm nhủ: Tiểu Bạch! Đợi ta một chút nữa, sắp tới liền cùng người đoàn tụ.

“Tuyết Nghi Tuyết Nghi! Thái tử vừa rồi là nhìn ta đó!” Vương Tuyết Nghi có chút bất đắc dĩ nhìn tiểu quận chúa đang không ngừng kéo tay áo nàng, nháy nhót hưng phấn. Thần tượng một người là cái dạng này sao?

Tiếp theo khi nhìn đến Bạch Thủy Nhan, Vương Tuyết Nghi bất động thanh sắc nhìn nàng, chỉ là trong đồng tử ẩn hiện một tia lãnh ý.

Bạch Thủy Nhan! Mỗi thù bầy kế hãm hại ta lúc trước, Vương Tuyết Nghi này còn chưa quên.

“Cái kia chính là Bạch Thủy Nhan! Không ngại nói cho người biết, ta ghét nhất chính là thái độ của nàng ta, cứ tự cho bản thân là trung tâm vũ trụ, kiêu ngạo tự đắc, đáng về bất quá xinh đẹp một chút, còn không biết nàng so với yêu nữ một tháng trước khuấy đảo Ngân hóa quốc kia có bao nhiêu thua kém!” Bạch Thủy Liên bĩu môi nhìn Bạch Thủy Nhan, một bộ chán ghét nói, lại khiến cho Vương Tuyết Nghi có chút chột dạ, cười hi hi lôi kéo nàng trở về Bình vương phủ.

Chuyện Ngân Hóa quốc rối loạn đã nhanh chóng truyền đi khắp đại lục, bây giờ ai ai cũng muốn bắt nàng, thậm chí một số dòng binh đoàn còn nhận nhiệm vụ cao cấp truy lùng nàng, Vương Tuyết Nghi bây giờ lại có thể tự tin vỗ ngực: Ta đây bây giờ thách các người nhìn ra, hê hê!

Vương Tuyết Nghi tối hôm qua nghe quận chúa nói qua, sẽ dẫn theo nàng tối nay vào hoàng cung dự yến tiệc, so với việc ở tại nơi này làm cho Bạch Lạc Hiền nhận ra nàng, sẽ tránh được những phiền toái không cần thiết.

Yến tiệc tối nay là ăn mừng cho việc săn bắt ma thú rừng Nguyệt Lâm đạt được không ít chiến tích. Việc này làm cho nàng đối với hoàng thất Ngân Thủy quốc sinh ra hận ý, lấy máu ma thú của nàng, còn trở về ăn mừng?

...

Buổi tối, Bạch Thủy Liên mặc một thân hồng y, kéo Vương Tuyết Nghi ngồi chung xe ngựa với mình, Bạch Thủy Hàn ngồi xe ngựa riêng đi ở phía trước, tùy tùng hộ vệ theo sát hai bên, một đường hướng hoàng cung đi đến.

Trong xe ngựa, Vương Tuyết Nghi tò mò vén rèm nhìn ra, âm thầm cảm thán: Hoàng cung Ngân Thủy quốc quả thật khác xa Ngân Hóa quốc, kiến trúc không như Ngân Hóa quốc cường thế hùng tráng, ngược lại đường nét mềm mại thanh thoát, tường cột đều là ngọc thạch màu xanh tươi mát, trang nhã mỹ lệ, đem lại cảm giác dễ chịu thanh thuần, cũng không mất vẻ trang nghiêm nơi thiên tử ở.

“Tuyết Nghi, lát nữa nhờ người phối hợp với ta một chút!” Vương Tuyết Nghi vừa quay đầu lại, liền bắt gặp khuôn mặt tươi cười đầy giáo hoạt của tiểu quận chúa, không khỏi phì cười: “Là muốn mượn ta giáo huấn Bạch Thủy Nhan?”

Tiểu quận chúa kinh ngạc, rồi lại cười cười: “Đúng vậy, người thông minh. Bắt quá, người chịu để ta lợi dụng sao?”

Vương Tuyết Nghi mỉm cười, tiếp tục quay đầu nhìn ra bên ngoài, ánh mắt lóe lên hàn quang: “Ta đối với Bạch Thủy Nhan còn có thù riêng.”

“Thật sao? Tốt quá rồi. Lần này ta muốn ả phải lấy đỉnh đầu mà nhìn người ta.”

Nhìn Bạch Thủy Liên vì tức giận mà xụ mặt, bĩu môi, trông thế nào vẫn là tiểu hài tử, Vương Tuyết Nghi không nhịn được đưa tay捏 má nàng một cái, cười nói: “Người giao cho ta là được.”

Bạch Thủy Liên sững sờ ngẩng đầu nhìn gương mặt tươi cười của Vương Tuyết Nghi, cũng không vì hành động của “nàng” mà tức giận, ngược lại một loại trực giác khiến nàng không chủ động mà tin tưởng đối phương.

“Được.” Nhỏ giọng thốt ra một tiếng, Bạch Thủy Liên lại kể cho Vương Tuyết Nghi nghe: “Năm ta mười tuổi chạy vào cung tìm thái tử, vốn nể mặt ả là muội muội của ngài, ta mới đến làm thân, ai nha ta mới không ngờ tới, ả thế nhưng khinh thường ta, tưởng ta là cung nữ đi bậy trong cung, tát ta một cái, ai nha sau đó ta cũng nổi cáu lên, cùng nàng ta nháo loạn một hồi, lại rút xuống hồ sen... Sau đó a, mọi chuyện mới được che dấu xuống.” Một người là công chúa điện hạ tôn quý, một người là tiểu quận chúa hoàng thượng thương yêu nhất, chuyện này cũng không nên làm đến cùng, vì vậy liền bị che giấu.

...

Xe ngựa dừng lại, Vương Tuyết Nghi với tư cách là nô tì thân cận của Bạch Thủy Liên nhẹ nhàng bước xuống xe, bàn tay ưu nhã đưa ra đón lấy bàn tay ngọc của Bạch Thủy Liên, đỡ nàng đi xuống, một thân hồng y mềm mại, vạt áo hồng nhạt khẽ bay, làm ra một loại tư thái yếu điệu, khiến cho nàng tăng thêm mấy phần nữ tính, ôn nhu hiếm có.

Lập tức, vô số ánh mắt nhìn lại, kinh ngạc đánh giá tiểu quận chúa hôm nay xinh đẹp khác thường. Ngày thường không phải ương ngạnh ngang bướng, thì cũng là linh động xảo quyết, hôm nay nha, quả thật được chứng kiến một phong thái khác của quận chúa.

“Đô! Hóa ra là quận chúa tôn quý, ta mới nhìn còn tưởng là tiểu thư nhà nào chứ! Thật là nhìn không ra, hôm nay dụng tâm như vậy là vì ai nha?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 47: Nàng Vốn Đã Ở Đây

“Đô! Hóa ra là quận chúa tôn quý, ta mới nhìn còn tưởng là tiểu thư nhà nào chứ! Thật là nhìn không ra, hôm nay dụng tâm như vậy là vì ai nha?”

Một giọng nói kiêu mị mang theo châm chọc truyền đến, cũng khiến cho mọi người càng rõ ràng, ai mà chẳng biết, quận chúa đối với thái tử chính là

không gả cho hắn thì không lấy chồng.

Vương Tuyết Nghi len lén ngẩng đầu nhìn, trong lòng âm thầm đoán ra thân phận đối phương, đích nữ của đương triều thừa tướng – Lâm Uyển, là ứng viên số một cho ngôi vị thái tử phi, tài mạo song toàn, chẳng những là thiên tài ma pháp sư thủy hệ, còn tinh thông cảm kỳ thi họa, cùng với công chúa Bạch Thủy Nhan đặc biệt thân thiết, chính là cùng phe đối đầu với quận chúa Bạch Thủy Liên.

Bạch Thủy Liên nhìn người đang đi tới, môi nhỏ nhếch lên, ánh mắt không che giấu chán ghét nồng đậm: “Lâm Uyển tiểu thư! Hôm nay một dạng trang điểm tí mỉ, dụng tâm như vậy cũng là vì ai nha?”

Bị hỏi ngược lại, Lâm Uyển nhất thời cứng họng, nhưng sau đó giống như nghĩ đến cái gì, lại thâm ý mỉm cười một cái: “Vì ai thì trong lòng quận chúa biết rõ là được rồi, ta phải qua bên kia, lát nữa còn phải chuẩn bị vì thái tử diện hạ hiến vũ, không biết quận chúa hôm nay định làm cái gì cho ngài chú ý đây? Cũng đừng xài đi xài lại mấy thế võ múa kiếm nữa a, thái tử đã sớm xem chán rồi!” Nói rồi còn đưa tay che miệng cười duyên một cái, vậy mong bỏ đi.

Bạch Thủy Liên tức giận nhìn Lâm Uyển đắc ý, xoay qua nhìn Vương Tuyết Nghi, liền nhận được cái gật đầu an tâm từ nàng.

Yến tiệc này được tổ chức trong một hoa viên rộng lớn, ngọn đèn ma pháp màu xanh lam được giăng khắp nơi, thấp sáng rực rỡ, một đám nữ quyền đủ sắc màu lượn lờ bên vườn hoa, làm ra một loại oanh yến mỹ lệ.

Lúc này, đám nữ quyền xung quanh một trận xôn xao, mặt đỏ tim đập nhanh chóng sửa sang lại y phục đầu tóc, đôi mắt vừa hoảng hốt vừa vui mừng nhìn về một phương hướng.

Chỉ thấy từ bên kia, một đám nam tử đang đi đến, ai cũng đều là một thân y phục hoàng thất đẹp đẽ, tóc màu xanh da trời uốn lượn nổi bậc, dung mạo giống như ngọc, nhưng nhìn kỹ, sẽ thấy ánh mắt của các nàng đa phần dừng lại trên một người, hắn mặc trường bào màu xám nhạt, tóc búi lên một nửa đính lại bằng trân ngọc, mái tóc xanh trắng tùy ý xõa ở bả vai, đôi mắt đẹp mang ý cười lãnh đạm nhìn về phía trước, mũi cao thẳng kiêu ngạo, bước đi mang theo tự tin cùng ung dung, một thân khí phách khiến cho các vị tiểu thư sắp đứng không nổi.

Hắn, Bạch Lạc Hiên, đệ nhất thiên tài Ngân Thủy quốc, dung mạo tuấn mỹ, lại còn là song tu chiến sĩ cùng thuần thú sư, không những vậy, cảnh giới hắn đạt được còn khiến người ta phải oán giận mà ngược nhìn, quan trọng là, hắn còn chưa có thú thể tử a!

Mà những người đi bên cạnh hắn, đều là các vị hoàng tử đương triều, tài mạo song toàn, bất quá, bởi vì có Bạch Lạc Hiên quá mức nổi bậc, bọn hắn chỉ có thể âm thầm chịu mờ nhạt.

Bạch Lạc Hiên vừa mới bước ra, đã có người đi về phía hắn, quan to chức lớn đều hướng hắn lần lượt chúc mừng. Chiến tích hắn mang về lần này từ rừng Nguyệt Lâm quả thật không nhỏ, ma hạch cao cấp quý giá nhất định lấy được rất nhiều, phải chúc mừng a, may ra làm hắn vui lòng cho người một khối đấy.

Lúc này, một bóng dáng thướt tha xuất hiện, ánh mắt đám nam tử liền phát sáng bay về phía nàng, ngoại trừ Bạch Thủy Nhan đệ nhất mỹ nhân Ngân Thủy quốc thì còn có ai nữa đây? Ánh mắt nàng vừa đảo, nhìn thấy Lâm Uyển, một bộ tự tin cùng kiêu ngạo ngẩng đầu đi qua. Một loạt ánh mắt cũng theo bước chân của nàng dời theo, làm cho mỹ nhân càng thêm thỏa mãn cùng khinh thường.

“Tuyết Nghi, người mau nhìn, cái kia chính là Bạch Thủy Nhan, xem kìa xem kìa, cái vẻ mặt kiêu ngạo đắc ý của nàng ta chán ghét cỡ nào. Hừ hừ!” Bạch Thủy Liên ghé vào tai Vương Tuyết Nghi nói, cái môi nhỏ không ngừng nhô lên chán ghét.

Vương Tuyết Nghi mỉm cười, híp mắt nhàn nhạt nhìn Bạch Thủy Nhan.

Lát sau, một giọng nói chói tai bán nam bán nữ truyền đến, thông báo hoàng thượng cùng đoàn người hoàng thất đến, mọi người nhanh chóng cúi thấp đầu hành lễ.

Hoàng đế Ngân Thủy quốc an vị ngồi trên ghế rồng, cả người cao cao tại thượng nhàn nhạt đưa mắt nhìn đám người phía dưới, một thân long bào vàng rực thêu long trào chói mắt, mắt ưng mây rậm, tuy tuổi đã cao nhưng vẫn còn anh tuấn, phong độ của nam tử trung niên vẫn có thể khiến các thiếu nữ thẹn thùng, uy áp cấp bậc nhân Tôn vô hình cũng khiến cho người ta muốn quỳ rạp xuống mà kính nể. Hoàng hậu ngồi cạnh hắn, trên người cung trang rực rỡ, tao nhã mà uy nghiêm, gương mặt sắc xảo tinh tế, có thể thấy được Bạch Lạc Hiên giống bà đến năm phần.

“Miễn lễ.” Một giọng nói trầm thấp vang lên, tuy nhàn nhạt nhưng không giấu nổi uy nghiêm trong đó.

“Tạ ơn hoàng thượng!” Một loạt âm thanh đồng thời vang lên.

Sau khi mọi người đứng dậy, hoàng thượng tràn đầy ý cười nhìn Bạch Lạc Hiên, nói: “Hiên nhi, đi một chuyến cực khổ cho người rồi!”

Bạch Lạc Hiên nghe vậy, lập tức bước ra, cúi người chấp tay nói: “Nhi thần không dám, thân là nhi tử của phụ hoàng, chút cực khổ này nếu còn không chịu được, con cũng không xứng làm con của người.”

“Ha ha tốt tốt, không hổ là nhi tử của ta. Sao nào? Ngân Kim quốc kia thế nào?” Hoàng thượng cười sáng khoái, cả mặt cũng nhất thời sáng lên, cười đến vui vẻ. Cái đứa con này của hắn, vốn luôn là niềm tự hào của hắn a.

Vương Tuyết Nghi nhìn một màn này, lại nhìn nhìn về mặt của các hoàng tử, oán hận trong mắt không giấu được nàng. Bạch Lạc Hiên nổi bậc vượt trội đem hào quang của bọn họ đẩy xuống dưới, e rằng không ít thế lực luôn nhắm vào hắn.

“Bẩm phụ hoàng, hoàng thái hậu Ngân Kim quốc vẫn khỏe mạnh, quý quốc phồn hoa hưng thịnh, người mong hai nước vẫn giữ tốt giao hảo. Còn có ý kết thân với chúng ta.”

“Ồ? Kết thân?” Hoàng đế ngạc nhiên, âm lượng cũng cao hơn.

“Quý quốc đối với Thủy Nhan công chúa ngưỡng mộ đã lâu.” Bạch lạc Hiến không nhanh không chậm nói. Hoàng thượng a một tiếng, như hiểu ra, thâm ý nhìn Bạch Thủy Nhan cười cười. Bạch Thủy Nhan đột nhiên trở nên xấu hổ, dậm chân một cái rồi chạy lên ghé vào tai hoàng thượng nói nhỏ, ngữ điệu đặc biệt trở nên dịu dàng: “Ay da phụ hoàng, là ngũ hoàng tử Tư Đồ Tư.”

“Hừm! Ha hả được rồi, chuyện này để trăm bàn lại sau.” Hoàng thượng cười cười, chuyện này dù sao cũng là đại sự liên quan giữa hai nước, cần phải xem xét lại, còn phải tìm hiểu cái Tư Đồ Tư kia nữa.”

Lúc này, hoàng hậu xinh đẹp đột nhiên mỉm cười, nhìn hoàng thượng mở miệng nói: Hoàng thượng, yến tiệc cũng nên bắt đầu thôi!”

Nghe vậy, hoàng thượng liền ban cho mọi người ngồi, yến tiệc cũng bắt đầu. Nhạc nổi lên, đoàn vũ nữ lần lượt nhảy múa, mọi người vừa xem vừa cười nói đến vui vẻ.

Vương Tuyết Nghi đứng bên cạnh Bạch Thủy Liên, hầu hạ nàng ăn nhỏ.

Sau khi đoàn vũ công lui xuống, Lâm Uyển từ chỗ ngồi của mình nhẹ nhàng bước ra, yếu điệu cúi người hành lễ, mỉm cười nói: “Bẩm hoàng thượng, bẩm hoàng hậu, tiểu nữ Lâm Uyển nhìn mọi người hiếm có dịp vui vẻ như vậy, nguyện tấu một khúc góp vui!”

Nhìn đứa con dâu mình vừa ý này, hoàng hậu mặt mày càng tươi hơn: “Được được, hiếm có dịp được nghe con đàn, bổn cung cũng thật là mong chờ.” Nghe vậy, Lâm Uyển dịu dàng đáp vâng một tiếng, vui vẻ đi chuẩn bị, lúc đi qua Bạch Thủy Liên còn không quên cười đắc ý một cái, khiến cho cái môi nhỏ của nàng càng tức giận chu lên.

Cầm của Lâm Uyển vốn nổi tiếng tuyệt diệu, kỹ nghệ của nàng trước giờ đều đứng đầu, khiến không ít nữ tử đồ mất mà nhìn, danh hiệu đệ nhất tài nữ của nàng cũng không phải chỉ để trưng. Vì vậy, sau khi kết thúc màn biểu diễn, không ngoài dự đoán liền nhận được tràng vỗ tay nồng nhiệt của mọi người, hoàng hậu cùng hoàng thượng cũng phải khen vài câu.

“Uyển nhi, đàn thật hay a!” Hoàng hậu cười tít mắt, giống như vì con dâu tương lai của mình tài giỏi mà vui vẻ. Lâm Uyển mỉm cười: “Đa tạ hoàng hậu nương nương khen ngợi, tiểu nữ không dám nhận, chẳng qua tiểu nữ nghe có người nói, Thủy Liên quận chúa cầm nghệ so với tiểu nữ còn ảo diệu hơn, tiểu nữ...” Nói đến đây, khẽ mặt mang ý cười liếc qua Bạch Thủy Liên: “...thật sự rất mong chờ được thưởng thức một lần.”

Bạch Thủy Liên có chút lo lắng liếc về phía Vương Tuyết Nghi, chỉ thấy nàng lặng lẽ gạt đầu một cái, đã hiểu ý nhau.

Nghe vậy, hoàng hậu khẽ ồ một tiếng, nhìn Bạch Thủy Liên nghi ngờ hỏi: “Trước giờ bản cung chỉ thấy quận chúa múa kiếm, còn không biết quận chúa đối với cầm nghệ còn tinh thông như vậy? Hay là, tấu một khúc đi!” Hoàng hậu ý cười nhân nhật nhìn Bạch Thủy Liên, cái quận chúa tinh ranh này, hoàng thượng đối với nàng cung chiều bà không nói, nhưng lại có tình đối với con trai lớn của bà có tình ý. Thân đứng đầu một hậu cung, thủ đoạn nhỏ nhỏ của Lâm Uyển bà còn không nhìn ra sao? Chẳng qua cũng thật sự muốn đề xuống kiêu ngạo của nha đầu Thủy Liên này một chút.

Nghe vậy, hoàng thượng khẽ nhún mày nhìn hoàng hậu, định nói cái gì đó thì giọng nói thanh thoát như chuông bạc vang lên: “Bẩm hoàng hậu, Thủy Liên trước giờ đối với cầm nghệ thật sự không tinh thông, không biết là Lâm Uyển tiểu thư nghe tin này ở đâu ra vậy?” Bạch Thủy Liên ngậy thơ chớp chớp đôi mắt tròn, đôi má bầu bĩnh hồng hồng thật khiến người ta muốn nheo một cái, bộ dạng hết sức đáng yêu, sẽ khiến người ta nghĩ nàng không nói dối.

Lâm uyển lại cười, trong lòng lại không ngờ Bạch Thủy Liên cứ như thế chối: “Ha hả! Ta nghe có người nói, từ trong phủ của quận chúa vọng ra tiếng đàn vô cùng tuyệt diệu, còn nói so với tiếng đàn của ta còn hay hơn mấy lần, cho nên ta rất tò mò, quận chúa có thể cho ta được nghe một lần hay không?”

Nói xong, mọi người đều nhìn Bạch Thủy Liên, tò mò muốn xem nàng sẽ ứng phó thế nào? Chỉ thấy đôi mắt to tròn kia khó hiểu nhìn lên trời chớp một cái: “Có chuyện này sao?” Sau đó lại nhanh chóng nhìn Lâm uyển khó hiểu chớp chớp nói: “Mà tại sao Lâm tiểu thư cho rằng tiếng đàn đó là do ta đàn vậy?”

Trên trán Lâm Uyển xuất hiện ba tuyến vạch đen (##-#).

“A! Ta biết rồi, nhất định là do người kia nghe được tiếng đàn của nha hoàn này nhà ta, ai nha nói đến ta phải nói, tiếng đàn của nàng thật sự là so với Lâm Uyển tiểu thư còn muốn lợi hại hơn mà.” Bạch Thủy Liên ngậy thơ nói, thành công làm cho người ta không biết nói gì. Một nha hoàn mà cũng so được với đệ nhất tài nữ sao? Bất quá bộ dạng quận chúa như vậy, thật là khiến người ta không nỡ nghi ngờ.

“Được rồi Liên nhi! Không quấy phá nữa!” Hoàng thượng cười hòa ái vẫy vẫy tay với Bạch Thủy Liên, muốn gỡ rối cho nàng. Ai cũng biết được, người hoàng thượng sủng ái nhất chính là đứa cháu này. Chỉ thấy nàng vui vẻ cười với hân một cái, rồi chu mỏ nói: “Liên nhi nào có quấy phá, là nói sự thật mà.”

“Nếu là vậy, tiểu nữ thật muốn nghe qua tài nghệ của nha hoàn nhà quận chúa đấy! Phải không hoàng hậu?” Lâm Uyển cười cười nói với hoàng hậu, nàng không tin, một nha hoàn nhỏ nhỏ cũng muốn so cầm nghệ với nàng.

“Nếu quận chúa đã nói như vậy, thì để cho nha đầu kia thử đi.” Hoàng hậu mang thái độ chờ xem trò cười nói.

Bạch Thủy Liên nghe xong liền quay sang Vương Tuyết Nghi cười tươi rói: “Tuyết Nghi, người lên đi?” Vương Tuyết Nghi găt đầu với nàng một cái, rồi chậm rãi bước đến trước mặt hoàng thượng cùng hoàng hậu, ưu nhã cúi người hành lễ: “Nô tì bái kiến hoàng thượng, hoàng hậu.”

Nhất thời hoàng loạt ánh mắt hướng về phía nàng, soi mói tò mò nhìn. Hoàng hậu lạnh nhạt nhìn xuống, đáy mắt có một tia coi thường, bộ dáng thực bình thường: “Người tên gì?”

“Bẩm hoàng hậu, nô tì tên là Vương Tuyết Nghi.” Vừa nói, nàng vừa dùng khoeo mắt để ý về mặt của Bạch Lạc Hiên cùng Bạch Thủy Nhan. Chỉ thấy sắc mặt bọn họ khê biến. Nàng mỉm cười, đã nhận ra sao?

“Được rồi, mau đàn đi, ta cũng muốn nghe xem, cảm nghệ tuyệt diệu trong miệng quận chúa nói như thế nào?”

“Nô tì bêu xấu rồi.” Nói xong, Vương Tuyết Nghi chậm rãi đi đến ngồi xuống bên cây đàn đã được chuẩn bị, mọi ánh mắt nhìn nàng chằm chằm, đa phần đều chờ xem trò hay. Bạch Lạc Hiên nhìn nàng, vừa mừng rỡ vừa nghi hoặc, Tuyết Nghi? Thực sự là Vương Tuyết Nghi?

Vương Tuyết Nghi hít một hơi, bàn tay có chút sạm ưu nhã đặt lên mặt đàn, lướt một cái, âm thanh từ thấp đến cao phát ra, nàng đang thử âm đàn. Âm thanh vừa dứt, ngón tay nàng liền gãy. Ngay lập tức, một chuỗi tiếng đàn thanh thoát vang lên, âm điệu uyển chuyển lên xuống, nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy, âm này nối tiếp âm kia, một chuỗi lưu loát phát ra, khiến người ta cảm giác thật dễ chịu, lại có thể từ tiếng đàn nhìn thấy được non xanh nước biếc, âm điệu khê đôi, trở nên nhanh hơn, giống như suối chảy, thanh mát dễ chịu, bỗng tiếng đàn lại càng nhanh hơn, lần này lại không còn sự thanh thoát dễ chịu khi này, mà thay vào đó lại là những tràng âm thanh mạnh mẽ hùng hồn, đánh mạnh vào tâm mỗi người, khiến người ta có chút hít thở không thông, hãi hùng trước thiên nhiên hùng vĩ, núi cao chập chùng, vực sâu bát ngát...sau đó, tiếng đàn chậm dần, lại trở nên thanh thoát dịu dàng, tựa như xoa dịu nỗi sợ hãi của mọi người mới vừa rồi, từng chút từng chút chạm vào đáy lòng...

Vương Tuyết Nghi đàn xong, nhìn mọi người vẫn còn chưa có lấy lại bình tĩnh, ưu nhã mỉm cười, đi đến trước mặt hoàng thượng cùng hoàng hậu, sau đó khê cúi người: “Đã khiến hoàng hậu chê cười.” Danh tiếng thực nữ của nàng trước mặt bà ngoại cũng không phải là qua loa. Không nghĩ xuyên đến nơi này còn dùng đến. Bà ngoại, cảm nghệ của cháu gái vẫn là sẽ không làm bà xấu mặt.

Thật lâu sau, một tiếng vỗ tay chậm rãi vang lên, là Bạch Lạc Hiên.

Lúc này, mọi người mới sực tỉnh lại từ trong tiếng đàn kia, tràn đầy xúc động mà vỗ tay, trong nhất thời, toàn trường đã ngập trong tiếng vang như sấm, tiếng mọi người trầm trồ khen ngợi cũng không ngớt.

“Hay. Hay. Thật là hay...”

“Quả là tuyệt diệu, ta già từng này rồi cũng chưa nghe qua loại âm thanh ảo diệu này, giống như đưa đem ta hòa hợp vào với thiên nhiên vậy, ai da tìm vẫn còn đập đây này.”

...

Sắc mặt Lâm Uyển giật giật, còn chưa thể tin được nhìn Vương Tuyết Nghi chằm chằm. Bạch Thủy Liên ngo ngắc, nàng cũng không ngờ đến cảm nghệ của Tuyết Nghi thật sự là quá...

Bạch Thủy Nhan tái mặt, Vương Tuyết Nghi, không phải là cái Vương Tuyết Nghi thuần thú sư kia chứ? Vừa nghĩ vậy, hai bàn tay nàng ta không tự giác vò nát vạt áo.

Hoàng hậu sau khi phục hồi từ trong kinh ngạc, sau đó bình tĩnh đánh giá người trước mặt: bộ dạng chỉ có thể coi là thanh tú, so với cung tần mỹ nữ trong cung thì thật sự là quá bình thường. Thế nhưng phong thái kia, điềm đạm ung dung, giờ tay nhấc chân đều tự nhiên ưu nhã, thấp thoáng còn có dáng vẻ cao quý, nhìn thế nào cũng là giống một tiểu thư đài các hơn. Cảm nghệ, quả thật là khiến cho bà cũng thật kinh ngạc. “Vương Tuyết Nghi, cảm nghệ quả thật ảo diệu hơn người.”

“Quả thật cao siêu, cảm kĩ của người so với đám cầm sư trong cung của trẫm còn muốn vượt trội hơn. Chắc chắn, cảm nghệ như vậy, tại sao đến giờ trẫm mới biết a?” Hoàng thượng vô cùng tán thưởng hướng Vương Tuyết Nghi nói.

Vương Tuyết Nghi khê cúi đầu: “Đa tạ hoàng thượng cùng hoàng hậu khen ngợi. Nô tì đàn như vậy, hoàng thượng cùng hoàng hậu nghe được đã là vinh hạnh lớn của nô tì.” Có trời mới biết, nàng chán ghét mấy câu lễ nghĩa này, nói đến muốn nôn rồi.

“Ấy! Đừng khiêm tốn quá, người có muốn vào cung làm đại cầm sư hay không? Đám cầm sư kia thật sự là nên học người một chút rồi.” Hoàng thượng hưng trí cười, sáng khoái đưa ra yêu cầu, sau đó bị nàng từ chối, nói là muốn theo hầu hạ Bạch Thủy Liên, cuối cùng bị Bạch Thủy Liên làm nũng cũng bỏ qua, ai bảo cháu gái này của hần yêu thích nàng ta như vậy đây. Sau đó hoàng thượng ban thưởng cho Vương Tuyết Nghi một ngàn lượng vàng, làm cho nàng trong lòng vui sướng gần chết.

Bạch Thủy Liên đắc ý nhìn qua Lâm uyển cùng Bạch Thủy Nhan, lén lút le lưỡi một cái, khiến cho hai nàng ta tức đến trợn mắt.

Một lát sau, Bạch Lạc Hiên sai người mang vào năm hòm rương lớn, mở ra, liền khiến cho toàn bộ người có mặt đều kinh ngạc ồ lên.

Vương Tuyết Nghi siết chặt bàn tay, một loại cảm xúc muốn xông lên.

Trong rương, hàng trăm ma hạch nằm ngổn ngang, đủ loại màu sắc rực rỡ, đủ loại cấp bậc, mà đa số đều là cấp bậc nhân Đại trở lên, cao nhất lại là ma hạch nhân Tông bát cấp, phát ra ánh sáng vô cùng chói mắt. Lần này thái tử đi rừng Nguyệt lâm, quả thật đem về không ít ma hạch cao cấp. Nhất thời,

ánh mắt bọn họ nhìn vào không giấu nổi thèm thuồng. Phải biết một viên ma hạch đối với người tu luyện có trợ giúp rất lớn, ma hạch cấp bậc càng cao thì hiệu quả càng mạnh, ma hạch Tông có thể đem tu vi nhảy lên một cái cấp bậc, đương nhiên, muốn giết ma thú cũng không dễ như vậy. Thái tử lần này lại lập công a.

“Tuyệt Nghi, người sao thế?” Bạch Thủy Liên nhìn Vương Tuyệt Nghi xúc động, đôi mắt đầy thống hận, không khỏi sợ hãi hỏi. Nghe thấy giọng nói của Bạch Thủy Liên, Vương Tuyệt Nghi lập tức thu hồi tầm mắt, lại khôi phục về bình tĩnh như cũ, bình thần cười nói: “Không có gì, chỉ là chưa từng thấy qua nhiều ma hạch như vậy.” Nắm đấm trong ống tay áo vẫn chưa hề buông ra, run rẩy.

Bạch Thủy Liên nghi hoặc nhìn nàng, rõ ràng nàng thấy đó là thống hận cùng giận dữ mà, nhưng nhìn Vương Tuyệt Nghi bình thần như vậy? Có lẽ là bản thân nhìn lầm rồi?

“Hiển nhi, lần này con muốn trăm thưởng gì nào?”

“Bẩm phụ hoàng, đồng ma hạch này không chỉ có công lao của mình con, mà còn do các huynh đệ tướng sĩ cùng vào sinh ra tử lấy được, nếu đã ban thưởng, xin phụ hoàng hãy ban thưởng cho bọn họ.” Nhìn Bạch Lạc Hiển trầm ổn khiêm tốn, hoàng thượng rất hài lòng khen ngợi hắn, cười đến vui vẻ.

Lúc này, từ trong hàng ghế các vương tôn công tử, Bạch Thủy Hàn một thân lam y thanh mát đứng lên, hướng hoàng thượng nói: “Hoàng thượng, thần nghe nói, lần này thái tử đi Ngân Kim quốc không chỉ tìm được ma hạch.”

Nghe vậy, ánh mắt mọi người không khỏi hứng thú nhìn hắn. Bạch Lạc Hiển nhíu mày, ánh mắt sâu xa nhìn hắn chằm chằm.

Hoàng thượng biểu tình kinh ngạc hứng thú hỏi: “Hửm? Còn tìm được cái gì sao?”

“Thái tử hình như còn tìm được một nữ thuần thú sư cho Ngân Thủy quốc chúng ta.” Giọng nói trầm ấm của Bạch Thủy Hàn vừa vang lên, như một tiếng sét bên tai tất cả mọi người, nhất thời khiến tất cả xôn xao hẳn lên, đồng loạt nhìn về phía Bạch Lạc Hiển.

Vương Tuyệt Nghi lạnh nhạt nhìn hết thấy, ý cười bên môi càng đậm.

“Hiển nhi, con tìm được thuần thú sư sao? Trẫm sao không nghe con nhắc tới?” Thật sự tìm được thuần thú sư sao? Hoàng thượng không khỏi vui mừng trông chờ hỏi nhi tử tốt của mình.

Bạch Lạc Hiển nhàn nhạt nhìn qua Bạch Thủy Hàn đang đắc ý, trong mắt lóe lên hàn quang. Chuyện này sau khi Vương Tuyệt Nghi đột nhiên mất tích, hắn đã phong tỏa tin tức này, không ngờ lại có người nhanh hơn một bước, muốn làm khó hắn sao?

Trong lúc mọi người đang hồi hộp chờ Bạch Lạc Hiển xác nhận, chỉ thấy khoe miệng hắn khẽ nhếch: “Nàng vốn đã ở đây rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyệt Nghi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 48: Điều Kiện

Trong lúc mọi người đang hồi hộp chờ Bạch Lạc Hiển xác nhận, chỉ thấy khoe miệng hắn khẽ nhếch: “Nàng vốn đã ở đây rồi.”

Hắn vừa nói xong, tất cả mọi người liền sững sốt, hai mắt lập tức sáng lên, theo bản năng đảo mắt nhìn xung quanh như tìm kiếm bảo vật.

Bạch Thủy Hàn cùng nhị hoàng tử nghe Bạch Lạc Hiển nói vậy, hai hàng chân mày nhíu lại, mắt thâm trầm nghi ngờ nhìn hắn chằm chằm. Không phải người của bọn họ về báo lại, nữ thuần thú sư kia không rõ thế nào đột nhiên biến mất sao? Còn có Bạch Lạc Hiển hắn cố ý phong tỏa tin tức về nàng, bên ngoài không ai biết đến sao? Như thế nào hiện tại lại nói của hắn lại bất đồng như vậy?

Bạch Thủy Nhan tay nắm chặt thành nắm đấm, ánh mắt hung ác nhìn Vương Tuyệt Nghi, trong lòng có dự cảm không tốt. Vương Tuyệt Nghi nàng ta nếu thật sự trở thành nữ thuần thú sư Ngân Thủy quốc, địa vị bên trong không cần nói đến cao ngất ngưỡng, phụ hoàng cũng nhất định đối với nàng cung kính ba phần, vậy mình phải làm sao đối phó với nàng đây, còn phải làm sao đề phòng nàng ta trả thù? Trên trán Bạch Thủy Nhan ẩn ẩn vài giọt mồ hôi muốn nhỏ xuống, sự uy hiếp trước nay chưa từng có khiến nàng sợ hãi.

Hoàng thượng kinh hỷ, hai mắt không che giấu vui mừng mở lớn, bàn tay kích động nắm chặt lấy ghế rồng: “Hiển nhi! Người mau nói rõ ràng!”

Bạch Lạc Hiển mỉm cười, quay người về phía đám nữ quyến, ánh mắt chạm phải đôi mắt nhàn nhạt ung dung của Vương Tuyệt Nghi, ngón tay chậm rãi giờ lên. Xung quanh mọi người đều nín lặng, hồi hộp tập trung nhìn theo ngón tay của hắn, cho đến khi ngón tay Bạch Lạc Hiển dừng lại, bọn họ liền theo hướng chỉ đó, ngay lập tức thấy được một thân y phục nha hoàn Vương Tuyệt Nghi, miệng không hơi hít vào một ngụm khí lạnh, tâm tình không khỏi xúc động. Chỉ thấy nàng đứng trước ánh mắt soi mói của mọi người yên lặng đứng đó, trên môi nụ cười như có như không tiếu ý, lưng thẳng tắp, cảm giác ngẩng, giống như mọi chuyện xung quanh cùng nàng không có quan hệ.

Cái nô tì nhỏ nhỏ này là thuần thú sư sao? Nàng không phải là nô tì của Bạch Thủy Liên quận chúa sao?

“Nàng đích thị là một thuần thú sư, nhi thần tìm được nàng ở Ngân Kim quốc.” Giọng nói của Bạch Lạc Hiên vang lên khẳng định thân phận của Vương Tuyết Nghi. Hần sâu cạn nhìn nàng, tâm thái đã khác xưa, nàng lúc này khiến hắn không còn nhận ra. Nếu không phải tiểu bạch thỏ thông báo cho hắn, hắn cũng không biết.

Lúc này, không khí đột nhiên dao động, khí tức ma thú cường đại phát ra khiến một ít người tu vi kém có chút đứng không vững. Chỉ thấy từ trong khung trung, một bóng dáng màu trắng mờ màng xuất hiện, cuối cùng hiện rõ hình dạng của một con thỏ trắng nho nhỏ. Thỏ trắng vừa xuất hiện, lập tức lao thẳng vào trong lòng Vương Tuyết Nghi, trong miệng phát ra tiếng “píp píp” nho nhỏ, giống như đang làm nũng với nàng, có chút ủy khuất.

Đám người xung quanh lập tức kinh ngạc há hốc mồm, cảm cũng muốn rớt xuống đất.

Huyền thú bạch thỏ, một trong năm loài huyền thú quý hiếm nhất Nguyệt Linh đại lục, vạn dặm khó cầu. Bọn chúng luôn sống ở những nơi bí ẩn khó tìm, lực lượng vô cùng mạnh mẽ, gặp một con cũng khó, chứ đừng nói đến bắt về làm ma sủng. Huyền thú làm ma sủng mà nói, cũng chỉ có những người tu vi khủng bố may mắn có được cơ duyên, hoặc là nói... chỉ có thuần thú sư mới thuần phục được chúng nó!

Như vậy tiểu nha hoàn này, còn không phải là một thuần thú sư sao?

Thân ảnh nữ tử nhỏ nhắn trước mặt bọn họ lúc này trong tay vuốt ve con “thỏ nhỏ” nào đó đang thỏa mãn hưởng thụ, trên mặt nàng sùng nịnh tươi cười, khiến cho đám người không khỏi cảm thấy nàng lúc này cao quý vô cùng, là người ở xa xa bọn họ không thể chạm đến. Đây chính là sự sùng bái tôn kính tận sâu đáy lòng của họ đối với thuần thú sư, mà trước mắt, lại còn là một cái thuần thú sư trẻ tuổi có được huyền thú.

Hoàng thượng lúc này đã kích động đứng lên, hai mắt phát sáng nhìn chăm chăm vào Vương Tuyết Nghi. Nếu có được người này, Ngân Thủy quốc của hắn sẽ càng thêm mạnh mẽ, khát vọng đứng đầu năm quốc gia mạnh nhất đại lục của hắn sẽ càng thêm nắm chắc. Nha đầu này, nhất định phải nắm được trong tay.

Lấy lại bình tĩnh, hoàng thượng ngồi xuống ghế rồng, mỉm cười thân thiện hướng Vương Tuyết Nghi nói bằng giọng hiền từ kính trọng: “Vương Tuyết Nghi! Người là một thuần thú sư, tại sao lại làm nha hoàn cho Liên nhi đây?”

Bạch Thủy Liên nghe vậy, lúc này mới từ trong ngõ ngách cùng khiếp sợ tỉnh lại nhìn nữ nhân yên ổn bên cạnh mình mấy ngày nay, người này lại là thuần thú sư, chức nghiệp vô cùng cao quý hiếm có trên đại lục!

Bạch Thủy Hân cũng kích động không kém, rõ ràng một cái thuần thú sư ở trong phủ của mình mấy ngày lại không hề hay biết. Hắn tức giận nắm chặt bàn tay thành nắm đấm, nếu là sớm biết, hắn còn không biến nàng thành người của mình cùng nhị hoàng tử sao? Cơ hội tốt như vậy, lại để tụt mất. Hừ! Bất quá, thời gian sau này còn dài, hắn phải tìm cách lôi kéo nàng. Nhưng mà tính toán của hắn chưa được bao lâu, một đạo giọng nói to rõ ràng lập tức chặn đứng suy nghĩ của hắn.

“Nàng là của nhi thần ý trung nhân.”

Bạch Lạc Hiên hai tay chấp sau lưng, đồng dạng nói ra khiến cho mọi người không khỏi ồ lên, vô cùng hứng thú đánh giá Vương Tuyết Nghi. Thái tử trước nay không để ý đến nữ sắc, thì ra là trong lòng đã có người thương. Chắc chắn, một bên thiên tài đệ nhất Ngân Thủy quốc, một bên thuần thú sư thanh tú nữ tử, cũng coi như là tuyệt phối đi. Tương lai nói không chừng còn sinh ra một cái tiểu thuần thú sư thiên tài đấy! Chỉ là quận chúa bên kia...

Một lời này của Bạch Lạc Hiên, lại trực tiếp đem Bạch Thủy Liên lão đảo lúi ra sau mấy bước, trong lòng một loại cảm xúc oán hận không thể tin nhìn hắn. Nàng theo đuổi nhiều năm như vậy, hắn nói chỉ coi nàng là muối mè, nói trong lòng chỉ có duy nhất một người Lâm Ngữ tỷ tỷ đã qua đời, nàng lại hăng hái theo đuổi, đến tất cả mọi người đều biết Bạch Thủy Liên nàng si mê thái tử, nàng cũng mặc kệ, hắn từ chối nàng, hiện tại lại trước mặt mọi người nói Vương Tuyết Nghi là ý trung nhân của hắn, hắn coi nàng là cái gì?

Bạch Thủy Liên tự giễu cười, hốc mắt đã muốn đỏ.

Vương Tuyết Nghi không khỏi nhíu mày, ý trung nhân? Hơ! Quả không hổ là thái tử một nước, ra tay thật nhanh. Nàng khi nàng là ý trung nhân của hắn?

“Ý trung nhân?” Hoàng thượng nghi hoặc nhìn Bạch Lạc Hiên, chờ hắn giải thích.

“Lúc trước nhi thần khiến nàng giận dỗi bỏ đi, hiện tại thấy nàng xuất hiện ở đây cũng thật vui mừng.” Nói xong, Bạch Lạc Hiên mang theo ý cười đi đến trước mặt Vương Tuyết Nghi, ngửa bàn tay ra: “Tuyết Nghi! Nàng giận cũng đủ rồi, nào!”

Vương Tuyết Nghi nhìn nhìn hắn, cũng không có đặt tay lên. Cái người này, lúc trước là nàng muốn lợi dụng hắn để đến được đây thuận lợi, hiện tại cái gì cũng không cần nữa, thân phận thuần thú sư Ngân Thủy quốc sớm muộn cũng sẽ vào tay nàng, người này nghĩ lấy gì lôi kéo nàng? Tiểu Bạch sao? Bất quá nếu hắn dùng Tiểu Bạch tới uy hiếp nàng, hắn lắm to rồi.

“Nào dám giận thái tử điện hạ, ta đây cũng không phải đối với ngài coi là ý trung nhân.” Vương Tuyết Nghi nâng mắt, giọng nói mềm mại chăm chọc nhìn hắn, ôm Tiểu Bạch tuyệt trắng trong lòng nhẹ nhàng vuốt.

Thấy nàng như vậy, đám người xung quanh lại lầm tưởng thành nàng còn đang hờn dỗi thái tử điện hạ của bọn họ, tội nghiệp cho hắn. Nào có nữ tử nào không ái mộ hắn chứ? Nữ tử này không biết nắm giữ, coi chừng mất người như chơi a!

Bạch Lạc Hiên vẫn duy trì nụ cười trên môi, bỏ tay xuống chấp ra sau lưng, ánh mắt sâu xa nhìn Vương Tuyết Nghi, như muốn từ trên gương mặt nàng nhìn ra điểm gì.

Bên này Bạch Thủy Hàn trong mắt lóe lên vui mừng, hẳn có thể nhìn ra, Vương Tuyết Nghi trong mắt nhìn Bạch Lạc Hiên không có một chút tình ý, điểm này làm hẳn có một tia hy vọng. Bản thân trên hoa ghẹo nguyệt nhiều năm, các cô nương đối với hẳn tình ý dào dạt như thế hẳn nhìn một cái cũng có thể nhận ra.

“Vương Tuyết Nghi! Nếu đã là một thuần thú sư, trầm nghĩ ngươi cũng biết đi ra bên ngoài nguy hiểm như thế nào, không bằng hiện tại, trầm mời ngươi làm nữ thuần thú sư thứ ba của Ngân Thủy quốc chúng ta, ngươi thấy thế nào?” Bản thân là vua một nước, mặc dù rất muốn lôi kéo nàng, nhưng Bạch Duẫn hẳn cũng không thể để lộ ra mặt thất thố.

Vương Tuyết Nghi nghe vậy, bước ra trước mặt Bạch Duẫn, đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn thẳng dung nhan hoàng đế, mỉm cười nói: “Hoàng thượng đã ưu ái tiểu nữ như vậy, tiểu nữ cung kính không bằng tuân mệnh. Bất quá, một thuần thú sư như tiểu nữ, nếu tiểu nữ nguyện ý, cũng có thể khiến các thế lực khác chào đón, hoàng thượng ngài an tâm sao?”

Lời vừa nói ra lập tức khiến không khí xung quanh trầm xuống. Nữ nhân to gan, dám ở trước mặt hoàng thượng thách thức, cho dù là thuần thú sư, cũng không được ngạo mạn như vậy. Bạch Duẫn trầm mặt nhìn cái nha đầu to gan trước mắt mình, nhũn mảy, giọng nói mang theo tức giận nhàn nhạt: “Ngươi đây là đang thách thức trẫm sao?” Uy áp cường giả nhân Tôn nháy mắt bao trùm xuống dưới, nặng nề đè ép trên người Vương Tuyết Nghi. Ngoài dự tính của hẳn, nàng không có bị ảnh hưởng chút nào, ngược lại bình tĩnh thong dong nhìn hẳn. Một cái nhân Đại cao cấp tu vi?

“Tiểu nữ không dám. Nếu bản thân tiểu nữ đã khiến hoàng thượng không an tâm như vậy, mà tiểu nữ đối với địa vị sau này của mình cũng tương đối không được đảm bảo. Nếu đã như vậy, không bằng chúng ta cùng đảm bảo lợi ích của nhau. Hoàng thượng thứ cho tiểu nữ to gan, cầu ngài ban cho tiểu nữ đặc ân: không hạn chế tự do của tiểu nữ, không ép buộc tiểu nữ làm những điều bản thân không muốn, sau cùng, nơi ở của tiểu nữ không muốn bị quấy rầy.” Nàng đánh cược với hoàng đế, nàng cược nàng thắng, dựa vào thân phận thuần thú sư này nàng thắng.

Xung quanh mọi người không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, căng thẳng chờ đợi con thịnh nộ của hoàng thượng. Nhưng là hoàng thượng cũng không có thịnh nộ như bọn họ nghĩ, chỉ thấy hẳn bình tĩnh nhàn nhạt nói: “Đôi lại?”

“Đôi lại, Ngân Thủy quốc sẽ trở thành cường quốc đệ nhất đại lục.”

Một lời nói ra, lập tức đưa đến một trận oanh động đánh vào tim mỗi người. Giọng nói mềm mại của nữ tử như thế hùng hồn, như thế khiến người ta muốn tin phục.

“Vương Tuyết Nghi, cùng trẫm ra điều kiện từ trước tới nay ngươi là người thứ nhất. Ngươi dựa vào đâu để trẫm tin ngươi?” Bạch Duẫn hí mắt, gương mặt mang theo khí thế sắt bén ẩn ẩn. Làm cho đám người bên dưới cùng Bạch Lạc Hiên nghĩ nàng muốn không xong rồi, chọc giận hoàng đế, hậu quả chưa bao giờ có kết cục tốt. Nhưng là, cái người bọn họ nghĩ sắp không xong kia, bình thân ung dung đứng ở đó, cùng hoàng đế mắt đối mắt, cũng không biết là nàng quá can đảm hay là quá ngu ngốc. Chỉ có Bạch Thủy Nhan cùng Lâm Uyển vui mừng khi người khác gặp họa. Bạch thủy Nhan siết chặt tay, kích động vui mừng. Sắp rồi, cái gai trong mắt sắp được nhổ bỏ.

“Tiểu nữ đối với lời nói của mình tràn ngập tự tin.”

“Quá cuồng vọng.” Hoàng đế đột ngột quát.

Bạch Lạc Hiên thấy nàng sắp không ổn, vội vàng bước ra đứng bên cạnh Vương Tuyết Nghi: “Phụ hoàng xin đừng chấp nhất nàng tiểu nha đầu còn nhỏ tuổi càn rỡ, nàng...”

“Hoàng huynh chớ che chở cho ả, dám cùng phụ hoàng ăn nói như vậy, tội đáng bị đem ra ngũ mã phanh thây. Phụ hoàng, tiện tì kia khiêu khích người, Nhan nhi cũng tức giận thay người.” Bạch Lạc Hiên còn muốn nói, đã bị Bạch Thủy Nhan cao giọng chen vào, nũng nịu ủy khuất hướng phụ hoàng nàng nói.

“Phụ hoàng nàng...”

“Ha ha ha...”

Bạch Lạc Hiên nôn nóng, vẻ mặt lo lắng định nói, lần này lại bị tiếng cười to của Bạch Duẫn cắt ngang. Làm cho hẳn, Bạch Thủy Nhan cùng đám người ngo ngắc, có chút không thích ứng được kinh ngạc nhìn hẳn.

“Ha ha, Hiên nhi ngươi lo lắng rồi, trầm làm sao nổi đối với ý trung nhân của ngươi ra tay đâu. Vương Tuyết Nghi, trầm nhớ kỹ tên của ngươi. Được, trầm chờ ngươi đem Ngân Thủy quốc biến thành đệ nhất quốc gia đại lục.” Lời nói của Bạch Duẫn thành công xoa tan không khí đè nén vừa rồi, cũng làm cho Bạch Lạc Hiên trong lòng thở phào một hơi, nếu mất nàng, hẳn sẽ mất đi sự trợ giúp rất lớn.

“Tiểu nữ sẽ không làm ngài thất vọng.” Vương Tuyết Nghi lúc này mới khẽ nhún người hành lễ với hoàng thượng, đầu cúi thấp che giấu nụ cười đắc ý của nàng. Ánh mắt lóe lên hàn quang. Ngươi chờ xem đi, Ngân Thủy quốc của ngươi nhất định đứng đầu năm cường quốc đại lục, cũng chờ xem, Ngân Thủy quốc của ngươi tàn lụi ra sao.

“Tốt. Các khanh! Trẫm tại nơi này tuyên bố, Vương Tuyết Nghi, nữ thuần thú sư thứ ba của Ngân Thủy quốc của chúng ta, phong hiệu Thủy Tam thuần sư, ban Thanh đình viện, ngày mai lập tức chuyển đến.” Giọng nói hùng hậu của Bạch Duẫn vang vọng khắp nơi, tuyên bố đất nước bọn họ có thêm một thuần thú sư khiến người ta đã mắt, đồng nghĩa đất nước bọn họ lực lượng càng lớn mạnh. Cả đám người quỳ rạp xuống, đồng thanh hô: “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Sau đó, một đám người lần lượt tiến tới chúc mừng Vương Tuyết Nghi, ra sức tung hứng nịnh nọt, tranh thủ tạo mối quan hệ tốt với nàng. Đối lại Vương Tuyết Nghi bên ngoài chỉ bình thản mỉm cười đáp lễ với bọn họ, bên trong lại âm thầm nhớ rõ từng người, về sau đối với nàng tất có chỗ lợi.

Yến tiệc lại tiếp tục, Vương Tuyết Nghi bây giờ ngồi ở một chỗ cao cao tại thượng, tượng trưng cho địa vị tôn quý của nàng hiện tại. Tuy chưa có chính thức sắc phong, quần áo lại không phù hợp, nhưng không ai có thể phủ nhận quyền lực của nàng sau này lớn mạnh, cái nhỏ tiểu tiết cũng không ai để ý.

Lúc này, một bóng dáng hồng nhật tiến đến đứng trước mặt Vương Tuyết Nghi, ngẩng đầu nhìn lên, là Bạch Thủy Liên. Nàng cúi đầu đứng đó, hai tay nắm chặt, giọng nói nhỏ thấp phát ra: “Vương Tuyết Nghi! Người tính toán từ trước?” Nàng cũng không phải là đang hỏi, mà là khẳng định.

Nhìn Bạch Thủy Liên trước mặt, Vương Tuyết Nghi đối với nàng cũng không biết có cái cảm tình gì, chỉ nhàn nhạt nhìn: “Mỗi người có chí riêng, nếu người tức giận ta lợi dụng người thì cứ cho là vậy đi. Bất quá ta đáp ứng người đối phó Bạch Thủy Nhan, cũng không phải là nói suông.”

“Người biết rõ ta đối với Hiền ca ca như thế nào, có phải người cảm thấy khinh thường ta quá ngu ngốc hay không hả ý trung nhân của thái tử điện hạ?” Bạch Thủy Liên đột ngột quát to, sau đó nước mắt giàn giụa chạy đi. Nhớ đến mấy hôm nay bản thân hưng phấn vui vẻ kể về Hiền ca ca với nàng, nàng nhất định cảm thấy mình rất ngu ngốc. Nàng là ý trung nhân của hắn, bản thân còn ở trước mặt nàng nói chuyện như vậy...

Mọi người thấy vậy, nhìn một chút, cũng không nhìn nữa, trong lòng thấy tiếc cho tiểu quận chúa si tình. Theo đuổi nhiều năm như vậy! Ai! Nhất định tổn thương không nhỏ.

Vương Tuyết Nghi nhìn bóng dáng hồng y nho nhỏ chạy đi, trong lòng cũng không để tâm, nâng lên ly trà ưu nhã nhấp một ngụm. Tâm tình của Bạch Thủy Liên không liên quan đến nàng, vốn dĩ cùng nàng không có quan hệ, bản thân cũng không có tổn hại đến nàng ta. Nàng không phải thiện lương nữ tử mềm lòng, chút việc này liền để cảm thấy áy náy, huống chi, bản thân còn không phải ý trung nhân của Bạch Lạc Hiền.

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 49: Đại Lễ Sắc Phong (1)

Ba ngày sau, tin tức Ngân Thủy quốc mới có thêm được một nữ thuần thú sư trẻ tuổi đã truyền khắp đại lục, kéo đến vô số thế lực rục rịch cảnh giác cùng nồng đậm ghen tỵ. Ngân Thủy quốc rốt cục ăn phải cái thứ *** chó má gì mà luôn may mắn như vậy? Thực tức chết bọn họ!

Kinh thành Ngân Thủy quốc vô cùng náo nhiệt, dân chúng cùng hoàng thất đều vui vẻ, tâm tình xúc động không thôi. Đất nước bọn họ là cỡ nào may mắn nha, đột nhiên xuất hiện một nữ thuần thú sư, càng đáng nói nữ thuần thú sư kia lại là một cái tiểu cô nương trẻ tuổi, còn là ý trung nhân của thái tử Bạch Lạc Hiền uy vũ của bọn họ! Thực quá kích thích đi! Đám nữ nhân chỉ dám tiếc hận, cũng không có dị nghị, ai da người ta là thuần thú sư đó, là nhân vật lớn cỡ nào đâu!

Trong hoàng cung, chúng cung nữ, thái giám bận rộn tấp nập, chuẩn bị cho đại lễ sắc phong chào đón Thủy Tam thuần sư của bọn họ...

Cách biệt với náo nhiệt bên ngoài, tại Thanh đình viện, bên trong lại yên tĩnh hơn đôi chút.

Ngắm mình trước gương, Vương Tuyết Nghi có chút bất đắc dĩ nhìn cung nữ đang búi tóc cho nàng, thật nặng nề!

“Tiểu Bạch! Phục sức Ngân Thủy quốc các người không khỏi quá kiểu cách đi!”

“Đại lễ sắc phong, tất nhiên phải thế rồi, bình thường cũng không như vậy!” Tiểu Bạch nằm trên bàn trang điểm, rất nhân tính hóa dùng hai chân trước chống cằm, cup tai, hip nết cười hướng Vương Tuyết Nghi giải thích. Mấy ngày trước ở yến hội tối hôm đó, ngay thời khắc nhận được đạo ý thức kia, có ai biết nó vui sướng đến cỡ nào! Ay! Nữ vương tỷ tỷ đến Ngân Thủy quốc cũng không nói sớm cho nó biết, hại nó phải sầu não thêm mấy ngày.

Vương Tuyết Nghi mỉm cười liếc xéo Tiểu Bạch một cái, cũng không để ý nó nữa, đứng lên cho cung nữ mặc thêm y phục vào. Chúng cung nữ trong phòng chứng kiến một màn người cùng ma thú nói chuyện, âm thầm kinh hãi. Vốn dĩ ma thú không biết nói chuyện, cũng không thông minh nhân tính như vậy, việc này bình thường trên đại lục là cực kỳ cực kỳ hiếm lạ. Từng nghe nói qua, huyền thú biết nói chuyện, còn là một con huyền thú cùng một cái nữ thuần thú sư tôn quý nói chuyện! Thiên a! Bọn họ sống trên đời này quả thật không uống mà! Nghĩ đến sau này thường xuyên có thể nhìn đến này cảnh tượng hiếm có, các nàng trong lòng nhưng là một hồi cảm giác vi diệu!

Nhìn thần sắc đám cung nữ vẫn giữ được vẻ bình tĩnh tiếp tục công việc của mình, Vương Tuyết Nghi thầm khen, quả nhiên cung nữ trong cung có khác! Bọn họ kinh ngạc cũng phải, trước đây Tiểu Bạch luôn ẩn giấu ở trong không gian ma thú của Bạch Lạc Hiền, hẳn chưa bao giờ để lộ ra mình khế ước cùng huyền thú, nàng hiểu được, một khi để cho bên ngoài biết được bản thân hẳn sở hữu huyền thú, chính là đưa mình vào miệng cọp. Hiện tại, Bạch Lạc Hiền đã tháo bỏ khế ước với Tiểu Bạch, hẳn giao Tiểu Bạch cho nàng thật là một lựa chọn sáng suốt. Sẽ không ai dám đánh chủ ý đến ma thú bên cạnh thuần thú sư cả, kể cả đó có là huyền thú hay là thần thú. Thật ra, Vương Tuyết Nghi nàng hoàn toàn có thể phá bỏ khế ước của Tiểu Bạch, tuy nhiên, giống như Hạ Lục Tào, Bạch Lạc Hiền sẽ bị phản hệ làm cho trọng thương. Mà nàng, vốn dĩ không muốn để hắn chết dễ dàng như vậy...

Đã đến giờ cử hành nghi lễ, ngoài sân, từng đoàn người từ quân lính, cấm vệ vệ cho đến quan viên, các vị đại thần triều đình, hoàng thượng, hoàng hậu cùng vương tôn quý tử đã có mặt, yên vị tại vị trí của mình.

Hoàng cung rộng lớn, bầu trời trong xanh quang đãng, trên không trung xa xa có binh lính cưỡi ma thú bay qua, bầu không khí trang nghiêm hùng hồn vô cùng.

Lúc này, một đoàn người đi đến, dẫn đầu là một nữ nhân thanh tú phục sức màu xanh rực rỡ, bước chân nhẹ nhàng uyển chuyển, phong thái mây trôi nước chảy, khoe miệng tựa tiểu phi tiểu, ung dung tự tại, nàng không có dung mạo đẹp tựa hoa, nhưng khí chất kia, hoàn toàn áp đảo, tăng thêm của nàng ba phần điểm lệ chói mắt.

Nữ nhân này, chính là nhân vật chính hôm nay, thuần thú sư của Ngân Thủy quốc bọn họ, Thủy Tam thuần sư – Vương Tuyết Nghi.

Nhìn thấy nàng đến, mọi người đồng loạt đứng lên, dáng vẻ nghiêm chỉnh tỏ ra vô vùng tôn kính. Hoàng thượng cũng đứng lên, bước vài bước về phía nàng, giọng nói trầm ổn nghiêm nghị cất lên: “Vương Tuyết Nghi! Chào mừng gia nhập Ngân Thủy quốc chúng ta, ngươi, có nguyện ý một lòng trung thành, cống hiến tài năng cho quốc gia hay không?”

Vương Tuyết Nghi trong mắt mang ý cười, chậm rãi đưa một ngón tay lên miệng khẽ cắn, rất nhanh liền thấy được giọt máu tươi đỏ thắm xuất hiện, nàng chỉ tay lên trời, nhìn hoàng thượng mở miệng nói: “Vương Tuyết Nghi ta thề, sẽ đưa Ngân Thủy quốc đi lên, thống nhất đại lục.”

ẦM ẦM ẦM...

Ba đạo sét đột ngột đánh xuống, bầu trời nhấp nháy sáng lên, rồi nhanh chóng vụt tắt, giống như trước đó chưa từng phát sinh cái gì. Toàn trường há hốc mồm, mở lớn mắt nhìn trời: Bình thường thì không phải chỉ có một đạo sét đánh xuống thôi không phải sao? Nhưng nàng ta vừa thề, lại tới ba đạo sét?

Tại Nguyệt Linh đại lục, mỗi khi có người thề nguyện, tự lấy máu của mình, chỉ tay lên trời, thiên địa pháp tắc sẽ chứng giám, không thể nuốt lại, một khi làm trái lời thề, sẽ bị truy cứu trách nhiệm, có thể bị thiên diệt.

Hoàng thượng, Bạch Lạc hiện đồng thời nhũn mảy, cũng đồng dạng không hiểu chuyện gì xảy ra.

“Đã thề, nếu thuần sư không làm được, hậu quả là tự biết có phải hay không?” Kiểm nén nghi hoặc trong lòng, hoàng thượng lại tươi cười hướng Vương Tuyết Nghi nói chuyện, giọng nói lên cao xuống thấp nhấn mạnh chỗ trọng tâm, cả hai đều hiểu ý nhau!

“Hoàng thượng yên tâm, Tuyết Nghi hiện tại chỉ có một con đường mà thôi!” Nàng mỉm cười, nhẹ nhàng mà tràn ngập tự tin, không khỏi khiến cho người ta không từ chủ mà tin phục.

Nhận được câu trả lời hài lòng, hoàng thượng cười ha hả: “Được rồi. Lễ sắc phong nên bắt đầu đi thôi! Thuần sư, mời ngồi!”

Tiếp theo, là một màn thể hiện vũ kỹ đầy đặc sắc của Bạch Thủy Nhan, nàng hôm nay ăn vận trang điểm đặc biệt xinh đẹp, thành công thu hút nhận được sự ca tụng tán dương của mọi người. Nàng vô cùng hài lòng, âm thầm nở một nụ cười đầy đắc ý.

Sau khi ca vũ kết thúc, đến lượt nghi thức chứng thực thuần thú sư bắt đầu. Một hồi trống hùng hậu vang lên, vang vọng cả cung đình, ba đoàn xe kéo to tướng chậm rãi kéo đến, dừng lại giữa sân. Sau đó được di chuyển lên trên “thú đài” – nơi thuần thú sư tiến hành thu phục ma thú, xung quanh được đặt cấm chế mạnh mẽ ngăn cách với bên ngoài, tránh thương tổn. Tầm màn trên lồng được xóc lên, lộ rõ bên trong ba con mãnh thú to lớn.

Này vừa nhìn, liền kéo đến mọi người không khỏi một trận ồ lên, ba con ma thú lần lượt cảnh giới thú Sư, thú Đại, thú Tông, cỡ nào mạnh mẽ cấp bậc đầu!

Mọi người không khỏi xôn xao cảm thán, thái tử Bạch Lạc Hiện thật sự tài giỏi, ma thú bắt được trong rừng Nguyệt Lâm quả thật không phải tầm thường!

Nhìn thấy nhiều nhân loại xung quanh như vậy, chúng đột ngột trở nên đầy cảnh giác cùng dữ tợn, linh khí nồng hậu phát ra, như muốn phá tan lồng nhốt. Nhưng là, này lồng nhốt cũng không phải bình thường, có cấm chế mạnh mẽ đem bọn chúng yên ổn nhốt tại bên trong, từng vết thương nhỏ cũng theo đó phản hệ lại trên người chúng, phát ra vài tiếng gầm rên giận dữ cùng sợ hãi.

Vương Tuyết Nghi chân mày nhíu lại, ánh mắt thâm trầm nhìn này ma thú bị nhốt trong lồng sắt. Ma thú của nàng, kiêu ngạo như vậy, mạnh mẽ như vậy, lại phải chịu bị bắt nhốt nhục nhả thống khổ trong cái lồng nhỏ hẹp, vũ nhục này, nàng muốn bắt bọn họ phải trả hết thầy. Bạch Lạc Hiện, ngươi chờ...

Như nhận thấy ánh mắt âm u nhìn về phía mình, Bạch Lạc Hiện theo trực giác nhìn lại, nhìn thấy lại là khuôn mặt điềm nhiên của Vương Tuyết Nghi, nàng cười với hắn một cái, như hoa nở giữa mùa xuân, thành công đánh tan mọi nghi ngờ trong lòng hắn.

“Nghi lễ chứng thực thuần thú sư bắt đầu. Với cả sự tôn kính của chúng ta, xin mời Thủy Tam thuần sư tiến về phía trước, tiến hành thu phục tam thú!” Giọng nói lãnh lớt của một tên thái giám vang lên, tiếp nối là một hồi trống vang dài, có nhịp điệu, từng nhịp từng nhịp giống như đập vào tim nàng.

Trước ánh nhìn của bao người, Vương Tuyết Nghi ngao nghể mà ung dung chậm rãi tiến về phía “thú đài”, bước chân nhẹ nhàng dừng lại trước ba lồng nhốt.

Ngay lập tức, cấm chế xung quanh “thú đài” được khởi động, một vòng tròn linh khí mạnh mẽ đem “thú đài” bao phủ lấy. Bên trong chỉ còn lại nàng, ma thú, cùng hai cường giả nhân Tôn cao quý được điều ra hồng bảo vệ thuần thú sư. Cận đến cả cường giả nhân Tôn bảo vệ, chứng tỏ bọn họ là cỡ nào coi trọng cái này vô cùng hiếm có cùng lợi hại một vị thuần thú sư đầu!

Tiếp đó, cảm chế trên lồng nhốt của một con ma thú cảnh giới thú Đại được cởi bỏ.

Nhận thấy áp chế không còn, ma thú lập tức bùng phát lực lượng đem lồng nhốt phá tung, nhảy ra ngoài. Nó là một con báo chưa trưởng thành lông màu vàng có đốm đen, dưới mỗi chân có ba cái sừng nhọn mọc ngược ra sau, đuôi dài được điểm một nhúm lông đen ở đỉnh, nhìn qua rất có uy hiếp, nhưng trong mắt Vương Tuyết Nghi, nó lại là một con báo con thật dễ thương, thật khả ái biết bao!

Ma thú vừa ra, bởi vì trước đó chịu ngược đãi cùng áp chế, mang theo tâm lý cảnh giác nguy hiểm cùng phản kháng, nó cụp đuôi chậm rãi đi qua đi lại, găm gù nhìn chằm chằm Vương Tuyết Nghi, có thể tấn công bất cứ khi nào.

Bên ngoài “thú đài”, mọi người đều hồi hộp chờ xem bản lĩnh của Vương Tuyết Nghi, chỉ có Bạch Thủy Nhan hai mắt không che giấu kích động cùng mong chờ nhìn không nháy mắt, chỉ sợ bỏ sót chi tiết thú vị nào.

Trước mặt mọi người đang chuyên chú nhìn chằm chằm, Vương Tuyết Nghi vẫn không có bất cứ cử động nào, kéo đến bọn họ bắt đầu nghi hoặc. Tiếp đó, cả người lẫn ma thú cũng không có hành động, triệt để khiến mọi người nghi hoặc, nhỏ tiếng nghị luận. Dù sao, bọn họ cũng chưa tận mắt nhìn thấy bản lĩnh của nàng, trong lòng liền có nghi ngờ.

“Chuyện gì vậy? Không phải là sợ tới mức chết đứng đó chứ?”

“Làm sao nàng ta còn chưa triển khai pháp chú đâu?”

“Ma thú đã được hai cao thủ nhân Tôn áp chế tu vi rồi không phải sao? Nếu là thuần thú sư chắc chắn sẽ dễ dàng thu phục không phải sao?”

“...”

Bạch Lạc Hiên cũng bắt đầu lo lắng đứng lên, xảy ra vấn đề gì?

Trong lúc mọi người bắt đầu xôn xao nghi vấn, một đạo giọng nói khiến tất cả lập tức im lặng: “Người trông bản thân đạt tới trình độ thu phục ma thú không cần đọc tới chú ngữ sao?” Ngay lập tức, tất cả quan viên binh lính, trừ hoàng thượng cùng vương tôn quý tộc, còn lại đều cúi đầu, tay chấp lại, vô cùng cung kính mang theo sợ hãi trong lòng đồng thanh hô to: “Nghênh đón Đoàn Y thuần sư!”

Vương Tuyết Nghi ghé mắt nhìn sang, là một trung niên nam tử râu quai nón, thân mặc áo bào cao sang màu tím, tóc cột cao được cố định bởi một cây trâm ngọc cùng màu, trên vai ngồi một con chồn lửa có bộ lông màu cam, ánh mắt cùng chủ nhân nó giống nhau xé lên đầy kiêu ngạo. Bàn tay của hắn không ngừng nắm lấy đuôi chồn vuốt a vuốt. Trong đầu Vương Tuyết Nghi lập tức liên tưởng đến một tên đạo sư ẻo lả.

“Đoàn Y thuần sư, khanh không phải ghét náo nhiệt sao, hôm nay ngọn gió nào thổi đến đây vậy?” Hoàng thượng mặt mang tươi cười chào đón vị khách không mời mà đến này. Hắn là thuần thú sư lâu năm của Ngân Thủy quốc, kiêu ngạo vô cùng, hoàng thượng cũng phải nhân nhượng ba phần, nếu không phải hắn là thuần thú sư, hoàng thượng đã sớm chém ba họ nhà hắn rồi.

“Thần đến nhìn một chút, nha đầu này như thế nào thu phục ma thú đây?” Đoàn Y khẽ cúi đầu hướng hoàng thượng chào lấy lệ một cái, vô cùng không kiêng kỵ nói, vô cùng tự nhiên ngồi xuống nhìn về Vương Tuyết Nghi, héch mũi hít một hơi khinh thường.

Đù nghênh ngang, đù kiêu ngạo! Vương Tuyết Nghi không khỏi cảm thán, thuần thú sư quả nhiên là chức nghiệp tốt!

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Q.2 - Chương 50: Đại Lễ Sắc Phong (2)

Không để ý đến tên đạo sư ẻo lả nữa, Vương Tuyết Nghi thân nhiên quay đầu nhìn ma thú Kim báo. Trước sự ngạc nhiên khó hiểu của mọi người, nàng ngồi xồm xuống, hít một hơi rồi cười rạng rỡ, vỗ tay hai cái rồi dang ra: “Lại đây!” Thật sự chính là bộ dáng kêu gọi con cún nhỏ mà.

Chỉ thấy Kim báo hai mắt sát khí đột ngột trở nên tròn xoe, đuôi vênh lên, sau đó ba chân bốn cẳng nhào thật mạnh đến trong lòng Vương Tuyết Nghi, hại nàng ngồi không vững ngã ngồi ra sau, cười khanh khách, ra sức né tránh Kim báo úy khuất làm nũng liếm mặt nàng: “Được rồi được rồi, ha ha được rồi...”

Tất cả những người chứng kiến nghếch mặt ra, cảm như muốn rớt xuống đất.

“Đơn giản như vậy?”

“Không thể nào?” Đoàn Y hiềm có đứng bật dậy thất thố, hai mắt mở lớn khó có thể tin nhìn chằm chằm một người một thú thân thiết trên thú đài, tay bất giác bấu chặt đuôi con chồn nằm trên vai hắn, khiến nó đau nhảy lên một cái, tức giận theo phản xạ giương móng cào một cái ngay mặt Đoàn Y. Đau đớn trên mặt cũng kéo ý thức của hắn trở về, cũng chẳng quan tâm mình vừa mới bị thú sừng cào, chỉ bình tĩnh ngồi lại vào ghế nghĩ ngợi: “Không thể nào? Ta rõ ràng đã mạnh mẽ khế ước với Kim báo, làm sao còn?” Hắn càng nhìn càng tức, càng nhìn càng khó tin.

Bạch Thủy Nhan trợn mắt, hai tay nắm chặt lại thành quả đấm, trong lòng tràn đầy nghi hoặc cùng căm phẫn: “Sao lại có thể như vậy? Đoàn Y lão ta không giữ lời hay sao?”

Bạch Lạc Hiên quan sát hết thấy, cuối cùng đưa mắt nhìn Vương Tuyết Nghi trên đài, thâm trầm mỉm cười. Bộ dạng cùng với lúc trước mồm mép khôn ngoan nói chuyện với phụ hoàng hẳn hoàn toàn khác lạ.

“Xú nha đầu, ngươi làm gì Kim bảo, ngươi rõ ràng còn chưa có đọc chú ngữ?”

Đoàn Y đột nhiên lớn tiếng nói, cũng khiến cho mọi người từ trong kinh ngạc kéo về, nghi hoặc mà nhìn.

Vương Tuyết Nghi nhìn hẳn, cười đến híp mắt: “Cũng không phải người nào đều giống nhau cần đọc chú ngữ!”

Đoàn Y hoàn toàn cảm nín, tức giận đùng đùng nuốt vào trong bụng. Hẳn còn biết nói cái gì, cảnh tượng trước mắt chứng minh hết thấy, nàng là thuần thú sư, còn là thuần thú sư thu phục ma thú không cần đọc chú ngữ. Vốn dĩ hẳn lên lút khế ước với Kim bảo, để cho Vương Tuyết Nghi không thành công thu phục ma thú, liền chứng minh nàng không phải thuần thú sư, lúc đó mạng nàng ta khó giữ, thái tử Bạch Lạc Hiên cũng sẽ không thoát khỏi liên quan. Hừ, nếu đã vậy, kế hoạch tiếp theo của hẳn vẫn là hữu dụng.

Thu được một thuần thú sư tài giỏi như vậy, hoàng đế Bạch Duẫn cùng đám quan thần trong triều đều thực vui vẻ, đối với Vương Tuyết Nghi tôn kính càng thêm có thừa. Bọn họ trong lòng đều tự hiểu, Vương Tuyết Nghi so với Đoàn Y càng thêm thiên tài.

“Ooo...”

“HÚ...”

Đúng lúc này, hai tiếng rống dài đột ngột vang lên, kéo đến mọi người kinh hãi chú ý. Hai con ma thú còn lại bỗng nhiên bùng phát lực lượng cường đại vốn có, phá tan cấm chế, lông giam vỡ vụn bay tứ phía.

Mọi người kinh hãi, ngờ ngạc không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Hai con ma thú vốn bị áp chế tu vi, còn bị nhốt trong lồng có cấm chế, làm sao lại có thể tự phá mà ra?

Bọn họ còn chưa kịp nghĩ ngợi, hai cường giả nhân Tôn bên trong cấm chế lập tức nhảy ra, che chắn trước mặt Vương Tuyết Nghi.

Sức mạnh trở về, hai con ma thú cuồng bạo mà phần nộ nhìn đám nhân loại nhục mạt chúng, một là Hồng Ngưu ma thú cảnh giới nhân Tông, cả người màu hồng nổi bậc, hai cái sừng chia nhánh dài cong vút, bộ móng đặc biệt nhọn, cào rách một đường bê mặt thú đài, còn lại là Tuyết Lang ma thú nhân Tôn, cả người trắng muốt xinh đẹp, hai mắt một mảnh huyết quang cuồng nộ, bọn chúng phần hận lao về phía trước điên cuồng tấn công.

Hai cao thủ nhân Tôn lập tức khởi động linh khí, một tấm màn chắn trong suốt màu đà xuất hiện ngăn cản. Nhưng là, ma thú vốn dĩ lực lượng lớn hơn nhân loại nhiều lắm, cho dù thấp hơn nhân loại một cái cảnh giới, cũng có thể đánh ngang tay. Mà hiện tại, là hai cái cao thủ nhân Tôn cùng với hai cái ma thú một là cảnh giới nhân Tông, một là nhân Tôn, chênh lệch liền rõ ràng. Màn chắn chẳng mấy chốc đã muốn nứt ra.

Bạch Lạc Hiên trong lòng khó hiểu lo lắng dị thường, lập tức bay tới đánh một chưởng vào cấm chế bao vây thú đài, nhưng cấm chế mạnh mẽ, dưới ảnh hưởng của hẳn chỉ suy yếu gần một nửa, muốn phá còn cần một ít thời gian. Nhưng một ít thời gian này cũng đủ để người bên trong gặp phải cái gì rồi ro, hẳn đột nhiên sốt ruột vô cùng. Tế tư giải cấm chế, cũng là mất đến ba phút, hẳn thả tự mình đi còn hơn.

Những người khác cũng vỡ òa ra, Bạch Duẫn lập tức điều động tế tư (người đặt cấm chế trên thú đài) đi hóa giải cấm chế, đồng thời chỉ huy binh lính, các cao thủ bao vây thú đài, sẵn sàng đối phó với ma thú cường đại sắp ra.

Bên trong, bức màn chắn đã vỡ vụn, hai cao thủ nhân Tôn liền cùng nhau thi triển ma pháp tập trung tấn công Tuyết lang, như thế mới cân bằng lực lượng hai bên, Hồng ngưu có cơ hội, lập tức tấn công về phía Vương Tuyết Nghi, Kim bảo gầm lên một tiếng, nhảy đến cùng Hồng ngưu mạnh hơn mình vật lộn, tuy cảnh giới thấp hơn Hồng ngưu, nhưng bản tính nhanh nhẹn thiên về tốc độ, Kim bảo miễn cưỡng có thể cùng Hồng ngưu vốn to lớn nhưng chậm chạp mà duy trì.

Nhìn cảnh tượng hỗn loạn, Đoàn Y cùng Bạch Thủy Nhan ăn ý liếc nhìn nhau mỉm cười, trước lúc phá giải cấm chế, Vương Tuyết Nghi phải chết là không thể nghi ngờ.

Nhìn tình hình càng lúc không ổn, Bạch Lạc Hiên sốt ruột tăng lên, liều mạng phá cấm chế, tên tế ti chết tiệt, hóa giải trận pháp của chính mình lại lâu như vậy.

Trên thú đài, Tuyết lang phần nộ đã đánh bay hai cái nhân Tôn cao thủ, hậm hực nhìn về phía Vương Tuyết Nghi, hai mắt đỏ ngầu sát khí, nhảy một cái, lao đến.

“Tuyết Nghi cẩn thận!” Giây phút ngàn cân treo sợi tóc, trong lúc mọi người nghĩ Vương Tuyết Nghi hẳn phải chết, chỉ có tiếng thét kinh hãi của Bạch Thủy Liên đột ngột vang lên. Nàng cũng là không biết chính mình làm sao, cho dù rất giận Vương Tuyết Nghi, cũng là không nỡ nhìn nàng chết đi như vậy.

Bạch Thủy Nhan hưng phấn, Đoàn Y đắc ý, Bạch Lạc Hiên nóng ruột, mọi người kinh hãi trợn mắt nhìn. Nhưng là...

Chỉ thấy Vương Tuyết Nghi dùng một loại tốc độ cực nhanh lách mình qua một bên, tránh thoát công kích. Tuyết lang lại tấn công nàng, nàng lại thoát, cứ như vậy đến khi cảm chế được hóa giải.

Tuyết lang vỗ con mồi bị hụt, theo đà nhảy ra khỏi thú đài. Hồng ngư được trả tự do, cũng nhảy ra khỏi thú đài, hai con ma thú đứng trước binh lính bao vây bốn phía, hung phấn tru lên mấy tiếng rồi tấn công.

Binh lính đa số đều là nhân Đại cảnh giới, có vài chục nhân Tông, đã là lực lượng mạnh lắm, cao thủ nhân Tôn có hai người lúc trước bảo vệ Vương Tuyết Nghi đã bị thương, và tất nhiên không chỉ có thế, nhưng hiện tại tình huống bất ngờ, còn không kịp điều động.

Hồng ngư cúi đầu, chân trước cào cào, rồi giống như bò tót ủi thẳng đến đám người, thuận tiện xúc lên bọn họ văng tứ phía. Tuyết lang hóa thành một luồng sáng trắng luồn lách, nơi nó đi qua đều có người ngã xuống. Binh lính thì ra sức thi triển ma pháp, tấn công dồn dập, bất quá Hồng ngư thể mạnh thiên về phòng ngự, cho dù là cảnh giới nhân Tông, so với con người sức lực lại tương đương với nhân Tôn cảnh giới, còn không nói đến Tuyết lang tốc độ kinh người, vì thế, tấn công của binh lính đối bọn chúng chỉ tạo ra một chút ảnh hưởng.

Tình hình bỗng trở nên hỗn loạn. Chẳng mấy chốc sau, binh lính thương vong ngày càng nhiều, vòng vây bị phá, phần lớn binh lính chuyển về hộ giá hoàng thượng cùng các quan viên hoàng thất đang chạy tán loạn.

Trên thú đài, Vương Tuyết Nghi cùng Kim bảo lại thực nhân nhả đứng xem, ma thú thật “trùng hợp” không có tấn công đến các nàng.

Bạch Thủy Nhan cùng Đoàn Y cũng là hoảng hốt vô cùng núp sau bảo vệ của binh lính, tức giận cùng không cam lòng. Bọn họ đã chuẩn bị hết thảy, còn có cái gì sợ hãi? Đoàn Y hẳn đã âm thầm động chạm vào cảm chế trên lồng nhốt, còn có cấu kết với hai người cao thủ nhân Tôn, đến thời khắc nhất định, sẽ để hai con ma thú lấy lại tu vi, phá vỡ cảm chế mà ra, tính toán thời gian phá cảm chế, Vương Tuyết Nghi đã thành mồi ngon trong miệng chúng nó rồi. Chỉ là không ngờ, nàng ta cứ nhiên còn có thể lách thoát, vừa vặn cảm chế thú đài được hóa giải. Còn có, hẳn đã sai người động chạm một loại hương khiến ma thú phát cuồng trên y phục của nàng, ma thú phải nhằm nàng mà tấn công không rời mới đúng? Càng kỳ lạ, Kim bảo so với Hồng ngư chênh lệch đến một cái cảnh giới to lớn, cho dù tốc độ nhanh đến mấy, cũng không thể cùng Hồng ngư dây dưa lâu như vậy được? Hẳn mơ hồ cảm thấy, tất cả đã được sắp xếp.

Lúc này, Hồng ngư tấn công về phía

Bạch Thủy Liên đang loạng choạng giữa đám người xô đẩy, Hồng ngư đột nhiên chuyển hướng tấn công về phía nàng. Đám người xung quanh càng xô đẩy kịch liệt hơn, bỏ chạy sang hai phía.

Bạch Thủy Liên bị đẩy ngã, đau đớn kêu lên một tiếng, ngược mắt liền đối diện với Hồng ngư đang húc tới đây. Nàng sợ hãi trừng to mắt, run rẩy hết lớn một tiếng, theo bản năng đưa tay lên chắn trước mặt.

Đúng lúc nàng nghĩ đã phải chết, bỗng lại không thấy động tĩnh gì, không khỏi tò mò hạ tay xuống nhìn. Đây vừa xem, liền đem nàng xem đến ngây người.

Chỉ thấy phía trước nàng, Vương Tuyết Nghi một tay thi triển ma pháp ngăn lại cái đầu to tướng của Hồng ngư, y phục rườm rà lúc này bỗng trở nên hoa lệ lạ thường, rất khí phách tung bay phấp phới, sau đó Vương Tuyết Nghi nhẹ nhàng đẩy một cái, Hồng ngư liền văng ra. Nàng đứng thẳng người, chậm rãi quay đầu lại nhìn Bạch Thủy Nhan: “Người không sao chứ?”

Bạch Thủy Liên nhìn khuôn mặt bình thường của Vương Tuyết Nghi mà không nói nên lời, ấp a ấp úng: “Không, không sao.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Tuyết Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.